Trần Thanh Vân

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Vnthuquan.net, 2009.

Trần Thanh Vân

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 1

Quái hiệp một lòng vì chủ nhân
Quyết cứu thiếu chủ cầu tuyệt nghệ
Sắc chiều ảm đạm vào một chiều cuối thu.
Một ngọn cô phong sừng sững vươn cao trơ trọi giữa một bình nguyên rộng lớn, khiến cảnh trời thêm phần ảm đạm.
Thê lương hơn nữa, là một bóng người đang cô đơn lầm lũi, tiến dần trên ngọn cô phong.
Mải miết đi, người cô độc khách này cứ men theo đường núi nhỏ, dọc theo triền núi dốc đứng Gió thu từng cơn, từng cơn thổi vào dáng người đang đi xiêu vẹo này. Khiến cho việc leo núi càng thêm phần khó khăn hơn.
Sau mỗi cơn gió thổi thốc vào mặt, người khách cô độc này lại sửa qua chiếc khăn đang che kín gương mặt. Vì dẫu có che kín đến mấy, chiếc khăn vẫn bị tuột ra trước sức thổi của những cơn gió lốc cuối thu này.
Những lúc đó, những lúc mà chiếc khăn che mặt bị tuột ra đó, người tinh mắt sẽ nhận ra một gương mặt hốc hác vì đói và mệt. Một gương mặt đã sạm đen vì sương gió và vì cái nắng trên đường vạn dặm.
Cô độc khách này đi đâu?
Sao lại lang thang ở ngọn cô phong này vào lúc trời đã về chiều?
Muốn leo lên núi ư?
Cô độc khách không biết rằng muốn leo lên một ngọn núi cao, vào

tiết trời mùa thu thì phải khởi hành vào lúc sáng sớm ư?
Chỉ khởi hành vào những lúc tinh mơ, mới tránh được những cơn gió hung hãn luôn luôn xuất hiện vào những lúc chiều xuống. Và chỉ xuất phát vào những lúc trời sáng mờ sương thì khách nhàn du mới đến được đỉnh núi vào lúc trời chưa tắt nắng.
Thêm nữa, bất kỳ người hiệp hộ nào chuyên đi săn bắn ở vùng cao đều hiểu rằng: gió mùa thu vào lúc đầu ngày luôn luôn thổi thốc ngược lên cao. Và ngược lại, vào lúc cuối ngày theo triền núi, theo từng khe đá mà cuốn ngược trở xuống như muốn quét sạch những gì là nhơ bẩn khỏi thân núi.
Chính nhờ vậy mà người hiệp hộ với thú săn bắn trên vai sẽ đi xuống núi một cách dễ dàng, nhẹ nhàng và khỏe khoắn.
Một tiếng rên khe khẽ vang lên sau một lần gió thổi như vậy xuất hiện ngay sau lưng cô độc khách, làm cô độc khách phải dừng chân nép người vào một tảng đá lớn để tránh gió.
Nép được vào chỗ kín gió, cô độc khách với hai tay ra sau, một trên vai và một ngang thắt lưng để sửa lại cái gói vải lớn đang địu trên lưng.
Vừa sửa lại cho ngay ngắn, cô độc khách vừa nói dịu dàng với cái túi vải:
- Nào ! Tiểu Long ! Cố nằm im nào ! Sắp tới nơi rồi. Sắp tới chỗ được nghỉ ngơi và cũng là chỗ thúc thúc mong cho con được chữa hết bệnh rồi.
Thì ra cô độc khách không đi một mình. Cô độc khách không phải kẻ nhàn du, muốn leo lên đỉnh cô phong để du sơn ngoạn thủy. Mà là người đang leo núi để tìm một y sư, hy vọng y sư sẽ chữa hết bệnh cho Tiểu Long nào đó.

Tiểu Long chắc chỉ là một đứa bé ! Vì qua hình dạng của chiếc bọc vải đeo trên lưng của vị khách nhân và qua tên gọi, qua cách xưng hô của vị khách nhân đối với Tiểu Long, ai nghe cũng đã dễ dàng đoán ra.

Tiểu Long chắc đã quen nghe lời nói vỗ về này của thúc thúc, nên Tiểu Long im liền tiếng rên rỉ .

Thấy vậy, vị khách nhân hài lòng nói:

- Vậy phải ngoan không nào ! Tiểu Long, thúc thúc đi nữa nhe .

Tuy rằng là câu hỏi nhưng vị khách nhân không chờ nghe được câu trả lời của cậu bé. Ý chừng như vị khách nhân qua câu nói để báo cho đứa bé biết trước là vị khách nhân lại tiếp tục đi tiếp tục leo núi. Và đứa bé phải biết rõ như vậy để tiếp tục chịu đựng.

Tiết trời này mùa thu hoàng hôn buông xuống thật nhanh.

Mới đến giờ dậu, mà đường đi cơ hồ không sao nhìn thấy rõ và gió thu càng lúc càng thổi mạnh.

Biết đứa bé khó mà chịu được cái lạnh này, vị khách nhân cố dấn bước đi nhanh hơn. Mặc dù vị khách nhân đã quá mỏi mệt.

Cuối giờ dậu, đầu giờ tuất, tiếng chuông chùa theo gió từ trên cao đưa xuống vọng vào tai vị khách nhân.

Vị khách nhân rảo bước nhanh hơn vừa đi vừa nói với đứa bé đang được vị khách địu ở trên lưng:

- Đến nơi rồi, Tiểu Long, con có nghe tiếng chuông của Hồng Vân am không?

Đứa bé không đáp và cũng không cần đáp lại Vì đứa bé hầu như đã tin tưởng hoàn toàn vào vị khách nhân, thúc thúc của nó.

Không bao lâu vị khách nhân và Tiểu Long đã đứng ngay trước tiền viện của Hồng Vân am.

Hai cánh cửa gỗ của Hồng Vân am đang được rộng mở. Vị khách nhân nhìn vào, thấy một vị sư thái lớn tuổi đang quỳ xuống mặt hướng vào bàn thờ tượng Quan âm bồ tát mà tụng hồi kinh chiều. Sau lưng vị sư thái là hai hàng người, độ khoảng dưới mười hai vị sư thái cũng đang hành lễ và tụng kinh.

Không dám làm kinh động vị khách nhân xoay người đứng dựa một bên thân vào một trong hai gốc đào được trồng trước Hồng Vân am và chờ đợi cho xong buổi tụng kinh.

Sau hai khắc thời gian, tiếng chuông lại được đánh lên, báo hiệu giờ lễ phật đã xong.

Vị khách nhân xem lại y phục, sửa lại khăn che mặt, rồi bước lại giữa sân, vòng tay thi lễ, hướng vào vị sư thái lớn tuổi còn đang quỳ giữa Hồng Vân am mà nói:

- Am chủ! Xin mở lòng bồ tát chữa bệnh cho người đến cầu kiến.

Sư thái am chủ vẫn không quay lại ngồi yên một chỗ, hỏi vọng ra:

- Bệnh thế nào? Sao lại không đến sớm hơn?

Vị khách nhân vội đáp:

- Bạch am chủ! Tại hạ do đường xa, lại do bệnh trọng khẩn cấp, nên mới đến vào giờ này làm phiền am chủ! Xin am chủ chớ trách.

- Thí chủ là người giang hồ, sao không xưng danh? Người bệnh là chi với thí chủ?

Vị khách nhân khom mình xuống thưa:

- Bạch am chủ! Do có ẩn tình riêng nên tại hạ không tiện nêu danh tánh. Còn đứa bé là điệt nhi tại hạ. Xin am chủ mở lòng từ bi.

Quay hẳn người lại, sư thái am chủ nhìn trừng trừng vào vị khách nhân.

Vị khách nhân cũng quan sát am chủ.

Cặp mắt sư thái am chủ quắc lên, hợp với đôi lông mày xếch, hai gò má nhô cao, và hai môi mím chặt khiến gương mặt am chủ sư thái không giận mà nghiêm, ngầm uy hiếp thần thái người đối diện.
Sư thái am chủ không nhìn ra được vị khách, người giang hồ này là ai qua bộ đồ chẽn đã bạc mầu, qua đôi giày vải đã thủng, rách vài chỗ.
Với chiếc khăn che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt hữu thần và lốm đốm vài sợi tóc bạc ở hai bên thái dương huyệt nhô cao.
Sư thái am chủ cất giọng hỏi, sau khi đã xem xét kỹ người khách:
- Thí chủ chưa nói điệt nhi của thí chủ bệnh trọng ra sao !
Đứa bé trên lưng vị khách nhân bỗng cựa mình, kêu lên:
- Nhuế thúc thúc! Tiểu diệt lạnh lắm.
Vị khách nhân giật mình, đưa mắt nhìn thần thái của sư thái am chủ, xem vị am chủ có biểu hiện gì không, khi nghe Tiểu Long gọi đến danh tánh của mình? Yên tâm, khi thấy sư thái am chủ vẫn điềm nhiên, vị khách họ Nhuế vội trả lời câu hỏi của vị sư thái am chủ:
- Bạch am chủ! Tệ diệt bị chứng phong hàn từ lúc mới lọt lòng. Sau nhiều năm chữa trị khắp các đại danh y, bệnh của tiểu điệt vẫn không khỏi. Nhờ người thân mách bảo, tại hạ ngưỡng mộ và trông chờ vào kỳ tích của Nhiệt Dương thần công! Kính mong am chủ rộng lòng ban bố ân đức.
Sư thái am chủ gật đầu, hãnh diện nói:
- Bệnh phong hàn và Nhiệt Dương công của bổn am vốn là khắc kị. Bổn am chủ chỉ e điệt nhi của thí chủ còn bé quá, khó bề chống chọi lại ! Thí chủ họ Nhuế ư? Họ này vốn ít có ở chốn giang hồ ! Nào, Nhuế thí chủ hãy đưa đứa bé lại đây cho bổn am chủ xem qua.
Đại tánh bị lộ ra, vị khách nhân lưỡng lự, nửa muốn vâng lời đưa điệt

nhi của mình đến cho vị am chủ xem qua trọng bệnh, nửa lại muốn bỏ đi để tung tích không bị lộ.

Còn đang bất quyết, Tiểu Long lại bật lên tiếng rên rỉ đau đớn:

- ồi! Lạnh lắm Nhuế thúc thúc ơi.

Tiếng rên này của Tiểu Long làm cho vị khách họ Nhuế tránh được thái độ bất quyết của y. Nhanh nhẹn cởi và hạ thân người của Tiểu Long xuống, vị khách họ Nhuế bồng Tiểu Long trên tay đưa chân tiến thẳng vào Hồng Vân am. Sau khi đặt Tiểu Long nằm xuống nền đá lát của Hồng Vân am, vị khách họ Nhuế phục người xuống trước mặt sư thái am chủ cầu xin:

- Am chủ! Xin vì đức từ bi của bồ tát mà cứu chữa giùm bệnh của tệ điệt. ân đức này kiếp sau tại hạ nguyện làm thân trâu ngựa đền đáp cho am chủ.

Sư thái am chủ không nói gì, lần tay cởi áo trường bào của người lớn đang quấn kín người đứa bé.

Sau đó lại cởi thêm một lần áo hồ cừu nữa mới thấy được gương mặt của Tiểu Long.

Vừa nhìn thấy gương mặt của đứa bé, sư thái am chủ đã giật mình, vì sự xanh xao vàng vọt của đứa bé. Đôi môi tuy nhỏ xinh của Tiểu Long nay đã trở thành mầu tím ngắt và đang run lên từng chặp.

Thêm nữa sư thái am chủ như đã nhìn được sự quen thuộc trên nét mặt của đứa bé.

Sư thái am chủ đưa tay ra chẩn mạch của đứa bé. Rồi lấy từ trong người ra hai mảnh ngọc sắc đỏ tươi, có hình nhật nguyệt, cái lớn, cái nhỏ hơn sư thái đặt vào ngực của đứa bé.

Đợi đến lúc này vị khách nhân họ Nhuế mới dám lên tiếng hỏi:

- Bạch am chủ! Bệnh tình của tệ điệt có khả năng chữa trị được

không?
Sư thái am chủ nhìn lại vị khách nhân họ Nhuế sư thái nghiêm giọng hỏi:
- Nhuế thí chủ có phải có quý danh là Cần?
Vị khách họ Nhuế giật mình nhìn sư thái am chủ một lúc rồi vừa gật đầu vừa cách không điểm vào hôn huyệt của đứa nhỏ.
Thủ pháp khá bất ngờ, khiến cho sư thái am chủ phải hỏi:
- Nhuế Cần ngươi . . .
Vị khách vội lên tiếng:
- Sư thái ! Họ Nhuế này có ẩn tình riêng, cả đến tệ điệt tại hạ cũng không cho biết, xin sư thái rộng lòng.
Nhìn không chớp mắt vào Nhuế Cần, sư thái am chủ suy nghĩ hồi lâu.
Không biết nghĩ sao, sư thái am chủ vội xua tay và ra lệnh cho các tiểu sư thái còn đứng hầu xung quanh.
- Các ngươi đi đi ! Ta không gọi không được vào đây nghe chưa?
Chờ cho các tiểu sư thái lui ra hết, Nhuế Cần hiểu sư thái am chủ muốn gì qua cái nhìn của sư thái nên Nhuế Cần cởi khăn che mặt ra, vẫn quỳ đó mà nói với sư thái am chủ:
- Kiến văn và đôi mắt của am chủ thật là tinh tường. Nhuế Cần tại hạ xin được bái phục.
Sư thái am chủ vẫn nhìn Nhuế Cần nói:
- Đến Quái Hiệp Thiên Long Bổng Nhuế Cần Nhuế đại hiệp mà còn phải che dấu tung tích. Sự tình nghiêm trọng lắm sao Nhuế đại hiệp?
Nhuế Cần ngập ngừng một lát mới đáp:
- Chỉ là sự việc riêng liên quan đến họ Nhuế này thôi. Xin sư thái đừng câu nệ mà hãy chăm sóc cho tệ điệt.

Sư thái am chủ liền nói:

- Đối với người nào khác thì không cần phải nói. Riêng đối với Nhuế đại hiệp, bổn am chủ xin nêu một yêu cầu. Nếu Nhuế đại hiệp đáp ứng bổn am chủ sẽ đảm bảo an toàn cho tính mạng điệt nhi của Nhuế đại hiệp.

- Xin sư thái cứ dậy! Sá gì một yêu cầu mà họ Nhuế này từ chối.

Sư thái am chủ mỉm cười, khiến cho đôi môi mím chặt của sư thái đã mỏng lại càng mỏng hơn. Sư thái am chủ nói:

- Cốt cách của đứa trẻ này rất vừa mắt am chủ. Nhuế đại hiệp hãy để lại đứa bé này cho bổn am chủ thu làm truyền nhân được không?

Ngỡ rằng Nhuế Cần phải vui mừng khi nghe yêu cầu có lợi cho đứa bé, nào ngờ sư thái am chủ lại nghe Nhuế Cần đáp:

- Điều này. . . Thế không phải sư thái đã có nhiều đệ tử rồi sao? Sao lại cần phải thu thêm tệ điệt?

Cười gằn một tiếng, lộ rõ vẻ bất bình. Sư thái am chủ nói:

- Nhuế đại hiệp gọi bọn lúc nãy là truyền nhân của bổn am chủ được sao? Chúng không xứng đáng đâu. Người mà bổn am chủ cần và đã cất công tìm kiếm chính là đứa bé này! Thế Nhuế đại hiệp không để võ công của bổn am chủ vào mắt sao?

Nhuế Cần vội vã thanh minh:

- Tệ diệt . . . Nguyên là con của một vị thế huynh! Vị thế huynh này là người ở quan trường không bao giờ chấp nhận cho con mình theo đường võ học. Xin sư thái miễn trách!

Còn võ công của sư thái . . .

- võ công của bổn am chủ thì sao? Chắc là không bằng được Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao của vị thế huynh nào đó của Nhuế đại hiệp phải không? Hừ. . .

Câu nói cuối cùng của sư thái am chủ hừ lạnh một tiếng khiến Nhuế Cần đã giật mình khi nghe đến Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao lại càng lo sợ hơn. Nhuế Cần ấp úng đáp:

- Sao . . . sư thái lại nói đến Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao nào ở đây? Nào có liên quan gì đến tệ điệt?

- Sư thái am chủ xạ đôi mắt sáng rực tinh quang nhìn chằm chằm vào Nhuế Cần, sư thái am chủ nói:

- Nhuế đại hiệp định ném cát vào mắt bổn am chủ sao? Hay là Nhuế đại hiệp khinh thường bổn am chủ?

Nhuế Cần càng thêm bối rối, đang định tìm cách biện minh, thì đã nghe Sư thái am chủ nói tiếp:

- Người khác còn không biết, chứ La Sát sư thái này làm sao không biết Nhuế đại hiệp là thủ túc của Hoàng Thạch Nguyên, minh chủ võ lâm đương đại? Bốn năm trước đây Hoàng phủ bị hủy, Hoàng minh chủ mất tích, kéo theo sự vắng mặt của Quái Hiệp Thiên Long Bổng Nhuế Cần trên giang hồ. Giờ đây Nhuế đại hiệp bỗng dưng xuất hiện ở bổn am, với một đứa bé cốt cách phi phàm và nhiều điểm trên gương mặt giống y như Hoàng Thạch Nguyên minh chủ. Vậy hỏi sao bổn am chủ lại không nhận ra được chứ, Nhuế đại hiệp?

Khoé miệng của Nhuế Cần hơi giật giật, làm cho hàm râu hùm đã bạc phải lung lay. Nhuế Cần nghiến răng lại mà nói với sư thái am chủ:

- Sư thái đây là việc riêng của Hoàng minh chủ, không liên quan gì đến họ Nhuế này cả?

Nét mặt của sư thái am chủ đanh lại, La Sát sư thái vội giật hai mảnh hồng ngọc trên người đứa bé lại.

Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Nhuế Cần, sư thái nói gay gắt:

- Được ! Tệ am vốn nghèo nàn, không dám lưu giữ Nhuế đại hiệp lâu hơn. Người đâu! Tiễn khách xuống núi.

Sợ hãi, Nhuế Cần gần như co rúm người lại khi thấy Tiểu Long sau khi được La Sát sư thái đặt hai mảnh hồng ngọc vào người đã ngủ ngon, do bị điểm huyệt cũng có, giờ đây Tiểu Long dần tím đôi môi khi không còn được sự hỗ trợ thần kỳ của hai mảnh hồng ngọc. Hơn nữa, Nhuế Cần lại càng sợ hãi hơn khi nghe lệnh trục khách của La Sát sư thái.

Nhuế Cần vì lo lắng cho tính mạng của Tiểu Long nên nhìn và cầu khẩn sư thái am chủ:

- xin sư thái nể tình Hoàng minh chủ. . .

Hài lòng, La Sát sư thái lại hạ giọng:

- Thôi! Các ngươi lui ra đi.

Rồi nhìn Nhuế Cần, La Sát sư thái lại hỏi:

- Thế nào? Nhuế đại hiệp? Việc yêu cầu của bổn am chủ Nhuế đại hiệp có ưng thuận không?

Nhuế Cần khó khăn lắm mới nói được:

- Sư thái ! Tại hạ khâm phục võ công của sư thái nhưng việc thu truyền nhân, xin sư thái đừng hỏi đến nữa, được không?

- Lại có ẩn tình riêng nữa sao?

- Đúng vậy!

La Sát sư thái vẫn bướng bỉnh nói:

- Được ! Như bổn am chủ đã có nói, nếu Nhuế đại hiệp chấp thuận yêu cầu thì bổn am chủ mới đảm trách việc cứu chữa cho đứa bé. còn không thì xin Nhuế đại hiệp cứ tự nhiên.

Khẽ chau đôi mày chổi xể, Nhuế Cần gắng gượng nói:

- Sư thái ! Vậy chẳng hay sư thái có thể nể tình tặng hoặc đổi cho tại

hạ hai mảnh hồng ngọc kia không?
Gật đầu, La Sát sư thái nói:
- Bổn am chủ nhận đổi hai mảnh Hồng Sa ngọc lấy tin tức của Hoàng minh chủ.
- Sao sư thái lại cần biết tin tức của minh chủ? Để làm gì, sư thái?
Lắc đầu, La Sát sư thái đáp:
- Không làm gì cả! Chỉ để biết vậy thôi và để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với Hoàng minh chủ và phủ đệ của họ Hoàng.
Đảo mắt nhìn quanh một lượt, Nhuế Cần hạ giọng nói:
- Do quan hệ đến mạng sống của tệ điệt, tại hạ xin nói với một điều kiện.
- Điều kiện thế nào?
- Sư thái nghe xong rồi bỏ qua. Không hỏi han ai, không bàn bạc với ai ! Sư thái có đồng ý không?
- Nghiêm trọng đến thế kia à?
- Sau khi sư thái đã đồng ý, tại hạ sẽ kể lại mọi việc, sư thái sẽ hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc này, thế nào?
Do quyết tìm hiểu cho được sự việc bí ẩn này, vì suốt bốn năm nay, tung tích của Hoàng minh chủ cũng như gia quyến của ông ta, người người trên giang hồ đều lưu tâm tìm hiểu, mà không ai có thể trả lời được ! Hỏi sao La Sát sư thái tính nóng như lửa, lại không muốn biết.
Do đó, La Sát sư thái trịnh trọng đáp ứng và hứa với Nhuế Cần:
- Được! Bổn am xin hứa giữ kín. Lời hứa của bổn am chủ, Nhuế đại hiệp tin được chứ?
Nhuế Cần đáp:
- Danh rền như sấm, một trong ba tuyệt đại cao nhân đương thời, làm sao mà tại hạ lại không tin ở lời hứa của La Sát sư thái được

chứ?
Khẽ hắng giọng, Nhuế Cần thì thào thuật lại cho La Sát sư thái nghe:
- Bốn năm trước, sau một lần đi du hiệp, Hoàng minh chủ không trở về đúng hẹn.
Vào ngày sau, đang đêm có người gọi cửa, báo có tin của Hoàng minh chủ. Cánh cổng của Hoàng phủ vừa được mở thì một nhóm người che kín thân diện đã ùa vào. Dẫn đầu là một tên trên tay có xách thủ cấp của Hoàng minh chủ. Hắn be be đòi gặp Hoàng phu nhân, đồng thời hạ lệnh cho thuộc hạ tàn sát tất cả mọi người trong Hoàng phủ.
Đến khi Hoàng phu nhân xuất hiện, hắn đã giận dữ ném thủ cấp vào người Hoàng phu nhân đồng thời hắn cũng cho tay vào áo lôi ra một quyền sách nhỏ ném luôn vào Hoàng phu nhân hắn quát hỏi:
- Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao bí kíp đâu? Cái này mà gọi là bí kíp à?
Nhuế Cần tức giận khi thấy Hoàng phu nhân ôm thủ cấp nọ mà khóc vùi. Biết đúng là Hoàng minh chủ đã bị hại, Nhuế Cần tung ngay Thiên Long Bổng đánh áp vào người gã kia.
Gã phát cười sằng sặc, lạng người né khỏi bổng pháp của Nhuế Cần và nhân đà lạng người này, gã đã chộp vào người một tiểu hài nhi con của Hoàng minh chủ, gã lại quát lên:
- Nhuế Cần! Thiên Long Bổng của ngươi không phải là đối thủ của ta đâu. Nghe đây!
Hoặc là đứa bé này phải chết hoặc là giao cho ta bí kíp Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao.
Ném chuột sợ vỡ đồ Hoàng phu nhân tay vẫn ôm thủ cấp của Hoàng minh chủ thét lên ngăn can:
- Nhuế huynh xin dừng tay. Các hạ, bí kíp gì? Ta chỉ là thê tử của họ

Hoàng, làm sao ta có bí kíp mà giao nộp cho các hạ! Không tin, các hạ hãy cho người đi lục soát thì sẽ biết! Xin các hạ hãy buông tha cho con ta. Nó chỉ là một đứa trẻ, nào có tội tình gì.
Vừa van xin, Hoàng phu nhân vừa đến gần gã kia.
Gã lại phát cười lớn lên, trong khi chung quanh vang lên những tiếng la hét, chìm trong ánh lửa cháy ngời.
Bọn thuộc hạ của gã đang giết người phóng hỏa.
Thừa dịp gã đang đắc ý và gã đang đưa mắt nhìn vào ánh lửa đỏ, Hoàng phu nhân đã nhào tới Một tay chộp lấy con mình, và tay còn lại ném thủ cấp của Hoàng minh chủ vào mặt của gã Hoàng phu nhân hét lên:
- Trả con ta đây.
Gã kia trong lúc nhất thời, đưa cánh tay còn lại đẩy bắn thủ cấp của Hoàng minh chủ văng ra xa. Và đứa bé đã bị Hoàng phu nhân chộp cứng. Gã tức giận quật ra một chướng mãnh liệt vào người của Hoàng phu nhân.
Nhuế Cần không chậm chế, đã tung Thiên Long Bổng tấn công gã tới tấp.
Để đối phó với Thiên Long Bổng của Nhuế Cần gã sau khi đánh tung người Hoàng phu nhân ra không truy sát đứa bé lên hai mà giờ đây Hoàng phu nhân đang ôm cứng trong người .
Gã la hét và đánh đỡ Thiên Long Bổng dồn dập, với thủ pháp thập phần quái lạ mà Nhuế Cần chưa một lần nhìn thấy. Do đó, Nhuế Cần không thể nào biết được xuất xứ và lai lịch của gã kia.
Càng đánh càng xuống tay, Nhuế Cần khiếp sợ cho thân thủ của gã. Và Nhuế Cần càng lo sợ hơn khi không thấy Hoàng phu nhân bồng con dậy mà bỏ chạy.

Kinh nghi và cũng để mong có dịp cứu mạng cho mẫu tử Hoàng phu nhân, Nhuế Cần vừa đánh vừa hỏi gã:

- Các hạ là ai? Võ công các hạ thật là quán tuyệt Các hạ có thù hằn gì với Hoàng mình chủ? Hay các hạ chỉ vì bí kíp Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao?

Gã đáp trong sự đắc ý:

- Hoàng minh chủ là hạng người gì để ta phải thù hằn? Cái ta cần chỉ là bí kíp Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao mà thôi. Nhuế Cần! Người có thể trao bí kíp ấy cho ta được không? Đổi lấy sinh mạng của đứa bé.

Nhuế cần kinh ngạc, sợ hãi, hỏi lại:

- Sao chỉ có tính mạng của đứa bé? Còn Hoàng phu nhân?

Gã vùng cười to và nói:

- Ha ha ha . . . Hoàng phu nhân ! Ha ha ha . . .

Dưới một chưởng của ta, Hoàng phu nhân chắc đã theo gót phu quân rồi. Ha ha ha . . .

Nhuế Cần căm tức vừa cuống quít chống lại những đòn cương mãnh của gã, vừa hổn hển hỏi:

- Các hạ là ai? Chỉ vì một quyển bí kíp mà nỡ sát hại những người vô tội sao?

- Vô tội? Ha ha . . . Ai bảo hắn là minh chủ?

Ai bảo hắn có bí kíp Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao?

Khó mà đương cự lại gã, Quái Hiệp Thiên Long Bổng Nhuế Cần không nghĩ được gã là ai mà có võ công cao cường đến vậy. Đến Hoàng mình chủ với Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao vô địch mà vẫn bị hắn hại. Nhuế Cần e rằng đến ba người có thân thủ vào bậc nhất bấy giờ là Lãnh Diện cư sĩ, La Sát sư thái, Kim Diện Phật Tâm cũng không sao có võ công cao bằng gã được Lo sợ cho tính mạng của

mình thì ít, mà Nhuế Cần lo sợ cho giọt máu của họ Hoàng nhiều hơn. Nhuế Cần đành nói:

- Các hạ! Thật sự ta chỉ thấy Hoàng minh chủ có quyển bí kíp mà các hạ vừa vứt đi đấy thôi Chớ làm gì có quyền bí kíp thứ hai nào khác Các hạ hãy nhặt lấy xem lại đi và xin dung tha cho con của Hoàng minh chủ.

Gã tức giận quát lên:

- Ta đã xem rồi ! Đấy nào phải là bí kíp gì đâu? Chỉ là quyển bí kíp Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao tầm thường mà thôi. Nhuế Cần! Ngươi đừng có mà gạt ta.

Nhuế cần tức tối nói với gã:

- Các hạ không tin thì thôi. Có thế nào, ta nói thế ấy. Không thể nói khác đi được. Các hạ! Bây giờ thế này được không? Các hạ hãy buông tha cho đứa bé. Ta họ Nhuế này nguyện chết thay cho nó ! Vậy nhé !

Lời yêu cầu của Nhuế Cần khiến cho gã phải ngạc nhiên. Xem ra gã ngạc nhiên lời Nhuế Cần là sự thật Vì nếu y như lời cầu xin được chết thay cho đứa bé của Nhuế Cần thì dẫu đứa bé có sống sót thì không làm sao có được bí kíp Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao mà tập luyện mà báo thù. Vì sự việc ngày hôm nay, mọi người đều đã chết hết. Thì ai là người nói cho đứa bé biết. Và làm sao đứa bé biết được kẻ thù là ai? Suy cho cùng dẫu có biết gã là kẻ thù thì đứa bé làm gì được gã kia chứ?

Gã ngần ngừ dừng tay, gã hỏi Nhuế Cần:

- Nhuế cần! Hay là ngươi đang giữ bí kíp?

Nhuế Cần được nghỉ tay, nghe gã nói liền đáp :

- Nếu các hạ đã biết họ Nhuế này, các hạ hỏi vậy là thừa không? Có

phải xem thường Nhuế Cần này không?
Gật đầu, gã vừa tiến lại gần xác của Hoàng phu nhân gã vừa nói:
- Đúng vậy! Ta đã nghe người giang hồ đồn đại: Quái Hiệp Nhuế Cần xem trọng chữ tín hơn cả mạng sống mình! Do đó mới được gắn cho chữ Quái, đúng không?
Cùng lúc với câu hỏi, đúng không của gã, gã chộp lấy hình hài nhỏ bé, giọt máu còn lại của Hoàng minh chủ. . .
Gã xúc xạo khắp người đứa bé.
Thất vọng khi không tìm được gì trong người đứa bé, gã quay lại nhìn và nói với Quái Hiệp Nhuế Cần:
- Nhuế Cần! Ngươi muốn ta tha mạng cho đứa bé này lắm hà? Người cầu xin được chết thay cho nó phải không? Ngươi thật là bậc trượng phu.
Nhuế Cần đau xót nhìn đứa bé thơ dại của Hoàng minh chủ. Nghe gã nói xong, Nhuế Cần đáp :
- Ngươi không cần phải khen ta! Đó là lời ta đã hứa trước đây với phu phụ Hoàng minh chủ!
Ta chỉ giữ lời mình đã hứa thôi.
Gã đảo mắt một vòng suy tính. . .
Một lúc sau gã mới nhìn Nhuế Cần mà hỏi:
- Được ! Người xem trọng chữ tín lắm phải không? Ngươi dám hứa với ta một điều, à không là hai điều, nếu ta buông tha mạng sống đứa bé này không, Nhuế Cần?
Nhuế cần cả quyết nói:
- Điều gì ta cũng hứa! Nếu ngươi chịu buông tha đứa bé này.
- Một là ngươi không được cho đứa bé này biết thân thế và lai lịch của nó, được không?

- Được ta hứa.

Đắc ý gã cười và nói luôn điều kiện thứ hai:

- Để nuôi dưỡng đứa bé này lớn lên, đương nhiên ngươi là người nuôi dưỡng nó, đúng không? Vậy thì ngươi phải hứa với ta là ngươi không được lộ diện trên giang hồ, đồng thời không được cho nó biết người là ai, hứa không?

Nghiến mạnh đôi hàm răng, khiến cho xương quai hàm của Nhuế Cần bạnh ra . . . Nhuế Cần gật đầu đáp ứng với nỗi căm hận trong lòng:

- Ta hứa !

Gã phát cười lên toại nguyện! Gã điểm nhanh vài trọng huyệt vào tấm hình hài bé hỏng. Quăng đứa bé cho Nhuế Cần bắt, gã nói:

- Ha . . . ha, được rồi, Ta tôn trọng nghĩa khí của ngươi ! Ha ha bây giờ ngươi đi đi ! Nhớ phải mai danh ẩn tích nghe chưa? Bằng không . . . danh dự của ngươi tiêu tán và đứa bé cũng khó mà toàn mạng. Ha ha . . . đi đi . . . ha ha...

* * *

Thuật đến đây, Nhuế Cần ngừng lại khi thấy nét mặt co rúm lại của La Sát sư thái (không hiểu vì sợ hay vì vì quá tức giận khi nghe Nhuế Cần cho rằng võ công của La Sát sư thái không sao cao bằng tên đạo tặc nọ).

Đợi một lúc Nhuế Cần không nghe sư thái am chủ nói gì ! Nhuế Cần đưa tay chỉ Tiểu Long lúc này đang khò khè, thở khó nhọc, đôi môi đã tím tái lại. Nhuế Cần nói:

- Tệ diệt sau khi bị gã điểm vào vài trọng huyệt trong người đã trở nên yếu ớt, khó ăn, khó ngủ. Cả đến hơi thở cũng khó nhọc ! Sư thái ! Xin Sư thái hãy giữ lời mình đã nói.

La Sát sư thái sau một lúc trầm mặc bây giờ nghe Nhuế Cần nhắc lại lời sư thái đã hứa đổi hai mảnh Hồng Sa ngọc lấy tin tức của toàn gia Hoàng minh chủ, La Sát sư thái liền lấy hai mảnh Hồng Sa ngọc ra đặt lại vào người của đứa bé đang nằm hôn mê trước mặt sư thái. Đoạn nhìn Nhuế Cần mà nói:

- Bổn am chủ không nghe là Nhuế đại hiệp nói không đúng. Nhưng phải nói là chuyện này cũng khó mà tin được. Người nào, nhân vật nào lại có đủ khả năng giết hại được Hoàng minh chủ? Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao không cần nói chắc Nhuế đại hiệp cũng thừa biết, trên chốn giang hồ không một nhân vật nào qua được tam chiêu của Hoàng minh chủ, phải không? Trước đây, bổn am chủ và Lãnh Diện cư sĩ chỉ qua được nhị đao. Chỉ riêng lão Kim Diện Phật Tâm là đến đao thứ tư cũng phải chịu thua! Chuyện xảy ra cho Hoàng minh chủ thật là khó mà tin được.

Thở dài ra một hơi uất ức, Quái Hiệp Thiên Long Bổng Nhuế Cần nói:

- Đã bốn năm bôn ba tìm lương y cho tệ điệt là bốn năm họ Nhuế này ăn không ngon, ngủ không yên vì nghi án này. Sư thái ! Lần này vì sinh mạng cỏn con của tệ điệt mà họ Nhuế này đã thất tín, dù là thất tín với kẻ thù. Lần này từ giã sư thái, tại hạ chắc không còn gặp lại được sư thái Chuyện ngày hôm nay xin sư thái hãy y như lời đã hứa. Xin cảm tạ sư thái vì hai mảnh Hồng Sa ngọc và xin cáo biệt.

La Sát sư thái đứng lên nhìn Nhuế Cần đang cẩn thận buộc lại Tiểu Long lên lưng sư thái cố nói thêm:

- Nhuế đại hiệp ! Lời bổn am đã nói, quyết không sai lời. Nhuế đại hiệp yên tâm. Còn nữa, về việc thu truyền nhân nếu Nhuế đại hiệp đổi ý xin hãy đưa đứa bé lại đây cho bổn am chủ nhé Nhuế Cần nhìn

La Sát sư thái chỉ gật đầu mà không dám nói hoặc dám hứa gì. Đoạn quay người trở xuống núi, không ngại ngần bóng đêm đang bao trùm mọi vật.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 2
Lỡ tay gây náo động
Tiêu đồng phải bôn ba

Giữa những cánh đồng ruộng lúa bao la có một con đường đất, khá phẳng phiu dẫn vào một khóm nhà khoảng mười nóc nhà.
Bao quanh khóm nhà là những dãy tre xanh ngát, tạo thành bờ rãnh thiên nhiên, mát mẻ cho những người dân ở đây được sống yên ổn.
Lúc này mặt trời chưa tròn, Người lớn vẫn còn đang mải mê làm việc đồng áng. Còn lại trong thôn xóm hiền lành là những đứa trẻ chưa đến tuổi, hoặc chưa đủ sức ra đồng và những người già cả yếu đuối mà thôi.
Dù chưa là giữa trưa, nhưng cái nắng nóng của vầng dương đã xua hết lũ người già cả vào hết trong nhà. Còn chừa lại khoảng sân rộng cho lũ trẻ nô đùa, chạy giỡn.
Đặc biệt có một đứa bé trai khác hẳn với mọi đứa bé ở trong thôn xóm. Nó không nô đùa giỡn với bọn trẻ. Ngược lại như một người lớn tuổi chững chạc nó ngồi phe phay quạt giấy ở dưới một gốc cây du khá lớn ở cạnh sân chơi, nó ê a đọc sách.
Dù nó cố đọc lớn đến đâu, giọng đọc của nó cũng không thể vang xa được, ngược lại còn bị những tiếng la hét của lũ trẻ át đi mất. Chỉ vì đứa con trai tuy khuôn mặt đã rành rành lớn hơn lũ trẻ đang nô đùa trên sân chơi giữa thôn, nhưng nom xanh xao, yếu ớt. Vóc dáng thì nhỏ thó không cân xứng với tuổi, mà qua gương mặt người ta có thể đoán được khá chính xác.
Mười hai tuổi !
ở tuổi này đối với một đứa trẻ con bình thường, bất kể là nam hay nữ là con của một nông gia. Thì nó đã đủ sức để ra đồng làm việc tỉa cấy, cày bửa.
Nhưng nó thì không, đến đọc sách lớn tiếng mà nó còn không làm nổi, nói gì đến những việc gì khác.

Thằng bé này được gọi là Tiểu Long đó là những người lớn trong thôn gọi nó theo cách của Nhuế lão nhị thúc thúc của Tiểu Long, chứ còn những đứa bé trong thôn thường gọi nó là Long đại ca. Hay là trêu chọc thì gọi là Long thư sinh.
Gọi sao Tiểu Long cũng hài lòng.
Vì nó là đứa lớn tuổi nhất, so với bọn trẻ chưa đủ tuổi ra đồng làm việc, nên việc đó gọi là Long đại ca cũng đúng.
Nó không màng đến việc ruộng nương (dẫu có muốn làm cũng không sao đủ sức mà làm) chỉ ngày ngày đọc sách thánh hiền tứ thi ngũ kinh. . . nên gọi nó là Long thư sinh cũng không sai.
Mọi người trong thôn, cách đây năm sáu năm còn nghi hoặc khi thấy Tiểu Long không sống với phụ mẫu mà chung sống với thúc thúc. Sau nghe Nhuế lão nhị giải thích, mọi người cảm phục Nhuế lão nhị và yêu thương Tiểu Long hơn.
Vì Nhuế lão nhị giải thích rằng: Tiểu Long là dòng dõi thư hương, chẳng may phụ mẫu mất sớm. Gia đình không còn ai thân thiết. Là thúc phụ nên Nhuế lão nhị phải nuôi nấng Tiểu Long. Mong sau này Tiểu long giống như phụ thân sẽ đỗ đạt làm vinh hiển cho dòng họ.
Tử đó ở trong thôn nghèo nàn này nơi chỉ biết đến việc đồng áng, đều nuôi một tia hy vọng, biết đâu nơi này lại phát sinh nên một dòng tộc khoa bảng, và người dân ở thôn này sẽ được thơm lây.
Do yêu và thương mến, nên mọi người luôn luôn xua lũ trẻ chơi xa xa để cho tiểu Long yên tĩnh mà đọc sách thánh hiền.
Duy có một điều không ai biết, và Tiểu Long cũng không ngờ Nhuế thúc thúc của nó đã biết!
Đó là đêm đêm, tiểu Long không đọc sách thánh hiền mà dưới ngọn đèn dầu lạc, trái lại Tiểu Long chăm chú đọc quyển Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao pháp nhập môn. . .
Đôi khi Tiểu Long rón rén bước ra đàng sau nhà chỗ có một khoảng sân hẹp. Dùng một thanh tre chỉ còn phần cật làm đao, Tiểu Long múa máy đúng theo hình vẽ và theo lời dẫn giải trong sách mà tự luyện đao pháp Ngũ Hổ Đoạn Môn.
Tiểu Long lại càng không biết, mỗi lần như thế Nhuế thúc thúc của nó đều chăm chú theo dõi qua khe vách đất. Và Nhuế thúc thúc của nó thầm phục cho sự linh lợi cũng như sự chăm học hỏi của Tiểu Long. Và Nhuế thúc thúc của nó mỗ lần như vậy đều thầm khấn phật trời cho Tiểu Long được sống lâu hơn, thọ hơn so với thể tạng người yếu ớt của Tiểu Long.
Vì sức khỏe của mình, có lần Tiểu Long hỏi đến, thì Nhuế thúc thúc nó trả lời rằng: Trước đây đã đưa nó đến nhiều danh y có tiếng, tất

cả đều bó tay, chỉ nói rằng bẩm sinh của Tiểu Long đã bị vướng phải căn bệnh Túc Mạch âm Tuyệt Kinh.
Bệnh này đối với nữ nhân, nếu có duyên may sẽ qua khỏi, đồng thời còn sống thọ hơn.
Còn với nam nhân thì đành chịu chết.
Tiểu Long không phục, không tin. . . Do đó Tiểu Long lén thúc thúc luyện tập Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao pháp. Mong rằng nhờ sự vận động này Tiểu Long sẽ cường tráng hơn, rắn rỏi hơn và sống được lâu hơn.
Giờ ngọ sắp đến, những người lớn đang mải mê ngoài đồng ruộng cũng đã sắp về.
Tiểu Long cũng gập sách lại, không đọc nữa.
Chỉ dõi đôi mắt theo những con đường đất, Tiểu Long trông chờ Nhuế thúc thúc trở về.
Chợt Tiểu Long nhìn thấy một đứa bé gái loạng choạng chạy trên con đường đất, hướng về thôn của Tiểu Long.
Hình như đứa bé gái vừa chạy vừa la hay sao đó? Tiểu Long chỉ thấy miệng của đứa bé gái rộng mở và đôi tay cứ chấp chới trên không như vẫy như ngoắc.
Tiểu Long vội vàng chạy ra đón lấy đứa bé gái.
Khi khoảng cách đã gần hơn, Tiểu Long đã nhận ra đứa bé là Tiểu Hoa con của một người bán rau cải ở xóm tít phía trên. Tiểu Hoa thường theo má má vào thôn nghèo này để bán rau sông qua ngày.
Vừa đỡ lấy Tiểu Hoa, Tiểu Long vừa hỏi:
- Hoa muội ! Có việc gì mà Hoa muội chạy hớt hơ hớt hải như vậy? Nói cho Long đại ca nghe nào.
Tiểu Hoa vẫn còn mệt, hơi thở ngắt đoạn, cố hết sức Tiểu Hoa mới nói được:
- Long đại ca, mau đi cứu mẫu thân. . . mẫu thân của tiểu muội . . .
Tiểu Long sợ sệt hỏi:
- Má má của muội đã bị làm sao rồi?
Hu. . . hu có mấy người đánh má má, đập gãy hết hai gánh rau của má má . . . Hu hu Long đại ca làm sao . . . làm sao má má có tiền mua thức ăn đây Hu hu...
Tiểu Long nghe đến đây liền giận lên, quên mất sự yếu đuối của bản thân, Tiểu Long kéo Tiểu Hoa chạy trở ra, vừa chạy vừa hỏi:
- Đâu? Bọn nào càn dỡ đâu? Hoa muội hãy dẫn Long đại ca đi xem nào !
Tiểu Hoa cũng vì lo lắng cho má má nên nghe Tiểu Long nói vậy liền dẫn Tiểu Long đi, cũng không để ý rằng Tiểu Long tuy là nam nhi

nhưng thể chất thì bạc nhược không chắc đã làm gì đực ai mà hòng đến đó để . . . xử trí.
Đoạn đường nào có xa nhưng Tiểu Long đã thở gấp mệt nhọc . . .
Ngay đầu con đường đất dẫn vào thôn xóm của Tiểu Long, má má của Tiểu Hoa đầu tóc rũ rượi nằm rên rỉ, giữa đám rau cải đổ tung toé.
Gần đó còn hai gã đại hán mặt mày đỏ gay đang chỉ chỏ vào má má của Tiểu Hoa mà chửi măng:
- Con tiện nhân kia! Cho mi bỏ cái thói đi quàng xiên, va vào người của lão gia nhé ! Lần sau lão gia quyết lấy cái mạng chó của mi ! Cút đi ! còn ở đó mà ăn vạ lão gia hả?
Má má của Tiểu Hoa lồm cồm bò dậy rên rỉ và lạy lục hai gã đại hán kia:
- Xin nhị vị lão gia tha mạng! Tiện nhân biết tội rồi... hu hu...
Hai gã đại hán kia hài lòng. Ném lại một tiếng hừ đắc ý, rồi cả hai bá cổ nhau loạng choạng mà bỏ đi.
Không cần phải hỏi nhiều, Tiểu Long cũng thừa hiểu. Má má của Tiểu Hoa không có tội gì cả Tội là tội của hai gã kia say rượn nên đụng vào gánh rau của bà.
Giận quá quên mất không đủ lực Tiểu Long đã hét lên:
- Nhi lão cẩu! Say rượn đụng vào người lại còn côn đồ và còn đánh đập phụ nhân yếu ớt nữa sao? Còn không mau đền tiền gánh rau cho người ta à?
Hai tên nọ, một tên ngừng lại, làm tên thứ hai suýt vấp ngã. Tên đã dừng lại do sức nặng tên kia trì kéo nên hắn cũng loạng choạng ngã ra.
Cả hai nằm kềnh ra đó, ngoác miệng đầy nhớt ra mà mắng:
- Tiểu cẩu nào đó, dàm mắng lão gia? BỘ mi muốn chết rồi sao?
Thấy cả hai tuy lớn con, nhưng đã nằm dài ra đó, nên Tiểu Long và Tiểu Hoa nhào tới vung những nắm tay bé con mà thụi vào người hai gã nọ cho bõ giận.
Bất đồ hai gã vùng dậy thật nhanh đã chộp cứng được cổ hai đứa bé.
Hai gã cười khăng khắc, đưa tay lên định quật Tiểu Long và Tiểu Hoa xuống đất.
- Buông tay.
Một tiếng quát lớn, đã làm cho hai gã phải bủn rủn chân tay ngã ra và buông hai đứa bé.
Tiểu Long mừng rỡ khi nhận ra người vừa đến vừa nạt hai gã nọ là Nhuế thúc thúc. Tiểu Long vui vẻ nói:

- Nhuế thúc thúc, hai gã này say đạp đổ cả gánh rau của mẫu thân Tiểu Hoa! Thúc thúc mau bắt hai gã đền tiền gánh rau cho Tiểu Hoa đi thúc thúc !
Thò tay vào bọc áo của hai gã, Nhuế lão nhị lấy ra một xâu tiền. Thấy đã tương xứng với hai gánh rau, Nhuế lão nhị đưa xâu tiền cho Tiểu Hoa, và nói với hai gã say:
- Nhớ lần sau có say chớ có làm càn mà chết đó còn không cút đi à?
Hai gã lấm lét bỏ đi. Vì qua tiếng quát của người họ Nhuế này, hai gã dù có say cũng vẫn biết hai gã dã đụng phải thứ dữ.
Mọi việc tưởng đâu đều êm xuôi.
Nào ngờ đêm hôm đó, hai gã say đã dẫn nhiều người xông vào thôn, đòi tìm cho được lão họ Nhuế và đứa bé con đã làm nhục chúng.
Bọn người này thật là hung hăng.
Vừa vào đến thôn xóm là chúng đã đập phá phóng hỏa lung tung.
Mọi người trong thôn đều lo chữa lửa, không để ý Nhuế lão nhị đang một mình đánh trả lại bọn càn quấy. Chỉ có Tiểu Long là bàng hoàng khi thấy Nhuế thúc thúc của nó tả xông hữu đột đánh cho bọn kia tơi bời không còn manh giáp nao.
Phấn khích Tiểu Long cũng xông vào vung đoạn tre làm đao đánh hôi vào bọn chúng.
Vừa thấy Tiểu Long xuất hiện, Nhuế lão nhị liền kêu lên:
- Tiểu Long mau vào nhà thôi. Để mình thúc thúc là được rồi.
Nhuế lão nhị nói vậy cũng đúng thôi. Vì bọn càn quấy này nào phải là nhân vật giang hồ thứ thiệt Chỉ là bọn đầu trộm đuôi cướp ở những nơi hẻo lánh mà thôi.
Nhưng Nhuế lão nhị nào ngờ, bọn này lại có một tên thân thủ cũng khá. Hắn thấy cả bọn tuy đông người nhưng không làm sao uy hiếp hoặc đánh được một đòn nào vào người của lão già họ Nhuế, nên hắn đã lén tháo lui để đi tìm viện binh.
Chốc lát sau viện binh đã kéo đến.
Bọn ba người mới đến, với tên chạy đi cầu viện đều đứng ngoài quan sát lão họ Nhuế đang vùng vẫy như chỗ không người .
Một tên trong bọn lại kêu lên:
- Nhuế Quái Hiệp ! Thì ra Nhuế Quái Hiệp sống ở đây à?
Nhuế lão nhị đang đánh bọn kia, nghe có người gọi lên như vậy, Nhuế lão nhị liền ngừng tay hỏi lại:
- Các hạ là ai? Sao lại gọi lão phu là Nhuế Quái Hiệp?
Gã đã kêu lên lúc nãy đáp:
- Tuy Nhuế Quái Hiệp chỉ dùng quyền mà đánh! Tuy Nhuế Quái Hiệp đã cố tình che dấu thân thủ của mình nhưng tại hạ vẫn nhận ra bổng

pháp Thiên Long của Nhuế quái hiệp. Tại hạ nói thế có đúng không?
Nhuế lão nhị qua ánh lửa bập bùng cháy trên một ít mái nhà tranh nhìn và nói với cả bọn mới đến:
- Không cần biết các hạ là ai, họ Nhuế này đành phải . . .
- Ha . . . ha, nói sao Nhuế Quái Hiệp đang tay hạ thủ bọn này à? Sao lạ vậy?
Nhuế lão nhị gằn giọng nói:
- Tung tích của họ Nhuế này đã bị lộ. Ta đành phải sát nhân diệt khẩu thôi, chỉ trách là vận số của các hạ vắn rồi.
Gã kia không sợ lại còn cười lên nói:
- Ha ha . . . Lão Nhuế thất phu, đừng tưởng lão diệt bọn ta được là xong đâu, cho lão hay, bọn ta không chỉ có bao nhiêu người ra mặt đây thôi Lão ngỡ bọn ta không biết vì sao lão ẩn tích giang hồ sao? Ha ha . . . Được rồi, tin này đồn ra giang hồ, lão đối đáp thế nào với người . . . của mười năm trước cho b i ất ! Ha . . .
ha...
Nhuế lão nhị căm phẫn, đưa tay vào người lôi ra một cây gậy không ra gậy, côn không ra côn. Nhìn trừng vào gã vừa nói, Nhuế lão nhị hét lên:
- Ngươi ! Té ra ngươi là một trong những tên hung thủ trước kia à? Được ! Dẫu có chết, ta quyết không buông tha ngươi, xem bổng đây.
cái cây mà Nhuế lão nhị gọi là bổng chưa kịp tung ra một chiêu nào khi có giọng nói từ đâu đó vang lên, làm Nhuế lão nhị phải chững lại đổ mồ hôi:
- Nhuế Cần! Lời ngươi đã hứa có được kể đến không hứ?
Thần sắc của Nhuế lão nhị lúc này thật khó coi Kể từ khi có người gọi đích danh lão là Nhuế Cần Một lúc sau, Nhuế Cần mới căm hận mà nói:
- Được! Ta sẽ giữ lời hứa! Lôi này, ta sẽ có cách chuộc lại ngay bây giờ cho các người xem! Duy có điều, các người phải để cho mọi người ở đây được yên thân, vì họ là những người vô tội mà thôi, được không?
Giọng nói từ đâu đó lại vang lên:
- Huynh đệ! Hãy lui hết đi nào. Cấm tất cả mọi người không ai được đến nơi này quấy phá nữa, nghe rõ chưa?
Rồi giọng nói lại hướng về lão Nhuế Cần mà hỏi:
- Thế nào? Đã vừa ý chưa, lão Nhuế?
Nhuế Cần rườm rườm lệ, ôm choàng lấy người Tiểu Long vừa chạy đến gần lão. Nhuế Cần cao giọng nói:
- Đứa bé này không sống được bao lâu nữa, các người có hứa là tha

cho nó sống nốt những ngày còn lại không?
Giọng nói kia liền đáp ứng:
- Lão Nhuế, sao lão rườm rà như nữ nhân vậy? Lão đã nghe lệnh cấm của ta về mọi người ở đây rồi kia mà? Sao lão còn hỏi vậy?
Nhuế Cần khom người xuống, dặn nhỏ vào tai Tiểu Long:
- Tiểu Long, chúng ta chia tay nhé ! Cố mà tự bảo trọng lấy thân, Và đừng bao giờ rời xa hai mảnh Hồng Sa ngọc.
Tiểu Long cất giong còn trẻ thơ hỏi:
- Thúc thúc ! Thúc thúc định bỏ tiểu điệt à?
Thúc thúc đi đâu vậy? Thúc thúc ! Sao thúc thúc không đáp? Thúc thúc ! thúc thúc nói đi . . .
Tiểu Long càng cao giọng hỏi, thì thân hình của Nhuế Cần càng khom xuống thấp hơn.
Rồi Nhuế Cần ngã sấp xuống nền đất, kéo Tiểu Long ngã xuống theo . . .
Tiểu Long lạc giọng mà kêu, trong khi cố chồm dậy, và lay lay mình Nhuế Cần:
- Thúc thúc ! Thúc thúc ! Dậy đi thúc thúc !
Thúc thúc đã sao rồi? Thúc thúc . . .
Có người đến gần Tiểu Long mà nó không hay, người này lấy chân mà hết Nhuế Cần nằm ngửa ra.
Khi nhìn rõ và khẳng định là Nhuế Cần đã chết, người này hỏi Tiểu Long:
- Tiểu oa nhi, người tên họ là gì?
Tiểu Long nghe giọng nói của người này đúng là người nãy giờ đã đối đáp với Nhuế thúc thúc nên Tiểu Long đứng dậy, chồm người nhào tới đánh và hét:
- Tiểu gia là Tiểu Long đây, tiểu gia quyết không tha mạng ngươi đâu! mau đền lại mạng cho thúc thúc của ta! Đền mạng lại đây!
Người này cười lên khanh khách xô Tiểu Long bắn ra xa nói:
- Lão thất phu đã tự tận mà chết, nào có liên can gì đến ta. Tiểu oa nhi, nể lời cầu tình của lão ta cho ngươi sống nốt chuỗi ngày tàn đó, ha ha...
Căm tức, Tiểu Long lại nhào tới nữa, nhưng bóng người này đã mất hút.
Ngơ ngác, Tiểu Long nhìn chung quanh, thấy bọn người lạ mặt đã kéo nhau đi đâu hết cả! Chỉ còn lại quanh Tiểu Long là những người cùng thôn xóm đang ái ngại, thương tâm mà nhìn nó.
Đêm đã tàn. . .
Lửa đã tắt . . .

Chỉ còn lại những làn khói mỏng vấn vương trên những mái nhà, như không nỡ rời xa mặt đất mà bay lên trời. In như xác của Nhuế Cần còn vấn vương nằm đó, không nỡ rời xa Tiểu Long.
Mặt trời lên cao !
Mọi người trong thôn tất bật dọn dẹp những đổ nát trong thôn, sau một đêm đầy những biến cố bi thương.
Họ cũng cho mang thi hài của Nhuế Cần về nhà của lão đã sống, đắp điếm tạm bằng những tấm vải xô cũ dùng để làm chăn đắp, và chờ mua quan tài về để tâm liệm, chôn cất.
Chỉ còn một mình Tiểu Long đang quỳ xuống cạnh thân hình Nhuế lão nhị.
Tiểu Long đau lòng khóc thương cho thân phận lênh đênh côi cút mà nức nở.
Khóc mãi, khóc đến lúc mệt mà ngất đi.
Tiểu Long gục vào người của Nhuế Cần mà thiếp đi Chợt có tiếng người xôn xao, làm cho Tiểu Long thức giấc.
Tiểu Long nhìn ra, thấy người trong thôn đang kéo đến một quan tài. Theo sau là một vị sư già, chắc là để làm lễ siêu hồn cho Nhuế thúc thúc .
Tiểu Long gắng gượng bắt mình phải đứng dậy để giữ cho đúng lễ.
Mọi người im lặng để tẩm liệm cho Nhuế lão nhị trong sự quan sát và trông coi của vị sư già. Khi vị sư già nhìn thấy mọi người tẩm liệm theo người chết một cây bổng vị sư già chen lấn tới.
Nhìn vào cây bổng một lúc, vị sư già hỏi:
- Lão thí chủ đây phải chăng họ Nhuế?
Mọi người gật đầu, còn Tiểu Long oà khóc lên, nói với vị sư già:
- Đại sư phụ! Đại sư phụ quen với Nhuế thúc thức của hài nhi? Xin hãy báo thù cho Nhuế thúc thúc .
Vị sư già niệm phật nói:
- Mô phật, lão nạp chỉ qua cây bổng này mà nhận biết được Nhuế thí chủ thôi chớ nào có quen biết. Mô phật! Tiểu thí chủ, tiểu hài tử, lão nạp là người tu hành đâu dám nghĩ đến chuyện sân si, báo thù của người thế tục, xin thí chủ hãy khoan tâm ! Mô phật !
Đêm khuya tịch mịch và càng thêm vắng lặng hơn ở thôn xóm nhỏ vừa mới qua cảnh tai ương này.
Chỉ còn lại Tiểu Long đang tấm tức khóc trước quan tài của Nhuế lão nhị xen lẫn với tiếng tụng kinh gõ mõ của vị sư già.
Vị sư già sau mỗi lần tụng kinh đều thân thiết vỗ về và an ủi Tiểu Long. Qua vài câu như vậy Tiểu Long đang lúc cảm thấy bơ vơ thấy mến vị sư già.

Cho nên qua một câu hỏi của vị sư già về thân thế của Tiểu Long và nguyên nhân cái chết của Nhuế thúc thúc, Tiểu Long liền đáp và kể rõ mọi sự:
- Hài nhi không biết rõ phụ mẫu là ai, vì Nhuế thúc thức có hứa sau này sẽ cho hài nhi biết! Chỉ biết hài nhi là dòng dõi thư hương.
Phụ mẫu mất sớm, nếu không nhờ sự dậy dỗ nuôi nấng của thúc thúc, hài nhi ắt không sống được đến bây giờ.
Rồi Tiểu Long lại thuật tiếp mọi việc đã xảy ra trong hai ngày qua. Kể từ câu chuyện của hai gã say sưa làm càn và đến cái chết của Nhuế thúc thúc . . . Nhất nhất kể cho vị sư già nghe .
Vị sư già nghe xong, trầm lặng suy nghĩ một lát Thật lâu về những lời đối đáp khó hiểu của Nhuế Cần và bọn người độc ác kia.
Vị sư già thấy không thể nào thôn xóm nhỏ này có thể yên thân được với bọn người độc ác đó Cho suy nghĩ của mình là đúng, vị sư già nói với Tiểu Long:
- Tiểu hài tử! Việc báo thù cho thúc thúc của hài tử. . . việc của hài tử. . . Lão nạp không muốn xen vào. Nhưng . . . Lão nạp muốn giúp tiểu tử một tay! Tiểu hài tử có đồng ý không?
Tiểu Long liền đáp ngay:
- Đại sư phụ! Hài nhi đội ơn thành toàn của đại sư phụ.
Đăm chiêu, vị sư già lại nói:
- Lão nạp có biết một người . . . võ công cao lắm! Nếu tiểu hài tử đồng ý, lão nạp sẽ đưa người đến đó để xin thọ giáo, thế nào?
Tiểu Long hăm hở hỏi:
- Đại sư phụ! Người đó là ai? ở đâu? Khi nào đại sư phụ đưa hài tử đi?
- Đợi an táng Nhuế thí chủ xong, chúng ta sẽ đi Đường xa lắm, tiểu hài tử có đủ sức mà theo lão nạp không?
- Vì muốn báo thù cho Nhuế thúc thúc, hài tử không ngại xa xôi đâu! Xin đại sư phụ ra ân giúp đỡ cho hài nhi.
Không mấy chốc, trời lại đúng ngọ, mọi người trong thôn xóm đều lầm lùi đi dưới ánh nắng gay gắt để tiễn đưa linh cữu của Nhuế lão nhị Nơi chôn cất không xa nơi thôn xóm là bao nhiêu nên việc chôn cất cũng chóng vánh.
Trong lúc Tiểu Long sửa soạn một mớ hành lý để theo vị sư già đi tầm sư học nghệ thì vị sư già lại lên tiếng khuyến cáo mọi người trong thôn hãy đề phòng bọn người nọ sẽ không để yên cho mọi người ở đây.
Tốt hơn hết, vị sư khuyên là mọi người hãy bán hết ruộng vườn, bỏ đi nơi khác mà lập nghiệp.

Thế là chỉ có một ngày, chỉ vì một chuyện nhỏ mà thôn xóm hiền lành này phải khăn gói ra đi. Để lại Nhuế lão nhị trơ trọi dưới lòng đất lạnh. Không nhang khói ! Không người bầu bạn!
Tiểu Long đưa bước theo vị sư già lòng thấp thỏm không yên khi ra đi bỏ lại Nhuế thúc thúc, cho nên chốc chốc Tiểu Long lại đưa mắt ngoảnh đầu nhìn lại thôn xóm nhỏ.

Hồi 3
Đường dài ngàn dặm tìm sư phụ
Tiêu Long cầu diện kiến cao nhân

Đã hơn một tháng, Tiểu Long vân du tứ hải cùng vị sư già. Cước trình của một đứa nhỏ khó lòng mà theo kịp nếu vị sư già mà không kiên trì chờ đợi.
Nắng mưa, sương gió . . .
Mọi gian khổ Tiểu Long đều lần đầu tiên nếm trải.
Tiểu Long không còn một chút gì để có thể gọi được là Long thư sinh được nữa ngoài trừ cái dáng dấp bên ngoài vẫn mảnh mai yếu đuối Ngược lại tâm trí của Tiểu Long lại được thêm nhiều kinh lịch phong thái khi được vị sư già giảng giải cặn kẽ về thủy thổ cũng như phong tục của từng địa phương mà vị sư già đưa Tiểu Long đi qua.
Tiểu Long vẫn hay gọi vị sư già là đại sư phụ dù lúc này Tiểu Long đã biết vị sư già không phải là người Trung Thổ mà vị sư già là một phiên tăng bên Tây vực, lại theo thuyết Du Già nên chuyên đi vân du, không ở một thiền am nào cố định.
Còn vị sư già vẫn hòa ái gọi Tiểu Long là hài tử như thùa ban đầu. Vì đến bây giờ vị sư già vẫn không biết được gì hơn về thân thế lai lịch của Tiểu Long ngoài những lời nói sơ sài lúc trước của Tiểu Long.
Vị sư thái có thể nói cho Tiểu Long biết hơn đôi chút về Nhuế Cần mà vị sư thường nghe lời đồn của giang hồ đồn đại. Qua đó Tiểu Long mới biết Nhuế thúc thúc mình là một tay võ học tuyệt luân vào hàng nhất lưu cao thủ.
Việc Nhuế thúc thúc tại sao lại ẩn cư chịu sống một cuộc đời bình thường như người nông dân? Thì dù Tiểu Long có hỏi đến trăm lần thì vị sư già cũng không sao giải thích được Suốt chặng đường dài, lúc đầu vị sư già ái ngại cho Tiểu Long khi thấy Tiểu Long chỉ đi được

một dặm đường đã tỏ ra mệt mỏi, lần lần Tiểu Long đã khắc phục được và đã đi được một hơi không nghỉ trên năm dặm đường.
Chỉ cố đến thế mà thôi, Tiểu Long không làm sao đi hơn được nữa. Vị sư già cũng không thúc ép. Do đó, cả hai cứ thong thả mà đi.
Đến ngày hôm nay, leo lên được lưng chừng ngọn núi kia vào một động cốc nhỏ là nơi cần đến, Tiểu Long khấp khởi mừng những muốn có cánh mà bay lên ngay nhưng đó chỉ là ảo ảnh! Thế rồi cả hai bình tĩnh leo lên.
Đến chỗ lưng chừng núi như thắt lại, vị sư già và Tiểu Long theo một con đường ruột dê, tiến vào một sơn cốc.
Sơn cốc giữa lòng núi, do khí lạnh của núi đá khiến sương mù giăng phủ huyền ảo. Do đó tịch mịch của sơn lam sơn cốc càng thêm hoang lạnh.
Tiểu Long rùng mình thấp thỏm, không dám nhìn ngang nhìn ngửa, rụt rè chậm bước theo chân vị sư già.
Vị sư già do đã có lần tới nơi đây nên khoan thai tiến bước giữa lớp sương giá lạnh.
Đi ước chừng năm mươi trượng, vị sư già dừng lại, hướng vào phía trong sơn cốc kêu lên:
- Cư sĩ! Lão nạp là Sa La xin được bái yết cư Tiểu Long dù đang run lên vì lạnh vẫn nhìn thấy ở phía trước giữa lớp sương mù một bóng người chập chờn ẩn hiện ngay sau câu nói của vị sư già tự xưng là Sa La.
Bóng người vừa hiện thân xạ ngay hai luồng nhãn quang lạnh lẽo về phía hai người khách rồi cất giọng lạnh nhạt hỏi:
- Sa La phiên tăng hôm nay lại đến là có việc gì đây?
Vị sư già không bất mãn vì thái độ không hiếu khách của chủ nhân. Không bất bình về cách gọi thô lỗ, cộc lốc. Vẫn điềm nhiên đối đáp :
- Cư sĩ ! Lần trước lão nạp vân du đến đây, qua lần hội diện đó, lão nạp đã nghe cư sĩ nói . . . cần thu nạp một truyền nhân để lưu truyền lại sở học của cư sĩ, vậy cư sĩ đã tìm được truyền nhân chưa?
Một lần nữa, bóng người chủ sơn cốc lại xạ tia mắt nhìn về phía Tiểu Long. Một lúc sau vẫn lạnh lùng mà hỏi:
- vì việc này mà phiên tăng lại đến ư? Có vấn đề gì không?
Tiểu Long thầm bất bình giùm cho vị sư già.
Té ra vị sư già vì lòng tốt, vì hảo cảm với Tiểu Long cũng có, và đối với chủ nhân sơn cốc nữa mới phải lặn lội, không quản ngại đường dài vạn dặm để đưa người truyền nhân mà chủ nhân sơn cốc muốn, đến cho lão cư sĩ.
Thế mà lão cư sĩ tỏ vẻ dửng dưng, không vồn vã thăm hỏi, để ít ra

cũng làm cho người ra ơn cho lão cư sĩ được phần nào an ủi khích lệ !
Bạc bẽo thật!
Vị sư già như đã hiểu biết nhiều về tính tình của chủ nhân, nên không lấy đó làm giận, vị sư già ôn tồn đáp:
- Nếu cư sĩ chưa thu nạp truyền nhân, thì tiểu thí chủ đây, cư sĩ thấy thế nào? Có vừa mắt cư sĩ không?
Đã nhìn Tiểu Long ít ra cũng hai lần, do đó chủ nhân sơn cốc trả lời ngay:
- Không được.
Sa La phiên tăng không giật mình khi nghe câu trả lời của vị cư sĩ, Sa La phiên tăng lại noi:
- Mô phật! Tiểu thí chủ này như viên ngọc quý chưa được tay thợ khéo nào rèn giũa, không lẽ cư sĩ ngại về Túc Mạch âm tuyệt kinh mà không thu nhập ư?
- Phiên tăng đã biết rõ, hà cớ gì còn phải hỏi lại?
- Mô phật! lão nạp cứ nghĩ thần công của cư sĩ nếu gặp người thiên bẩm như thế này là tốt lắm chứ?
- Có tốt nhưng yểu mạng, ta không thể làm một việc như ném muối xuống biển được.
- Mô phật! Xin cư sĩ xét lại, tiểu thí chủ này có mối huyết hải thâm thù, cư sĩ có thể vì sự công bình mà ban cho tiểu thí chủ này một cơ hội không?
- Không được.
- Mô phật! Cư sĩ quả là người đúng như danh xưng, lão nạp xin cáo từ.
Tiểu Long không thấy tiếc nuối, ngược lại còn khoan khoái hơn khi không phải bái một người lạnh như tảng băng làm sư phụ. Cho nên Tiểu Long xăng xái đi theo vị sư già rời khỏi sơn cốc lạnh lẽo.
Tai của Tiểu Long nghe được tiếng thở dài của vị cư sĩ mặt lạnh:
- Đáng tiếc cho một đóa kỳ hoa, bạo phát, bạo tàn.
Trong tâm trí của Tiểu Long thoáng nảy ra một ý tưởng:
"Bạo phát . . . bạo tàn, Dâu sao thì mình cũng không sống được lâu, cớ sao mình không nắm lấy cơ hội này? Báo được thù cho Nhuế thúc thúc là đủ lắm rồi. Chết thì chết, trước hay sau gì cũng chết . . . Lão lạnh lùng mặc lão, lão đối xử với mình sao cũng được. Cần phải báo được thù cho thúc thúc . " Nghĩ vậy, Tiểu Long tức khắc dừng chân, chạy ngược lại về phía thân người chủ nhân sơn cốc Tiểu Long quỳ xuống mà cầu khẩn van xin:
- Tiền bối ! Cư sĩ tiền bối, xin vì lòng nhân mà thu nạp đệ tử, xin cho

đệ tử một cơ hội, đệ tử cần phải trả thù cho thúc thúc, sư phụ, xin cho đệ tử được hành lễ bái sư.
Vị sư già cũng nói thêm vào:
- Cư sĩ lòng thành này. . . không lẽ cư sĩ làm ngơ được sao?
Không lưỡng lự, chủ nhân sơn cốc phất tay áo quay người lại bỏ vào lòng sơn cốc, ném lại hai tiếng cộc lốc:
- Không được.
Không hiểu danh xưng của lão cư sĩ này như thế nào? Chứ Tiểu Long thấy, không những lão ta lạnh lùng ở ngoài mặt mà thôi, trong lòng của lão ta còn lạnh hơn vẻ mặt bên ngoài của lão nữa.
Biết không thể van nài thêm được nữa, Tiểu Long đứng ngay dậy, không đợi vị sư già động thân Tiểu Long đã xăm xăm đi ngay trở ra.
Đến động khẩu của sơn cốc, Tiểu Long ngao ngán, ngẫm nghĩ đến việc khi phải đi trở xuống, thất vọng khi nghĩ đến tương lai mờ mịt, chán nản khi biết mối thù của Nhuế thúc thúc vô phương báo phục Vị sư già hiểu được tâm trạng khó chịu của Tiểu Long nói khẽ:
- chủ nhân sơn cốc này danh xưng là Lãnh Diện cư sĩ, tiểu hài nhi, thôi dừng buồn nữa, chúng ta đi thôi.
Uể oải Tiểu Long đi theo vị sư già.
Đêm hôm đó vị sư già và Tiểu Long ngụ tạm ở một sơn động, vẫn thuộc về quả núi nơi sơn cốc của Lãnh Diện cư sĩ.
Dưới ánh lửa bập bùng xua tan đi hơi sương lạnh giá, cả hai cùng dùng lương khô, lấy nước suối làm thức uống, Tiểu Long nhìn gương mặt khô quắt của vị sư già, nghĩ đến tấm lòng nhân hậu của Sa La lão tăng miền Tây Vực xa xôi, Tiểu Long tha thiết nói với vị sư già:
- Đại sư phụ! Nếu hài nhi là đóa kỳ hoa gì đó sao đại sư phụ không thu hài nhi làm đệ tử?
Lắc đầu, Sa La lão tăng đáp:
- Tiểu Long! dù lão nạp có muốn thu nạp cũng không được.
Tiểu Long ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao lại không được? Đại sư phụ không . . . không biết võ công ư?
Mỉm cười khiến gương mặt khô tót của vị sư già giãn ra, vị sư đáp; - Tông phái của lão nạp, sao lại không có võ công chứ? Chỉ vì tông quy mà lão nạp không thể thu truyền nhân được.
- Tông quy? Tông quy thế nào mà lại không cho thu nhận môn đồ?
- ở xứ sở của lão nạp, mọi đứa trẻ lúc chào đời đều được các vị Hoạt phật xem xét tường tận về số phận cũng như tướng mạo.
Giờ khắc đứa bé sinh ra được ghi chép kỹ để lập tờ số Dựa vào tờ số, và về tướng mạo đứa bé được ấn định trước sẽ là dân dã hay

sau này sẽ theo đường tu hành! Đa số đều là dân thường mà thôi. Còn đứa bé nào có huệ căn chân tu sẽ được đưa vào các Lạp viện nuôi dưỡng.
Truyền nhân đệ tử của Tông phái theo tông quy đều được chọn ở các đứa trẻ này. Và theo căn cơ các đứa trẻ sẽ được đưa vào các cấp sắc mãi mãi sẽ theo cấp sắc đã được sắc phong. Như lão nạp đây, được chọn và được sắc phong vào hàng Vân Du Phật, hài tử hiểu rõ chưa?
Nản lòng, Tiểu Long rơi lệ khóc tủi cho số phận của mình và buồn thảm cho cái chết của Nhuế thúc thúc .
Dùng vạt áo lau nước mắt, Tiểu Long nhìn thấy mảnh Hồng Sa ngọc. Mảnh hồng Sa ngọc tự lúc nào đã được đeo vào người của Tiểu Long. Do đó Tiểu Long không hề thấy lạ khi nhìn đến mảnh Hồng Sa ngọc này.
Riêng vị sư già miền Tây Vực xa xôi, ngạc nhiên khi nhìn được mảnh Hồng Sa ngọc đang đeo trên người của Tiểu Long, vị sư già hỏi:
- Tiểu hài tử! Tử đâu mà tiểu hài tử có hồng sa ngọc này?
Lắc đầu Tiểu Long nói:
- Hài nhi không biết! Hài nhi chỉ biết nó luôn ở trên mình hài nhi mà thôi. Sao đại sư phụ biết Hồng Sa ngọc này à?
Sa La lão tăng trầm ngâm nói:
- Do lão nạp từng vân du đó đây, nên lão nạp biết rõ Hồng Sa ngọc này vốn là của một nữ nhân cao tuyệt thế.
- Cao nhân nào? Là nữ nhân sao, đại sư phụ là ai?
- Là một vị sư thái thì đúng hơn. Tiểu hài tử, vị sư thái này có võ công ngang bậc với Lãnh Diện cư sĩ. Nhưng tính tình của sư thái này lại trái ngược với cư sĩ. Một đằng thì nóng như lửa, một đằng thì lạnh lùng như băng đá.
- sao lạ vậy? Nữ nhân thì nóng mà nam nhân thì lại lạnh. . .
Đúng vậy, Hồng Sa ngọc vốn là của La Sát sư thái ắt có duyên cớ gì dây dưa với La Sát sư thái! Hay là chúng ta đến thử xem. Biết đâu công phu Nhiệt Dương công của La Sát sư thái có thể giúp hài tử vượt qua được nhân số.
* * *
Tiếp theo sau đó lại là những ngày dài đằng đẵng Tiểu Long cùng với vị sư già đi lần về Hồng Vân am, nơi cư ngụ của La Sát sư thái. Khác hẳn lần đi tìm Lãnh Diện cư sĩ, lần đi tìm La Sát sư thái này Tiểu Long mất hẳn sự háo hức hy vọng.
Vì trong lần đi này, Tiểu Long đã biết rõ tình trạng thể chất của mình. Do bẩm sinh, Tiểu Long vướng phải căn bệnh quái ác Túc Mạch âm

tuyệt kinh. Thế nên Tiểu Long ngờ vực, không tin La Sát sư thái sẽ thu nhận mình làm đệ tử Chắc chắn là La Sát sư thái sẽ thẳng thừng từ chối lời đề nghị của Sa La lão tăng sẽ xua đuổi. không kể đến lời cầu khẩn của Tiểu Long một đứa trẻ mới mười hai tuổi.
Tuy có đôi phần yên tâm hy vọng vào Nhiệt Dương thần công của La Sát sư thái sẽ điều trị được căn bệnh quái ác của mình theo lời Sa La lão tăng Tây Vực giải thích. Nhưng Tiểu Long cứ ngờ ngợ chuyến đi này rồi sẽ vô ích mà thôi Dọc đường đi đến Hồng Vân am, Tiểu Long hầu như không màng đến những chuyện tích về những nơi danh lam thắng cảnh của từng địa phương nơi mà hai người đã đi qua. Tiểu Long cứ mãi suy nghĩ về bệnh tình của mình, cứ mãi vấn vương trong lòng một suy nghĩ:
"Sao không là ai mà lại là mình vướng phải căn bệnh vừa quái ác vừa hiếm có này? Có phải đây là ý trời định sẵn không? Và đã định rằng Tiểu Long bị chết non? Chết mà không biết cả tên họ là gì? Phụ mẫu là ai? Sao Tiểu Long này gặp phải số phận bất hạnh đến thế?"
Hết tự vấn, Tiểu Long lại nhớ đến những nơi mà Tiểu Long đã sống cùng Nhuế thúc thúc, hy vọng rằng qua tiềm thức, Tiểu Long sẽ đoán được phụ mẫu của Tiểu Long là ai, và quê quán ở đâu?
Nhưng mà làm sao Tiểu Long có thể nhớ được khi mà những sự việc đó đã xảy ra trước lúc Tiểu Long còn quá nhỏ? Còn ấu thơ?
Càng cố nhớ, Tiểu Long càng thấy bứt rứt.
Để quên đi cơn bực bội, Tiểu Long lấy Ngũ Long Đoạn Môn đao nhập môn ra đọc.
Sa La lão tăng nhìn thấy, hỏi Tiểu Long:
- Sao Nhuế thúc thúc của hài tử không truyền thụ võ công cho hài tử?
Tiểu Long lắc đầu thay lời đáp.
Sa La lão tăng lại nói:
- Nếu cho rằng hài tử vì Túc Mạch âm Tuyệt Kinh mà không luyện võ được thì chẳng thà không cho xem thì thôi, cớ sao Thiên Long Bổng pháp tuyệt kỹ thành danh của họ Nhuế không truyền thụ lại cho xem làm chi Ngũ Long Đoạn Môn Đao này?
Tiểu Long ngây thơ hỏi lại:
- Ngũ Long Đoạn Môn Đao sao lại không xem được, hở đại sư phụ?
Bật cười trước câu hỏi thơ ngây của Tiểu Long, Sa La lão tăng đáp:
Không đáng để xem thì đúng hơn, vì nó chỉ là môn võ công bình thường, đa số người trong thiên hạ đều biết, nó không đáng để người trong võ lâm bỏ công tập luyện.
Phần đang bực dọc trong người, phần do tính còn con nít, nên Tiểu

Long nói bửa:
- Thế nếu ta cứ luyện tập cho tinh tường thì sao? Cổ nhân thường nói: Quân cốt ở tinh chứ không cốt ở đông, thế nghĩa là sao?
Sa La lão tăng thản nhiên giải thích:
- Tinh ở đây ngoài sự tinh tường, tinh thâm còn có nghĩa là tinh xảo, kỳ ảo . . . Dù hài tử có luyện cho tinh tường, nhưng đao pháp chưa đánh ra, đối phương đã biết đó là chiêu gì, và sẽ đánh vào đâu. Đã biết thì đối phương thừa sức đón đỡ, hay phản công lại, thế có phải là mất mạng rồi sao. Còn nữa, sau chiêu đao này hài tử sẽ ra chiêu đao tiếp theo ra sao? BỘ vị như thế nào, bởi đối phương đoán biết được hết. Thế thì làm sao mà hài tử có thể chế địch thắng nhân được.
Như đã nói, tuy thể tạng của Tiểu Long yếu ớt nhưng bù lại trời phú cho Tiểu Long một sự linh lợi mẫn tiệp khác thường. Phần nữa, do muốn khắc phục sự yếu đuối của bản thân nên Tiểu Long rất say mê học hỏi và tìm hiểu. Do đó sau khi nghe lời phân tích chí lý của Sa La lão tăng. Tiểu Long lại hỏi:
- Tế nếu ta hoán đổi chiêu thức của đao pháp, không theo một trật tự nhu kinh sách dạy, thì đối phương làm sao đoán được, đỡ được?
Cả cười cho sự vụng dại của Tiểu Long, Sa La lão tăng giải thích:
- Làm vậy sao được ! Như chiêu đao này là Quá Quan Trảm Tướng, bộ pháp là đi tới, chém tạt đao sang hai bên ở thượng bàn, nếu hài tử vừa sự dụng xong chiêu Thái Sơn áp Đỉnh bộ vị lúc đó là ở hạ bàn, làm sao hài tử có thể vừa rùn bộ, vừa tấn tới? Làm sao có thể ở hạ bàn, lại tạt đao sang thượng bàn đối phương được? Chưa hết đâu! Như chiêu đao Tây Phương Yết Như Lai, lúc này hài tử ôm go đao vào người, làm sao hài tử có thể xoay sang đao thức Thoái Đao Hồi Vị được? Cái đó không phải gọi là tự mình tự se dây trói mình sao?
Tiểu Long suy nghĩ kỹ lời của Sa La lão tăng, tuy biết rằng vị sư già nói đúng lý, nhưng Tiểu Long vẫn gân cổ cãi bướng:
- Thế nếu hài tử do chỉ là một đồng tử, thân người không cao được bốn thước, thì làm sao hài tử khi có thể Quá Quan Trảm Tướng vào thượng bàn một người lớn được? Cái đó, không lẽ lại nói hài nhi sử sai đao thức? Vô lý!
Biết Tiểu Long nói càn, nhưng Sa La lão tăng không ngại khi giải thích tỉ mỉ cho Tiểu Long nghe lý do tại sạp không thể đảo lộn thứ tự của đao pháp. Và tại làm sao không được biến dạng từng thức đao được. Vị sư già nói:
- Điều quan yếu ở mỗi chiêu thức, bất kỳ là đao, kiếm hay các loại võ

khí khác trong thập bát ban là: bộ vị của mỗi chia đều được tính toán sao vừa công được, vừa thủ được, có nghĩa là khi công đối phương, không phải công một đao là xong, mà cần đến nhiều đao liên tiếp, dồn dập. Đưa đối phương vào chỗ bó tay chịu chết! Ngược lại, khi thu thì phải che kín cả thân mình, không lộ một chỗ hở nào cho địch nhân công kích. Có khi vừa thủ xong trong thé thu lại có thể tùy cơ mà công kích lại đối phương. Do đó, đòi hỏi đao pháp phải liên hoàn hết đao thức này là đến đao thức khác !
Liên miên bất tuyệt! Có thế mới thắng được đối phương.
Đồng thời, còn tùy theo tầm vóc của mỗi người luyện, mà đao pháp khác nhau. Tựu chung, tất cả đều dua vào Ngũ Long Đoạn Môn Đao pháp nhập môn này, cải sửa đi ! Tỷ như hài tử có tầm vóc thấp bé, thì nên luyện Cổn Địa Đường đao pháp ! Đây là môn đao pháp chuyên tấn công hạ bàn của đối phương.
Tất nhiên, muốn thắng được địch nhân, thì cũng không làm sao mà thiếu sự liên tục. Do đó đòi hỏi chiêu đao này phải liền kè với chiêu đao kia.
Tuy vậy, Tiểu Long vẫn nói:
- Thế nếu hài nhi muốn sử chiêu đao kế tiếp là Thoái Đao Hồi Vị mà địch nhân nhanh nhẹn hơn, địch nhân không còn đứng ở phía sau nữa!
Ngược lại, địch nhân làm cách nào không biết, lại công vào chính diện của hài nhi, thử hỏi, hài nhi làm sao chống đỡ lại được đây?
Gật gù, Sa La lão tăng nói:
- Hài tử hỏi thế là đúng lắm đấy! Do đó đòi hỏi người luyện võ phải luyện đao pháp đến mức tinh tường, đấy mới là chỉ là ngoại gia công phu thôi ! Người luyện võ muốn dễ dàng áp đảo địch nhân, còn phải luyện nhiều về nội gia công phu nữa! Có như thế, khi cùng người đối địch, ta có thể đưa địch nhân vào chỗ ta muốn địch nhân phải ở đấy. Không sai chạy được ! Đến lúc đó, hài tử muốn sử đao thức Thoái Đao Hồi Vị thì địch nhân không làm cách nào di bộ sang chỗ khác được ! Hiểu chưa, hài tử?
Đó là mới chỉ nói về phương diện ta mạnh hơn địch. Còn ngược lại, khi địch nhân mạnh hơn ta, ta bắt buộc phải tùy chiêu thức của đối phương mà sử đao thức thích hợp để ứng phó.
Do đó ta ở thế bị động. Ta bị bắt buộc phải đón đỡ phải ở những vị trí mà đối phương muốn ta phải ở đó. Chính lúc này là lúc đòi hỏi võ công của ta phải tinh xảo. Trong cái thủ ta tìm dịp để công. Tư thế bị động ta kiên quyết đổi lại thế chủ động. Có chủ động, ta mới có cơ thắng địch. Vậy đó !

Một đứa bé tâm cơ mẫn tiệp, ham học hỏi và lại hay nói càn. Và một vị sư già hiền hậu, nhân từ, hòa ái . . . sẵng sàng giải thích những gì đứa bé không hiểu hoặc hiểu sai, có khi lại cố tình nói sai, nói bậy. . . ! Cứ thế hai người vừa đi, vừa đối đáp quên chặng đường dài. Và Tiểu Long quên đi lòng thất vọng chán nản. Không còn nghĩ đến Túc Mạch âm Tuyệt Kinh hay La Sát sư thái gì cả . . .
Đương nhiên không phải là liên tục đối đáp.
Vì có khi Tiểu Long phải mất cả buổi trời mới nghĩ đến nơi đến chốn lời giải thích quá tầm hiểu biết cho một đứa bé mới lên mười hai tuổi của Sa La lão tăng. Nghĩ xong, Tiểu Long còn phải nhấm lại từng đao pháp đã tự học để đối chứng. Sau đó Tiểu Long mới đặt ra một câu hỏi khác.
Vị sư già Sa La lão tăng cũng vậy? Với nhiều câu hỏi của Tiểu Long, Sa La lão tăng phải suy nghĩ thật lâu mới tìm được cách giải thích, mà với tuổi mười hai của Tiểu Long có thể hiểu được. Đây đâu phải là chuyện dễ dàng gì Vì căn bản, chuyện võ công không phải là chuyện để một đứa trẻ có thể đàm luận được.
Nhất là khi nói và giải thích về căn cơ võ đạo, một cái gì đó sâu nhiệm, huyền ảo, mông lung.
Có khi vị sư già phải đem cả lý thuyết võ đạo thiền tông bên Tây Vực ra mới có thể giải thích được cho Tiểu Long tạm hiểu.
Việc này đối với Sa La Vân Du Phật là phạm đến Tông quy. Nhưng . . . hoàn toàn vô hại. Vì . . .
Tiểu Long chỉ là một đứa bé, không phải một danh gia võ thuật. Huống chi . . . mạng số của Tiểu Long thật là vắn. Chết non!
Còn đối với Tiểu Long, Tiểu Long chỉ xem đây là một việc cần thiết để quên đi đường dài, quên đi gian khổ và tạm quên đi cái chết mà trời xanh đã đặt để.
Ngờ vậy mà . . . đã đến được Hồng Vân am.
Nơi cư ngụ của một tuyệt đại cao nhân đương đại, là một bậc nữ lưu duy nhất trong tam vị tuyệt đại con hân. Có tên xưng nghe thật dữ tợn là La Sát sư thái !
Tiểu Long hy vọng rằng nhờ sư thái đã qui y nên La Sát không còn đúng là La Sát nữa. Bằng không . . .
Đáp lại lời xin cầu kiến của Sa La Vân Du Phật, La Sát sư thái đã mời cả hai vào ngay đạo am để mạn đàm. Bên cạnh là chung trà Long Tĩnh thượng hạng, thơm phức, giải được cơn mệt nhọc khi leo lên ngọn cô phong này.
La Sát sư thái đã biết Sa La Vân Du Phật từ trước nên câu chuyện hàn huyên của cả hai rất hòa ái. Thân mật! (Không như lần diện kiến

Lãnh Diện cư sĩ ở Lãnh Sơn cốc, Tiểu Long so sánh và cũng tự đặt danh tự cho sơn cốc Lãnh Diệc cư sĩ trú ngụ) Sau một hồi trò chuyện, La Sát sư thái mới hỏi Sa La lão tăng:
- Phật huynh! Hôm nay Phật huynh di giá đến tệ am có điều chi dạy bảo?
Câu hỏi thật . . . dễ nghe, khiến Tiểu Long ngỡ người giang hồ đã lầm khi gọi sư thái đây là La Sát sư thái.
Vị sư già không đáp ngay, mà lại cởi ngực áo của Tiểu Long, bày ra mảnh Hồng Sa ngọc rồi mới hỏi:
- Sư thái có nhận ra vật này không?
La Sát sư thái thoạt tiên có hơi sửng sốt, sau đó La Sát sư thái mới cười to mà nói:
- Khà khà ! Đứa b é này hình như là . . .
điệt nhi gì đó với lão họ Nhuế Quái Hiệp, phải thế không?
- Vậy là sư thái đã có biết Nhuế thí chủ và Tiểu Long! Xin hỏi, trường hợp nào mà sư thái biết được cả hai? Và lý do tại sao mà . . . Hồng Sa ngọc của sư thái lại ở trên mình của Tiểu Long vậy?
La sát sư thái không đáp vào câu hỏi của Sa La lão tăng mà lại hỏi rằng:
- Lão họ Nhuế đâu? Sao lão không tự mình đưa đứa bé đến đây? Lão đã đổi ý rồi sao? Sau sáu năm mới đổi ý. . . quả là có hơi muộn đó !
Làm sao mà Sa La lão tăng có thể trả lời được những câu hỏi này của La Sát sư thái, do đó lão tăng phải ngập ngừng.
Thấy La Sát sư thái không có gì đáng để sọ.
Tiểu Long làm gan hỏi:
- Nhuế thúc thúc của hài nhi đã chết ! Lão sư thái nói thúc thúc của hài nhi đổi ý, là đổi ý làm sao? Sao lại muộn ạ?
Vẫn như lần vừa rồi, La Sát sư thái không đáp lại câu hỏi nào, chỉ hỏi:
- Sao lão họ Nhuế lại chết?
Sa La lão tăng vội đáp:
- Tự tuyệt! Lão nạp vô tình có mặt ở đó. Và không phải là không có lý do. Nhưng lý do thật là khó hiểu.
- Sao lại là khó hiểu? Phật huynh có thể kể lại tường tận được không?
Gật đầu, Sa La lão tăng thuật lại đầu đuôi tự sự Và kết thúc, Sa La lão tăng cũng kể việc đưa Tiểu Long đi tầm sư học nghệ. Gặp Lãnh Diện cư sĩ và cư sĩ đã từ chối ra sao. Sau đó, qua phát hiện được Tiểu Long có đeo Hồng Sa ngọc của La Sát sư thái nên cả hai mới

có mặt ở đây hôm nay. Sa La lão tăng hỏi:
- Nếu sư thái đã có biết Nhuỵ thí chủ và Tiểu Long từ trước, vậy sư thái có thể thu nạp Tiểu Long làm môn nhân đệ tử được không?
La Sát sư thái làm như không nghe câu hỏi này của Sa La lão tăng. Sư thái lớn giọng hỏi:
- Sao lại thế được? Sao lại là Túc Mạch âm Tuyệt Kinh? Không lẽ lão họ Nhuế nhầm? Và bổn am chủ cũng lầm sao?
Không đợi Sa La lão tăng giải đáp, La Sát sư thái nhìn chăm chăm vào người của Tiểu Long.
Rồi La Sát sư thái lẩm bẩm:
- Thật uổng phí một đóa kỳ hoa. Hiếm có thật! Căn cốt hiếm có lại vướng phải căn bệnh cũng hiếm có. Đáng tiếc thật.
Lời lẩm bẩm của La Sát sư thái, Tiểu Long nghe vào tai như tiếng sấm. Hoảng hốt, Tiểu Long phục người xuống mà van xin:
- Xin lão sư thái thương xót hài nhi ! Xin thu nạp đệ tử! Nhiệt Dương công của lão sư thái là vô địch mà! Xin lão sư thái cho hài nhi có cơ hội để báo cừu cho thúc thúc !
Lời cầu tình và tán dương của Tiểu Long như chạm vào vết thương trong lòng của La Sát sư thái ! La Sát sư thái lại lẩm bẩm:
- Hừ! Vô địch! Thù thân gia ngươi, ngươi không lo báo, lại lo báo cừu cho thúc thúc ngươi! Hừ! Dòng dõi của nhà ngươi tận tuyệt là đáng lắm, đáng kiếp lắm.
Sa La lão tăng kinh ngạc hỏi:
- Sư thái biết thân thế của Tiểu Long? Sư thái có thể nói rõ ra được không?
- Không được.
- Tại sao vậy, sư thái?
- Bổn am chủ đã nói là không nói được là không nói được ! Phật huynh há phải phí lời.
Biết mà không nói, Tiểu Long không hận bằng lời rủa của La Sát sư thái về phụ mẫu song thân của Tiểu Long. Do đó, Tiểu Long cởi ngay Hồng Sa ngọc đang đeo trong người, ném vào lòng của La Sát sư thái. Tiểu Long hét lên:
- Sao sư thái lại mắng chửi song thân của hài nhi? Trả sư thái đây. Ta . . . ta không cần đâu.
Không hiểu vì uất ức hay vì nguyên nhân nào khác, mà sau câu nói Tiểu Long phục xuống ngất đi.
Kinh hoàng, Sa La lão tăng đỡ người Tiểu Long lên, thấy Tiểu Long lạnh dần cơ thể, đôi môi từ từ thâm tím lại. Sa La lão tăng cứ xoa bóp cho Tiểu Long nhưng cơ thể của Tiểu Long vẫn cứ lạnh dần. . .

Đua mắt nhìn La Sát sư thái, Sa La lão tăng cầu cứu:
- Xin sư thái bớt giận mà xem giùm Tiểu Long! Hoàn cảnh của Tiểu Long thật là đáng thương.
Cầm mảnh Hồng Sa ngọc, La Sát sư thái ném lại cho Sa La lão tăng. La Sát sư thái giận dữ quát:
- Đáng lý đứa bé này đã chết cách đây sáu năm. Nếu không có lời cầu khẩn của lão già họ Nhuế và nếu không có sự trao đổi với lão họ Nhuế bổn am chủ nào có tặng Hồng Sa ngọc này cho loài súc sinh đó. Đây! Phật huynh cầm lấy và đặt Hồng Sa ngọc vào người nó ! Nó sẽ tỉnh lại ngay. Phật huynh hãy đưa đứa bé đi đi !
Nhớ Phật huynh hãy bảo cho đứa bé biết đừng có dại mà đánh mất hoặc dời xa mảnh Hồng Sa ngọc, đó chính là vật hộ mạng của nó đó, Xin đưa tiễn Phật huynh ! Mời ! .
Thấy vẻ cương quyết của La Sát sư thái và Sa La lão tăng thừa biết tính nết nóng nảy của La Sát sư thái nên Sa La lão tăng tay bồng Tiểu Long lên, tay còn lại áp mảnh Hồng Sa ngọc lên ngực Tiểu Long và lên tiếng cáo từ:
- Sư thái! Lão tăng xin cáo từ! Xin lỗi vì đã làm phiền đến sư thái. Lão nạp luôn ghi nhớ lời dặn dò của sư thái. Xin cáo từ.
Bồng Tiểu Long đi, Sa La lão tăng suy nghĩ nhiều về câu chuyện khó hiểu của La Sát sư thái và cái chết kỳ bí của Nhuế Cần, một danh gia cao thủ, chỉ thua kém ba vị tam tuyệt đại cao nhân và một người nữa đã lâu không nghe nói đến tung tích từ lâu. Đó là Hoàng Thạch Nguyên, minh chủ của võ lâm Trung Nguyên.
Khi xuống đến chân núi, do Sa La lão tăng mãi suy nghĩ nên không biết là Tiểu Long đã tỉnh lại Sa La lão tăng chỉ biết điều này khi Tiểu Long cựa mình và hỏi:
- Đại sư phụ! Chúng ta đã xuống núi rồi sao?
Không còn ở Hồng Vân am nữa chứ? Sao đại sư phụ lại phải bồng hài nhi? Hãy để hài nhi tự đi nào !
Sa La lão tăng đặt Tiểu Long đứng xuống, yên tâm khi thấy Tiểu Long đã trở lại bình thường.
Sau khi đã suy nghĩ về nhiều vấn đề, đêm đó giữa cảnh đồng không mông quạnh, dưới ánh lửa bập bùng của đống lửa sưởi, Sa La lão tăng noi:
- Tiểu Long! Lão nạp cho là hài tử chưa ắt đã là Túc Mạch âm Tuyệt Kinh, vì người vướng phải căn bệnh quái ác này bẩm sinh là như thế Ngoài bị yểu mạng ra, thì không phải gặp những cơn choáng ngất như lúc chiều hài tử đã gặp Nhất là không cần phải có những vật dụng để trấn áp như là Hồng Sa ngọc. Nhưng nói là nói vậy thôi, lão

nạp nào phải y sư để có thể nói chắc được ! Tiểu Long có điều này hài tử cần phải nhớ. Trước khi biết rõ và chữa được bệnh trạng kỳ lạ, hài tử không bao giờ được rời xa hai mảnh Hồng Sa ngọc, nhớ chưa?
Nhớ lại lúc chiều khi hài tử vất Hồng Sa ngọc trả lại La Sát sư thái hài tử đã bị choáng ngất đi ngay sau đó. Và cơ thể của hài tử liền trở nên lạnh. Lạnh như cơ thể của một người bị vùi trong tuyết vậy. Rất nguy hiểm. Nếu hài tử muốn được sống, thì phải nhớ kỹ điều này nghe chưa?
Tấm lòng nhân hậu và lời dặn dò kỹ lưỡng của Sa La lão tăng làm cho Tiểu Long nhớ lại lời trăn trối trước khi lâm chung của Nhuế thúc thúc. Mơ hồ, Tiểu Long sợ phải chia tay với vị sư già mà Tiểu Long đã phát sinh mối hảo cảm như gia phụ với hài nhi ! Như sự phụ với đệ tử.
Đúng thế thật !
Vì Sa La lão tăng đang ngước mắt nhìn trời đêm, thở dài nói:
- Tiểu Long! Lão nạp muốn giúp hài tử nhưng việc đến thế này, lão nạp phải chịu thôi.
Hài tử đâu có thể theo lão nạp suốt đời được.
Nín đi, đừng mềm yếu như thế. Lão nạp là Vân Du Phật, theo tông quy lão nạp chỉ được độc hành, độc chiếc mà thôi. Nếu có duyên, trên đường vân du, lão nạp sẽ gặp lại hài tử mà!
Tiểu Long, hài tử có hứa với lão nạp cố sống mà gặp lại lão nạp không? Hứa không?
Tiểu Long nghĩ đến mình sống thật là vô dụng, đến lời hứa mà vị sư già đang ép Tiểu Long hứa, Tiểu Long cũng e khó mà giữ được.
Sa La lão tăng lại hỏi:
- Hài tử không phải là điệt nhi của Nhuế thí chủ sao? Hài tử nên biết, Nhuế thí chủ trọng chữ tín còn hơn sinh mạng của mình nữa đó. Nhưng không phải vì đó mà Nhuế thí chủ không dám hứa đâu. Nào cam đảm lên nào !
Nam tử hán gì mà yếu quá thế !
Không sao làm khác được Nhuế thúc thúc, Tiểu Long bặm môi cả quyết gật đầu, nhìn ngay vào mắt vị sư già hứa:
- Được ! Đại sư phụ, hài nhi xin hứa sẽ gặp lại đại sư phụ.
Nhoẻn miệng cười khích lệ, Sa La Vân Du Phật nói:
- Có thế chứ! Thôi, hãy bảo trọng nhé, Tiểu Long lão nạp đi đây.
Thân pháp của Sa La lão tăng thật là huyền ảo Sau hai chữ "đi đây" thì bóng dáng của Sa La lão tăng liền mờ đi và biến mất.
Tiểu Long không ngờ vị sư già nói đi là đi ngay.

Ngẩn người, Tiểu Long thấy lòng mình trống vắng, cô đơn.
Tử đây mình sẽ độc hành, lang thang vô định Như Sa La Vân Du Phật lão tăng.
Tai vẫn còn nghe sự khiển trách của vị sư già khi thấy Tiểu Long sa lụy. . . nhưng giờ đây Tiểu Long gục đầu xuống mà khóc vùi.

Hồi 4
Phẫn chí sa vào kỳ trận
Nực cười số phận trớ trêu

Đúng là lang thang vô định, như đêm chia tay với vị sư già, Tiểu Long đã thầm nghĩ:
"Tiểu Long cứ đi càn, đi đại ! Cứ thấy có đường là cứ đi ! Sơn đạo, quan đạo, độc đạo, đồi núi . . . suối . . . sông, hoang mạc . . . " Tiểu Long cứ lầm lùi mà đi.
Đã quen khất thực khi đi cùng với Sa La lão tăng, Tiểu Long mạnh dạn đi gõ cửa các nhà gặp trên đường mà xin thức ăn, nước uống.
Mệt mỏi thì nghỉ chân.
Đói khát thì xin thực phẩm.
Qua ngày. . . đoạn tháng.
Đôi lần gặp nơi vắng vẻ, không xin được thức ăn, không hái được trái rừng, Tiểu Long phải nhịn đói.
Cũng giống như ngày hôm qua, Tiểu Long đã phải nhịn đói đến hôm nay là ngày thứ hai.
Nguy ngập hơn là Tiểu Long phải nhịn luôn cả cái khát Vì nơi đây là một chỗ khô cằn.
Chỉ thấy xung quanh toàn là cát.
Không phải là sa mạc ! Vì Tiểu Long đã có lần nghe Sa La lão tăng giảng cho Tiểu Long biết về sa mạc.
Sa mạc phải có các đụng cát lớn, nhấp nhô như những ngọn đồi. Nơi đây không có hình ảnh đó.
Sa mạc không có những bóng cây tươi mát, ngoài trừ ốc đảo, nơi người dân sinh sống trên sa mạc thường tập trưng lại như những làng mạc. Nơi này lại có nhiều bóng cây.
cây không cao lớn nhưng vẫn là những cây họ mộc.
Cây không mọc lẫn lộn, cao thấp chen chúc như ở rừng.

ở đây cây mọc cách xa nhau, xa đến nỗi bóng mát của tàng cây này không giao được với bóng mát của tàng cây kế bên.
Và chúng mọc cao gần bằng nhau. Như được trồng ở đây cùng một lúc.
Cây nào cây nấy đều khô cằn, vì cây không mọc trên đất màu mỡ, mà lại mọc trên cát.
Tiểu Long nhìn cơ man nào là cây mà thất vọng.
Vì cây không có quả để ăn, làm sao mà Tiểu Long không thấy vọng khi . . . bụng đang đói côn cào.
Nhưng để tránh được cái nóng nắng đến khô người này, Tiểu Long nghĩ:
"vào được bóng mát, mà nghỉ cũng không tệ lắm." Nhưng vào được bóng mát rồi, một lần nữa Tiểu Long lại chán ngán.
Vì dưới bóng mát của tàng cây, hỏi làm sao mà Tiểu Long dám ngả người nằm dài trên mặt cát nóng mà nghỉ cho được đây?
Nhìn sâu vào trong những thân cây, Tiểu Long hy vọng Ơ rmé trong, Tiểu Long sẽ tìm được một ới thật là mát mẻ . . . sẽ tìm được nước để uống, và sẽ tìm được một vật gì đó để mà ăn Cố lên chút nữa.
Tiểu Long tự khích lệ mình.
Và Tiểu Long cứ tiến dần vào nơi cứ tạm gọi là rừng.
Không biết đã đi được bao lâu, và đã vào được sâu bao nhiêu, nhưng Tiểu Long vẫn thấy trước mặt mình là những tàng cây cách xa nhau như lúc đầu Tiểu Long đã nhìn thấy.
Vẫn không thấy rừng dày đặc hơn.
Không thấy những ngọn cây cao hơn, hoặc thấp hơn mà chỉ đồng đều nhau.
Mặt cát dưới chân cũng không có gì khác.
Vẫn chỉ là cát . . . và cát.
Có nghĩ là Tiểu Long đói vẫn hoàn đói.
Khát vẫn khát Nhìn vào sâu hơn vẫn vậy.
Chán nản, thất vọng Tiểu Long không muốn đi sâu vào nữa. Tiểu Long xoay người tìm hướng khác thoáng hơn, quang đãng hơn để đi ra.
May ra có thể chấm dứt được tình trạng vô vọng này.
Tự trấn an mình, Tiểu Long nhìn khắp lượt, xoay người khắp các hướng, để rồi bàng hoàng thất sắc Vì từ chỗ đang đứng, Tiểu Long nhìn về các hướng đều thấy y như nhau. Giống hệt nhau, như là Tiểu Long chỉ nhìn về có một hướng, không hề thay đổi vị trí chỗ đứng.
Nghĩa là nhìn vào chỗ nào cũng vậy, mút tầm mắt vẫn là cây và . . . cát.

Đáng sợ hơn nữa là giữa khung cảnh hoang vắng này, trơ trọi chỉ có một mình Tiểu Long.
Một đứa bé chỉ mới có mười hai tuổi đời, không thân không thế. Cô độc giữa cát và cây.
Đói làm hoa mắt.
Khát làm chóng mặt.
Các bóng cây nhảy múa trên nền cát trắng.
Mặt nền cát dâng lên đến tận tàng cây.
Người của Tiểu Long như bập bềnh, dập dềnh, . . . cảm giác không khác gì đang đi trên chiếc thuyền nan giữa lòng sông vậy, mà trước đây Tiểu Long đã có lần cùng Sa La lão tăng vượt sông Hoàng Hà.
Mọi cảm giấc đồng thời ập đến, khiến Tiểu Long bắt phải nôn mửa.
Nôn khan, mửa khan.
Vì đã hai ngày qua Tiểu Long nào có gì cho vào bụng đâu.
Và Tiểu Long khuỵu người đổ ào xuống nền cát trắng, ngất đi.
Trong cơ ngất, chập chờn, có lúc nửa tỉnh, nửa mê, Tiểu Long vẫn nhớ là cần phải thoát ra khỏi chỗ này. Do đó, Tiểu Long trườn mình đi bò tới . . .
Cái nóng khó chịu.
Cái khát khô người.
Và cái đói quặn ruột Tất cả mọi cái khó khăn dồn lại, làm Tiểu Long hôn mê, bất tỉnh. . .
Lạnh!
Đã lâu rồi, Tiểu Long rất ngán sợ cái lạnh.
Cho nên cái lạnh ào đến, khiến Tiểu Long bừng tỉnh lại ngay.
Ngơ ngác, Tiểu Long nhìn quanh đã không thấy gì cả.
Vì chung quanh đều đen tối.
Đang đêm ư? Nghi hoặc, Tiểu Long nhìn ngược lên cao. Trăng sao? Không thấy một ánh sao nào hết.
- Vậy đây là nơi nào? Và sao mình lại nằm ở đây?
Tiểu Long tự hỏi và hỏi lên thành tiếng.
Tiếng nói vang lên âm âm vọng lại đủ cho Tiểu Long hiểu Tiểu Long đang nằm trong lòng một động đá lớn.
Lạnh là phải !
Tiểu Long lại nói lên thành tiếng ý nghĩ của Tiểu Long vừa nghĩ đến.
Bỗng có một giọng nói ồm ồm cất lên, ngay sau câu hỏi của Tiểu Long:
- Oa nhi ! Ngươi cho cái địa phương này là lạnh ư?
- Ai? Ai vừa nói thế?
Tiểu Long do bất ngờ và do hoảng sợ bèn la lên.

Giọng nói ồm ồm lại cất lên:
- Người sợ à, oa nhi ! Nếu không có ta, ngươi đã chết khô rồi, người biết không?
- Chết khô? Sao lại chết khô?
Tiểu Long hoang mang cố nhớ lại xem nó đang ở đâu? Ai đó đang nói chuyện với nó? Và sao lại phải chết khô?
sa La lão tăng ư? Vô lý vì Tiểu Long đã chia tay với vị sư già rồi kia mà.
Nghi đến đây Tiểu Long bật lên tiếng la hoảng vì Tiểu Long đã nhớ mọi chuyện đã xảy ra. Cái nóng, cái khát! Đúng rồi là cây và cát nắng. Và . . . Bây giờ Tiểu Long lại đang ở đây.
Còn sống!
Nhớ lại giọng nói của người vừa phát thoại, Tiểu Long đoán biết người này đã cao niên, nên Tiểu Long vội hỏi:
- Lão trượng là ai? Và hài nhi đang ở đâu đây? Có phải lão trượng đã cứu hài nhì từ. . .
một nơi chỉ có cát khô và cây cối còi cọc không?
Giọng nói ồm ồm đáp:
- Oa nhi ! Ngươi bảo gì vậy? Cây rừng còi cọc ư? Ha ha . . . trông nó giống cây rừng lắm sao, oa nhi? Ha . . . ha cây rừng?
Giọng người đầy vẻ đắc ý, được vách đá dội lại âm thanh đập vào màng nhi của Tiểu Long làm cho Tiểu Long vừa buốt óc vừa sợ đến mất mật. Tràng cười đã dứt từ lâu, thế mà tại của Tiểu Long vẫn còn nghe oang oang.
Đợi đến khi mọi âm thanh đã biến đi hết, Tiểu Long mới cảm thấy dễ chịu. Nghĩ đến câu nói vừa rồi của người bí ẩn, Tiểu Long nói:
- Thế không phải là cây rừng sao? Tuy không dày đặc như các cánh rừng khác, nhưng không biết cơ man nào là cây, dài như đến tận chân trời, vậy lão trượng gọi chúng là gì?
- Nếu đã là rừng cây, như ngươi nói thì phải gọi nơi đây là Lưu Sa Lâm kỳ trận. Nói đi, oa nhi Ai bảo ngươi vào đây? Cùng đi với ngươi còn ai nữa? Và ngươi vào đây để làm gì? Nói !
Dứt lời, lão già bí ẩn đã quát lên, một tiếng đủ lớn đủ để Tiểu Long ngất đi.
và Tiểu Long không nhận biết là Tiểu Long đã ngất.
Đến khi nhận thức được mọi việc, Tiểu Long thấy mọi vật xung quanh khá tỏ tường.
Chỗ Tiểu Long đang nằm như là một động thất tuy khá lớn nhưng cũng rất sơ sài. Vì trong động thất không có một vật dụng nào cả. Vắng lặng! không một ai khác trong động thất ngoài Tiểu Long.

Người đã phát thoại đâu? Sao không thấy bóng người nào? Và có phải đây là nơi mà mình chỉ thấy tối đến không? Hay lại là một nơi nào khác nữa? Kỳ quái thật.
Nghĩ đến đây, Tiểu Long định lồm cồm bò dậy, rời động thất đi tìm hiểu xung quanh xem sao, thì đã thấy có một bóng người theo cửa động thất mà vào, kèm theo đó là câu hỏi:
- Oa nhi ! Ngươi định đi đâu?
vẫn là giọng nói ồm ồm, đúng là giọng nói mà Tiểu Long đã nghe.
Vừa trả lời, Tiểu Long vừa quan sát bóng người vừa đến:
- Hài nhi định tìm hiểu xem đây là đâu? Lão trượng, tại sao hình hài của lão trượng lại . . .
- Kỳ quái lắm phải không? Ngươi không biết hay người giả bộ không biết? Oa nhi ! Nói xem nào, ai sai phái ngươi đến đây? Người đến để dò xét ta có phải không? Nói mau, bằng không hừ. . . Ngươi sẽ không khác con vật này đâu!
Nói đến đây, lão già có hình hài ba phần giống người, bảy phần giống quỷ đã ném xuống trước mặt Tiểu Long một con thỏ rừng đã bị lão lột da, mổ bụng . . .
Thất kinh Tiểu Long quên cả trả lời lão quái, mà hỏi lại:
- Chân và mắt của lão trượng sao lại thế này? Ai đã gây nên nông nỗi này cho lão trượng?
- Ha . . . ha hỏi hay lắm, oa nhi ! Thế không phải có người sai phái ngươi đến đây đã nói cho ngươi biết rồi sao ha ha . . . ?
- Sai phái? Nào có ai sai bảo gì hài nhi đâu.
Nào lão trượng hãy ngồi xuống mà nghỉ chân và nói cho hài nhi nghe xem! Việc gì đã xảy ra cho lão trượng!
Lão quái vẫn đứng trên một chân duy nhất của lão, đưa đôi tay dính đầy móc thò lên vén lại mái tóc lòa xòa nhơ bẩn đến tân thắt lưng của lão, hướng cặp mắt trắng dục vô hồn về phía Tiểu Long lão quái nói:
- Hừ! ngươi một đứa trẻ ranh chưa ráo máu đầu mà học thói lửa lọc dối trá của tên gian ác !
Nói mau, không ai sai phái ngươi, sao ngươi lại đến được nơi này? Và ai đã điểm vào huyệt đạo của ngươi? Không phải là ngươi đã dối trá sao?
Lão quái càng hỏi càng khó hiểu, Tiểu Long kinh ngạc mà nói:
- Điểm huyệt, ai đã điểm huyệt hài nhi?
Điểm huyệt là gì? hài nhi nào có biết, có cảm nhận gì đâu.
- Ha ha khéo lắm, Giả bộ khéo lắm! Thế sao oa nhi ngươi đến được nơi đây?

- Hài nhi không biết. Chỉ là hài nhi đi lang thang rồi đến nơi quỷ quái này thôi.
- Ngươi dám mắng ta là quỷ quái ư?
- Không ! Không, là hài nhi nói nơi này. . . là chỗ quỷ quái thì hài nhi biết gọi thế nào đây?
hài nhi đói và khát đến lả người . . . còn nơi này thì đến giọt nước cũng không có ! Đi hoài mà cũng không vượt qua được chỗ khô cằn!
Lão trượng, sao lão trượng lại sống ở nơi đây? Và làm sao lão trượng sống được khi mà . . .
Lão quái vẫn đứng yên lặng lẽ mà suy tư.
Một lúc sau, lão quái ngồi phịch xuống, hướng về Tiểu Long, lão quát hỏi:
- Người là ai? Tử đâu đến? Song thân hoặc gia quyến ngươi đâu? Sao lại đi lang thang?
Lão quái nói với giọng tuy hòa hoãn, nhưng vẫn vô hồn và chứa đựng cả sự hoài nghi ! Tiểu Long nghĩ đến hoàn cảnh mình, so sánh với hoàn cảnh của lão quái, thấy hoàn cảnh của lão quái có phần đáng thương hại hơn. Nên Tiểu Long không buồn khi nghe lão quái cật vấn.
Trái lại, Tiểu Long đem tất cả mọi chuyện có liên quan đến Tiểu Long mà Tiểu Long biết và còn nhớ kể cho lão quái nghe.
Lúc đầu, lão quái vẫn còn ngờ vực, lần lần lão chăm chú nghe hơn và lão mấy lần nửa cười khi nghe nói đến Túc Mạch âm Tuyệt Kinh.
Lão cũng chú ý nghe kỹ lời nói lẩm bẩm mập mờ của La Sát sư thái về gia thế của Tiểu Long.
Lão quái càng vui khi nghe Tiểu Long thuật lại những đối đáp giữa Tiểu Long và Sa La lão tăng về võ học.
Đến lúc nghe xong, lão quái lại cật vấn tiếp, lão quái hỏi:
- Thúc thúc ngươi họ Nhuế? Có phải là Quái Hiệp Thiên Long Bổng Nhuế Cần?
- Quái Hiệp Nhuế Cần thì đúng rồi ! Nhưng sao lại gọi là Thiên Long Bổng?
Lão quái không đáp mà hỏi tiếp:
- Ngươi chưa từng luyện võ công ư? Có phải như người đã nói là vì người bị Túc Mạch âm Tuyệt Kinh gì đó, phải không?
Tiểu Long gật đầu chợt nhớ lại lão quái đôi mắt đã bị hỏng, Tiểu Long lại lên tiếng:
- Đúng vậy! Nhiều người đã nói hài nhi như vậy! Nên không ai thèm thu nhận hài nhi làm truyền nhân đệ tử.
- Nhuế thúc thúc người cũng vậy?

- Hài nhi cũng ức đoán là như vậy! Qua việc Nhuế thúc thúc giấu thúc thúc là người có võ công cũng như Nhuế thúc thúc cũng không bao giờ đề cập với hài nhi về võ công.
- Thế Sa La lão tăng phiên tăng gì đó nói sao?
- Thì hài nhi có nói trước lúc chia tay, Sa La lão tăng hồ nghĩ là hài nhi không phải có bệnh Túc Mạch âm Tuyệt Kinh! Nhưng tại sao lại như vậy thì Sa La lão tăng không biết.
Lão quái gật đầu, không rõ ý muốn nói gì, rồi lão quái lại hỏi:
- Đâu người thuật lại lần nữa về cái chết của thúc thúc người xem. Nhớ thuật rõ từng chi tiết đừng có bỏ sót, kể đi.
Không hiểu tại sao lão quái lại yêu cầu như vậy?
Nhưng Tiểu Long vẫn vâng lời, thuật kỹ lại tất cả Nghe xong lão quái trầm ngâm một lúc, đoạn lão hỏi:
- Ngươi thuật không sai chứ? Không bịa đặt chứ, oa nhi?
Tiểu Long thấy lão quái cứ căn vặn mãi lại còn không tin nữa, nên Tiểu Long đáp cộc lốc:
- Không sai.
Sau lời đáp của Tiểu Long, không hiểu có phải vì lão quái biết Tiểu Long đang giận dỗi hay không? Mà lão quái không hỏi nữa, lão quái cầm lại con thỏ rừng, đi vào một góc phía trong động thất. Một lúc sau đã thấy có ánh lửa lóe lên, một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra . . . Mùi thịt nướng.
Tiểu Long lại có cảm giấc đói bụng không chịu được, đành lần mò tới gần, chỗ lão quái dang ngồi nướng thịt.
Lão quái tuy đôi mắt đã bị hỏng, nhưng chắc có lẽ do đã quen, nên lão quái nướng thịt thật đều tay.
Con thỏ giờ đã chín đều, vàng ươm. Nước mỡ chảy ra từ tảng thịt rơi vào đống lửa kêu xèo xèo và bốc lên mùi thơm ngậy.
Nuốt nước miếng ừng ực, Tiểu Long cầm lấy một phần thịt thỏ nướng mà lão quái vừa lẳng lặng xé ra và chia cho Tiểu Long.
Đợi đến lúc ăn xong, lão quái mới lên tiếng hỏi như đã cân nhắc kỹ lắm rồi:
- Oa nhi, người có nghe thúc thúc người hoặc bất kỳ ai nhắc đến Hồ Kỳ Đào? Hay đại loại người có nghe nói đến công phu Kim Long Triệt Mạch Thủ không?
Tiểu Long ngơ ngác đáp:
- Không! Vả lại hài nhi có đi được đến đâu mà nghe nói chứ?
Lão quái vẫn băn khoăn hỏi:
- Sa La lão tăng, Lãnh Diện cư sĩ, La Sát sư thái thì người đã gặp, mà không ai nhắc đến môn công phu này sao?

- Hài nhi không nghe, hoặc . . .
- Hoặc thế nào?
- Có thể những người này có biết nhưng họ không đề cập đến, thì hài nhi làm sao mà nghe nói đến?
Lão quái chợt nghĩ đến một việc, và lão quái tự lẩm bẩm:
- ồ! Sao ta lai không nghĩ đến điều này?
- Điều gì, lão trượng?
- Không có gì, chỉ là nếu bọn họ có nghe, có biết thì bọn họ đã không cho người là bị Túc Mạch âm Tuyệt Kinh đâu.
Mừng rỡ, Tiểu Long vội hỏi:
- Lão trượng nói thế nào? Hài nhi không bị Túc Mạch âm Tuyệt Kinh sao? Thật không lão trượng? Vậy là hài nhi có thể luyện võ công, có thể báo thù cho Nhuế thúc thúc rồi! Hay quá!
Hay quá !
Nhưng lão quái lại như xối vào lòng Tiểu Long một gáo nước lạnh:
- Đừng mừng vội, vì ai dám dậy võ công cho ngươi, nếu họ vẫn cho rằng ngươi bị Túc Mạch âm Tuyệt Kinh đâu.
- Nhưng lão trượng vừa nói là . . .
- Đó là ta nói vì ta biết rõ ngươi không bị Túc Mạch âm Tuyệt Kinh, chứ bọn họ làm sao mà biết được kia chứ.
ỉu xìu Tiểu Long thất vọng, ngồi lặng thinh.
Lão quái bật cười nói với Tiểu Long:
- Thế ngươi có muốn báo thù không? Ngươi có muốn học võ công không?
- Sao hài nhi lại không muốn? Nhưng, như lão trượng vừa nói, ai dám dạy võ công cho hài nhi?
- Sao ngươi không hỏi ta xem?
- Lão trượng, lão trượng có võ công? Lão trượng chịu thu nhận hài nhi làm truyền nhân?
- Thế nào? Ngươi cho ta không võ công hả?
Ta như vậy, nếu không có võ công, làm sao ta sống được đến bây giờ? Làm sao ta lại biết rõ ngươi không phải là Túc Mạch âm Tuyệt Kinh?
Hết cả nghi ngờ, Tiểu Long vội nói:
- Lão trượng, à không! Sư phụ! Xin thương hại mà nhận hài nhi làm đệ tử! Xin truyền dạy võ công cho hài nhi ! Xin. . .
- Không !
- Sư phụ! Xin thương cho hài nhi mà . . .
- Nghe này, Tiểu Long! Ta sẽ truyền võ công của ta cho ngươi nhưng không nhận ngươi làm đệ tử đâu vì Kinh ngạc đến tột cùng, Tiểu

Long hỏi:
- Sao lạ vậy? Sao lão trượng lại không thu nhận hài nhi làm đệ tử?
Lão quái đáp :
- Vì ta đã ngại, vì ta đã từng có một môn đồ, nhưng hắn là tên gian ác ! Chính đệ tử của ta đã hại ta đến nông nỗi này.
- Sao vậy? Sao lại có người lòng lang dạ sói đến như vậy? Đệ tử mà phản thầy, hại thầy làm sao? Là người nào vậy, lão trượng?
Lão quái cắn môi, cơ hồ mạnh đến tóe cả máu!
Lão quái căm hận nói:
- Còn ai nữa? Hắn tên là Hồ Kỳ Đào mà ta đã hỏi ngươi lúc nãy.
Rồi lão quái nói qua về Hồ Kỳ Đào, tên đệ tử phản phúc, khi sư điệt tổ của lão, cho Tiểu Long nghe.
Bây giờ Tiểu Long mới biết.
Nguyên lão quái và Hồ Kỳ Đào là thầy trò với nhau đã lâu. Võ công của lão quái chỉ vào bậc xoàng mà thôi.
Đến một hôm nọ, lão quái vô tình phát hiện một bí kíp võ học của tiền nhân, tên của bí kíp là Kim Long chân nhân.
Lão quái không dấu diềm với đệ tử là Hồ Kỳ Đào Sau đó cả hai âm thầm tu luyện. . . Dù gì lão quái cũng là sư phụ, căn bản võ công sâu dày hơn, nên lão quái tu luyện dễ dàng và đồng thời chỉ dạy cặn kẽ lại cho tên Hồ Kỳ Đào. Cả hai cùng hy vọng sau này sẽ giương danh trên giang hồ, nên càng chí thú tập luyện kỹ hơn.
Và đương nhiên là bí kíp Kim Long là lão quái là sư phụ lưu giữ.
Những lúc rảnh rỗi, lão quái còn nghiên cứu thêm về trận thế kỳ môn, mà tên đệ tử là Hồ Kỳ Đào cho là tầm thường không đáng luyện.
Nào ngờ nhờ vào sự dày công này mà về sau lão quái qua được kiếp nạn.
Lão quái nói:
- Nguyên do là như thế này, hắn học mãi mà thấy không sao bằng được ta, hắn nghi ngờ ta cố tình dấu diềm hắn một bí quyết nào đó. Ta bảo hắn sự tiến bộ của mỗi người trước hết là do phúc phận, cũng như bởi căn cốt của mỗi người. Chứ nếu ta muốn dấu hắn thì đã dấu ngay từ đầu, làm sao hắn biết được để bây giờ nghi nan! Hắn vẫn không tin lời ta nói hắn lại cho là ta muốn độc chiếm để sau này độc bá giang hồ. Và sau cùng hắn lại sanh tâm phản phúc .
Nhân dịp ta vừa luyện xong thủ pháp độc môn trong Kim Long chân kinh là Kim Long Triệt Mạch thủ, hắn giả vờ là muốn mừng ta đại công cáo thành. Hắn mua rượn và phục vào đó mê hồn dược. Hắn chuốc rượn cho ta say.
Sau đó dùng thủ pháp Kim Long Triệt Mạch thủ để phá hủy toàn bộ

gân mạch trong người ta. Hắn lại còn dùng châm kim để phá hủy đôi mắt của ta.
ông trời có mắt (Hoàng thiên hữu nhãn). Do võ công hắn học chưa đến nơi đến chốn, nên thủ pháp Kim Long Triệt Mạch thủ của hắn chỉ hại được Túc Khuyết âm can tả mạch của ta mà thôi. Và ngay sau khi hắn vừa châm kim vào cặp mắt của ta, do cái đau bất ngờ, ta đã kịp thời tỉnh lại, ta chỉ kịp bỏ chạy bằng hai tay và một chân còn lại sau khi đấm cho hắn một quyền vào Thần Đường huyệt.
Đó là ta chỉ đoán được như thế, khi không thấy hắn đuổi theo ngay. Do Túc Khuyết âm can tả mạch bị phế, ta đi đứng thập phần khó khăn. . . và hắn đã đuổi được kịp ta, đến tận nơi này.
Hắn ngại ta võ công cao hơn hắn, nên thấy ta ở lý trong động, hắn bỏ đi sau khi hăm dọa ta sẽ tìm mê dược xông vào động hoặc dùng lửa thiêu đốt ta.
Đợi hắn vừa bỏ đi, ta cố nén đau, rời động thất Bẻ thật nhiều nhánh cây, ta cắm xung quanh động theo trận thế kỳ môn mà ta đã học được trong chân kinh.
Ha ha mười tám năm rồi, ta vẫn hồi hộp lo lắng, sợ hắn đến.
oa nhi, nay ngươi có nói, nơi này đá biến thành rừng, tuy không dày đặc, nhưng vẫn đủ để che chở cho ta, đủ để hắn không dám vào đây mà giương bẫy hại ta! Ha ha. . . Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm.
Tiểu Long nghe lão quái kể lại mà nghe giận sôi gan gã Hồ Kỳ Đào phản đồ độc ác. Nên Tiểu Long nói:
- Lão trượng ! Hài nhi quyết phải trừng trị tên phản đồ cho lão trượng vui lòng, hả dạ.
Lão quái lại nói:
- Ngươi không trừng trị hắn mà được sao?
Đây ta nói cho người nghe, chính người là nạn nhân của thủ pháp Kim Long Triệt Mạch Thủ đó ! Chính là hắn đã hủy phế kinh của ngươi !
Do đó nhìn bề ngoài ngươi không khác nào kẻ mang bệnh tật quái ác là Túc Mạch âm Tuyệt Kinh! Trách sao bọn cao thủ đương đại lại không dám nhận ngươi là môn đồ.
Thất kinh, Tiểu Long bàng hoàng mà hỏi lão quái răng:
- Lão trượng, vậy là hài nhi không sao hồi phục được hả? Rồi đây hài nhi cũng sẽ như là lão trượng sao? Lão trượng?
Lão quái lắc đầu nói:
- May cho ngươi là trên thế gian này chỉ có một mình ta là giải được, nối lại gân mạch đã hủy của ngươi! Bằng không, đúng như ngươi đã nói, ngươi sẽ không thể nào hồi phục lại được Tiểu Long mừng quá,

ngẫu nhiên mà hành lễ trước lão quái và nói:
- Lão trượng, xin lão trượng thi ân bố đức cho hài nhi. ơn này chẳng khác nào ơn tái tạo.
Hài nhi nguyện kính lão trượng như phụ mẫu, như đấng sinh thành đã sinh ra hài nhi vậy.
Lão quái cũng thấy xúc động trước thành tâm và mối chân tình của Tiểu Long! Lời nói của Tiểu Long làm lão quái thảy bất ngờ và lão quái xảy ra một ý, lão quái hỏi:
- Tiểu Long, ngươi có đồng ý nhận ra làm nghĩa phụ không, Tiểu Long?
Tiểu Long từ lúc nhỏ đến bây giờ, nào được hướng mối tình phụ tử, ngoài Sa La lão tăng và Nhuế thúc thúc, Tiểu Long chưa thương ai bằng lão quái trước mặt đây. Vì Tiểu Long đã hoàn toàn đồng cảm với lão quái, cả hai đều cô đơn đều bị bạc đãi bởi tình người và tình đời.
Do đó lão quái vừa hỏi Tiểu Long xong Tiểu Long liền đáp:
- Nghĩa phụ! Hài nhi còn mong ước nào hơn, hài nhi vui mừng lắm, nghĩa phụ.
Lão quái liền cười vang lên như đã lâu lắm rồi lão quái chưa từng được cười vì vui mừng đến thế, đoạn lão quái nói:
- Tiểu Long! Nghĩa tử của ta, hãy nhớ danh xưng của nghĩa phụ là Trang Hoài Vân! Ha ha . . . mong sao con của ta sẽ làm cho tên tuổi của ta được bất tử ha ha . . .
Tiểu Long đứng ngay dậy, chạy đến và nhảy ngay vào vòng tay của lão quái Trang Hoài Vân đang mở ra khi nói đến hai chữ bất tử.
Lão quái ôm chầm lấy Tiểu Long mà cười thêm một tràng dài nữa.
Cười xong lão quái mới bảo Tiểu Long:
- Tiểu Long! Hãy để nghĩa phụ xem lại phế kinh của con nào.
Lão quái sau một hồi sờ nắn, mới vui mừng mà nói:
- Tiểu Long, con có hai cái may mắn lớn, một là do con còn bé nên cơ thể còn đang phát triển, việc nối lại phế kinh của con không khó lắm, chỉ sau thời gian là hơn một tháng là con sẽ trở lại bình thường thôi. Việc thứ hai mới đáng nói hơn, đó là mười tám năm qua, nghĩa phụ không ngừng nghỉ việc luyện tập Kim Long chân kinh, cho nên việc nghĩa phụ có nói:
Trên giang hồ này, không ai chữa được cho con, ngoài nghĩa phụ là một lời nói hoàn toàn đúng! Con thật là may mắn! Số mệnh đã mỉm cười với con rồi đó. Tiểu Long!
Rồi lão quái Trang Hoài Vân không để cho Tiểu Long nói lời nào, lão quái đã điểm vào Thùy Huyệt của Tiểu Long. Sau đó Lão quái bắt tay

vào việc nối lại phế kinh của Tiểu Long đã bị tên phản đồ là Hồ Kỳ Đào dùng thủ pháp Kim Long Triệt Mạch thủ hủy đi khi còn bé.
Việc nối lại gân mạch đã bị hủy này, ngoài sở học tinh tường, còn đòi hỏi người thi thuật phải có nội công thâm hậu. Do đó sau một hồi loay hoay dụng thuật, lão quái Trang Hoài Vân đã đổ mồ hôi như tắm . . .
Dưỡng thần cho lại sức, lão quái bỏ mặc Tiểu Long vẫn còn ngủ vùi. Lão quái bước ra ngoài cửa động thất tiến vào Lưu Sa Lâm kỳ trận mà lão quái đã lập ra mười tám năm nay để tìm dã thú đi lạc vào trận Đúng là số mệnh đã mỉm cười với phụ tử Tiểu Long, vì hôm nay lúc trưa bắt được thỏ rừng, còn bây giờ là một con nai lớn.
- Số thịt tươi này đủ cho chúng ta dùng trong mười ngày.
Vừa vác con nai lên vai, lão quái vừa lẩm nhẩm như muốn nói với Tiểu Long nghe vậy.
Trong suốt thời gian hơn một tháng, đợi cho phế kinh của Tiểu Long liền lại hẳn, lão quái đã truyền dạy toàn bộ hiểu biết của lão quái về kỳ môn trận pháp cho Tiểu Long biết.
Tiểu Long quả là một đứa bé ham học hỏi và tâm cơ rất mẫn tiệp. Lão quái Trang Hoài Vân dạy một, Tiểu Long biết đến mười. Không bao lâu lão quái phải đưa quyển Kim Long chân kinh cho Tiểu Long đọc lại một lượt về trận thế kỳ môn, sau khi đã căn dặn Tiểu Long không được xem các thiên về võ học, vì lúc này Tiểu Long tạm thời chưa vội phải học đến.
Nhờ việc xem lại này, Tiểu Long lại tăng thêm phần hiểu biết sâu sắc về trận thế, khác hẳn những nhận định trước đây của lão quái, có phần quá sơ sài, nông cạn. Tiểu Long đem phần hiểu biết này nói lại cho nghĩa phụ nghe, lão quái nghe xong nghiệm lại. Thấy Tiểu Long quả là tài giỏi khấc thường. Lão quái mừng khi nhớ lại nhận định trước đây của Lãnh Diện cư sĩ và La Sát sư thái về Tiểu Long. Đóa kỳ hoa võ lâm mà Tiểu Long đã nghe và vô tình thuật lại cho lão quái nghe.
Nhân những lúc thực hành về trận thế, Tiểu Long được nghĩa phụ cho phép đã có nhiều sửa đổi về trận thế Lưu Sa Lâm kỳ trận mà lão quái lập để phòng hộ.
Lúc này Lưu Sa Lâm kỳ trận ngoài cây và cát trắng còn có cả sương mù bao phủ, khiến lão quái có cảm giác mát mẻ, không còn nóng nực như địa ngục trần gian mà lão quái đã từng ví von như vậy.
Thời khắc trôi qua trong tình thâm ngày càng nảy nở giữa lão quái và Tiểu Long. Đã đến lúc Tiểu Long bắt đầu được học đến võ công, là nội công tâm pháp Kim Long hộ thể.

Đã biết về thiên bẩm của Tiểu Long, lão quái ngoài sự truyền khẩu và giảng giải kinh văn còn để cho Tiểu Long tham khảo lại toàn bộ kinh văn trong Kim Long chân kinh nữa.
Nhờ trước đây Tiểu Long có học nhiều về tứ thi ngũ kinh dịch số nên Tiểu Long lý giải nhiều đoạn kinh văn khúc chiết một cách dễ dàng.
Và đến phần tham luyện, Tiểu Long bởi ngộ tính cao nên luyện tập không chút khó khăn Chưa đầy bốn năm toàn bộ bí kíp Kim Long chân kinh, Tiểu Long đã tham ngộ xong.
Nhưng Tiểu Long vẫn còn nghi nan.
Vì như tên gọi Kim Long hộ thể, Tiểu Long nghĩ khi vận dụng toàn bộ công lực lên, phải có một cái gì đó biểu hiện là Kim Long hộ thể chứ?
Đằng này đến cả nghĩa phụ là Trang Hoài Văn đã tu luyện bí kíp gần ba mươi năm vẫn không sao biểu hiện được Kim Long hộ thể một cách thực tế được.
Mối nghi nan trăn trở này của Tiểu Long khiến lão quái tuy chỉ là một hạng tiểu tốt trên giang hồ trước đây nhưng cũng nghe nói đến cũng phải nghi hoặc, và cho là cương khí hộ thân Lão quái nói cho Tiểu Long biết thế nào là cương khí hộ thân, như lão đã nghe nói đến, đồng thời lão nói thêm:
- Đây ắt là chuyện bịa đặt, trong lúc trà dư tửa hậu mà thôi. Làm sao mà có thể biến chân khí vô hình thành một thực thể hữu hình cho được Thôi bỏ đi, đừng suy nghĩ viển vông làm gì nữa.
Tiểu long nghe nghĩa phụ bảo vậy tuy ngoài miệng không bàn đến, nhưng vẫn cứ suy nghĩ trong lòng.
Đôi lúc Tiểu Long nhớ lại cùng Sa La lão tăng đàm luận về võ học, do bản tính có phần ương bướng cố chấp, muốn đã hiểu là phải đến nơi đến chốn, nên Tiểu Long suy niệm hoài về Ngũ Hổ Đoạn Môn đao, đồng thời so sanh với Kim Long kiếm pháp trong Kim Long chân kinh.
So sánh đao pháp Ngũ Hổ và kiếm pháp Kim Long trong Kim Long chân kinh, tuy Tiểu Long chưa đúc rút được gì, nhưng Tiểu Long để ý đến ai đó đã đánh dấu lại số chiêu thức đao pháp trong Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao Pháp nhập môn. Khác hẳn với thứ tự đã có trong kinh sách.
Tiểu Long nhẩm sắp sệp lại theo thứ tự mới phát hiện này của các chiêu thức.
Và Tiểu Long đã biết được một loại đao pháp mới, đồng thời khác hẳn với võ học trước đây Sa La lão tăng đã nói. Và gần giống với ý niệm của Tiểu Long.
Có nghĩa là đao pháp mới này, vẫn ra được chiêu thức công hạ bàn,

dù lúc này người ra chiêu đang ở bộ vị trên cao và ngược lại.
Sự liên hoàn của loại đao pháp mới này, có phần chặt chẽ hơn, uy lực hơn.
Tiểu Long do hiếu để đem hiểu biết mới này nói lại cho nghĩa phụ nghe.
Nghe xong lão quái nói:
- Nghĩa phụ không biết ngươi nghĩ khác người, chứ thật tâm mà nói, nghĩa phụ vẫn khinh thường Ngũ Hổ Đoạn Môn đao? Vì nó quá phổ biến, hình như bây giờ chỉ có hạng người mãi võ là còn dùng Ngũ Hổ Đoạn Môn đao để lòe thiên hạ thôi. Tiểu Long! Nghĩa phụ biết con là hạng người thiên phú cao, nghĩa phụ nói gì thì mặc nghĩa phụ! Con cứ tự tìm hiểu và ứng dụng lấy, đừng nghe nghĩa phụ nói mà nản lòng.
Biết chắc đây là lời nói thật lòng nên Tiểu Long tự mình thể nghiệm loại đao pháp mới.
Và uy lực thật không ngờ.
Đồng thời, Tiểu Long lại dễ dàng pha lẫn vài chiêu kiếm rút ra trong Kim Long kiếm pháp nữa.
Một buổi tối, dưới ánh lửa sưởi được Tiểu Long đốt trong động thất, Tiểu Long mừng rỡ khi nói kết quả tìm tòi này cho nghĩa phụ nghe, Tiểu Long nói:
- Rất tiếc là mắt của nghĩa phụ bị tên phản đồ hủy hoại, chứ không thì nghĩa phụ đã thấy hài nhi sử đao, đao pháp Thất Long rồi.
Nói xong Tiểu Long cười, nói lý do tại sao Tiểu Long lại đặt tên cho đao pháp mới là Thất Long đao, Tiểu Long nói:
- Nghĩa phụ biết không? Tử Ngũ Hổ Đoạn Môn đao hài nhi có được năm chiêu đao mới, thêm vào đó hai chiêu nữa hài nhi rút ra từ Kim Long kiếm pháp. Vị chi có được bảy chiêu đao, và hài nhi đặt tên là Thất Long đao, nghĩa phụ nghe được không?
Nghe Tiểu Long nhắc đến phản đồ, lão quái nghe lòng buồn rười rượi, hết cả muốn sống, do đó lão quái nào nghe Tiểu Long nói gì.
Tiểu Long biết nghĩa phụ mình đang buồn, nên Tiểu Long ngồi im, lấy mảnh Hồng Sa ngọc ra xăm soi.
Tiểu Long kinh ngạc khi thấy như Hồng Sa ngọc là hai mảnh được ghép lại với nhau.
Bất giác Tiểu Long nhớ lại lời Nhuế thúc thúc trối lại trước khi chết hẳn:
- Đừng bao giờ rời xa hai mảnh Hồng Sa ngọc.
"Sao lai hai mảnh? Nếu là hai mảnh thì ai đã ghép lại? Là Nhuế thúc thúc ư? Lý do gì? Có điều gì bí ẩn đây?" Nghi nan Tiểu Long vừa

nghĩ vừa tìm cách tách hai mảnh Hồng Sa ngọc ra . . .
Cạy cục một lúc thật lâu, Tiểu Long phải vận kình vào mười đầu ngón tay vấu chặt vào hai mảnh Hồng Sa ngọc Tiểu Long tách thật mạnh ra.
Tách.
Tiếng động do hai mảnh Hồng Sa ngọc rời ra và một mảnh giấy nhỏ từ giữa hai mảnh Hồng Sa ngọc rơi xuống . . .
Ngẩn ngơ, Tiểu Long nhặt mảnh giấy lên, mở ra...
Ra đây là một di thư của Nhuế thúc thúc đã được viết vào một mảnh chỉ tiên mỏng, được xếp lại và đặt vào giữa hai mảnh Hồng Sa ngọc trước khi Nhuế thúc thúc tìm cách ép hai mảnh ngọc lại với nhau.
Bất giác Tiểu Long kêu lên thành tiếng, làm kinh động đến nghĩa phụ Trang Hoài Vân, đang ngồi trầm mặc bên đống lửa.
Lão quái hỏi:
- Gì đó, Tiểu Long?
Tiểu Long đáp:
- Nghĩa phụ! Tình cờ hài nhi thấy trong hai mảnh Hồng Sa ngọc có di thư của Nhuế thúc thúc .
Lão quái cũng kinh ngạc, lão hối thúc:
- Đâu! Con đọc cho nghĩa phụ nghe xem!
Biết đâu đây là ẩn tình nào đó của Nhuế thúc thúc con.
Không đợi lão quái nhắc đến lần thứ hai, Tiểu Long đã đọc lên:
"Tiểu Long.
Con cầm được di thư này, thúc thúc tin rằng con đã luyện được một thân võ học khá cao, và con đã qua được căn bệnh Túc Mạch âm Tuyệt Kinh.
Ta không biết là con đã vướng phải căn bệnh quái ác đó không? Hay là do kẻ thù đã làm gì đó trên người con, lúc con mới được hai tuổi?
Tiểu Long!
Phụ thân con là minh chủ võ lâm Trung Nguyên tên là Hoàng Thạch Nguyên! Phụ thân con đã dựa vào Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao mà giữ được chức minh chủ!
Cây càng cao, gió càng lớn!
Ngoài phụ thân con, còn tam vị tuyệt đại cao thủ nữa. Đó là Lãnh Diện cư sĩ, La Sát sư thái và Kim Diện Phật Tâm.
Ta không quả đoán kẻ thù con là một trong ba người đó. Nhưng ta có cảm giác mơ hồ là thế Lúc con mới lên hai, phụ thân con đã bị sát hại, Kẻ thù ẩn mặt giấu tên, còn đem thủ cấp của phụ thân con về đến Hoàng gia trang được gọi là Hoàng phủ.
Toàn gia con đều bị sát hại.

Không phải thúc thúc tham sanh húy tử, nhưng thúc thúc phải hạ mình trước kẻ thù, để van xin kẻ thù tha mạng cho con.
Kẻ thù đã tha mạng cho con sau khi đã làm gì đó trên người con. Ta không biết được và kẻ thù bắt thúc thúc không cho con biết thân thế lai lịch, đồng thời ta phải mai danh ẩn tích, không được lộ diện. Nếu sai lời, ta phải chết.
Tiểu Long!
Lúc con lên sáu, ta đã đến gặp La Sát sư thái, cầu xin sư thái chữa bệnh cho con, nhưng cũng đành bó tay.
Cũng lần gặp này, ta đã một lần vi phạm lời hứa với kẻ thù. Ta không còn xứng danh với ta nữa. Nhưng vì con, ta cố nhịn nhục mà sống. Để kéo dài mạng sống của con cho đến ngày này, ta đã đem hung tín của toàn bộ Hoàng gia trang nói cho La Sát sư thái nghe, đồng thời đổi lại La Sát sư thái trao cho con hai mảnh Hồng Sa ngọc để hộ vệ mạng sống cho con.
Tiểu Long!
Thù gia con phải báo, ân trọng của La Sát sư thái con phải đền!
Làm người phải trọng chữ tín!
Ta đi không nhìn được con nữa rồi, Tiểu Long! Nhưng Nhuế Cần này vẫn vui lòng mà chết cho con, cho họ Hoàng.
Cẩn trọng!
Nhuế Cần ,, Biết được thân thế và lai lịch kèm theo đó là cái chết thảm khốc của toàn gia, khiến cho Tiểu Long khóc ngất lên. Khóc đến ngã ra mà ngất.
Trầm lặng hơn, dầu cũng bàng hoàng, lão quái cứu tỉnh Hoàng Tiểu Long dậy.
Lão quái cố an ủi, vỗ về Hoàng Tiểu Long cho đến khi Hoàng Tiểu Long nguôi đi.
Đang khi Hoàng Tiểu Long ngồi câm như hến, lão quái Trang Hoài Vân nói:
- Tiểu Long vậy là thù gia của con cũng chính là tên phản đồ của nghĩa phụ. Con phải cố bình tâm, cố gắng mà tập luyện võ công cao hơn kẻ thù. Có như thế, con mới báo được thù và trả được hận cho nghĩa phụ.
Tiểu Long được lão quái cảnh tỉnh liền đáp:
- Nghĩa phụ an tâm! Con thề sẽ báo được thù này cho Hoàng gia và cho nghĩa phụ.
Và một năm nữa trôi qua!
Hoàng Tiểu Long cứ vật lộn mãi với Kim Long chân kinh, suy nghĩ mãi về nội công tâm pháp Kim Long hộ thể.

Và Hoàng Tiểu Long nghiên cứu kỹ thêm về thủ pháp Kim Long Triệt Mạch thủ.
Hoàng Tiểu Long nói với nghĩa phụ:
- Nghĩa phụ, nếu chân của nghĩa phụ còn, con sẽ nối lại được Túc Khuyết âm can tả mạch của nghĩa phụ Lão quái cười buồn đáp :
- Tiểu Long, được con quan tâm, nghĩa phụ rất vui lòng nhưng nghĩa phụ chỉ muốn chết đi, không muốn kéo dài kiếp sống tàn này nữa.
Lo sợ, Hoàng Tiểu Long kêu lên:
- Sao nghĩa phụ lại chán nản vậy? Nghĩa phụ không mong được chứng kiến cái chết của tên Hồ Kỳ Đào phản bội sao?
nghĩa phụ tin chắc rồi hắn sẽ phải đền tội !
Thôi, đừng bàn đến nữa, hãy ngủ đi.
Nửa đêm hôm đó, Hoàng Tiểu Long mơ màng thấy nghĩa phụ trở giấc, và . . .
Vội vàng choàng dậy, Hoàng Tiểu Long kinh hoàng khi nhìn thấy nghĩa phụ đã chết cứng.
Sau một hồi than khóc, Hoàng Tiểu Long thấy dưới nền đá động thất có di tự của nghĩa phụ được viết bằng một mảnh than cháy:
"Hoàng Tiểu Long!
Ta không thiết sống nữa! Ta muốn thành toàn cho con, để con đủ sức mà diệt được thù gia, diệt được tên phản đồ !
Trọng trách này ta giao cho con, như thế ta mới vui lòng nhắm mắt!
Con hãy vận công lại xem sao? Đã có hiện tượng gì chưa?
Hãy an thân ta tại đây! Và hãy mau mau đi diệt kẻ thù!
V nh biệt nghĩa tử của ta.
Trang." Hiểu được ý tốt của nghĩa phụ, Hoàng Tiểu Long lại thêm một lần khóc nữa.
Tần ngần một lúc, Hoàng Tiểu Long đành phải hủy đi bí kíp Kim Long chân kinh và xé bỏ luôn Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao Pháp nhập môn.
Đứng trước nơi an thân của nghĩa phụ, Hoàng Tiểu Long khấn:
- Nghĩa phụ! Xin nghĩa phụ hãy an giấc ngàn thu. Và cho phép hài nhi được dùng tính danh của người vào tánh danh con.
Rồi Hoàng Trang Long ngồi xuống, vận dụng toàn bộ nội lực tu vi lên mà đưa vào tâm pháp nội công Kim Long hộ thể.
Vẫn không thấy gì khác lạ! Ngoại trừ nội công được tăng thêm hơn ba mươi năm tu vi mà nghĩa phụ truyền lại.
Hoàng Trang Long thấy buồn nản cho cái chết vô ích của nghĩa phụ.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 5
Giả thư sinh dò tìm Hồ lão
Nỗi truân chuyên của phận má hồng

Ánh nắng thu dịu nhẹ tỏa sáng khắp khu trấn sau một đêm mưa, làm cho khu trấn sống động hẳn lên.
Người người chen chúc đi lại sắm sanh mua bán, tiếng rao mời vang lên inh ỏi.
Những khách điếm cũng rộn ràng tất bật, phơi phóng các vật dụng đã ít nhiều ẩm ướt sau trận mưa thu.
Hòa lẫn trong cảnh tấp nập này của khách điếm, những vị khách trọ trong khách điếm cũng lũ lượt tỏa đi khắp nơi. Trước là để hướng ánh nắng thu ấm áp, sau đó là để người làm công trong khách điếm dễ dàng quét dọn sạch sẽ các dãy phòng trọ.
và dĩ nhiên đồ đạc của khách nhân, nếu tin tưởng vào uy tín của khách điếm, sẽ được phó thác cho vị quản lý trông coi.
Ngoại trừ những khách nhân mới đến trọ lần đầu hoặc khách nhân có những vật dụng quí hiếm, khách nhân không tin tưởng . . . Đành phải mang theo.
Hành động này của khách nhân không bao giờ làm cho khách điếm phải e ngại hoặc bất mãn. Nhưng . . . người quản lý vẫn thường đưa mắt theo dõi những vị khách nhân này. Xem họ có đem nhầm đồ vật của người khác, hoặc của bổn thân khách điếm ra ngoài không.
Và vị quản lý bật cười khi thấy một chàng thư sinh tuổi còn khá trẻ, khoảng độ mười bảy, mười tám tuổi vận y phục nho sinh màu lam, tay thong thả phe phẩy quạt giấy! Thư sinh này không trả lại phòng trọ qua đêm nhưng lại đeo tay nải gọn, nhẹ theo chân các khách nhân khác bước ra ngoài đường để nhàn du hướng năng.
Gặp những trường hợp tương tự như thế này, vị quản lý thường xem lại sổ sách, xem khách nhân đã thanh toán tiền phòng chưa? Kẻo không khách sẽ đánh bài chuồn.
Riêng đối với vị khách nho sinh này, vị quản lý không chút lo ngại ! Vì chàng thư sinh đã gửi tiền phòng trước, ngay lúc vừa đến trọ.
Và lúc đó viên quản lý tuy mừng nhưng vẫn mắng thầm:
"Thật là đồ cả quỷnh! Chắc là mới lần đầu đặt chân đến trấn thành! Và . . . lần đầu tiên đến trọ ở khách điếm." Lúc này viên quản lý lại cười thầm, nghĩ về vị nho sinh rằng:
"Đúng là nhà quê ! Tay nải bé tý thế, ai mà thèm nhặt nếu có đánh

rơi giữa đường! Thế mà . . . đi chơi cũng kè kè theo mình! Quí báu gì đồ dân quê ! " Lão quản lý nghĩ gì thì mặc lão ! Lão cười cũng kệ thây lão !
Riêng có hai người khách trọ mặt lươn, tai chuột đang đi gần phía sau vị thư sinh thì không cười.
Bọn chúng đang thầm đánh giá món hàng và đánh giá luôn. . . con mồi tơ.
Bọn chúng chắc đã ước lượng xong, cả hai liếc nhìn nhau và khẽ nháy mắt với nhau ra hiệu. . . Và bọn chúng ung dung theo dòng người đang tuôn chảy ra đường, đi theo mãi ở phía sau chàng thư sinh.
BỘ dạng hai tên này vẫn bình thường như bao người nên không ai để ý đến hành vi của chúng.
Nhưng vẫn có người xem rõ được hành vi của bọn này.
Đó là một nữ hiệp tuyệt sắc với võ phục màu xanh thiên thanh. Nhờ vào thanh trường kiếm giắt ngay sau lưng nên tuy nữ hiệp chỉ một thân một mình nhưng đa phần người đi lại đông đảo vẫn e dè và . . . luôn nhường lối cho nữ hiệp đi.
Thanh y nữ hiệp thong thả đi sau hai tên mặt dơi, tai chuột. Có nghĩa là . . . chung một hướng với chàng thư sinh đang phe phẩy quạt xếp nhớn nhơ tản bộ...
Cả bốn người nối đuôi nhau mà đi, luồn lách qua những khu phố xá, cũng có khi vào những con hẻm vắng lặng.
Chính những lúc như thế này, hai tên lươn lẹo đã nhiều lần định ra tay. . . nhưng không dám, vì ở phía sau, chúng vẫn còn nghe tiếng chân người vang lên.
Thanh y nữ hiệp đi ở phía sau, luôn cười cợt và trông chờ hai tên bất lương ra tay. . . để được trừng trị chúng! Đồng thời cũng cười thầm cho thái độ ngô nghê, ngốc nghếch của tay thư sinh ốm yếu, trói gà không chặt.
Thấy tay thư sinh vẫn ung dung thả bước, nữ hiệp nghĩ thầm:
"May cho gã . . . nếu không phải có bản cô nương đây đi ngay phía sau, thử xem gã còn ung dung tự tại được không? Hay là mình một nơi, đầu một nẻo ! Không hiểu trong tay nải của gã có vàng bạc châu báu gì mà hai tên này toan giở trò cướp giật?" Còn hai tên nọ thì mấy phen ấm ức vì bị hỏng ăn khi con mồi tơ đang sờ sờ trước mặt! Cũng đã mấy phen chúng định làm càn nhưng thấy ngán thanh trường kiếm trên lưng con tiện nhân phía sau nên đành nuốt nước miếng nhịn thèm . . .
Hết hẻm vắng lại đến phố đông người.

Cả bốn vẫn rồng rắn mà đi.
Đến khi chàng thư sinh nai tơ (rỉnh đạc bước vào Tửu Tiên lầu, một tửu lâu sang trọng, nổi tiếng về chặt đẹp . . .
Hai tên nọ thua buồn và bỏ ngay cuộc chơi.
Còn thanh y nữ hiệp thì hiên ngang đặt chân luôn vào Tửu Tiên lầu sau khi ném một tiếng cười khinh bỉ vào mặt hai tên bất lương lúc đi ngang qua bọn chúng.
"Thư sinh thì lúc nào cũng có hành vi ngông nghênh của thư sinh."
Thanh y nữ hiệp nghĩ như vậy, khi thấy tên thư sinh leo tuốt lên tầng cao nhất của Tửu Tiên lầu và bước ra tận phía lan can ngoài cùng của tửu lâu để nhắm rượn, nhìn trời mây và trầm ngâm tìm vần thơ tuyệt tác.
Thanh y nữ hiệp nói thầm:
"Mặc xác gã." Và bước vào phía trong tìm một bàn trống, ngồi xuống kêu thức ăn.
Hai lần quay ra vẫn thấy thư sinh đang trầm tư bộ dạng giống những tay đồ gàn, thanh y nữ hiệp yên tâm giải quyết chuyện bao tử.
Lần thứ ba quay nhìn, thanh y nữ hiệp thấy tên thư sinh nọ đang kêu tính tiền trong khi thức ăn vẫn còn đầy ắp trên bàn. Tính tiền xong, thư sinh bước trở xuống.
Chán ngán cho sức làm và sức ăn của những người thư sinh, thanh y nữ hiệp cũng đành thảy lên bàn một nén bạc và bước trở xuống.
Theo chân người thư sinh, bụng thầm nghĩ:
"Lỡ rồi ! Đưa phật phải đưa đến tận Tây phương ! " Thanh y nữ hiệp lo xa cũng phải. Vì trên đường về khách điếm, hai tên bất lương vẫn bám sau.
Sau khi tận mắt chứng kiến tay thư sinh đã vào phòng an toàn, và hai tên nọ ở phòng đối diện với tay thư sinh cũng đã vào phòng của mình. Thanh y nữ hiệp cũng sẽ về phòng mình gần đó để nghỉ ngơi và lắng nghe động tĩnh.
Suốt buổi chiều, vẫn không thấy chàng thư sinh bước ra lần nào.
Thanh y nữ hiệp vẫn an tâm vì vẫn nghe tiếng đọc sách ê a của tay thư sinh sang sảng vọng ra.
Đêm xuống, khi mọi tiếng động không còn nữa, thanh y nữ hiệp nghe tiếng động khẽ vang lên ngay trước cửa phòng của chàng thư sinh khờ khạo Tức khắc, thanh y nữ hiệp xuống giường đeo lại thanh kiếm, nhẹ mở cửa sổ, tung mình lên mái nhà một cách êm thấm.
"Rõ ràng hai tên trộm đạo kia đang tìm cách lẻn vào phòng chàng thư sinh để . . . giở trò hạ lưu hèn hạ." Thanh y nữ hiệp mắng thầm khi thấy hai tên đang hì hục cạy cửa phòng của tay nho sinh.

Bọn chúng quả là dân chuyên nghiệp vì chúng ra tay rất nhẹ nhàng, điêu luyện.
Vươn tay bẻ một góc nhỏ của viên ngói trên mái nhà. Thanh y nữ hiệp cầm hai mẩu nhỏ trên tay, ném vào Thần Đường huyệt cả hai để trừng trị thói trộm cắp.
Không kịp phản ứng, hai tên chỉ hự nhẹ lên một tiếng rồi đổ kềnh ra trước cửa phòng, ngay trên lối đi của khách điếm.
"Để lát nữa người tuần phòng của khách điếm giải quyết bọn chúng."
Thanh y nữ hiệp định bụng như vậy, khi len lén đến gần cửa sổ chàng thư sinh để lắng nghe .
Rồi mắng thầm chàng thư sinh vẫn thanh thản ngon giấc.
"Chết đến gáy mà vẫn bình chân như vại !
ĐỒ dở hơi ở đâu!" Bực dọc, thanh y nữ hiệp về phòng mình, cố dỗ giấc ngủ.
Nhưng không sao ngủ được khi bóng hình tuấn tú của tay thư sinh vẫn lớn vờn trong đầu Và khi mà thanh y nữ hiệp vẫn lo lắng cho sự an toàn của tay thư sinh.
Tiếng ồn ào vang lên trong dãy trọ của khách điếm, khi người ta phát hiện hai khách nhân nằm bất tỉnh trên đoạn hành lang. Thanh y nữ hiệp an tâm ngủ, khi biết sự kiện này đã đánh động sự cảnh giác đề phòng của người trong khách điếm . . .
Sáng hôm sau, thanh y nữ hiệp vội vã thanh toán tiền phòng khi thấy chàng thư sinh vẫn đeo tay nải phe phẩy quạt, trả lại phòng cho vị quản lý Giục ngựa đi thong thả ngay sau chàng thư sinh anh tuấn, thanh y nữ hiệp thấy mừng vì chàng ta có cùng lộ trình với mình. . . về Giang Nam.
Ra khỏi phạm vi khu trấn, thanh y nữ hiệp cho ngựa đi đồng hành cùng chàng thư sinh.
Quay sang nhìn chàng thư sinh, thanh y nữ hiệp ướm lời:
- Công tử vãn du về Giang Nam?
Hết mực lễ phép, chàng thư sinh đáp:
- Đúng vậy! Dám xin hỏi . . . nữ hiệp đi về đâu? Phải chăng là cùng đi về Giang Nam?
Bật cười trước lối nói văn hoa của chàng thư sinh mặt ngọc. Thanh y nữ hiệp nói:
- Vậy là tiểu nữ và công tử đi chung đường! Công tử là người đi du học?
vẫn lễ mạo, thư sinh đáp:
- Thanh sơn, thủy tú! Nơi nào có phong cảnh hữu tình đó là nơi mạt học dừng chân.

-Thế . . . công tử định dùng đôi chân của công tử mà xuôi nam ư?
- Không được sao, nữ hiệp?
- Không phải là không được. Nhưng tiểu nữ e công tử đi không nổi, vì . . . đường còn dài.
Sao công tử không tìm một tuấn mã mà cưỡi, có phải đỡ mệt và hay hơn không?
- Tuấn mã? Mạt học làm sao tìm được tuấn mã? Và biết tìm ở đâu?
"Rõ là chân quê, mới lần đầu xa nhà!" Thanh y nữ hiệp ngấm ngầm chê bai trong khi miệng thì nói:
- Thì ở các trại chăn nuôi ngựa, chứ còn ở đâu nữa? Công tử không biết điều này sao?
Lắc đầu, thư sinh ấp úng nói:
-Điều này. . . quả thật . . . mạt học chưa được nghe ai nói đến.
Ngập ngừng một lúc, thanh y nữ hiệp rụt rè nói với chàng thư sinh:
- Nếu. . . công tử không ngại. Tiểu nữ xin đưa công tử một quãng đường, đến phía trước, công tử sẽ chọn ngựa rồi chúng ta cùng đi về Giang Nam.
Ngại thì đúng là phải ngại rồi. Vì đã là người có học, thư sinh làm sao không biết đến câu "nam nữ thụ thụ bất thân." Nhất là cô nam quả nữ.
Nhưng đây là do phía nữ nhân nêu ra lời đề nghị. Người ta là nữ nhân người ta còn không ngại, là nam nhân mà thư sinh lại e dè thì coi sao được?
Do đó, chàng thư sinh cố lấy hết can đảm, nói với thanh y nữ hiệp:
- Nếu nữ hiệp đã có lòng ! Mạt học này xin. . .
cung kính không bằng vâng mệnh.
Lập cập và sợ hãi, chàng thư sinh leo lên lưng ngựa, ngồi phía sau thanh y nữ hiệp. Thấy bộ dạng của chàng, thanh y nữ hiệp thầm than:
"Ngữ này, có mua được ngựa, làm sao chàng ta cưỡi cho được? Mặc ! Đến đâu hay đến đấy vậy!,, Thanh y nữ hiệp lẳng lặng ra roi và điều khiển ngựa. Trong khi chàng thư sinh cũng âm thầm xem cách điều khiển ngựa của nàng ta.
Đoạn đường không xa lắm, nhưng đối với thanh y nữ hiệp chừng như là vô tận. Vì nàng đang cưỡi ngựa thành đôi với một nam nhân lần đầu tiên. Và cũng vì bầu không khí nặng nề giữa hai người.
Trút một hơi thở dài khi đến nơi bán ngựa để cưỡi thanh y nữ hiệp không hiểu được lòng mình. . . khoan khoái khi trút được gánh nặng tâm lý? Hay tiếc nuối cho thời khắc được ngồi kề cận chàng thư sinh đẹp đẽ quá ngắn ngủi?

Và cũng chính thanh y nữ hiệp lựa mua cho chàng một con tuấn mã. Đến phần cưỡi ngựa, thanh y nữ hiệp ngạc nhiên khi thấy chàng thư sinh tuy cách leo lên ngựa còn khá chậm chạp, nhưng nghệ thuật ra roi phi ngựa lại khá thuần thục .
Biết chàng ta vừa để ý học lén cách điều khiển ngựa của mình, nhưng nữ nhân thấy mừng vì chàng thư sinh quả là sáng dạ, thông minh.
Nam thanh nữ tú, cả hai cưỡi ngựa sóng đôi thật là tương xứng khiến cho bao người đi lại đều tấm tắc khen và nhìn không ngớt. Thanh y nữ hiệp tuy e thẹn nhưng lòng thì ngập tràn hạnh phúc. Còn chàng thư sinh thì rất là . . . phớn chí ! Vì được tung tăng trên lưng ngựa . . . lần đầu.
Thanh y nữ hiệp bỗng lên tiếng hỏi:
- Công tử này! Tôn danh đại tính của công tử là chi?
Chàng thư sinh đáp :
- Nữ hiệp đã có hỏi, mạt học xin nói. Mạt học có họ Hoàng Trang, danh tự là Long. Dám xin hỏi đến quý tánh của nữ hiệp?
- Hoàng Trang Long ư? Còn tiểu nữ là . . .
Đào Kiều Sương! Hoàng công tử này! Công tử có biết là . . . ngày hôm qua mấy lần công tử suýt chết không?
Hoàng Trang Long giả vờ ngạc nhiên để dễ dàng phù hợp với vai tuồng mà Hoàng Trang Long đã lỡ sắm.
- suýt chết ư? Là nữ hiệp nói mạt học này ư?
Không! Mạt học quả tình là không biết.
Nhưng sao nữ hiệp lại biết rõ thế?
Đào Kiều Sương ửng hồng gò má mịn màng, nàng giải thích:
- Là hôm qua . . . có hai tên gian giảo đã mấy lần định giở trò với Hoàng công tử lúc Hoàng công tử rời khách điếm và . . . đi vào các quãng hẻm vắng! Hoàng công tử đã nhớ ra chưa?
- Giở trò? Giở trò là giở trò làm sao với mạt học? Mạt học đâu có người nào quen biết để họ có thể giở trò?
Đào Kiều Sương tuy bực cho sự chậm hiểu của thư sinh họ Hoàng nhưng vẫn cố giải thích:
- Là . . . họ muốn cướp bóc đồ của công tử, công tử rõ chưa, hở công tử?
- Cướp bóc ư? Mạt học nào có gì đáng để cướp bóc . . . Tay nải này chỉ chứa vài bộ y phục để thay đổi thôi !
Đào Kiều Sương dầu miệng ra nói:
- Thế Hoàng công tử không sợ sao? Ngộ nhỡ bọn họ không cướp được gì đáng giá, bọn họ lại không lia cho công tử một nhát đao ư?

Có phải công tử chết thật uổng mạng không?
- Sao lại thế được? Bọn họ đâu thể xem thường tánh mạng được? Còn vương pháp nữa chứ! Mạt học không sợ đâu!
Đào Kiều Sương mỉa mai:
- Thôi đi công tử ơi ! ở đó mà công tử giảng luật vua phép nước với bọn đầu trộm đuôi cướp ! Đêm hôm qua . . . nếu tiểu nữ không kịp ra tay có phải công tử giờ này đã hết sống rồi sao?
- Đêm hôm qua? Sao . . . lại hết sống?
Nhìn dáng vẻ sợ sệt của Hoàng Trang Long, Đào Kiều Sương không nhịn được cười, nàng noi:
- Công tử đã sợ rồi sao? Tiểu nữ không dối gạt công tử đâu! Hai tên đêm qua ngã ngất trước cửa phòng công tử là do tiểu nữ này ra tay đó. Bọn chúng thật táo tợn! Dám cạy cửa phòng để giở trò trộm cắp ngay giữa trấn thành.
Hoàng Trang Long làm ra vẻ sợ sệt thật là giống, nhất là chàng còn vận khí để cho màu da trở nên xanh tái, lại càng giống hơn nữa . . .
Để nhập đúng vai, Hoàng Trang Long nói:
- Mạt học xin đa tạ nữ hiệp đã có lòng . . . lo toan giúp cho mạt học ! Xin nữ hiệp nhận cho mạt học này một lễ . . .
Đào Kiều Sương vội xua tay nói:
- Không cần Hoàng công tử phải đa lễ mới là tạ ơn! Mà chỉ cần. . .
- sao? Nữ hiệp cần điều chi? Xin nữ hiệp cứ dạy! Dẫu thân này muôn thác cũng chẳng từ nan !
- Có điều gì đau mà công tử phải quá nặng lời? Nếu công tử muốn tạ ơn tiểu nữ chỉ cần công tử bỏ đi danh xưng nữ hiệp và đừng tự xưng mình là mạt học, hậu học gì nữa cho thêm phiền toái. Được không, Hoàng công tử?
- Vậy thì kẻ hèn này biết phải xưng hô thế nào đây?
Đào Kiều Sương nhìn Hoàng Trang Long và nhẩm đoán tuổi của chàng, đoạn nói:
- Tứ hải giai huynh đệ ! Tiểu nữ tuy là phận nữ nhi nhưng lại là người của giới giang hồ, do đó tiểu nữ không quá câu nệ tiểu tiết trong cách xưng hô. Tiểu nữ xin được gọi công tử là Long đại ca, còn Long đại ca muốn gọi tiểu nữ thế nào cũng được. Tùy ý ở Long đại ca.
Hoàng Trang Long vốn căn bản không phải là người của giới phu tử. . . Nên Hoàng Trang Long mạnh dạn nói với Đào Kiều Sương:
- Vậy kẻ hèn này xin được gọi là . . . Kiều Sương, và cũng xin lạm xưng theo giới giang hồ là tại hạ vậy. Có được không, Kiều Sương?
Cười lên khúc khích, Đào Kiều Sương sung sướng gọi:
- Long đại ca!

- Kiều Sương!
Lòng vui hớn hở, cả hai người đều giục vó ngựa chạy nhanh như bay.
Được một đoạn xa, Kiều Sương gọi Hoàng Trang Long mà hỏi:
- Long đại ca! Đến Giang Nam, đại ca sẽ trú ngụ ở đâu?
Hoàng Trang Long đáp:
- Tại hạ nghe nói có người họ Hồ, nức tiếng là chiêu hiền đãi sĩ ở Giang Nam. Tại hạ định bái kiến Hồ lão và nhân đó xem rõ thực hư.
Đào Kiều Sương vụt nói:
- Sao lại giống ý của tiểu muội thế? Tiểu muội cũng đang trên đường đến nhà của Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung lão gia đây! Vậy thì hay lắm!
- Sao lại hay lắm, hở Kiều Sương?
- Là . . . tiểu muội và Long đại ca cùng chung một mục đích.
- Sao lại chung mục đích?
- Thì . . . tiểu muội cũng đến để xem thực hư thế nào vậy mà! Xem Hồ lão gia có giống như lời người giang hồ thường đồn đại không?
- Đồn đại ư? Thế người của giới giang hồ đồn đại thế nào? Nói cho tại hạ biết đi, Kiều Sương!
Thấy Hoàng Trang Long hết lòng cầu khẩn, Đào Kiều Sương liền nói:
- Là họ nói Hồ lão gia võ công thì cao thâm, nhưng vẫn nhất mực khiêm tốn! Không dua nịnh kẻ mạnh cũng như không khinh thường người yếu. Thường hay ra tay cứu khổn phò nguy. Cưu mang tất cả những người sa cơ thất thế Giống như một vị Mạnh Thường Quân vậy đó Thế Long đại ca đã nghe nói về Hồ lão gia ra sao?
- Tại hạ chỉ là kẻ lục tục thường tình, không phải là người của giới giang hồ. Nên những điều mà tại hạ nghe nói hơi khác với điều mà Kiều Sương vừa nói. Đó là: Hồ lão là một người giàu có, phú xưng dịch quốc ! Nhưng lại hay thương giúp người nghèo khổ ! Hồ lão thường hay tế bần, phát chẩn! Bất kỳ việc thiện nào Hồ lão cũng sẵn lòng tham gia, không ngại tốn hao ! Chưa kể là trong nhà Hồ lão luôn có hàng trăm người đến ăn nhờ, ở đậu. Mà Hồ lão không một tiếng phiền trách. Bận này, tại hạ quyết đến để xem cho tận mặt và . . . xin được làm thực khách suốt đời, xem Hồ lão có phải xót ruột không cho biết! Ha ha. . .
Đào Kiều Sương cười và nhớ đến cung cách ăn uống nhỏ nhẹ của Hoàng Trang Long tại Tửu Tiên lầu mà Kiều Sương đã nhìn thấy nên nàng nói:
- ăn uống nhỏ nhẹ như Long đại ca, đến tiểu muội đây nuôi còn nổi, huống hồ chi là người có muôn vạn kim ngân như Hồ lão gia!

Nói xong, nhớ lại, Đào Kiều Sương sợ Hoàng Trang Long nghĩ xấu mà cười mình.
Nên Đào Kiều Sương liếc mắt nhìn Hoàng Trang Long để dò xét. May là Hoàng Trang Long đang mãi suy nghĩ gì đó nên không để ý đến lời nói dễ gây lầm lẫn là có tình ý của Đào Kiều Sương. Thấy vậy Đào Kiều Sương lại buồn, vì "hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình." Sau đó, hai người hai ngựa đã vào đến địa phận Giang Nam.
Lúc này, Đào Kiều Sương mới phục Hoàng Trang Long.
Vì khi đến một danh lam thắng cảnh nào, Hoàng Trang Long do đã làu làu kinh sử bèn đem tích chuyện mà kể cho Đào Kiều Sương nghe . . .
Làm cho Đào Kiều Sương càng thêm . . . đắm đuối vị thư sinh bạc nhược là Hoàng Trang Long.
Đi ngang Hoàng Hạc lầu, Hoàng Trang Long cũng vẫn thao thao giảng giải khiến cho những người đang đứng gần đó phải lắng nghe và khâm phục.
chợt có tiếng người cất lên:
- Công tử đây thật là làu sử sách! Nếu công tử không chê bỏ, xin ghé qua tệ xá để lão già mạt học này thêm phần vinh hạnh.
Câu nói của lão già có tướng mạo phương phi, da dẻ hồng hào và hơi ửng sắc vàng, làm cho Hoàng Trang Long sửng sốt và Đào Kiều Sương bắt tức cười. Vì vô tình lão già đã nhại đến từ "mạt học" mà Hoàng Trang Long lúc đầu đã tự xưng mình như vậy.
Đang định tìm cách từ chối khéo thì Hoàng Trang Long và Đào Kiều Sương đã nghe nhiều tiếng người xôn xao nói với nhau:
- Kim Diện Phật Tâm lão gia!
Không ngờ lại gặp may mắn đến thế, Đào Kiều Sương vội vàng thủ lễ và thưa:
- Hồ bá bá! Được gặp Hồ bá bá đây là may cho tiểu nữ biết chừng nào ! Long đại ca, hãy đến đây, muội xin kiến dẫn Long đại ca với vị Mạnh Thường Quân mà đại ca đang khao khát được gặp.
Lão già tướng mạo phương phi, đúng là Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung, nghe Đào Kiều Sương chào và nói như vậy, lão vội hỏi:
- Tiểu cô nương đây là ai? Sao lại biết và gọi lão phu là bá bá? Còn vị công tử đây là . . .
Đào Kiều Sương vội đáp:
- Tiểu nữ là Đào Kiều Sương, sư phụ tiểu nữ là Lãnh Băng . . . Hồ bá bá không nhận ra tiểu nữ sao? Còn đây là Hoàng Trang Long, đại ca của tiểu nữ.
Đào Kiều Sương vừa đáp, vừa dùng tay ra dấu, để Hồ Bá Trung

nhận ra mình là đồ đệ của Lãnh Diện cư sĩ với chỉ pháp đã thành danh trên giang hồ là Lãnh Băng chỉ.
Hồ Bá Trung hiểu ngay ý Đào Kiều Sương, tuy chưa thể khẳng định đúng sai, nhưng lão vẫn vồn vã mời :
- Vậy à! Thế thì xin mời nhị vị hiền diệt hãy đến nhà để Hồ bá bá đây được trọn tình chủ nhân với khách.
* * *
Đã ba ngày làm khách của Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung mà Hoàng Trang Long vẫn không tìm được điều gì đáng hồ nghi trong cung cách sinh hoạt của Hồ lão.
Nhưng do lão ở họ Hồ, và lão có tước hiệu là Kim Diện Phật Tâm nên Hoàng Trang Long vẫn còn mối nghi ngờ:
"Kim Diện Phật Tâm? Sao lại là Kim Diện?
Có ngẫu nhiên hay không? Có liên quan gì đến Kim Long chân kinh không? Lạ thật, sao trên gương mặt hồng thuận của Hồ lão lại ửng lên sắc hoàng kim? Có phải đây là biểu hiện tất nhiên của nội công tâm pháp Kim Long hộ thể trong bí kíp Kim Long chân kinh?" Trăn trở, nghi hoặc, Hoàng Trang Long xem xét kỹ từng vấn đề một . . . Nhưng vẫn không làm sao giải thích rõ được.
Hoàng Trang Long nghĩ thầm:
"Phải chi . . . làm cách nào ta biết được lộ số võ công của hắn thì hay biết mấy!" Hình như Hồ Bá Trung đang đóng tuồng như Hoàng Trang Long cũng đang đóng hay sao đây? Vì suốt ba ngày qua, theo nhận định của Hoàng Trang Long, Hồ Bá Trung luôn khéo léo dàn hòa các sự cố dễ dẫn đến ẩu đả của đám thực khách đủ loại đang . . . làm khách trong nhà lão Lão luôn luôn mềm mỏng với khách dù khách đang say rượn để tránh mọi hiềm khích.
Không bao giờ Hoàng Trang Long thấy Hồ Bá Trung tỏ ra giận dữ. và có nghĩa là Hoàng Trang Long không bao giờ có dịp thấy lão Kim diện phật tâm Hồ Bá Trung biểu lộ võ công.
Dù luôn kề cận với Đào Kiều Sương mà Hoàng Trang Long lúc này đã biết nàng là đệ tử chân truyền duy nhất của Lãnh Diện cư sĩ một trong tam vị tuyệt đại cao nhân đương thời Hoàng Trang Long không dám tỏ ra sơ thất nhất là lại hỏi tìm lộ số võ công của Hồ lão Còn hỏi thực khách thì . . . Hoàng Trang Long thấy ngán ngược cho đủ loại tạp nham những vị khách bát nháo ở gia trang của Hồ Bá Trung.
Và đã ngán thì làm sao chàng dám mở miệng hỏi dò?
Ngược lại, Hoàng Trang Long cũng đoán biết lão họ Hồ đang âm thầm dò xét từng hành vi của chàng.
vì có lần Đào Kiều Sương nói với Hoàng Trang Long:

- Long đại ca! Hồ bá bá có hỏi tiểu muội là Long đại ca là đệ tử của ai? Gia thế của đại ca ra sao? Còn hỏi . . . làm sao mà tiểu muội quen biết đại ca nữa đấy.
Hoàng Trang Long giật thót trong lòng, nhưng ngoài mặt làm tỉnh, hỏi lại:
- Thế . . . Kiều Sương trả lời Hồ lão bá bá ra sao?
Đào Kiều Sương vừa chúm chím cười, vừa trả lời lại:
- Thì tiểu muội biết sao nói vậy! Nghĩa là Long đại ca là con mọt sách, kinh luân một túi, nhưng võ công thì gió thổi cũng bay! Rồi tiểu muội kể cho Hồ bá bá nghe chuyện làm quen với Long đại ca, bắt đầu từ việc ở khách điếm.
Hồ bá bá nghe xong cũng cười xòa và nói với tiểu muội: "Hoàng công tử nhân biểu khác phàm! Hiền diệt nữ làm bạn được với Hoàng công tử quả là may mắn." Hoàng Trang Long nghe Đào Kiều Sương thuật lại xong, ngoài mặt thì giả vờ vui vẻ thích thú, nhưng trong lòng thầm nghĩ:
"Lão quả đáng nghi ngờ. . . Ta phải cẩn thận hơn mới được ! Để xem họ Hoàng này có hơn họ Hồ của lão không cho biết." Sau đó Hoàng Trang Long hỏi khéo Đào Kiều Sương:
- Thế . . . Hồ bá bá có hỏi . . . khi nào tại hạ rời đây mà đi không?
- Hồ bá bá không hỏi đến, nhưng lại hỏi bọn mình sống ở đây có thích không? Có thấy buồn chán không?
Hoàng Trang Long lại hỏi:
- Đúng là. . . cũng có phần buồn chán thật!
Kiều Sương! Hay là ngày mai chúng ta xin phép Hồ bá bá ra ngoại thành mà đi thăm thú nhé?
Đào Kiều Sương chực nhớ, vội nói:
- Long đại ca! Ngày mai Hồ bá bá có tổ chức một cuộc đi săn bắt! Hồ bá bá nói đây là cuộc đi săn cuối cùng trước khi mùa đông đến. Do đó Hồ bá bá tổ chức rất rầm rộ và lại còn treo giải thưởng nữa . . . Long đại ca thích không?
Hoàng Trang Long nói:
- Kiều Sương! Tại hạ chỉ là văn nhân, chân yếu tay mềm thì làm sao mà đi săn đây? Kiều Sương chỉ khéo đùa mà thôi !
- Long đại ca! Có ai bảo đại ca đi săn đâu, tiểu muội chỉ muốn nhân dịp này, Long đại ca và tiểu muội được rong chơi thỏa chí trên lưng tuấn mã như lần chúng ta . . . đã đến đây vậy!
Gật đầu, Hoàng Trang Long nói:
- Đúng rồi! Có thế mà tại hạ không nghĩ ra!
Được rồi, hẹn ngày mai gặp lại nhé Kiều Sương!

Đêm đó, Hoàng Trang Long nghĩ nhiều về Đào Kiều Sương. Hoàng Trang Long thấy xúc động trước sự quan tâm lo lắng của Đào Kiều Sương đối với chàng.
Và đến khi Kiều Sương biết chàng không phải là văn nhân tầm thường mà là một tay võ nghệ phi phàm, thì không hiểu cô nàng sẽ có phản ứng ra sao đây? Giận? Ghét? . . .
BỎ qua việc của Đào Kiều Sương, Hoàng Trang Long âm thầm phác thảo một kế hoạch.
Mong qua kế hoạch này, Hoàng Trang Long nhìn thấy võ công của Hồ lão, Hồ Bá Trung Kim Diện Phật Tâm.
* * *
Cuối canh năm!
Bầu trời vẫn còn nặng sương và sương ướt đẫm cả một vùng cỏ mênh mông.
Hàng đoàn người ngựa đang lặng lẽ chờ. . .
xuất phát! Nói lặng lẽ là nếu không kể đến tiếng thở phì phò, khin khịt của những con tuấn mã đang cuồng chân phát ra.
Những thớ thịt săn chắc của lũ ngựa giật lên tìm chặp. Chúng đang chờ những cái giật cương, những cái thúc gót của ky sĩ là chúng sẽ lao đi vùn vụt như tên bắn trong cuộc đi săn bất quá mô này.
Đứng đầu hàng người là Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung, trong bộ võ phục chẽn, tôn vẻ người phương phi của lão lên một cách lẫm liệt Lão như đang trong cơn phấn khích, và cũng đang chờ đợi được thúc ngựa lao vào cuộc săn bắt đầy hứng thú. Nhưng lão cố kềm nén cơn khích động và vui thú nhìn mọi người đều tập trưng cái nhìn vào tay lão. Bàn tay đang giữ chiếc tù và được tiện gọt bằng sừng tê và được trạm trổ tinh xảo một cách cầu kỳ, tỉ mi.
Khi biết sự nôn nóng của mọi người đã lên đến đỉnh điểm, Kim Diện Phật Tâm mới nâng tù và lên, đặt vào môi sau khi đã nhếch mép nở nụ cười mãn nguyện.
Ù... u... u... u... u...!
Tiếng tù và chưa dứt hẳn, thì những tiếng vó câu đã nện lên thình thịch, vọng động cả một góc trời đã cắt ngang tiếng tù và.
Hàng trăm thớt ngựa lao như bắn, xuyên qua cánh đồng cỏ mênh mang, hướng về dãy rừng xanh thẳm xa xa, để lại sau lưng chúng là những dấu vết, những chứng tích đau thương của một vùng cỏ tươi bị giày xéo tung toé, tơi tả Nhưng vẫn còn đến ba thớt tuấn mã chưa xuất phát.
Một là của thư sinh công tử Hoàng Trang Long.
Kề bên là Đào Kiều Sương, đang cố kềm con ngựa vừa bị những

tiếng vó phi của đoàn ngựa lao đi phấn khích! Nó bực tức, hết dẫm vó trước lại nện vó sau, hi vọng chủ nhân giật cương để thỏa sức tung hoành.
Còn một thớt ngựa nữa là của một trang nam tử gần như được coi là đệ tử thân tín của lão Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung, có tên là Nhu Phong Trường Hiệp Hà Giao.
Tên Hà Giao này, Hoàng Trang Long không biết, nhưng đã nhiều lần chạm mặt và nghe Đào Kiều Sương nói đến.
Gã là công tử, con một gia đình thế gia vọng tộc ở Giang Nam. Nhờ phụ thân gã là Hà Huy quen biết vào hạng thâm giao với Hồ Bá Trung nên gã được Hồ Bá Trung thu nhận là đệ tử. . .
Chỉ để sai vặt! Gã biết thân biết phận, nên hết mình phục dịch Hồ gia, hi vọng được Hồ lão thương tướng, tận tâm truyền nghệ cho. Vì Hồ Bá Trung chưa chính thức có một môn nhân đệ tử nào cả!
Lúc Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long xuất hiện ở Hồ gia, gã Hà Giao đã để ý và mơ tướng được ăn thịt ngỗng trời, nên gã luôn quanh quẩn gần Đào Kiều Sương, hi vọng được người ngọc để ý!
Nhưng gã thấy Đào Kiều Sương luôn quấn quít và vui vẻ cười đùa với Hoàng Trang Long, một tay mà theo gã đã nghe nói chỉ là thư sinh bạch diện, mồm mép thì hay nhưng . . . chân tay thì khỏi phải nói đến!
Hôm nay Hoàng Trang Long thấy gã không đi theo đoàn người đi săn mà đứng chờ ở đây, Hoàng Trang Long hiểu ngay, gã chờ đợi hai người phân tán ra trong lúc đi săn và gã sẽ có dịp gần gũi với giai nhân.
Không may cho gã là Đào Kiều Sương vẫn luôn kề cận bên mình Hoàng Trang Long.
Hoàng Trang Long muốn nhân dịp này rời xa Đào Kiều Sương để dễ bề hoạt động theo kế hoạch đã định nên nói với Đào Kiều Sương:
- Kiều Sương xem kìa! Tuấn mã của Kiều Sương đang phấn khích được đi săn. . . Hay là Kiều Sương cứ đi đi . . . cho thỏa chí, để mặc tại hạ quanh quẩn đây là được rồi.
Nhu Phong Trường Hiệp Hà Giao vội nói thêm vào :
- Đào tiểu thư! Đi nào, xem ai trong chúng ta giật được giải của Hồ thái gia sư phụ?
Không lẽ nói là . . . không đi săn khi đã đưa ngựa ra đây, vào lúc này.
Đào Kiều Sương lưỡng lự:
- Long đại ca, thế thì sao được? Ai nỡ để đại ca quanh quẩn ở đây một mình, buồn chết!
Hoàng Trang Long cố cười thật tươi, và nói cho Đào Kiều Sương yên

tâm:
- Không sao đâu! Được thong dong một lúc trên cánh đồng này, lại được ngắm vừng đông lúc bình minh là tại hạ đủ mãn nguyện rồi ! Kiều Sương đừng quá vì tại hạ mà . . . mất đi vẻ nữ hiệp ! Hơn nữa tại hạ trông chờ Kiều Sương đoạt giải của Hồ bá bá! Đến cả ngàn lạng hoàng kim . . . bỏ đi chẳng tiếc lắm sao, Kiều Sương?
Đào Kiều Sương liền đáp:
- Được rồi ! Tiểu muội sẽ cố lập giải thưởng cho Long đại ca xem! Sau đó, chúng mình sẽ tha hồ mà tiêu xài phung phí nhé ! Đại ca bảo trọng, tiểu muội đi đây!
Chỉ một cái thúc gót nhẹ, Đào Kiều Sương và tuấn mã lao đi như gió cuốn.
Nhu Phong Trường Hiệp Hà Giao đắc ý cũng lao ngựa theo sau Đào Kiều Sương. BỎ lại Hoàng Trang Long một mình một ngựa, đang chờ đón vầng thái dương xuất hiện.
Hoàng Trang Long sau khi đã thấy vầng dương xuất hiện đủ tròn vành vạnh, liền thong thả giục ngựa tiến lần vào đáy rừng phía trước. Nơi mà mọi người đang mải săn đuổi thú rừng ở tít phía trong sâu.
Hoàng Trang Long và ngựa vừa khuất hẳn vào cánh rừng thì có hai tay đại hán dừng ngựa lại trên đồng cỏ ngay chỗ Hoàng Trang Long đứng lúc trước. Và hai gã đang đưa mắt nhìn theo hướng Hoàng Trang Long vừa đi khuất.
Hai gã nói khẽ với nhau gì đó và cười rộ lên.
Tung roi ngựa, vụt vào khoảng không kêu lên đen đét, hai gã giục ngựa chạy theo Hoàng Trang Long.
Hai gã vừa vào đến cánh rừng, còn đang dào dác nhìn quanh như tìm ai thì nghe tiếng người noi:
- Hai vị tìm ai? Đoàn người đi săn bắt à?
Hai gã giật mình, quay lại nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Hoàng Trang Long đang tựa lưng vào một gốc cây to, tay phe phẩy quạt, ngạc nhiên nhìn vào hai gã mới đến.
Phải để ý thật kỹ, hai gã mới thấy ngựa của Hoàng Trang Long đứng gặm cỏ gần đó, khuất sau một bụi lùm.
Một gã đại hán ấp úng nói:
- ừ! Chúng tôi cũng . . . định đi săn bắt nhưng không ngờ lại có mặt quá trễ.
Còn một gã ngờ vực nhìn Hoàng Trang Long và nghĩ thầm :
"Người cũng lạ mà ngựa cũng khác lạ!
Không lẽ chủ thế nào thì ngựa cũng như thế sao? Hiếm có con ngựa nào lại im tiếng được khi đánh hơi thấy đồng loại nó xuất hiện. Hoặc

là chủ quá khù khờ nên ngựa cũng ngu ngơ.
Hoặc ngược lại, chủ thần nhân và ngựa thần mã?" Gã đại hán vừa nghĩ đến đây thì lại nghe tiếng chàng thư sinh hỏi:
- Nhị vị đến săn trễ, sao lại không mang theo cung tên thì lấy gì để săn?
Gã liền nhanh nhảu phân bua, cốt để đánh tan sự ngờ vực của Hoàng Trang Long:
- Bọn chúng tôi chỉ là ham vui mà đến tháp tùng thôi ! Chứ với người lục tục thường tài như chúng tôi, thì khả năng đâu mà săn với bắt?
Hoàng Trang Long gật gù, biểu lộ sự đồng tình xem như là hiểu hai gã giống như chàng mà thôi.
Bất đồ . . . có tiếng gầm thật lớn vang lên:
G... ứ... ứ... ứ!
Hai gã đại hán cũng kịp phát hiện một thú rừng lớn vừa xuất hiện ngay sau tiếng gầm. Đó là một con hắc báo thật uy mãnh. Và chúng cũng nghe tiếng lắp bắp của chàng thư sinh:
- B áo . . . báo ! Làm . . . làm . . . sao đây?
Thư sinh sợ thật sự hay không vì con hắc báo đã đập đuôi và nhảy xổ và ba người.
Nếu bọn chúng để ý xem xét kỹ thì thấy tay thư sinh vẫn tựa người vào thân cây, cây quạt trên tay không ngớt run rẩy. Nhưng cái run rẩy chập chờn này là để sẵn sàng tấn công vào hắc báo, nếu một khi hắc báo nhảy xổ vào chàng thư sinh và một khi mà hai gã đại hán bó tay thúc thủ. Bóng đen to lớn của hắc báo lao ập vào kèm theo đó là một mùi hăng sặc sụa từ miệng đang há to của hắc báo bốc ra, xộc vào khứu giác của ba người.
- Dã thú chớ quá hung hăng !
- Chết này!
Hai câu quát kèm theo hai luồng chướng phong đập ngay vào thân mình con báo.
Đó là hai chướng cực mạnh của hai gã đại hán trong lúc cấp bách mà tung ra, quên rằng hai gã tự nhận mình là những kẻ vô năng, chỉ vì ham vui mới vào đây thôi.
Thân mình con hắc báo bị bắn ngược ra phía sau nhưng vẫn bình an vô sự. Hắc báo sau một cái uốn mình đã đứng bật dậy và hung tợn chuẩn bị lao vào một lần nữa. Thì . . .
Vút!
Phập!...
Một tiếng gió rít và một mũi trường tiễn đã cắm sâu vào gáy con hắc báo.

Con hắc báo đổ ập xuống nặng nề, tứ chi co duỗi cào vào không khí mấy lượt rồi nằm im.
Một tiếng kêu lảnh lót vang lên:
- Long đại ca! Đại ca có sao không?
Lúc này, hai gã đại hán mới nhớ đến vai trò của hai gã đang đóng, hai gã vội lập cập, luống cuống kêu lên:
- Cô nương! May quá nhờ cô nương đến đúng lúc, nếu không . . .
Hai gã có ý muốn nói, nếu Đào Kiều Sương không kịp đến thì hai gã và chàng thư sinh đã bị báo vồ chết.
Đoạn hai gã và Kiều Sương nhìn về phía Hoàng Trang Long, thấy Hoàng Trang Long đang thụp người, co ro ngồi nép sát vào gốc cây và thần tình không ngớt run rẩy, quạt thì xoè rộng che kín đầu và mặt.
Hai gã đại hán đưa mắt nhìn nhau, hai gã khẽ ra dấu rồi nói lớn:
- Hoàng công tử! Không sao đâu, hắc báo đã bị Đào cô nương xạ tiễn triệt hạ rồi ! Thật một phen phải làm Hoàng công tử sợ đến hú vía!
Lúc này, Hoàng Trang Long mới từ từ hạ quạt xuống, đưa mắt sợ sệt nhìn hắc báo đã chết cứng nằm đó, đuôi trường tiễn còn lú ra ở hậu châm huyệt của ác thú.
Đào Kiều Sương lo lắng hỏi:
- Long đại ca! Đại ca nhìn tiểu muội nè! Đại ca chớ sợ hãi nữa! May mà tiểu muội nghe tiếng dã thú gầm và kịp đến!
Hoàng Trang Long lúc này mới thốt được nên lời:
- ác thú . . . đã . . . chết . . . hẳn chưa . . . Ki êu Sương? Kiều Sương, nàng đừng rời xa tại hạ nữa ! Tại hạ . . . tại hạ sợ lắm !
Đào Kiều Sương đưa tay nắm vào bâu áo của Hoàng Trang Long để nâng chàng đứng lên đang định lên tiếng trấn an Hoàng Trang Long thì lại nghe có tiếng vang lên:
- Chúc mừng Đào tiểu thư đã lập được công đầu !
Nghe câu nói của người này, Đào Kiều Sương biết ngay là ai nên nàng khẽ nhìn tỏ vẻ chán ngán.
Cử chỉ này của Đào Kiều Sương và sự quan tâm của nàng tới Hoàng Trang Long khiến Hoàng Trang Long thập phần xao xuyến.
Một trong hai gã đại hán vội nói, ý như muốn giành công. Vì gã tiếc ngàn lạng hoàng kim đã tuột khỏi tay mình một cách vô lý chỉ vì gã vướng bận một trách vụ cũng vô lý không kém. Gã nói:
- Hà công tử! Công đầu là của bọn này đó!
Nếu Hồ lão gia không có lệnh thì bọn này đã hạ thủ được dã thú rồi, làm gì đến lượt Đào cô nương !

Đúng là Nhu Phong Trường Hiệp vừa đến, hắn trừng mắt nhìn gã đại hán vừa nói, rồi gắt gỏng hỏi lại:
- Thế trường tiễn của ai đây? Sao các ngươi lại nói là do công của các ngươi? Lệnh gì của Hồ thái gia?
Gã đại hán chợt hiểu ra là đã thất thố, nên cụp mắt lại, theo gã đại hán kia . . . bỏ đi !
Đào Kiều Sương nheo mắt nhìn theo hai gã, ngạc nhiên hỏi Hà Giao:
- Hà thiếu hiệp! Bọn chúng là ai? Chúng nói thế nghĩa là thế nào?
Cố tình dấu diềm, Hà Giao đáp cho qua:
- Bọn chúng là gia nhân của Hồ thái gia!
Chắc ý bọn chúng muốn nói cuộc săn bắt ngày hôm nay là dành cho khách của Hồ thái gia, cho nên bọn chúng tiếc khi không được tham gia đó mà!
Rồi để Đào Kiều Sương không để ý đến việc đó nữa. Hà Giao vội hỏi Hoàng Trang Long:
- Hoàng công tử thật sự không việc gì chứ?
Hoàng Trang Long làm như không biết gì, đáp :
- Nếu Kiều Sương không kịp đến mà giải cứu tại hạ e đã . . . hắc báo xé thành mảnh vụn.
Tất nhiên là Đào Kiều Sương quên ngay chuyện vừa xảy ra, nàng nói với Hoàng Trang Long:
- Đi! Long đại ca! Chúng mình cùng thả ngựa đi rong chơi một lúc đi ! Tiểu muội hết muốn đi săn bắt rồi ! Vả lại, với con hắc báo này, giải thưởng của Hồ bá bá chắc là vào tay tiểu muội thôi ! Chúng ta đi nhé?
Nói xong, Đào Kiều Sương đưa Hoàng Trang Long đi.
Gã Hà Giao đưa mắt nhìn theo, và gã ngấm ngầm đắc ý, khi khẳng định chắc chắn Hoàng Trang Long không chỉ là một tay thư sinh bạc nhược không có gì để lo. Một mối lo của Hồ thái gia, sư phụ gã và một mối lo nữa của gã về Đào Kiều Sương, một môn đồ của một trong tam vị tuyệt đại cao nhân, như gã . . .
Hoàng Trang Long cũng đang nghĩ giống như gã Sự kiện ngày hôm nay, Hoàng Trang Long đã có nhận định rõ ràng về Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung. Hồ Bá Trung quả là đang hồ nghi một điều gì đó về Hoàng Trang Long! Thân thế (Do có họ Hoàng, họ của Hoàng minh chủ) hoặc về sư thừa? (Hồ lão không tin Hoàng Trang Long không biết võ công.) Cho nên Hồ lão gia đã sai hai tay thuộc hạ theo dõi và tìm hiểu về vấn đề này, trong dịp đi săn bắt ngày hôm nay. May mà Hoang Trang Long chưa có cử chỉ gì sơ thất!
Một việc nữa, đó là Hoàng Trang Long tin chắc rằng Hà Giao đúng là

đệ tử chân truyền của Hồ lão chứ không như Đào Kiều Sương đã nghe nói, gã Hà Giao còn đang lấy lòng Hồ lão để được thu làm môn đồ thực thụ! Qua thái độ kẻ cả của gã đối với hai tên gia nhân có thân thủ rõ ràng vào bậc khá. Tử hai nhận định trên, Hoàng Trang Long cho là Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung đang có một mưu toan gì đó, khi không biểu lộ võ công thực sự, khi không chính thức công bố Nhu Phong Trường Hiệp Hà Giao là đệ tử chân truyền. Và khi Hồ lão có lực lượng, chắc là không ít lại che mắt mọi người mà chỉ gọi là gia nhân. . . để sai khiến vặt vãnh!
Và như vậy có nghĩa là Hồ Bá Trung đáng để nghi ngờ.
"Đào Kiều Sương không nghi ngờ gì ta! Đó là điều chắc chắn! Nhưng Đào Kiều Sương đến đây quan sát Hồ lão là có ý định gì? Lãnh Diện cư sĩ nghi ngờ điều gì ở Hồ Bá Trung?" Đang lúc Hoàng Trang Long mải suy nghĩ trong khi thả ngựa song song với Đào Kiều Sương, thì nàng lại cho rằng Hoàng Trang Long còn chưa hoàn hồn sau một phen sợ hãi.
Đến lúc này, Hoàng Trang Long mới lên tiếng hỏi Đào Kiều Sương:
- Kiều Sương đi săn có thích thú không? Có buồn vì tại hạ làm mất hứng thú không?
Đào Kiều Sương thố lộ chân tình:
- Tiểu muội . . . chỉ lo lằng cho đại ca thôi !
Hơn nữa, gã họ Hà làm tiểu muội thêm chán ghét. Không như đại ca! Long đại ca vừa qua cơn sợ hãi, tiểu muội hứa sẽ không để đại ca . . .
tiểu muội quyết không bỏ rơi đại ca đâu! Đại ca có hiểu cho tiểu muội không?
Xúc động, Hoàng Trang Long đáp:
- Kiều Sương! Ta. . . ta thật có lỗi với nàng!
Ta . . . ta đã làm cho nàng phải bận tâm !
Hoàng Trang Long chút nữa đã nói thật tất cả với Đào Kiều Sương, nhưng vì kịp nghe có tiếng vó ngựa ở phía sau vẳng tới nên Hoàng Trang Long đành. . . hẹn dịp khác sẽ nói !
Đào Kiều Sương vì nghe lời nói chân thành của chàng nên không để ý đến tiếng vó ngựa.
Nàng nói:
- Đại ca đâu có lỗi gì với tiểu muội ! Chính tiểu muội đã có lỗi khi bỏ đại ca lại một mình!
Tiếng vó ngựa đã đến gần, Đào Kiều Sương ngoảnh nhìn lại, khẽ bĩu môi, nàng càu nhàu:
- Lại là gã . . . thật đáng ghét ! Chúng ta về quách đi đại ca! Tiểu

muội không sao chịu được khi nhìn thấy bản mặt của gã!
Nhu Phong Trường Hiệp Hà Giao ngạc nhiên khi thấy Hoàng Trang Long và Đào Kiều sương bỗng cho ngựa phi về Hồ gia trang. Gã kêu lớn lên:
- Sao Đào tiểu thư lại bỏ về? Đào tiểu thư. . .
Đào Kiều Sương lẳng lặng giục ngựa chạy đi làm như không nghe Hà Giao kêu.
Về đến Hồ gia trang, Hoàng Trang Long để ý thấy nhân số gia nhân của Hồ lão khá đông, còn ở lại trong gia trang. Hai gã đại hán lúc nãy đã gặp Hoàng Trang Long cũng ở trong tốp này. Hai gã giờ đang đảm nhiệm chức trách giữ và chăm sóc ngựa.
Nhận ngựa của Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long trao, một gã nói:
- Việc lúc sáng . . . Tiểu nhân lỡ lời xin Đào cô nương bỏ qua cho !
Đào Kiều Sương đáp:
- Không việc gì đâu! à, các người chắc võ công khá lắm nên lúc sáng định dùng tay không mà diệt ác thú?
Gã lúng túng đáp :
- Tiểu nhân chỉ biết võ vẽ . . . để phòng hộ gia trang vậy thôi ! Tiểu nhân làm sao dám so bì với Đào cô nương, là một môn đồ đắc ý của cao nhân đương đại !
Đào Kiều Sương quay người bỏ đi, chỉ nói nhỏ cho Hoàng Trang Long nghe:
- Bọn chúng không qua mắt tiểu muội được đâu! Võ công của chúng cũng khá cao đấy!
- Sao . . . Kiều Sương lại biết?
- Bởi đại ca không là người trong giang hồ nên đại ca không biết đấy thôi! Bọn chúng tên nào cũng có thái dương huyệt gồ cao từ đó suy ra thân thủ của bọn chúng cũng không khó !
Đến chiều, đoàn người đi săn đã theo Hồ lão gia chủ về đến. Quả nhiên, con hắc báo do Đào Kiều Sương hạ tiễn là con lớn nhất đã săn được trong ngày.
Trong tiệc rượn mừng tối hôm đó, Hồ Bá Trung cười nói oang oang, chúc mừng Đào Kiều Sương:
- Hiền diệt nữ quả không hổ là đệ tử của một danh sư. Phần thưởng ngày hôm nay thuộc về hiền diệt nữ rất là xứng đáng!
Rồi lão nhìn về Hoàng Trang Long mà nói:
- Còn Hoàng công tử là một văn nhân, gặp ác thú mà không chết ngất thì cũng đáng mặt anh hùng trong giới của mình! Hồ bá bá này có một món quà nhỏ gởi tặng Hoàng công tử.

Lão vừa dứt tiếng, hai tên gia nhân đã bưng trên tay hai hộp gấm. Một to, một nhỏ đưa đến trước mặt Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long.
Sau vài lời khách sáo, Đào Kiều Sương mở hộp gấm nhỏ của Hoàng Trang Long ra trước.
Nắp hộp gấm vừa bật ra, Đào Kiều Sương Oà lên một tiếng, đưa tay cầm vật trong hộp nâng cao lên cho mọi người cùng xem. Thì ra đó là một thanh tiểu kiếm.
Mọi người không hiểu sao Hồ lão lại tặng cho một thư sinh bạc nhược một thanh kiếm nhỏ? Hay Hồ lão tặng lầm?
Hồ Bá Trung cười to, nói:
- Ha . . . ha . . . ! Đởm lược của Hoàng công tử, cần phải có vật để phòng thân chứ? Thế nào?
Hoàng công tử có vừa lòng không?
Hoàng Trang Long vội xua tay đáp:
- Hậu ý của hồ bá bá, tiểu điệt chỉ dám tâm lĩnh! Thôi, nhìn lợi khí này, tiểu điệt . . . bắt rùng mình sớn da.
Đào Kiều Sương vì quan tâm tới Hoàng Trang Long nên lên tiếng:
- Đại ca cứ nhận đi! Cho Hồ bá bá vui lòng!
Vì Đào Kiều Sương, Hoàng Trang Long đành nhận, chàng nói:
- Đa tạ mỹ ý của Hồ bá bá!
Và đương nhiên, vật phẩm Hồ Bá Trung trao tặng Đào Kiều Sương là một ngàn lạng vàng ròng. Như Hồ lão đã nói trước.
Màn đêm buông xuống thật dày, bao trùm vạn vật Khu gia trang của Hồ gia cũng phủ mờ trong đám đêm đen.
ánh đèn hiu hắt trong thư phòng của Hồ trang chủ vừa tắt, thì có một bóng mờ nhẹ nhàng như vệt sương theo dãy hành lang mà đi mất về phía hậu trang, nơi có khu chuồng ngựa.
Trong một phòng nhỏ, nơi cư ngụ của những tên gia nhân chuyên trách giữ ngựa có tiếng ngáy đều đều vang ra.
Bóng mờ mờ huyền ảo giữa đêm khuya khắc dừng lại. Đứng yên trước cửa phòng.
Lúc này mới nhìn rõ hình dạng của bóng mờ là một thân người.
Người này là ai? Sao lại bịt kín mặt mũi và có thái độ lén lén lút lút kỳ quặc thế này vào lúc giữa khuya?
Sau một hồi nghe ngóng, hắc y nhân xô nhẹ cánh cửa phòng.
Cánh cửa chỉ khép hờ, không cài then nên hắc y nhân chỉ xô nhẹ, cánh cửa phòng xịch mở.
Vẫn nhẹ nhàng, hắc y nhân lao như gió thoảng vào phòng. Vận mục lực, nhìn rõ hai tên gia nhân đang khoanh tròn trên giường gỗ.

Hắc y nhân vươn tay ra, cách không điểm huyệt đạo cả hai.
Liền ngay sau cử động này, hắc y nhân lao đến cạnh giường, tóm một tên gia nhân, lao ngược ra khỏi phòng. Sau khi khép hờ lại cánh cửa, hắc y nhân một tay xách tên gia nhân thân hình lúc này đã rũ rượi lao như gió cuốn về phía ngoài Hồ gia trang.
Vượt khỏi phạm vi Hồ gia trang, hắc y nhân không dừng chân, đã lướt đi vùn vụt về dãy rừng ẩn hiện xa xa.
Mãi đến lúc vào đến giữa rừng, hắc y nhân giải huyệt cho tên gia nhân, và ném phịch hắn xuống mặt đất. Hắc y nhân giở giọng ồm ồm hỏi:
- Ngươi tên gì? Có nhiệm vụ gì trong Hồ gia trang? Nói mau!
Tên gia nhân ngơ ngác khi thấy mình đang ở giữa rừng, xoay lộn một vòng con ngươi, hắn đáp :
- Tôn giá là ai? Sao lại bắt giữ tiểu nhân?
Tiểu nhân chỉ là tên giữ ngựa của Hồ gia trang mà thôi !
Hắc y nhân hừ nhẹ một tiếng, nói vẫn với giọng ồm ồm:
- Ngươi man trá! Định gạt gẫm lão nhân ư?
Xem này. . .
Hắc y nhân vươn cánh tay hữu khẽ cấu vào khoảng không một cái.
Tức thì có một luồng kình lực xuất phát từ tay hắc y nhân nhẹ nhàng lao cắm vào thân cây trước mặt tên gia nhân.
Xoẹt!
Thân cây to bằng một vòng tay người lớn bị cái chộp của hắc y nhân làm xuyên thủng qua suốt thân cây Gã gia nhân dẫu thân thủ có kém cũng nhận ra thủ pháp này của hắc y nhân, khi thân cây được làm vật thí nghiệm chỉ cách gã có nửa trượng.
Gã gia nhân sợ sệt trước thân thủ bất phàm này, gã lắp bắp:
- Tôn. . . tôn giá muốn. . . muốn điều gì ở. . . ở tiểu nhân?
Hắc y nhân chậm rãi nói:
- Bản nhân chỉ muốn ngươi đem mọi tình hình trong Hồ gia trang nói ra cho bản nhân nghe ! Nhớ rằng mi không được nửa lời dối trá đấy - Tôn giá là . . . cường sơn đạo tặc ư? Tôn giá muốn tìm hiểu thực lực của Hồ lão trang chủ để dễ bề đánh cướp ư?
- Nói bậy! Bản nhân không phải như mi nghĩ! Nói hay không? Chớ có dông dài nữa!
Gã gia nhân liền im thin thít, không nói một lời Hắc y nhân lại dằn mạnh giọng nói:
- Sao? Mi không sợ sẽ như thân cây này sao?
Gã gia nhân đưa mắt xem lại lỗ thủng trên thân cây sờ sờ trước mặt, gã khẽ nhắm mắt lại, thân hình không ngừng run rẩy.

Biết gã đã sợ, hắc y nhân hỏi:
- Mi nói đi ! không nói được nhiều thì cũng nói ít! Bản nhân hứa sẽ buông tha ngươi! Nói đi !
Gã gia nhân vẫn run rẩy và . . . lắc đầu.
Chứng tỏ, thà gã bị hại chết còn hơn là mở miệng nói những việc liên quan đến Hồ gia trang Hắc y nhân sốt ruột, hỏi:
- Hồ Bá Trung không cho mi nói? Tại sao?
Gã gia nhân chỉ lặng lẽ gật đầu, vẫn câm như hến.
- Lão sẽ giết các ngươi, nếu các ngươi tiết lộ Vẫn lẳng lặng gật đầu.
- Nhưng ngay tại đây, nếu mi không nói thì bản nhân cũng sẽ giết ngươi, sao ngươi lại không sợ?
Lần này, gã gia nhân không gật cũng không lắc đầu nữa, mà gã chỉ nhắm mắt lặng im như chấp nhận số phận.
Hắc y nhân bối rối, không hiểu sao lại vậy?
Bèn giải thích cho gã gia nhân nghe:
- ở đây chỉ có bản nhân và mi, bản nhân không nói, mi không hở môi, thì Hồ Bá Trung làm sao mà biết được mà trừng phạt mi? Hơn nữa, bản nhân bắt giữ mi và đưa đến đây, thần không hay, quỷ không biết. Mi sợ Hồ Bá Trung là sợ làm sao chứ?
Đến lúc này, gã gia nhân mới bắt đầu nói:
- Khó mà qua mắt được Hồ lão gia! Hồ lão gia thân thông quảng đại. Trước sau gì Hồ lão gia cũng biết. Tiểu nhân đành chịu chết thôi ! sau một lúc ngẫm nghĩ, hắc y nhân đành noi:
- Được rồi ! Bản nhân buông tha mi . . . Để xem sự việc đêm nay lão Hồ Bá Trung làm thế nào biết được đây? Nếu. . . mi muốn sống, tốt hơn hết là . . . chớ hé răng cho ai biết !
Rồi hắc y nhân điểm nhanh vào huyệt đạo của gã, và xốc gã lao ngược trở lại Hồ gia trang Hai ngày nữa lại trôi qua, không khí ở Hồ gia trang vẫn không thay đổi.
Có thay đổi chăng là số khách đến và đi không ngớt, nhưng lúc nào cũng xấp xỉ gần số trăm.
Hoàng Trang Long nhân lúc vắng người, khẽ hỏi Đào Kiều Sương:
- Kiều Sương này! Hồ bá bá làm sao nuôi nổi số khách đông đảo này? Mà có lúc nào là không có khách đâu! Sanh ý chủ yếu của Hồ bá bá là gì nhỉ?
Lắc đầu, Đào Kiều Sương đáp:
- Tiểu muội không biết! Chỉ nghe là. . . hình như là Hồ bá bá có dưới tay rất nhiều tiệm buôn bán lớn khắp Trung Nguyên! Chắc do sanh hoạt này có nhiều lợi nhuận, nên Hồ bá bá mới có đủ tiền cung phụng lũ người . . . như chúng ta đây! Sao đại ca lại hỏi thế?

Cười khổ Hoàng Trang Long đáp:
- Là tại hạ chỉ hỏi thế thôi? Vả lại . . . ăn không ngồi rồi mãi, tại hạ đâm ra ngại . . . Kiếu Sương, hay là . . . chúng ta tạm thời chia tay! Kiều Sương còn nhiều việc phải làm, cứ ở đây đi Tại hạ. . . còn phải đi nhiều nơi nữa!
Đào Kiều Sương vội lắc đầu, nói:
- Không! Đại ca đi đâu, tiểu muội theo đó!
Nếu đại ca đã chán ở nơi đây, thì chúng ta đi quách cho rồi ! Vậy nhé, đại ca?
Hoàng Trang Long trách khẽ:
- Sao . . . nàng luôn bận tâm vì ta thế? Ta không đáng thế đâu, Kiều Sương!
Đào Kiều Sương phụng phịu nói:
- Muội không quan tâm đến đại ca mà được sao? Đại ca nói gì mà không đáng?
Hoàng Trang Long đành nói:
- Thôi được ! Mai sớm, chúng ta lên đường nhé?
Hớn hở, Đào Kiều Sương đồng ý.
Đêm hôm đó, lại một lần nữa, hắc y nhân xuất hiện ở một điếm canh của Hồ gia trang.
Khoảng nửa canh sau đó, có nhiều tiếng ồn ào phát ra từ điếm canh. . .
Mọi người ùa cả ra xem, Đào Kiều Sương cũng có mặt.
Lát sau, Hồ lão trang chủ cũng đến.
Sau vài lời trấn an của Hồ lão trang chủ, mọi người tản ra, về phòng tiếp tục giấc điệp đang nông.
Sáng hôm sau, do đã có lời từ biệt trước.
Hoàng Trang Long và Đào Kiều Sương rời Hồ gia trang.
Đi ngang cổng Hoàng Trang Long lắc đầu, nói nhỏ với Đào Kiều Sương:
- Chúng mình vừa bỏ đi, lại có thêm hai khách nhân nữa lại đến thế chỗ rồi kìa, Kiều Sương?
Đào Kiều Sương nhún vai . . . nhiều ý nghĩa.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 6
Nghi án liên miên giang hồ náo động

Vẫn sóng vai cưỡi ngựa trên đường quan đạo Đào Kiều Sương hỏi Hoàng Trang Long:
- Đêm qua ở Hồ gia trang có náo nhiệt!
Đại ca có biết không?
Lắc đầu biểu thị là không hay biết.
Hoàng Trang Long chờ đợi Đào Kiều Sương giải thích. Đào Kiều Sương liền nói:
- Ở phía Bắc của Hồ gia trang có một điếm canh. Trong điếm canh có ba gia nhân đang làm nhiệm vụ đốc canh. Bỗng trong khoảng nữa đêm, đáng lẽ là phải gióng mõ báo canh, không ngờ cả ba tên đều không sao đứng lên được. Cả ba tên hô hoán lên! Nhưng vẫn không sao giải thích được tai sao bọn chúng không bị gì mà lại không đi đứng được? Kỳ lạ thật!
Hoàng Trang Long hỏi:
- Sao lạ vậy? Hay bọn chúng bị tà ma ám hại?
Đào Kiều Sương phì cười, nói:
- Xem đại ca kìa! Đại ca học bao nhiêu chữ của thánh hiền thế mà đại ca lại tin là ở đời này có tà ma gì đó thật sao?
- Thế đối với vấn đề này, Sương muội giải thích làm sao đây?
Thân hình của Đào Kiều Sương thoáng rúng động, khi nghe Hoàng Trang Long thân mật gọi bằng: Sương muội! Cố trấn tĩnh Kiều Sương nói:
- Do đại ca không phải giới giang hồ mời nói là không giải thích được. Chứ theo muội thì đây là một thủ pháp độc môn của một tay cao thủ nào đó, đã hạ thủ vào huyệt mạch của cả ba tên. Nên mới có hiện tượng này!
- Thủ pháp độc môn... là sao? Ai hạ thủ? Hạ thủ có ý gì?
- Tiểu muội chưa nhìn ra! Cũng như... muội chưa từng nghe gia sư đề cập đến một thủ pháp gì đó tương tự.
Hoàng Trang Long lại hỏi:
- Thế... Hồ bá bá có biết không? Và Hồ bá bá có nhận định gì?
Đào Kiều Sương như đã suy nghĩ nhiều về vấn đề này nên nàng đáp nhanh:
- Đêm qua, Hố bá bá cũng có đến! Tuy Hồ bá bá nói là không biết, nhưng tiểu muội lại cho là: Hồ bá bá đã nhìn ra thủ pháp này! Vì, vừa thoạt nhìn Hồ bá bá đã biến sắc, nhưng... Hồ bá bá cũng trấn tĩnh lại rất nhanh. Tiểu muội không sao hiểu được!
Cắn chặt môi, Hoàng Trang Long quay đầu sang hướng khác để Đào Kiều Sương không thấy thái độ của chàng, sau đó, lấy lại bình tĩnh, Hoàng Trang Long hỏi tiếp:

- Tại sao... Hồ bá bá biết mà không nói? Chả lẽ có điều gì bí ẩn sao?
Vô tình Đào Kiều Sương thổ lộ luôn suy nghĩ của nàng:
- Theo muội, đây ắt hẳn là kiệt tác của thù gia với Hồ bá bá! Nhưng muội không nghĩ được là nhân vật nào?
- Hồ bá bá đức độ như vậy mà lại có kẻ thù sao? Ai mà dám trêu chọc đến Hồ bá bá?
Đào Kiều Sương đáp:
- Đại ca tưởng... Hồ bá bá là người đức cao trọng vọng sao? Đại ca tin vào vẻ ngoải của Hồ bá bá sao? Tiểu muội không tin! Cả gia sư cũng vậy.
- Lệnh sư là vị nào? CÓ hiềm thù gì với Hồ bá bá không, sao lại nghi ngờ?
Đào Kiều Sương quay sang nhìn vào mắt Hoàng Trang Long, nàng nói:
- Nói thật với đại ca nhé! Tiểu muội đến nhà lão là theo mệnh lệnh của gia sư!
Gia sư là ai nói ra đại ca cũng không biết, nên tốt hơn là Tiểu muội không nói!
Nhưng quả thật là gia sư đang nghi ngờ Hồ lão. Tiểu muội gọi tên lão là bá bá, vì nói đúng ra, lão và một vị nữa với gia sư được người giang hồ xưng tụng là tam vị tuyệt đại cao nhân! Nhưng rất tiếc, mãi đền đêm qua, tiểu muội vẫn chưa tìm hiểu được gì ngoại trừ một biểu hiện thất sắc thoáng qua của lão mà do chú tâm theo dõi muội mới thấy được. Nếu không phải vì đi theo đại ca, tiểu muội quyết tâm lưu lại Hồ gia trang để tìm hiểu cho rõ mời được!
Phì cười, Hoàng Trang Long nói:
- Nào ai bắt buộc Sương muội theo ta đâu! Là... Sương muội tự nguyện mà!
Sao lại nói...
Đào Kiều Sương cướp lời:
- Là muội nói vậy thôi! Chứ so ra muội thích đi chung với đại ca hơn là việc phải lưu lại Hồ gia trang.
Hoàng Trang Long ý nhị, hỏi:
- Thế Sương muội không sợ trái lệnh của lệnh sư sao?
Đào Kiều Sương bặm môi lại do dự, khó trả lời được Giữa ý trung nhân và sư phụ, thật không biết phải giải quyết làm sao đây?
Hoàng Trang Long chợt đề nghị:
- Hay là thế này. Nơi đây đã khá xa Hồ gia trang. Sương muội và ta tìm khách điếm nghỉ lại vài ngày, để Sương muội tiện bề tra xét thực hư cho tỏ tường. Sau đó chúng ta sẽ lên đường sau, cũng không

muộn đâu, được không?
Nhìn Hoàng Trang Long với cái nhìn hàm ý biết ơn, Đào Kiều Sương nói:
- Đại ca không phiền gì chứ? Đa tạ đại ca đã thành toàn cho!
Hoàng Trang Long gật đầu, trong lòng thầm nghĩ "Người phải tạ ơn là ta, chứ không phải nàng đâu? Kiều Sương hỡi!" Ở nơi này vốn là một vùng trù phú, nên không khó khăn gì khi tìm một khách điếm vắng vẻ để tạm ngụ lại vài ngày!
Sau khi gởi lại ngựa và nhận phòng.
Đào Kiều Sương vào phòng của Hoàng Trang Long mà dặn:
- Đại ca... nhớ ở yên đây nhé! Đại ca đừng đi lại lung tung mà nguy hiểm đó!
Cố chờ muội ba ngày thôi! Sau đó... Tùy thuộc vào đại ca! Đại ca xin bảo trọng, muội xin tạm biệt!
Thế là Kiều Sương tạm thời phải rời đi bạn lòng là Hoàng Trang Long, để trở lại Hồ gia trang. Đào Kiều Sương đã tìm được lời giải thích khá xuôi tai, khiến Hồ Bá Trung trang chủ không nghi ngờ.
Đào Kiều Sương định nói với Hồ Bá Trung rằng: "Chỉ đưa Hoàng Trang Long một đỗi đường thôi, hai người sẽ hẹn gặp lại nhau sau một thời gian. Và lại còn phải tiếp tay với Hồ bá bá để tìm hiểu xem ai là người hạ thủ vào người nhà của Hồ bá bá? Và hạ thủ với thủ pháp gì?" Hồ Bá Trung có nghi ngờ gì không thì Đào Kiều Sương không biết, chỉ thấy Hồ bá Trung vẫn vui vẻ, hòa nhã. Và lão xem chuyện xảy ra đêm qua, như là không có.
Ba ngày Đào Kiều Sương lưu lại Hồ gia trang thì cả ba đêm đều xảy ra sự cố.
Đêm đầu thì cách xa Hồ gia trang năm mươi dặm. Một tay đạo tặc hái hoa bị triệt hạ trong lúc đã đột nhập vào nhà nạn nhân Gã này cũng không sao đứng được.
Dân trong vùng phải dùng cáng khiêng gã đến quan trường.
Đêm thứ hai thì xảy ra tại Hồ gia trang, một tên trong đám thực khách có thành tích bất hảo từ lâu, đang lợi dụng Hồ gia trang để ẩn náu! Hắn cũng gặp tình trạng tương tự Đêm thứ ba thì xảy ra gần khách điếm, nơi Hoàng Trang Long đang trú ngụ. Là một tên gia nhân của Hồ lão trang chủ, được lão trang chủ sai đi thơ về tận Giang Đông. Gã này thì vẫn đứng được nhưng lại bị phế toàn bộ võ công.
May cho gã là... thơ trong người gã vẫn còn nên gã không bị lão trang chủ bắt tội. Nhưng gã đành phải giã từ Hồ gia trang để trở lại quê nhà sinh sống. Vì không lẽ... Hồ trang chủ lại phải nuôi báo cô một tên Vô tích sự.

Gặp lại Hoàng Trang Long. Đào Kiều sương mới hết lo lắng, nàng nói sau khi đã thuật lại mọi việc:
- Tiểu muội... quá lo lắng cho đại ca!
Đại ca không việc gì, tiểu muội mừng quá! Đại ca biết không, Hồ lão thật là trầm tĩnh. Lão vẫn an tường! Mãi đến sự việc đêm qua, lão mới có hơi hốt hoảng.
Hoàng Trang Long hỏi:
- Thế Sương muội có phát hiện được gì không? Đây là thủ pháp gì mà ghê sợ quá vậy?
Đào Kiều Sương lộ vẻ đăm chiêu:
- Tiểu muội không tài nào nhận ra được thủ pháp kỳ lạ này. Họa may, nếu có mặt gia sư ở đây, gia sư có thể giải thích được!
Hoàng Trang Long lại hỏi:
- Thế Hồ lão nghĩ sao? Còn Sương muội có ý định gì chưa?
- Hồ lão tỏ vẻ hốt hoảng, lo lắng. Đến khi thấy bức thơ vần còn, lão mới yên tâm trở lại. Nhưng về thủ pháp này, lão vẫn không buồn giải thích! Còn đại ca hỏi ý định gì của Tiểu muội?
Hoàng Trang Long đáp:
- Thì sương muôi có định quay về báo lại cho lệnh sư biết việc kì lạ này không?
- Không cần đâu! Vả lại... có muốn hồi báo với gia sư, muội cũng không biết phải báo thế nào đây?
Hoàng Trang Long, lần nữa lại đề nghị:
- Nếu Sương muội muốn có tin để báo về lệnh sư sao... Sương muội lại không thử dò hỏi tên mới bị hạ thủ đêm qua xem sao? Sương muội có nói là gã bị Hồ lão cho về quê để sinh sống kia mà, phải thế không Sương muội?
- Hay quá! Sao tiểu muội lại không nghĩ ra điều này nhỉ? Đại ca quả là thần cơ diệu toán!
Quay qua thanh toán tiền phòng Đào Kiều Sương dẫn đạo cho Hoàng Trang Long đi về một thôn xóm nhỏ, cách Hồ gia trang chừng mười dặm, là nơi sinh sống của tên gia nhân mới bị hạ thủ đêm qua. Sau một hồi hỏi thăm, cả hai mới đến được nhà của gã gia nhân kia. Người nhà vừa nghe hỏi về gã, đã vội nói là: "Chưa thấy về!" thì Đào Kiều Sương, theo cái khều tay của Hoàng Trang Long, đã quay lại, nhìn thấy xa xa có một đám đông đang náo nhiệt kéo đến.
Đi ngay về phía căn nhà của gã này.
Không kịp ẩn thân, Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long đành đứng ỳ ra đấy...
Chờ đám đông kéo đến.

Khi đám đông đến gần hơn, Đào Kiều sương đã nhận ra có hai tên gia nhân của Hồ gia trang đang dùng võng mà đưa gã kia về đến. Nhưng nếu chỉ có thế, sao thần tình của đám người theo sau lại tỏ ra quá nghiêm trọng?
Khi đến sát bên, Đào Kiều Sương mời nghe gã gia nhân đi đầu Võng nói với người nhà của gã kia như sau:
- Huynh đệ đây... đang làm nhiệm vụ thì bị người đả thương. Lão trang chủ thấy vậy nên giao nhiệm cho huynh đệ về nhà sinh sống, kèm theo một số bạc lớn mà lão trang chủ cho làm vốn. Nào ngờ, huynh đệ lại bị ác nhân đón đường. Đã cướp bạc lại còn đoạt luôn mạng sống.
Nay lão trang chủ sai chúng tôi đưa về! và lão trang chủ cũng rộng lượng ban một số bạc khác hầu giúp thân gia của huynh đệ này có điều kiện sinh nhai khi huynh đệ đây không còn nữa.
Đến lúc này mới có tiếng khóc rống lên của người nhà vang lên.
Hai tên gia nhân nọ, sau khi trao võng cho người nhà nhận thi hài của kẻ xấu số, và sau khi ném cái nhìn dò xét về phía Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long, cả hai mới chịu trở về Hồ gia trang.
Đào Kiều Sương nhân lúc người nhà gã xấu số đang bối rối, cùng kéo tay Hoàng Trang Long thối lui.
Nàng hoàn toàn không để ý đến cái nhìn chăm chú của Hoàng Trang Long đang hướng về thi hài của gã gia nhân tội nghiệp.
Hoàng Trang Long thầm tiếc, chàng không được dò xét thương tích gây tử vong của gã kia một cách tỉ mỉ.
Nhưng Hoàng Trang Long vẫn có phần hài lòng vì đã kịp nhìn vết thương chí mạng của gã là một nốt đỏ, nhỏ như hạt gạo nằm ngay thần đường huyệt của gã.
Kịp lúc với cái kéo tay lôi đi của Đào Kiếp Sương.
Đến lúc tiếp tục dong ruổi trên đường, vừa dục ngựa phi, Đào Kiều Sương vừa trách mắng:
- Tên nào hạ thủ khá tàn độc! Đã phế bỏ võ công, sau lại còn hạ thủ giết người không còn sức lực để phản kháng.
Hoàng Trang Long ôn tồn nói:
- Hình như... Sương muội không được chín chắn lắm, khi nhận định như vậy!
Ngạc nhiên, Đào Kiều Sương hỏi lại:
- Đại ca nói thế nghĩa là sao? Sao lại không chín chắn?
- Theo ta nghĩ.. Người hạ thủ trước và sau không phải là một! Sương muội thử nghĩ lại xem! Nếu người trước đã muốn giết gã thì... đã giết rồi! Còn lưu lại để làm gì! Còn nữa, nếu cho là chỉ một người hạ thủ

thì theo Sương muội nói, đây là hành vi của một cao nhân, và nếu đã là cao nhân, người đó không cần phải vung dao hay kiếm gì đó chém loạn vào người gã! Phải thế không?
Đào Kiều Sương cật vấn:
- Thế nếu vị cao nhân, lần trước nương tay là vì muốn nhắn gửi gì đó với Hồ lão thì sao? Sau đó lại hạ thủ nhằm diệt khẩu thì không được sao?
Hoàng Trang Long phì cười, giải thích:
- Cái này... là ta chỉ muốn nói cho Sương muội nghe cái cảm nghĩ bình thường của một người bình thường thôi nhé! Đây: Nếu đã muốn nhắn gửi thì họ không có gì sợ để phải diệt khẩu! Còn một khi muốn diệt khẩu thì không thể có sự lưu tình Đúng không?
Băn khoăn, Đào Kiều Sương hỏi:
- Vậy một người bình thường như đại ca, đại ca nghĩ sao về vấn đề này?
- Sương muội hỏi thật?
- Thật, chứ sao lại không thật?
- Được vậy ta nói đây! Hi vọng Sương muội không giật mình. Đây là sát nhân diệt khẩu!
- Sao lúc nãy đại ca lại nói là không có gì sợ để diệt khẩu?
Trang nghiêm, Hoàng Trang Long đáp:
- Đấy là ta nói người hạ thủ trước không cần diệt khẩu. Mà là người thứ hai!
Bàng hoàng, sửng sốt, Đào Kiều Sương ngó chăm bằm vào Hoàng Trang Long, nàng hỏi:
- Người thứ hai? Là ai? Sao đại ca biết?
Gật đầu, hạ thấp giọng, Hoàng Trang Long giải thích:
- Là Hồ lão! Ta biết vì ta đoán được!
Cũng như lão ngại ta hoặc Sương muội hay ai đó đoán được ý định của lão, biết được hành động của lão, nên lão phải hạ thủ. Đấy, Sương muội thấy không! Chúng ta vừa nảy ý định đến dò hòi gã, thì đã...
chậm hơn lão một bước!
Ngẫm nghĩ lại. Đào Kiều Sương tròn mắt lên, và nói:
- Đại ca luận việc hay thật! Đúng là Hồ lão rồi!
- Lại còn không đúng sao? Chưa đâu, lúc nãy Sương muội có để ý cái nhìn dò xét của hai gã tay sai ném vào ta và Sương muội không?
- CÓ việc này sao, đại ca? Đại ca thấy à?
Gật đầu, Hoàng Trang Long lẩm nhẩm, nhưng lại cốt ý để Đào Kiều Sương nghe:

- cơ sự này... xem chừng chúng ta sắp gặp rắc rối đây!
Dựng cặp chân mày cong vút lên, Đào Kiều Sương hừ nhẹ một tiếng, rồi nói hậm hực:
- Hừ! Lão dám ư? Nếu vậy tiểu muội sẽ cho lão biết thế nào là Lãnh Diện Nữ Đào Kiều Sương!
Kinh ngạc, Hoàng Trang Long hỏi trong vẻ nghi ngại:
- Lãnh Diện Nữ? Tên sao... lạnh lùng quá vậy Sương muội?
Cười phá lên, Đào Kiều Sương nói:
- Môn đồ của một người nổi tiếng về lãnh diện, lại không lãnh diện được sao?
An tâm đi, đại ca! Tiểu muội chỉ lãnh diện với mọi người, chứ làm sao lãnh diện được với đại ca?
Đêm hôm đó, cùng ở tại khách điếm mà Hoàng Trang Long đã trọ mấy ngày qua, Kiều Sương thuê thêm một phòng nữa, kế bên phòng của Hoàng Trang Long, có một vật lạ ném vào cửa sổ phòng của Hoàng Trang Long. Đào Kiều Sương nghe có tiếng động, vội thắp đèn lên, gõ nhẹ vào phòng Hoàng Trang Long mà kêu lên:
- Đại ca! Long đại ca! Đại ca ngủ chưa?
Tử phía trong, Hoàng Trang Long cất tiếng hỏi vọng ra:
- Là Sương muội à? có vật gì ném vào cửa sổ. Ta cũng vừa mời tỉnh giấc đây!
Phía ngoài, giọng nói của Đào Kiều Sương lộ vẻ lo lắng:
- Mở cửa mau, đại ca! Để muội vào xem thử xem!
CÓ tiếng đánh lửa, và phòng của Hoàng Trang Long sáng lên. Hoàng Trang Long mở cửa, đưa ngay một vật đang cầm trên tay cho Đào Kiều Sương. Chàng nói:
- Vừa đốt đèn lên! Ta nhặt được vật này! Chắc là ai đó đã ném chui qua cửa sổ mà nơi ở trong phòng! Sương muội xem đi!
Cầm lấy, Đào Kiều Sương nhận ra ngay đó là một tờ bạch chỉ được vo tròn, phía giữa là một hòn sỏi để đủ nặng mà ném xuyên qua lớp giấy bồi ở cửa sổ vào trong phòng.
Tiến vào phòng của Hoàng Trang Long. Đào Kiều Sương đặt cây đèn trên tay lên bàn, và mở tờ bạch chỉ ra xem.
Nàng đọc lên:
"Đừng để ý đến chuyện của người! Coi chừng mất mạng." Văn không ra văn! Thơ không phải thơ! Chỉ là lời hăm dọa tầm thường. Thế mà Đào Kiều Sương phát hoảng lên khi thấy Hoàng Trang Long tái xanh mặt mày. Chàng ta lẩm bẩm:
- cái miệng kiện cái thân! Nguy rồi!
Nguy thật rồi Sương muội!

Ném phức tờ bạch chỉ xuống nên phòng. Đào Kiều Sương vừa giận dữ, vừa thương Hoàng Trang Long Vô hạn! Nàng nói:
- Đại ca! CÓ tiểu muội đây, đại ca đừng lo! Bây giờ đại ca vào trong ngủ đi! Tiểu muội... ngồi đây canh chừng cho đại ca!
Hoàng Trang Long giẫy nẩy lên:
- Đâu được! Việc này không được đâu!
Sương muội về phòng mình đi! Đại ca không sợ đâu! Thật mà! Sương muội hãy để mặc ta!
Đào Kiều Sương thấy Hoàng Trang Long luống cuống, trông rất tội nghiệp!
Vì dẫu sao, chàng ta cũng chỉ là một văn nhân bình thường, tư tưởng nam nữ hữu biệt đã thấm sâu vào tận trí óc, khó mà một sớm một chiều có thể thay đổi được.
Do đó, Đào Kiều Sương đành phải bước trở về phòng của nàng. Không quên căn dặn Hoàng Trang Long:
- Nếu có hiện tượng gì khác lạ, hoặc có sự biến, đại ca hãy kêu tiểu muội một tiếng nhé! Tiểu muội sẽ kịp cứu ứng ngay cho đại ca! Muội về đây!
Gần một canh dài khắc khoải, đến khi không nghe động tĩnh gì khác lạ, và bên phòng của Hoàng Trang Long đã hoàn toàn im lặng. Đào Kiều Sương mới nặng nhọc đi vào giấc ngủ chập chờn.
Tiếng gió thoáng qua cành lá nghe lao xao cũng làm Đào Kiều Sương giật mình nghe ngóng!
Mòn mỏi quá, ánh sáng đã xuyên qua khe cửa in vào nền phòng. Đào Kiều Sương mới thức giấc. Vừa lúc đó có tiếng gọi khe khẽ của Hoàng Trang Long ngay trước cửa phòng nàng:
- Sương muội! Sao Sương muội ngủ say thế? Dậy đi nào, Sương muội!
ơi một tiếng. Đào Kiều Sương thầm mắng mình khi đang rửa mặt và chỉnh lại dung nhan, y phục! Rồi mới cùng Hoàng Trang Long rời khách điếm.
vừa bước ra khỏi khách điếm, Đào Kiều Sương đã nghe tiếng nhiều người bàn tán xôn xao.
Chen chân bước lại gần, sau một lúc nghe ngóng, Đào Kiều Sương mới cho Hoàng Trang Long hay một tin khá quan trọng.
- Đại ca! Đêm qua tại Hồ gia trang, một nghi án nữa đã xảy ra, giống như những lần trước đó! Lần này nạn nhân là ai? Đại ca biết không?
Hừ! Sao La Hầu đã chiếu vào Nhu Phong Trường Hiệp Hà Giáo!
Chà! Không biết lần này Hồ lão sẽ nói sao đây?
Ngạc nhiên, Đào Kiều Sương nhận thấy Hoàng Trang Long không

giật mình khi được tin, ngược lại chàng ta lại lẩm bẩm:
- Hình như... vị cao nhân nào đó cố tình nhắm vào Hồ lão thì phải?
Đào Kiều Sương hoàn toàn tán đồng và nghĩ "Chàng tuy là một thư sinh yếu ớt, nhưng luôn có những nhận định thật tinh tế và xác đáng! Nếu chàng ta có võ công, thì tương lai không phải đoán cũng biết là rất sáng lạng!" Nghĩ xong, Đào Kiều Sương tin tưởng, hỏi Hoàng Trang Long:
- Đại ca! Bây giờ chúng mình... đi đâu đây?
Hoàng Trang Long ngắm nhìn trời mây, đáp khẽ với Đào Kiều Sương:
- Sương muội! Ta nghĩ chúng ta cứ đi đến đâu, hay đến đấy vậy! Vì dẫu có muốn đi, cũng khó mà an toàn được!
- Đại ca nói vậy là... ý muốn nói gì?
Sao lại không an toàn?
Cười bí ẩn, Hoàng Trang Long mập mờ nói:
- Cũng chỉ là võ đoán thôi! Sương muội đừng băn khoăn làm chi! Đi thôi!
Khó hiểu, Đào Kiều Sương ra roi cho ngựa chạy theo Hoàng Trang Long, rời Giang Nam đi theo hướng Tây.
Cả hai đi được hơn hai mươi dặm đường phía trước, sau một khúc quanh đã thấy là một khu rừng rậm. Đào Kiều Sương lại hỏi:
- Đại ca muốn đi đâu?
ậm ừ, không đáp rõ lời, Hoàng Trang Long cứ giục ngựa đi tới.
Vừa qua được chỗ quanh, Đào Kiều Sương thảng thốt, khi nhìn thấy một tợp người gần hai mươi tên, tất cả đều che kín mặt với vũ khí đủ loại lăm lăm trên tàu đang chân kín lối đi.
Đào Kiều Sương vội lướt ngựa tới cản trước đầu ngựa của Hoàng Trang Long.
sau khi dặn dò chàng thư sinh họ Hoàng - Đại ca hãy an tâm!
Nàng hướng về lũ người đứng chặn đường lên giọng lạnh lùng hỏi:
- Quý vị bằng hữu là ai! Sao lại chặn ngang lối đi của bọn này?
Bọn người kia đều ngậm tăm, không lên tiếng đáp. Nhưng nhưng tia mắt hằn học vẫn xạ ngay vào Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long.
Đào Kiều Sương cao giọng hơn hỏi:
- Được! Các vị không muốn nói thì thôi! Nhưng bản cô nương muốn cho các vị biết một điều... ĐÓ là các vị đã động phạm đến môn hạ của Lãnh Diện cư sĩ đấy! Các vị có biết hậu quả sẽ thế nào không?
Ngay tức khắc, có một người lên tiếng ngạo nghễ nói:
- Nữ tặc nhân! Chớ có cuồng ngạo!

Bọn lão nhân không phải là trẻ lên ba để dễ dàng sợ những lời hù dọa đó đâu! Chớ nhiều lời mau nộp mạng đây!
Tiếng kêu nạp mạng của tên này vừa thốt xong thì tất cả đồng ùa lên một lúc.
Đào Kiều Sương hét lên lanh lảnh, rút phăng trường kiếm, thân hình tức khắc rời khỏi lưng ngựa, lao vào chân đánh bọn chúng.
Hoàng Trang Long với tay, giữ lấy cương ngựa của Đào Kiều Sương, cho cả hai ngựa cùng thối lui lại một quãng và chàng an tường nhìn xem trận ác chiến giữa một kiều nữ với cả chục tên ác nhân che kín mặt, thập phần hung dữ.
Đào Kiều Sương không hổ là môn đồ của một trong ba vị tuyệt đại cao nhân chốn võ lâm.
Nàng tả xung hữu đột, trường kiếm long lên vun vút, kiếm khí toát ra lạnh lùng, chân đứng tất cả đòn tấn công của chúng địch nhân.
Bọn chúng thấy phe chúng tuy đông nhưng không đủ sức áp đảo được một nữ nhân Bèn đồng thanh quát to lên, tăng cường thêm sức lực. Cố bắt cho được Đào Kiều Sương.
Đối phương đánh rát thì Đào Kiều Sương càng thêm phấn khích. Nàng hét lên:
- Cứ trổ hết sở học đi nào! Kẻo đến lúc vào Uổng Tử thành lại cho là chết oan ức! Xem đây!
Hoàng Trang Long theo dõi, thầm khâm phục sở học của Lãnh Diện cư sĩ!
Quả là danh bất hư truyền!
Và cũng phục Đào Kiều Sương đủ tư chất để lãnh hội tuyệt học sư môn!
Hoàng Trang Long thầm nghĩ "Nếu trước đây, ta được lão Lãnh thu nạp, thì làm sao ngày nay có được Đào Kiều Sương? Tất cả đều do phần số an bày cả!" Chợt Hoàng Trang Long thấy một tên trong bọn địch nhân từ bỏ cuộc chiến, mắt lấm lét nhìn chàng. Chàng chợt động nộ, chờ hắn có ác tâm thì sẽ ra tay cho hắn đòn đích đáng.
Nhưng Đào Kiều Sương luôn quan tâm tới Hoàng Trang Long nên mọi hành vi của đối phương đều bị Đào Kiều Sương giám sát chặt.
Do vậy tên kia chưa rời đấu trường nửa trượng, nàng đã hét to:
- Cho chết này! ĐỒ giảo hoạt!
Theo tiếng hét, một ngọn chỉ phong đã xuyên tâm gã nọ. Gã ngã vật ra chết ngay đương trường, không kịp kêu la.
Bọn còn lại sợ hãi, đùng đùng bỏ chạy.
Miệng bọn chúng hớt hải la toáng lên:
- Lãnh Băng Chỉ! Lãnh Băng Chỉ!

Tuy là Lãnh Diện Nữ nhưng Đào Kiều Sương không hiếu sát. Nàng để mặc cho bọn chúng chạy, chỉ nhìn theo và cười khinh bỉ.
Đoạn nàng đến gần thi hài gã kia, dùng mũi trường kiếm vạch khăn che mặt của gã ra xem chân diện. Đào Kiều Sương có hơi bất ngờ vì chân diện của tên đã chết này lạ hoắc. Nàng nói lớn:
- Đại ca có sợ lắm không? Đại ca đến đây nhìn xem! Tên này muội không quen mặt! Sao bọn chúng lại gây sự với ta nhỉ?
Hoàng Trang Long thong thả giục ngựa tới gần, chàng đáp:
- Ta... đã có Sương muội thì làm gì phải sợ? Sương muội, sao muội không tìm trong người của hắn xem! Biết đâu lại tìm được điều gì có ích chăng?
Hơi có hồ nghi, Đào Kiều Sương nghĩ thầm:
"Lịch duyệt phong phú này, không lẽ một thư sinh lại biết được sao?"
Như đoán biết được suy nghĩ của nàng, Hoàng Trang Long nói tiếp:
- Trong kinh thư, ta đọc được là: phần nhiều các tổ chức kín thường phải có tín vật để nhận diện và để dễ phân biệt thứ bậc! Sương muội xem thử xem có đúng không?
Hiểu ra, Đào Kiều Sương hết cả nghi ngờ Sau một hồi xúc tìm nhưng vẫn không thấy vật gì khác lạ, ngoài các vật dụng thông thường.
Nàng lắc đầu nói:
- Không có gì lạ!
Hoàng Trang Long nhăn tít chân mày lưỡi kiếm nói:
- Vậy là bọn này chỉ đến khi hành sự mới che kín chân diện còn bình thường thì là một nhóm người, một tổ chức nào đó công khai. à, có lẽ là vậy rồi!
Đào Kiều Sương đã phục sự suy đoán của Hoàng Trang Long, nên hỏi ngay:
- CÓ lẽ sao... đại ca?
Hoàng Trang Long đáp:
- Cũng chưa hẳn là đúng lắm, nhưng ta cho đây là người của Hồ lão! Để xem xem, nào, Sương muội lên ngựa đi!
- Đi đâu?
Hoàng Trang Long đáp gọn:
- Giang Đông!
Không hỏi tại sao lại đi Giang Đông, Đào Kiều Sương lẳng lặng lên ngựa theo sau Hoàng Trang Long.
Do lỡ độ đường, đêm đó, cả hai tạm trú trong một động đá, kề cận với khu rừng dày đặc.
Đoạn đường sơn đạo mà có những chỗ như thế này. Rừng núi chen lẫn vào nhau rất dễ có nguy hiểm. Nguy hiểm bởi ác thú cũng có,

cường sơn đại đạo cũng có!
Nên Đào Kiều Sương đốt lên một đống lửa thật to, ánh lửa bập bùng soi sáng cả động đá, hắt cả vào rừng cây dày đặc mé ngoài Đào Kiều Sương gác trường kiếm lên đùi ngồi bên lửa, vừa giữ lửa vừa ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Trang Long dưới ánh lửa hồng.
chập chờn nửa thức nửa ngủ, Đào Kiều Sương giật mình tỉnh hẳn khi nghe mé ngoài động đá có tiếng chân đến gần.
Chân người hay của thú rừng?
Không dám làm động, mất giấc ngủ say của Hoàng Trang Long, Đào Kiều Sương len lén nép sát người vào động đá gần ngay cửa động và đưa mắt quan sát bên ngoài.
Tiếng chân tuy khẽ nhưng Đào Kiều Sương vẫn nghe rõ, và nghe có rất nhiều tiếng chân, dường như đã vây kín quanh động đá.
Nhặt dưới nền động ngay bên chân một nắm đá vụn, Đào Kiều Sương âm thầm chuẩn bị.
Khi đã xác định kỹ phương hướng, Đào Kiều Sương vung mạnh tay, ném tất cả số đá trong tay bay ra ngoài động, vào rừng cây mé ngoài.
Thủ pháp Mãn Hoa Thiên Vũ khá điêu luyện.
Liền lúc ấy có nhiều tiếng kêu la:
- ôi trời! Tiện tỳ ném ám khí!
- Mau! Phát tiễn mau! Tập trưng vào lòng động!
Vừa phát hiện là có địch, nhân số khá đông. Đào Kiều Sương lại nghe hiệu lệnh phát tiễn. Nàng lo sợ cho tánh mạng của Hoàng Trang Long, e không an toàn dưới cơn loạn tiễn của đối phương.
Nên Đào Kiều Sương liền hiện thân, uy nghi thu trường kiếm án ngang cửa động, sẵn sàng huy động toàn lực kiếm pháp để chân đứng trận mưa tên.
Và trận mưa tên đã ào đến!
ánh kim loại từ thanh trường kiếm của Đào Kiều Sương loang loáng dưới ánh lửa bập bùng, đã gạt được đa số các mũi trường tiễn được đối phương bắn vào lòng động. Tiếng dây cung phần phật trong đêm vang lên không ngớt.
Tiếng rít của những mũi tên xé gió bay vào động nghe đến ghê người.
cánh tay vung kiếm của Đào Kiều Sương đã rã rời mà trận mưa tên vẫn chưa chấm dứt.
Nàng đã quá đuối! Sức lực đã gần cạn!
Phen này khó mà giữ được an toàn cho nàng và cho Hoàng Trang

Long.
Cắn chặt môi đến rườm máu, nàng cố tri trì được bao lâu thì được...
"Chết là cùng!" nàng than thầm và vừa định buông tay thì tai nàng nghe một câu nói:
- Xin lỗi Sương muội! Đừng giận ta!
Chưa kịp hiểu tại sao Hoàng Trang Long lại nói vậy, và chàng đã thức dậy từ lúc nào, nói như thế là ý làm sao? Thì nàng đã thấy một thân người lao vút ra ngoải động vượt ngang người nàng. Kèm theo là tiếng quần áo giũ lên phần phật thập phần mạnh mẽ.
Ngay sau đó, ở mé ngoài, tiếng cung tiếng tên giảm hẳn, và tiếng ngã vọng rõ vào tai Đào Kiều Sương.
Được nghỉ tay, Đào Kiều Sương nhìn vào lòng động, tìm Hoàng Trang Long:
Không thấy chàng ở trong động.
Hiểu ra, Đào Kiều Sương ngồi phịch xuống nền động và khóc thầm.
Chợt có bóng người xuất hiện trước mặt nàng. Nàng ngước nhìn lên, thấy Hoàng Trang Long sừng sững đứng đó!
Chàng đang phe phẩy chiếc quạt xếp cố hữu, và đang nhìn ngay vào mặt nàng.
Đào Kiều Sương ấm ức, khóc òa lên.
Hoàng Trang Long ngồi xuống cạnh nàng, chàng vẫn phe phẩy quạt và lặng im.
Một lúc thật lâu, Đào Kiều Sương nguôi dần. Nàng đưa đôi mắt đẫm lệ nhìn Hoàng Trang Long, nàng hỏi:
- Tại sao?
Hoàng Trang Long ôn tồn đáp:
- Ta có ẩn tình. Xét vì muội thật lòng quan tâm đến ta, nên ta không thể khoanh tay ngồi nhìn! Nếu... muội rộng lượng tha thứ cho ta quá hí lộng, thì ta sẽ nói ẩn tình của họ Hoàng này cho muội nghe!
cỏn như muội không tha thứ, ta đành chịu!
Không phải là Lãnh Diện Nữ đã quá thương Hoàng Trang Long đó sao? Không phải là Đào Kiều Sương đã từng ước ao ý trưng nhân có võ công đó sao?
Và không phải là võ công của chàng cao hơn nàng tưởng tượng đó sao? Do đó, Đào Kiều Sương gật đầu, nói khẽ trong hơi thở:
- Muội nào dám trách đại ca, một khi đại ca đã có ẩn tình riêng, khó nói!
Thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, Hoàng Trang Long nói:
- Ta là cô nhi, được nghĩa phụ dưỡng nuôi và truyền thụ võ công. Nghĩa phụ ta là ai, muội không biết đâu! Và mọi người cũng không ai

biết đến! Ngoại trừ một người! ĐÓ là tên phản đồ của nghĩa phụ ta! Hắn là ai, ta không biết, chỉ biết tên hắn là Hồ Kỳ Đào. Ta vị nghĩa phụ quyết đi tìm tên phản đồ để rừng trị. VÕ công của ta, muội vừa thấy đó, võ công của tên phản đồ đó ắt phải cao hơn ta. Do đó, ta phải giả dạng là một thư sinh bạc nhược để dễ bề hành động, dễ dàng tìm tông tích của hắn. Muội đừng trách ta nhé! Ta không có ý xấu gì về muội đâu! Ngược lại ta cảm kích, rất cảm kích vì muội đã quan tâm, lo lắng cho ta!
Hiểu được sự việc, Đào Kiều Sương ngoải sự thêm yêu thương làm sao thống trách được Hoàng Trang Long. Nàng nói như trách yêu:
- Đại ca thật khéo che giấu! Làm muội mấy phen phải đứng tim vì lo âu!
Hoàng Trang Long mỉm cười nhìn nàng.
Đào Kiều Sương như nghĩ ra điều gì đó nàng hỏi tiếp:
- Vậy là đại ca đang nghi ngờ... Hồ lão?
Đăm chiêu, Hoàng Trang Long gật đầu đáp:
- Phải! Ta nghi ngờ Hồ lão! Vì có ai nổi danh trên giang hồ mà mang họ Hồ, ngoải lão? vả lại lộ số võ công của tam vị tuyệt đại cao nhân, ngoài Hồ lão vẫn còn là bí mật, chưa biểu lộ, còn hai vị kia là ta đã biết. Sao lại không nghi ngờ lão được chứ?
- Đại ca biết rõ võ công tuyệt học của gia sư và La Sát sư thái sao? Làm sao đại ca biết?
Không cần giải thích rõ làm gì, Hoàng Trang Long chỉ nói:
- Một người với Lãnh Băng chỉ, một người với Nhiệt Dương công đã thành danh từ lâu. Ta làm sao lại không biết cơ chứ? Hơn nữa, cả hai không là đối tượng để ta bận tâm.
Nghi hoặc, Đào Kiều Sương hỏi vặn:
- Đại ca nghi ngờ Hồ lão, vậy đại ca đã tìm hiểu được gì chưa trong mấy ngày làm khách ở Hồ gia trang?
Hoàng Trang Long đắc ý đáp:
- Nhờ Sương muội, ta đã biết được hai điều - Hai điều kia à? Sao lại có muội ở đây?
Mỉm cười, chàng giải thích:
- Đêm cuối cùng chúng ta còn ở Hồ gia trang thần sắc biến đổi của Hồ lão mà Sương muội đã thấy được, đã giúp ta thêm phần khẳng định Hồ Kỳ Đào chính là Hồ Bá Trung cải danh. Và...
- Khoan đã nào, sao lão thay đổi thần sắc mà đại ca khẳng định hắn là phản đồ của nghĩa phụ đại ca?
Bí ẩn, Hoàng Trang Long đáp:
- Vì thủ pháp độc môn ghi lại trên người bọn ở điếm canh, chỉ có ta

và tên phản đồ biết mà thôi! Muội rõ chưa?
- Là... đại ca đã ra tay à? Lúc nào? Sao muội không hay biết gì cả?
- Thì... lúc đó ta còn che giấu thân phận, đến Hồ lão còn không phát giác thì làm sao Sương muội lại biết được!
Thấm ý, Đào Kiều Sương vui sướng đến hồng cả đôi má mịn màng... Hoàng Trang Long hạ giọng thì thào:
- sương muội nhớ giấu kín thân phận ta nhé. CÓ người đến nữa kìa.
Đưa mắt nhìn ra ngoài động, lúc này đã gần tàn canh năm, và sau một lúc để ý lắng nghe, Đào Kiều Sương cũng nói khẽ:
- Muội không phát hiện được gì cả.
Thế bọn lúc nãy đại ca đã làm gì rồi?
- Vẫn dùng thủ pháp độc môn, nhưng lần này ta cốt ý dằn mặt lão, nên ta phế hủy não kinh của bọn chúng. Sương muội chỉ cần không nói ra, hoặc nói không biết gì cả là được rồi. HỌ đến rồi đó, Sương muội giữ kiếm và hiện thân đi.
Cũng vừa lúc Đào Kiều Sương nghe rõ tiếng chân người đến gần. Nàng đứng lên, quát hỏi:
- Các vị là ai? Sao lại lén lút xạ tiễn vào chúng ta? Chúng ta và các vị không biết nhau, lại không hiềm khích, sao lại lầm lẫn mà gây oán thù?
Ở ngoài tiếng chân di động đã lặng đi, một lúc sao mới có người lên tiếng hỏi:
- CÓ phải Đào cô nương và Hoàng công tử không? Là chúng tiểu nhân đây.
Gia nhân của Hồ lão trang chủ đây mà. Ai đã phát tiễn vào cô nương? ái dà! Những ai nằm la liệt thế này? Đào cô nương đã hạ thủ chúng đấy sao?
Đảo Kiều Sương giả vờ ngạc nhiên hỏi:
- Các vị là người Hồ gia trang à? Thế là bọn khác không phải là các vị đã xạ tiễn sao? Chúng đã sao rồi? Ta... ta không làm gì bọn chúng cả, lo đánh gạt tên đủ bở hơi tai rồi, sức đâu mà hạ thủ bọn chúng? Đâu? Để ta ra xem thử với!
Nói xong, Đào Kiều Sương thận trọng bước ra ngoài động. Rụt rè, Hoàng Trang Long úp quạt vào lòng bước theo.
Bầu trời đang sáng dần, đủ để cho Đào Kiều Sương nhìn, thấy gần hai mươi tên, vẫn che kín mặt đang nằm la liệt theo mọi tư thế... chúng vẫn đang còn giữ trên tay cường cung và trường tiễn... CÓ đứa đang giương cung thì ngã xuống.
Đào Kiều Sương thầm khiếp sợ thủ pháp thập phần lanh lẹ và lợi hại của chàng thư sinh họ Hoàng.

Gỡ bỏ khăn che mặt của một tên che mặt nằm gần đó. Đào Kiều Sương ngấm ngầm quan sát nét mặt của bọn người Hồ gia trang vừa đến. Bọn chúng cũng khá trấn tĩnh nhưng vẫn có vài tên trong bọn không giấu được ánh mắt khiếp đảm.
Quan sát lại thương tích của tên nằm đó Đào Kiều Sương nhận thấy Hoàng Trang Long ngoài việc phá hủy não kinh như chàng nói, chàng ta lại còn điểm vào hôn huyệt của bọn chúng. Vừa phục thầm ở trong lòng, Đào Kiều Sương vừa đưa tay giải huyệt cho tên đó.
Tất cả bọn người Hồ gia trang đều thảng thốt giật mình, sợ sệt, đưa mắt quan sát tên mà Đào Kiều Sương vừa giải huyệt. Và bọn chúng đều khẽ thở phào nhẹ nhõm khi thấy tên nọ lúc cựa mình tỉnh dậy, hắn chỉ đưa mắt ngơ ngác nhìn mọi người, và do thấm sương khuya đã lâu nên hắn chồm dậy, chạy ngay vào động đá. Hắn ung dung đưa tay hơ trên đống lửa và thoải mái sưởi ấm.
"Hắn hoàn toàn không nhớ việc trước và cũng không nhận ra ai cả. Hắn dửng dưng và hoàn toàn Vô ưu, Vô tư." Đào Kiều Sương đang nghĩ như thế và tất cả bọn người Hồ gia trang cũng đang nghĩ tương tự. Biết tất cả những tên đang nằm đó đều tương tự như vậy, nên Đào Kiều Sương không buồn đá động đến nữa.
Còn bọn người Hồ gia trang thì do sợ nên không dám đến giải huyệt cho bọn còn lại Bọn họ sợ nhỡ có tên nào đó không bị mất lý trí sẽ nhận được bọn họ thì làm sao đây?
Hoàng Trang Long hiểu rõ hết tâm ý của bọn này và hiểu rõ ý nghĩ của Đào Kiều Sương nên chàng lên tiếng:
- Sương muội! Mọi việc ở đây hãy giao cho người của Hồ bá bá giải quyết, chúng mình lên đường thôi. Trời ửng sáng rồi!
được sự mở lời gần như là Vô tình của tay thư sinh yếu ớt họ Hoàng, một tên, chắc là thủ lãnh nhóm người Hồ gia trang liền nói:
- Được! Được! Xin Đào cô nương vào Hoàng công tử cứ tự tiện lên đường! Mọi việc ở đây bọn tiểu nhân xin lo giùm cho chu tất.
Đào Kiều Sương cũng giả vờ nói:
- Đã xa Hồ gia trang gần năm mươi dặm, bọn này lại làm phiền đến quí trang.
Thật lòng tiểu nữ thấy áy náy quá.
Tên kia xua tay và đáp:
- Nào có chi là phiền hà mà Đào cô nương lại áy náy. Không việc gì đâu, Đào cô nương chớ có bận tâm. Nhỡ Hồ lão trang chủ biết được, lại quở trách bọn tiểu nhân Nhị vị lên đường cho sớm.
Hoàng Trang Long liền nói:
- Đa tạ! Bọn tại hạ xin cáo biệt!

Đợi hai người Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long đi khuất. Bọn chúng mới lao đến giải huyệt cho bọn kia...
Không hiểu bọn chúng và Hồ lão sẽ thất vọng hay mừng rỡ khi biết bọn người che mắt kia đã mất cả trí nhớ.

Hồi 7
Tranh đoạt vạn niên tuyết liên tử

Nửa tháng sau đó, tại Giang Đông.
Hoàng Trang Long và Đào Kiều Sương đang cùng ngồi dùng bữa trưa tại một tửu lâu vào hạng trưng bình của một trấn thành cũng thuộc bậc trưng của tỉnh Giang Đông. Lúc vừa bước vào, sự xuất hiện của đôi nam thanh nữ tú đã khiến cho nhiều thực khách trong tửu lâu phải nhìn ngắm.
Kế đó là bọn người này vừa thấy lý thú, vừa có cảm giác kỳ khôi khi nhận thấy sự trái ngược lạ đời của đôi người ngọc này.
Nữ nhân thì có sắc diện diễm lệ, vào hàng hoa nhường nguyệt thẹn, lại thêm một thanh trường kiếm giắt ở trên lưng làm cho người nhìn hiểu ngầm rằng: Tại sao nữ nhân ví như một đóa hoa hồng. Và nói đến hoa hồng, người ta sẽ không bao giờ quên hoa hồng luôn có gai. Và trên cái đẹp mỹ miều này, cái sắc nhọn của vũ khí không làm người ta ngán sợ bằng vẻ mặt lạnh lùng của giai nhân.
Lạnh như một tảng băng. Tất cả bọn người trong tửu lâu ai ai cũng dễ dàng liên tưởng như vậy khi thấy vẻ mặt lạnh lùng này.
cỏn nam nhân thì ngược lại, không có khí độ hiên ngang, uy dũng của một trang nam tử hán. Chân đạp đất, đầu đội trời.
Thiều khí phách làm người. Vì ngay đến võ khí phòng thân cũng không thấy có mang theo bên mình như mọi nam nhân khác trên chốn giang hồ.
Nhận định như vậy không có gì là sợ sai lầm. Bởi vì nam nhân này mặc nhiên được xem là nhân vật võ lâm khi đi đứng chung với một nữ lưu anh hùng, hay còn được gọi là nữ hiệp.
Do nhận định đó, thực khách ở tửu lâu đều chung quanh điếm khi so sánh nam nhân này với bất kỳ một nam nhân nào khác trong võ lâm. Đã không có khí độ, thiếu hẳn khí phách, nam nhân này lại tự mình làm yếu thế đi khi luôn tay phe phẩy với đôi tay trắng muốt, kèm

chiếc trường bào trắng toát Mặc dù dung mạo của nam nhân khá tuấn tú cái tuấn tú này nếu được đi chung với khí độ hiên ngang, với khí phách nam nhi hẳn sẽ được xem là nghi biểu bất phàm. Nhưng ở đây lại kết hợp với vẻ ngoài của một văn nhân sĩ tử thì chỉ được gọi là đẹp mà thôi. Một cái đẹp yếu ớt mong manh.
Thảo nào mà không được một nữ hiệp giang hồ đi kèm? Để bảo vệ chăng? Chắc là không phải. Vì nhìn bề ngoài, cung cách đối thoại lẫn nhau của cả hai trong lúc ăn uống người ta không thể cho nam nhân là chủ nhân, nữ nhân là gia nhân hay ngược lại.
Từng cái nhìn, cái cười, cái cất tay...
nhất nhất đều biểu hiện hai người chỉ là bạn, không hơn không kém. Sao lại là bạn được giữa hai thái cực thì không ai biết. Và họ không cần phải biết.
Sau một lúc ngắm nhìn và thì thào bình phẩm, mọi thực khách lại quên đi chuyện này. Tất cả lại trở về câu chuyện đang nói dở dang, đang bàn bạc dở chừng...
Hoàng Trang Long đã nghe mọi lời bình phẩm này, chàng chỉ cười nhẹ mà thôi Còn Đào Kiều Sương, lúc vừa nghe nàng đã định phát tác. Nếu Hoàng Trang Long không kịp thời dùng quạt khẽ đặt vào bàn tay trên bàn, của Đào Kiều Sương để ra dấu ngăn lại thì Đào Kiều Sương không chịu buông tha.
"Cái lũ bị thịt! Cao nhân sờ sờ ra đó mà lại không nhận ra. Ngược lại còn chê bai là yếu ớt." Đào Kiều Sương vừa nghĩ thầm như vậy vừa bực mình với Hoàng Trang Long.
Cũng thật khó hiểu cho nữ nhân, như Đảo Kiều Sương chẳng hạn. Khi chưa biết ý trưng nhân của mình có võ công, nàng ước ao cho ý trung nhân có võ công, dẫu chút ít cũng được, kết hợp với tâm cơ mẫn tiệp của chàng thì lo gì không trở thành bậc cao nhân. Đến khi biết được Hoàng Trang Long có võ công cái thế Đào Kiều Sương lại có tâm tư muốn chàng hiển lộ thần uy để khiếp phục thiên hạ, đồng thời được lẫy lừng ngay. Như thế mới hả được dạ Đào Kiều Sương, đôi nam nữ hiệp lữ hiếm có trên giang hồ.
Nhưng nàng đành bấm bụng chịu đựng, một khi Hoàng Trang Long chưa tìm được tung tích kẻ thù và tất nhiên chàng tiếp tục phải ẩn nhẫn che giấu thân phận.
Bất chợt cả hai nghe có tiếng người bàn tán về những nghi án xảy ra tại Giang Nam cách đây không lâu.
Hai người cười thầm khi nghe số ít thực khách này nhắc đến những nghi án liên can đến họ. Quả là lời đồn đại càng xa càng thất thiệt. Một bàn nói về nghi án này khiến các bàn khác cũng theo nhau mà

góp chuyện.
Nào là thủ pháp quái lạ không bao giờ người giang hồ được nghe nói đến, nạn nhân xem vẫn bình thường, huyệt đạo không bị kềm tỏa, thế mà gân cốt như liệt hẳn đi, giống như là chất độc. Nhưng chất độc này không màu sắc, không mùi vị, nạn nhân bị trứng độc lúc nào cũng không biết. Chỉ sau một đêm thì bị liệt hẳn một hoặc hai chi, tuỳ theo trứng độc nặng hay nhẹ Lại có người cho là thần nhân ra tay rừng phạt những kẻ ác tâm ác tánh có hành vi bại hoại như đạo tặc, dâm tặc...
Xem ra lời nói cho là bị thần nhân rừng phạt được đông người ủng hộ hơn, khi nhắc đến một số đông nạn nhân qua một đêm đều bị mất hẳn trí nhớ. Vì đã Vô tình xâm phạm vào vùng đất thiêng nào đó của thần nhân.
Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long nghe một lúc đã thấy nản vì vẫn không phát hiện ra một sơ hở nào, hay nghe đến một phản ứng nào của lão Hồ Bá Trung.
Chỉ toàn nghe những lời nhảm nhí không đâu Hai người đành thanh toán tiền ăn và bước ra ngoài tửu lâu. Khi đi ngang một bàn có bốn khách nhân đang ngồi ăn uống, Đào Kiều Sương và Hoàng Trang Long nghe loáng thoáng lời nói của bọn người này:
- Đoạn Hồn nhai... Vạn Niên Tuyết Liên Tử... ba ngày nữa...
Hoàng Trang Long vẫn thản nhiên, ung dung bước ra ngoài, còn Đào Kiều Sương có hơi bồn chồn.
Đến khi vào khách điếm, thuê được hai phòng trọ gần nhau, Đào Kiều Sương mới sang phòng Hoàng Trang Long mà hỏi:
- Lúc ở tửu lâu, đại ca có nghe gì lạ không?
Hoàng Trang Long do đã thấy thái độ bồn chồn của Đào Kiều Sương khi ở tửu lâu bước ra nên cười nhẹ đáp:
- CÓ phải Sương muội muốn nói đến lời nói khó hiểu của bốn gã ngồi ở bàn gần cửa không?
Gật đầu, Đào Kiều Sương lại hỏi tiếp:
- Thế đại ca có hiểu bọn chúng nói gì không?
- Không! Còn Sương muội?
vội vảng giải thích, Đào Kiều Sương nói:
- Bọn chúng mưu toan tổ chức cướp đoạt Vạn Niên Tuyết Liên Tử của người nào đó. Địa điểm là Đoạn Hồn nhai, và thời gian là ba ngày nữa. Nếu không tính ngày hôm nay.
- Vạn Niên Tuyết Liên Tử là cái gì?
Quí lắm hả Sương muội?
- Đại ca không biết thật hay đại ca giả vờ hỏi đố muội vậy?

Hoàng Trang Long thành thật đáp:
- Ta không biết thật!
- Vậy mà tiểu muội tưởng điều gì đại ca cũng biết cơ chứ. Này nhé, Vạn Niên Tuyết Liên Tử là một loại dược thảo cực kỳ hiếm có. NÓ chính là hạt sen tách ra từ những cây sen sống đến vạn năm, nó gần như là do linh khí của trời đất kết lại mà thành. Do đó, khó mà tìm được dù chỉ một hạt thôi. Không biết trong vụ này có tất cả là mấy hạt đây?
- Nhưng Vạn Niên Tuyết Liên Tử có công năng diệu dụng gì?
- Tiểu muội nghe gia sư nói Vạn Niên Tuyết Liên Tử có công dụng cải tử hoàn sinh nên thường được dùng làm vị thuốc trân quí Ngoài ra, đối với người thuộc giới giang hồ chúng ta, Vạn Niên Tuyết Liên Tử có giá trị liên thành. Môi một hạt sẽ làm công lực bổn thân tăng thêm một giáp tý (sáu mươi năm). Đại ca nói sao đây?
Ngập ngừng, bối rối, Hoàng Trang Long thầm suy nghĩ "Nếu quả như vậy, ta có cơ hội luyện thành Kim Long hộ thể rồi. Như vậy có đúng không? Cướp đoạt của người khác có nên không?" Đem băn khoăn này, Hoàng Trang Long bàn lại với Đào Kiều Sương. Nàng ta nói:
- Đại ca chỉ khéo lo. Đến ngày đó, chúng ta cứ đến Đoạn hồn nhai. Nếu chủ nhân Vạn Niên Tuyết Liên Tử là người tốt thì thôi Còn ngược lại, sao ta lại không ra tay chứ? Bọn kia không định tâm chiếm đoạt đó sao? Đại ca có đoạt báu vật thì cũng là vì giang hồ võ lâm, diệt tà trừ bạo. Chứ có làm gì sai quấy đâu mà đại ca phải quá lo?
Nghe cũng xuôi tai, nhưng Hoàng Trang Long lại nói thêm:
- Được! Nhưng một khi đã biết chủ nhân vật này là người tốt, chúng ta cũng phải ra tay trượng nghĩa giúp người nhé!
Đào Kiều Sương liền đáp:
- Rồi! Đến lúc đó hẳn hay! Bây giờ đại ca có muốn biết Đoạn Hồn nhai ở đâu không?
- Ở đâu? Sương muội biết à?
Lắc đầu, Đào Kiều Sương nói:
- Muội cũng không biết. Nhưng nếu đại ca muốn biết thì cũng dễ dàng thôi!
- Làm sao để biết nào?
Đào Kiều Sương cười vì có dịp khoe trí suy nghĩ của nàng. Nàng nói:
- Bây giờ đại ca đi gặp tên tiểu nhị, cho hắn ít tiền, hỏi hắn thì đại ca sẽ biết ngay.
Thế nào? Muội nói vậy có đúng không?
Hoàng Trang Long gật đầu khen:
- Sương muội là nữ Gia Cát. Được, ta đi dò hỏi ngay, muội chờ một

lúc nhé.
Không bao lâu, Hoàng Trang Long đã hỏi được địa điểm của Đoạn Hồn nhai.
Hai người âm thầm sắp đặt mọi việc cho ngày hôm đó.
Ba ngày sau, tại Đoạn Hồn nhai...
Đoạn Hồn nhai là một hẻm vực, sâu hun hút, nằm kề bên con đường sơn đạo vắt ngang lưng một ngọn núi.
Tuy là đường sơn đạo nhưng cũng bằng phẳng và khá rộng, đủ cho bốn tuấn mã đồng hành, do vậy, người thường nhân qua lại nơi đây không sợ gì nguy hiểm.
Đến lúc đi ngang Đoạn Hồn nhai, chỉ cần khéo léo một chút đừng để ngựa phát hoảng phải lồng lên hoặc chạy chệch khỏi đường thì không có gì nguy hiểm.
Hơn nữa, quan huyện ở vùng này, nơi có Đoạn Hồn nhai là người chịu chăm lo đời sống dân tình trong huyện, nên ngài đã sai đúc một sợi xích dài, to bằng cổ tay chằng theo vệ đường nơi có hẻm vực để bảo vệ cũng như làm mốc lộ cho người qua lại lưu tâm để ý.
Tử ngày có sợi xích đến nay, danh tự ghê rợn Đoạn Hồn nhai gần như không còn đúng nghĩa nữa.
Không ngờ hôm nay lại có người định lợi dụng đoạn đường hiểm trở này để tổ chức cướp giật một cách trắng trợn giữa ban ngày.
Hoàng Trang Long và Đào Kiều Sương đang nấp sau một tảng đá lớn, cao hơn con đường sơn đạo đến mười lăm trượng.
Do ở trên cao dễ quan sát nên Hoàng Trang Long đã thấy và chỉ cho Đào Kiều Sương xem rõ có đến hơn ba mươi người gồm nhiều phe nhóm cũng đang nấp lánh gần khu vực Đoạn Hồn nhai.
Hoàng Trang Long nói thật khẽ cho Đào Kiều Sương nghe:
- Hôm nay thật sự là một trường hỗn chiến đây. Sương muội nhớ phải cẩn trọng đó nhé!
Được sự quan tâm của Hoàng Trang Long, Đào Kiều Sương hớn hở, nhìn lại chàng, nàng gật đầu đáp:
- Muội biết rồi!
Đoạn Đào Kiều Sương vội quay sang hướng khác, tránh không nhìn Hoàng Trang Long nữa. Bởi vì, do phải ẩn mặt, chàng ta đã dịch dung theo kiểu mà Đào Kiều Sương không hề ngờ đến. Và không nhìn đến thì thôi, chứ mỗi lần nhìn là Đào Kiều Sương không nhịn được cười.
Cũng may, nhờ quay đi không nhìn Hoàng Trang Long nữa, Đào Kiều Sương nhìn thấy từ xa có một đoàn người ngựa đang nhằm Đoạn Hồn nhai này mà đến.

Đưa tay chỉ cho Hoàng Trang Long nhìn, nàng nói nhỏ:
- Đại ca nhìn kìa, Vạn Niên Tuyết Liên Tử đang đến đó.
Hoàng Trang Long do tinh tường hơn nên nhìn rõ được ngọn tiêu kỳ. Chàng sững sờ nói:
- Là quan nhân à?
Đào Kiều Sương cũng ngạc nhiên:
- Đại ca nhìn rõ không? Sao lại là quan nhân?
Gật đầu, Hoàng Trang Long nói:
- Đúng là quan nhân! Nếu vậy, bọn này thật táo tợn dám xem thường vương pháp, xâm phạm đến người triều đình.
Không lẽ đây là cống phẩm cho hoàng thượng sao? Khó hiểu thật!
Đào Kiều Sương tuy băn khoăn lo ngại nhưng cố làm tỉnh nói:
- Chúng ta cứ bình tâm mà quan sát vậy Tùy cơ ứng biến nhé đại ca!
Lẳng lặng, Hoàng Trang Long quan sát động tĩnh.
Đoàn người ngựa đến gần lúc này, mọi người thấy rõ người chạy đầu tiên là lính cầm cờ. Hắn ung dung giữ cương ngựa bằng một tay, tay kia nêu cao ngọn hiệu kỳ và ngang lưng dắt một đại đao to bản. Ngọn cờ hiệu phấp phới theo gió làm hiện rõ chữ Tạ được thêu lớn bằng chỉ dát vàng lóng lánh.
Theo sau tên lính chạy cờ là tám tên nữa, kế đó là một xe tứ mã có rèm treo, che kín bít thùng xe phía sau người xa phu.
Đằng sau xe tứ mã là tám tên lính đoạn hậu. Mười sáu tên lính và tên cầm cờ đều mặc áo giáp với tất cả là mười bảy thanh đại đao, uy vũ này dễ làm khiếp vía mọi tên cường đạo toan tính làm chuyện hỗn au.
Khí thế này rất đúng với nhận định của Hoàng Trang Long. Đoàn bảo vệ cống phẩm quan trọng cho triều đình.
Ngỡ rằng bọn ác nhân tặc đảng sẽ kinh khiếp và thôi ngay trò cướp đoạt.
Nào ngờ chín con tuấn mã đi trước đều nhất tề hí vang lên, chúng dựng đứng vó trước sau đó, chạy loạn xạ trên đường sơn đạo Bọn lính do đã từng tham chiến nên nguy mà không loạn. Đồng loạt, bọn chúng tung người nhảy khỏi lưng ngựa.
Giăng thành hình chữ nhất, bọn chúng rút đao, cầm lăm lăm trên tay, bảo vệ cỗ xe.
Tử trong cỗ xe vang lên tiếng quát hỏi:
- Ai dám chặn đường, làm loạn với quan quân triều đình?
Giọng nói phát ra với nội lực thật hùng hồn, uy mãnh khiến Hoàng Trang Long và Đào Kiều Sương phải sửng sốt...
"Tại sao trong hàng ngũ quan nhân lại có người nội lực thâm hậu

vậy?" Còn đang sửng sốt, Hoàng Trang Long đã nghe một tràng cười dài phát ra.
Ha... ha... ha...
Theo ngay sau đó, có đến mười nhân vật võ lâm xuất đầu lộ diện chân ngang đường tiến của đoàn người quan nhân.
Một người trong đám nhân vật võ lâm, sau tràng cười liền nói:
- Xuyên Sơn Song Quái đã là quan nhân tri êu đình lúc nào vậy?
Ha... ha...
ha...
Một người nữa cũng lên tiếng tiếp nối:
- Xuyên Sơn Song Quái. Bọn ngươi thật to gan, dám giết người đoạt báu, lại còn dám hí lộng, giả dạng quan nhân triều đình Tội này nếu triều đình bắt được há lại không bị tru di tam tộc hay sao? Còn không mau hiện thân à?
Như bị gọi đích danh, người trong xe và tên xa phu phát cười lên sằng sặc.
Kha... kha... kha...
Tên xa phu vất đi chiếc nón rộng vành che kín mặt, hiện rõ là một tên đại gian đại ác đã nức tiếng trong võ lâm nhẫn nhụi nên càng lộ rõ hàm răng đanh ác và chiếc mũi lân đang phập phồng theo tràng cười khả Oá Tên còn lại trong xe cũng bước xuống, tên này người cao dong dỏng, để râu ba chòm hợp với khuôn mặt hình lưỡi cày và cặp mắt láo liêng dễ làm người nhìn liên tưởng đến tên tham quan ô lại.
Mười bảy tên lính, kể cả tên chạy cờ đều lột mũ và áo giáp. Ném luôn cờ hiệu và đại đao xuống nền đường. Hiện thân ra rõ là một bọn người võ lâm. Tất cả đều là tùy tùng của hai tên Xuyên Sơn Song Quái...
Tên đóng vai xa phu nhìn những nhân vật đang chặn trên đường, hắn nói lớn:
- Còn bằng hữu nào nữa muốn có phần? Hãy hiện thân cho nhị lão gia xem.
Đào Kiều Sương hích khẽ vào người Hoàng Trang Long, ra hiệu nhảy xuống.
Nhưng Hoàng Trang Long lắc đầu, nói thật khẽ:
- Cứ đợi một lát xem! Còn nhiều nhân vật chưa xuất hiện mà!
Nhưng ở dưới, chỗ đường sơn đạo, nơi có hẻm vực nguy hiểm Đoạn Hồn nhai đã có thêm nhiều bóng người xuất hiện.
Lão nhị trong Xuyên Sơn Song Quái không hổ là nhân vật đã từng lăn lộn trên giang hồ, lão điềm nhiên nhìn những người đã xuất hiện. Lão kêu lên tên và cả danh hiệu từng người như đọc trong lòng bàn

tay của lão:
- Khá lắm! Quả là thịnh hội có một không hai. Xem nào, Tử Thư tỉnh Giang Đông, Hoàng Hà ngũ nhạc, Câu Kiếm Xích Phát Tề Nhường Bình, Song Bút Điểm Nhạc Lâu. Ha ha ha... lại có cả Luyện Tử thương Châu thị huynh đệ năm vị nữa à? Lão đại, phen này lão tính toán làm sao đây? Ha ha ha...
Tên mặt nhọn để râu ba chòm đảo quanh tròng mắt, hắn ngửa mặt lên không cười lớn và giọng nói ngạo nghễ khinh đời:
- Ha ha ha... Bằng vào bao nhiêu người đây lại muốn làm khó dễ Xuyên Sơn phái sao? Ha ha... Lão nhị! Còn đợi gì nữa mà không ra tay?Cho bọn chúng biết rõ thực lực của Xuyên Sơn phái chúng ta đi chứ!
Hoàng Trang Long do không biết nên không có phản ứng gì, còn Đào Kiều Sương thì vừa nghe tên lão đại tự xưng, tự tôn là Xuyên Sơn Song Quái đã che miệng cười khúc khích.
Đồng một lúc đó, như có người chọc cười bọn người xuất hiện để chân cướp Xuyên Sơn Song Quái đều cười rộ lên.
Đương nhiên là Xuyên Sơn Song Quái biết rõ lý do bọn này cười. Song Quái cả giận, lớn tiếng nạt đồng lúc lao vào cùng mười bảy tên đồng bọn đánh bọn người chặn đường.
Chỉ chưa đầy một tuần trà, bọn đến sau đã không sao cười cợt được nữa. Vì bọn chúng đã đánh giá sai võ công của bọn người Xuyên Sơn Song Quái. Mà không phải bọn họ đánh giá sai chỉ vì bọn họ không sao ngờ được võ công của hai tên lão đại và lão nhị thình lình tăng tiến.
Tăng một cách bất ngờ!
Tiến một cách thần tốc!
Mười bảy tên kia đều sừ dụng côn, còn lão đại và lão nhị thì vẫn cứ song quyền.
Cứ tay thịt mà hết đẩy, gạt, tống quyền vào người đối phương.
Và cứ mỗi quyền chạm địch là một thây người văng bắn ra xa... có khi lại lao ngay xuống Đoạn Hồn nhai. Và đúng là không đầy một tuần trà, bên bọn người định đánh cướp đã trước sau năm tên bị giết.
Số còn lại đều kinh khiếp trước thần lực của Xuyên Sơn Song Quái đều ôm đầu chạy trối chết.
Bọn Xuyên Sơn Song Quái nhìn theo và cười vang lên.
Tiếng cười đuổi theo nghe thật chói tai.
Làm cho Đào Kiều Sương đã dợm mình định phóng xuống. Hoàng Trang Long ấn tay vào đầu vai, giữ nàng lại. Chàng thì thào:

- Đừng manh động! Hãy nhìn kìa!
Đào Kiều Sương nhìn xuống đã thấy có hai bóng người hiện thân.
Vừa thấy hai nhân vật này, Xuyên Sơn Song Quái thoáng rúng động, chúng lắp bắp:
- Khô Lâu... Nhị Yêu!
Thấy thần tình của hai tên Xuyên Sơn Song Quái, hai nhân vật có tên là Khô Lâu Nhị Yêu cười lên khăng khắc nói:
- Hắc... hắc... Bọn lão phu biết rằng "Vô công bất thụ lộc" của người. Nhưng hắc hắc... luật giang hồ thì ai có mặt cũng được dự phần. Hắc hắc...
Song Quái! Bọn lão phu biết các ngươi có tất cả là hai hạt Vạn Niên Tuyết Liên Tử.
Do đó, để đồng đều, bọn lão phu chỉ lấy một hạt thôi. Hắc... hắc... Thế nào?
Xuyên Sơn Song Quái lo sợ và nghi hoặc nhìn nhau và chúng cùng nghĩ "Tại sao Khô Lâu nhị lão yêu này lại biết rõ như vậy? CÓ ai đó đã mách bảo cho hai lão yêu này sao? Là ai?" Lão đại nghi ngờ lão nhị, lão nhị cũng nghi ngờ ngược lại lão đại.
Rốt cuộc, lão đại thầm tính:
"Chuyện này cứ để hạ hồi phân giải.
Còn bây giờ phải giải quyết việc trước mắt đã." Lão đại bèn dùng mắt ra dấu với lão nhị đoạn hướng về Khô Lâu Nhị Yêu nói:
- Nhị vị lão nhân gia! Bọn vãn bối làm sao có đến hai hạt Vạn Niên Tuyết Liên Tử?
Một trong hai lão Khô Lâu đưa tay mân mê chiếc sọ người trắng hếu mà lão đang đeo trên cổ, thả dài ngang ngực và nói:
- Đại quái! Ngươi định ném cát vào mắt lão phu ư? Mau mau dâng nạp Vạn Niên Tuyết Liên Tử. Bọn lão phu e rằng lòng nhẫn nại của bọn lão phu không nhiều như ngươi tưởng đâu.
Lão nhị trong Song Quái hiểu được thâm ý của lão đại, bèn nói thêm vào:
- Tiền bối, sao tiền bối lại không nghĩ nếu bọn vãn bối có hai hạt Vạn Niên Tuyết Liên Tử thì sao lại không dùng ngay sau khi có? Và nếu như thế... E hèm...! Nếu như thế bọn vãn bối đâu có chịu lụy nhị vị tiền bối như thế này?
Lão còn lại trong Khô Lâu Nhị Yêu liền gầm lên, quát to:
- Ngữ bọn ngươi mà dám? Thế nào?
Nếu không chịu dâng nạp thì lão phu lấy mạng chó của các ngươi trước. Rồi sẽ thu Vạn Niên Tuyết Liên Tử sau cũng được.
Các ngươi muốn đằng nào?

Sát khí ngập ngụa trong tia hàn quang của lão Nhị Yêu làm cho bọn Xuyên Sơn khiếp hãi. Chúng thụt lùi dần và đại lão chợt hô to:
- Chạy!
Mười bảy tên đồng bọn và Song Quái đều tung mình chạy tán loạn.
- Hắc hắc... Chạy đâu?
- Hố hố... nộp mạng đây!
Khô Lâu Nhị Yêu không trước, không sau, đã như hổ đói nhảy xổ vào bọn Xuyên Sơn nhị quái.
Phập! Bùng!
ôi chao! ầm.
Xuyên Sơn Song Quái quả là tinh quái.
cả hai giả như cùng thoái lui cùng với đồng bọn, nhưng chỉ sau một cái quay mình, Song Quái đã tản ra hai bên cho một yêu lướt qua. Rồi Song Quái đồng khép lại theo hình cánh cung, ập cả tứ quyền vào lão yêu còn lại cũng đang tràn tới Khô Lâu Nhị Yêu làm sao không biết rõ công lực của Song Quái ở mức nào.
Hơn nữa vừa rồi Nhị Yêu cũng đã biết công lực của Song Quái đã có phần tăng tiến, nhưng Nhị Yêu vẫn không cho là Song Quái hơn Nhị Yêu.
Nhưng đòn đánh này của Song Quái khiến Nhị Yêu không ngờ... Một quái thì khó thể đương cự được với một yêu, dù chỉ đương cự được năm mười chiêu.
Nhưng đây lại là Song Quái cùng vây công, hãm cứng một yêu... tình thế lại khác hẳn.
Thủ pháp hợp công của Song Quái không có gì đặc sắc, nhưng lão yêu kia không thể nào đỡ hoặc tránh được bốn quyền, khiến lão yêu phải kêu một tiếng thất thanh và ngã người ra sau.
Lão yêu kia đang lúc xông xáo, nghe đồng bọn mình kêu thảm thiết liền đảo mình lại hung hăng tràn tới đập cả song chưởng vào Song Quái.
song Quái bèn nhanh tay hợp chưởng, đẩy ra chống lại song chưởng của lão yêu Lần này thì ngược lại, lão yêu đã tung chưởng ra với bình sinh công lực lão có, trong cơn tức giận cùng cực. Nên dù Song Quái có hợp chưởng cũng không thể đỡ được Song Quái thoái bộ liên tục, tay chân tâm khẩu, cố nén lại ngụm huyết chực trào ra. Thân hình của Song Quái cùng run rây...
Lão yêu lúc nãy đã ăn quyền của Song Quái, bây giờ đã ổn định, lão thấy tình hình này của Song Quái, liền tràn tới định tung chưởng đẩy Song Quái văng xuống Đoạn Hồn nhai.
Lão yêu kia liền chặn lại cùng với tiếng nạt khẽ:

- Lão nhị! Lão quên Vạn Niên Tuyết Liên Tử sao?
Lão yêu kia, tức là lão nhị liền giật mình. Nhưng lão vẫn hằn học ném ra một câu cho hả giận:
- Song cẩu! Lại dám đánh lén lão gia.
Nếu không mau dâng ra Vạn Niên Tuyết Liên Tử thì đừng trách lão đây không dung tình.
Song Quái lúc này đã đứng quay lưng lại Đoạn Hồn nhai, nơi có một đoạn xích sắt chắn ngang. Song Quái nhìn lại bọn tùy tùng thì thấy ngoài ba tên chết nằm đó với lồng ngực vỡ vụn còn kỳ dư thì đã chạy mất. Rốt cuộc chỉ còn lại Song Quái đang đối mặt với hai hung thần là nhị yêu và ngay sau lưng là lưỡi hái tử thần đang chực chờ đưa Song Quái đến trước mặt Diêm vương.
Nhị quái liền đưa mắt nhìn đại quái và khẽ tằng hắng sau đó lại nhìn phía sau lưng là Đoạn Hồn nhai.
Đại quái hiểu ý tứ của đại quái, hắn đưa tay vào bọc cầm ra một hộp nhỏ bằng gỗ tử đàn Đại quái dừ dừ trước mặt, nhìn Khô Lâu nhị yêu, hắn nói:
- Được! Trong này còn một hạt Vạn Niên Tuyết Liên Tử, nếu nhị vị lão nhân gia muốn lấy thì hãy mau mở đường, sau đó vãn bối sẽ hai tay dâng lên. Bằng không, vãn bối đành ném xuống Đoạn Hồn nhai vậy.
Lão nhị trong Nhị Yên gầm lên:
- Đến lúc này mà các ngươi còn dám đặt điều kiện với lão phu à? Lão phu sẽ hóa kiếp các ngươi.
Lão đại trong Nhị Yêu đưa mắt nhìn trừng rừng vào lão nhị. Lão đại lên tiếng nạt:
- Lão nhị! lão giận quá phát cuồng rồi sao? Lão nhị cần Vạn Niên Tuyết Liên Tử hay cần xác chúng nào? Lùi lại...
Do lão đại quay sang nói với lão nhị, mặt lão nghiêng đi, nên Song Quái không nhìn thấy mắt lão đại hấp háy với lão nhị Đến khi Song Quái thấy Khô Lâu Nhị Yêu đồng lượt tản ra hai bên và lùi lại nửa trượng, Song Quái nở nụ cười tinh quái và chầm chậm tiến lên.
Khi Song Quái đặt chân đến ngay giữa con đường sơn đạo, Song Quái và Nhị Yêu đồng thời có những động tác mà cả hai bên đã ngầm thỏa thuận bằng những cái ra dấu bằng mắt riêng của phe mình.
Song Quái vừa tung chân bỏ chạy vừa ném ngược hộp gỗ tử đàn về phía Đoạn Hồn nhai.
Khô Lâu Nhị Yêu thì lại tính sẽ bất đồ khép lại khóa chặt đường chạy của Song Quái. Nhị Yêu sẽ đồng thời lấy vật và đoạt mạng luôn Song

Quái.
vỏ quít dày có móng tay nhọn.
Nhị Yêu không tính đến đòn này của Song Quái. Do đó, Nhị Yêu vừa tràn người tới định vừa đoạt vật vừa đoạt mạng, thì do sự cố này, Nhị Yêu đành phải bỏ mặc Song Quái chạy đi, hai lão như hai cánh chim ưng định sà xuống xớt gọn hộp gỗ tử đàn.
Song Quái bỏ của chạy lấy người. Do chạy thục mạng, Song Quái không nhìn thấy tình nghĩa kim bằng của Khô Lâu Nhị Yêu đang diễn ra ở phía sau.
Lão đại và lão nhị cùng vươn tay chộp hộp gỗ, nhưng lão nhị thân thủ kém hơn lão đại nên thấy lão đại cơ hồ chộp được hộp gỗ còn lão nhị thì dù cố vươn tay vẫn còn cách xa đến vài xích. Do vậy, lão nhị không cần phải suy tính hơn thiệt, đã rụt tay lại và đập ngay vào đan điền của lão đại đang nằm ngay trong tầm tay lão.
Lão đại không ngờ đến việc này, nên khi lão vừa chộp được hộp gỗ thì thân mình lão đã rúng động do chưởng lực của lão nhị đánh vào huyệt đan điền. Lão đại rú lên một tiếng, bay người xuống Đoạn Hồn nhai.
Lão nhị tiếc của, vươn tay chộp lấy gót giầy của lão đại định giữ người lão đại lại không cho rơi xuống hẻm vực.
Cơ trí của lão đại thật nhanh nhạy, dù đã trứng thương nhưng lão vẫn còn khá tỉnh táo Lão đại nhân cái chộp này của lão nhị đã kịp uốn mình cuộn lại và nhảy gọn đứng trên đường sơn đạo. Đồng thời chân còn lại của lão đạp luôn vào hậu tâm của lão nhị một cước như trời giáng.
Lão nhị bay bắn người, lao luôn xuống vực thẳm, miệng lão kêu gào thật thảm khốc Lão đại đứng yên, thở hồng hộc, đắc ý mỉm cười tay mân mê hộp gỗ chứa Vạn Niên Tuyết Liên Tử, báu vật Vô giá.
Chim hồng rình chim tước, nào ngờ lại có thợ săn ở phía sau.
Mắt lão đại còn đang nhìn chằm chằm vào hộp gỗ thì chỉ sau một cái chớp mắt, hộp gỗ trên tay đã có người đoạt mất.
Lão đại tung thân định đoạt lại thì trứng luôn chưởng của một bóng đen vừa xuất hiện đang tranh đoạt hộp gỗ mà bóng người đến trước đã thu được.
Ở trên cao mười lăm trượng, ngay sau gộp đá lớn, mọi diễn biến xây ra đều không qua được mắt Hoàng Trang Long vả Đảo Kiều Sương.
Ngay khi Song Quái bỏ chạy, sau khi ném lại hộp gỗ, Đào Kiều Sương liền tung người đuổi theo Song Quái, ném lại cho Hoàng Trang Long:
- Đại ca cứ ở đây! Muội cho là Song Quái đã giở trò tinh quái.

Hoàng Trang Long cũng kịp nghĩ vậy, nhưng thấy Đào Kiều Sương đã đuổi theo Song Quái nên Hoàng Trang Long yên tâm ngồi lại "tọa sơn quan hổ đấu!" Thấy Nhị Yêu vì lòng tham mà tàn hại lẫn nhau, Hoàng Trang Long thầm căm ghét.
Rồi Hoàng Trang Long lại thấy hộp gỗ trong tay lão đại trong Nhị Yêu bị một bóng hồng, một trong hai bóng người cùng xuất hiện chộp mất. Và lão đại bị bóng đen phía sau đập luôn một chưởng hùng hậu, ngã vật ra chết. Hoàng Trang Long thầm hả dạ cho lẽ công bằng của trời xanh.
Bóng đen do chậm chân nên vuột mất hộp gỗ vào tay bóng hồng hậm hực, bóng đen lao đến chặn bóng hồng lại.
Bóng hồng đởm lược không vừa, thấy bóng đen đứng chặn liền đình bộ. Vừa ung dung cất hộp gỗ vào người, bóng hồng vừa lên tiếng hỏi:
- Các hạ sao lại dấu mặt? Không dám nhìn người ư? Các hạ biết bản cô nương lả ai không? Lại định ra tay với bản cô nương hừ?
Đúng vậy, bóng hồng vừa đình thân, đã lộ rõ là một trang giai nhân tuyệt sắc, tuổi chừng đôi tám. Khuôn mặt đều đặn của giai nhân ửng hồng, không hiểu là tự nhiên như vậy hay là do sắc hồng của y phục thẩm thấu lên.
Bóng đen thấy hồng y nữ đã phỗng tay trên mình, lại còn buông lời khinh mạn, liền hừ lên lạnh lẽo, quát lớn:
- Tiện tỳ! Chớ khua môi múa mỏ.
Muốn sống hãy đưa vạn niên tuyết liên tử cho đại gia nào!
Hoàng Trang Long khi thấy bóng đen hiện thân và thấy cách trang phục của bóng đen liền ngờ ngợ: "Không lẽ lại là người của Hồ lão?"
Phía dưới sơn đạo, mọi việc vẫn đang tiếp tục tiếp diễn.
Hồng y giai nhân tuyệt sắc liền cười phá lên:
- Ha ha ha... Các hạ nói sao dễ nghe vậy? Vạn niên tuyết liên tử không là của ai, người nào có phúc nhận tất được hưởng. Cớ sao bản cô nương lại phải đưa cho các hạ chứ?
Bóng đen liền gầm lên:
- Tiện tỳ! Vậy là ngươi muốn chết!
Đoạn bóng đen tràn tới, vung song chưởng đánh vào hồng y giai nhân.
Hồng y giai nhân cũng thét lên lanh lảnh:
- Được! Để xem ai chết cho biết!
Hữu thủ ngọc ngà liền đẩy ngược ra.
Một luồng kình phong ửng ánh hồng liền xuất hiện sau cái đẩy tay của hồng y giai nhân. Kình phong này cuồn cuộn ập đến, đối chọi

thẳng với song chưởng của bóng đen.
Bóng đen khi thấy chưởng lực mang màu hồng nhuận của đối phương xuất hiện thì kinh sợ rú lên:
- Nhiệt dương công!
Bóng đen định thoái lui nhưng không kịp nữa rồi, lỡ phóng lao đành theo lao.
Bóng đen nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn đến chưởng lực của đối phương.
Am!
Bóng đen không chịu nổi, phải thoái bộ về phía sau mấy bước, tấm khăn che mặt đã thấm ướt máu đào.
Còn hồng y giai nhân liền cười lên khanh khách nói:
- Các hạ đã thưởng thức thần công của bản cô nương rồi đó. Thế nào, có dám đòi bản cô nương đưa Vạn niên tuyết liên tử nữa không?
Bóng đen đứng yên, nhìn không chớp mắt vào nữ nhân hồng y trước mặt. Bóng đen không tin chỉ sau một chưởng của ả nữ nhân tuổi chưa được bao lăm này mà hắn phải thất bại. Hắn nói:
- Tiện tỳ, mi là gì của mụ tặc ni La sát?
Hồng y giai nhân còn đang cười giễu cợt bỗng nghe câu nói xấc xược của bóng đen che mặt, liền đanh mặt lại, quát:
- Giỏi cho tên thất phu dám mạt sát sư phụ của bản cô nương. Tội này khó tha được Đỡ nè!
Vừa dứt tiếng, hồng y giai nhân tung ngay một lúc hai chưởng đập cả vào bóng đen.
chợt có tiếng quát lớn nghe đinh cả tai:
- Chớ quá hiếp người!
Cùng lúc với tiếng quát, một luồng chưởng phong ửng ánh vàng kim liền hiện ra, đỡ ngay vào hai chưởng Nhiệt Dương công của hồng y giai nhân.
Cũng chính lúc này, Đào Kiều Sương cười hớn hở, nói với Hoàng Trang Long:
- Đại ca, đúng như tiểu muội đoán, song quái đã lửa được nhị yêu. Đây, đại ca xem. Đây mới chính là Vạn niên tuyết liên tử mà song quái đã giấu kín...
Chợt Đào Kiều Sương dừng lời lại, vì thấy Hoàng Trang Long như không nghe nàng nói, mà lại đang chăm chú nhìn xuống sơn đạo phía dưới, nơi đang diễn ra trận đấu chưởng lực. Kỳ dị, một ánh hồng, còn một thì vàng rực lên. Hiếu kỳ, Đào Kiều Sương cũng thôi, không để ý đến việc Hoàng Trang Long thờ Ơ trước chiến công của

nàng, mà nàng cũng chăm chú quan sát...
Phía dưới, hồng y giai nhân khi thấy có người tung chưởng đỡ hộ cho tên cẩu tặc xấc xược nọ, liền giận giữ hơn, tăng thêm kình lực vào song chưởng. Quyết triệt hạ ngay kẻ dám cản đường nàng.
Bùng... ầm!
Một chưởng sắc vàng kim của người mới đến, đụng phải hai chưởng Nhiệt Dương công trong lúc cuồng nộ của hồng y giai nhân, liền phát ra hai tiếng nổ xé tai.
Sau khi chạm nhau xong, người mới đến cũng đã hạ thân an tường nhìn hồng y giai nhân đang dồn dập thoái lui. Bên khoé miệng của hồng y giai nhân đang rịn ra một dòng máu đỏ thắm, chảy dài xuống y phục màu hồng của nàng.
Hồng y giai nhân kinh sợ trước chưởng lực kỳ lạ và cực mạnh của đối phương và càng hoảng sợ hơn khi thấy đối phương cất giọng lạnh lùng bảo với nàng rằng:
- Bé con khôn hồn đưa chiếc hộp gỗ cho lão phu. Nể tình La Sát sư thái lão phu tha mạng cho một phen.
Không dễ dàng bị khuất phục như vậy, hồng y giai nhân run giọng hỏi:
- Ngươi... người là ai? Chưởng lực vừa rồi sao... sao kỳ lạ vậy?
Người mới đến do đã che kín khuôn mặt, chỉ hở cặp mắt nên hồng y giai nhân không hiểu lão có sắc diện đắc ý đến mức nào? Nhưng nàng đã nghe giọng nói ngạo mạn của lão trả lời câu hỏi của nàng:
- Ha ha... Đến lão sư phụ của bé con còn không biết được, nói gì đến bé con.
Nào, đưa hộp gỗ cho lão phu nào.
Hồng y giai nhân tức uất nhưng biết làm sao hơn khi võ công không bằng người? Nàng căm phẫn nghiến răng ken két, đưa tay vào bọc áo, định lấy hộp gỗ từ đàn chứa đựng Vạn niên tuyết liên tử đưa cho đối phương. Nhưng hồng y giai nhân thấy mắt nàng hơi hoa lên, và có một người cũng che kín nửa mặt, chừa ra nửa trên với màu da đen bóng như lọ nồi, đã hiện thân đứng đồng hàng với nàng.
Mặt của người mới đến đối diện với lão mông diện đã đối chưởng với nàng.
Lão già mông diện liền hỏi:
- Các hạ là ai? Sao lại cả gan dám xen vào việc của lão phu?
Người mới đến tay cùng với màu da đen bóng chỉ ngay vào mặt lão già mà hỏi lại giọng cực kỳ phẫn nộ:
- Ngươi là Hồ Kỳ Đào?
Thân hình lão già mông diện thoáng rung động, nhưng lão trấn tĩnh

lại thật nhanh, lão hỏi lại:
- Ai là Hồ Kỳ Đào?Còn ngươi là ai?
Sao lại cho lão phu là Hồ Kỳ Đào?
Người mới đến cười như rú lên rồi nói với hồng y giai nhân:
- Ha ha ha... Cô nương là truyền nhân của La Sát sư thái? Cô nương hãy đi đi!
Việc ở đây đã có bản nhân lo liệu rồi.
Nói xong, người này liền rừng ánh mắt căm phẫn nhìn lão già mông diện, đang khi lão định lên tiếng can ngăn hồng y giai nhân.
Người che nửa mặt nói:
- Hồ Kỳ Đào! Hôm nay bản nhân quyết lột mặt lão, xem lão là ai cho biết. Xem chưởng đây!
Hồng y giai nhân, môn đồ của La Sát sư thái vừa ngạc nhiên vừa mừng. Vì nàng ta vẫn giữ được Vạn niên tuyết liên tử mà lại có người chặn địch giúp nàng.
Nàng bèn lui sang một bên, xem trận đấu chưởng kỳ lạ, mà lần đầu tiên nàng được trông thấy giữa hai nhân vật bí ẩn.
Sau tiếng quát "xem chưởng đây" của người có màu da đen bóng, người này liền đứng theo tấn "Tiền cung hậu tiễn," song thủ đã đẩy từ trong người ra phía trước hướng hai luồng chưởng lực ánh vàng kim về phía lão già mông diện.
Lão già mông diện không biết có thất sắc hay không khi nhìn thấy song chưởng này của địch nhân lạ mặt. Lão chỉ hừ lên một tiếng, cũng đứng tấn y như người kia, song chưởng liền xuất hiện, chân đứng khí thế Oà ạt của đối phương.
Hai bên cùng một thế tấn.
Hai phía cùng vung một loại chưởng pháp giống y nhau. Cũng một màu vàng kim ẩn hiện trong chưởng phong. Hai bên cùng cố triệt hạ nhau. Nhất là người có nước da đen bóng chính là Hoàng Trang Long.
Lúc Hoàng Trang Long thấy chưởng lực màu vàng kim của lão già vừa xuất hiện, chân đứng được Nhiệt Dương chưởng công của hồng y giai nhân.
Hoàng Trang Long liền biết ngay đấy chính là tên phản đồ của nghĩa phụ tên Hồ Kỳ Đào mà Hoàng Trang Long đang tìm kiếm.
Chưa kịp lao xuống, thì lại nghe lão già ngạo mạn, khoác lác, Hoàng Trang Long liền nói vội với Đào Kiều Sương:
- Sương muội! Đứng yên đây chờ ta.
Nhớ! Đừng hiện thân nhé!
Đào Kiều Sương chưa kịp đáp, thì Hoàng Trang Long đã lao vù

xuống như một tia chớp.
Do hai bên quyết diệt lẫn nhau nên chưởng phong ào ào tuôn ra, thế như bài sơn đảo hải.
Am!
Cứng đụng cứng, phát lên tiếng nổ kinh hồn, cát bụi tung lên mịt mờ. Đến sợi xích chằng ngang hẻm vực Đoạn Hồn nhai cũng rung động không ngớt...
Hồng y giai nhân và Đào Kiều Sương không làm thế nào nhận định được đâu là Hoàng Trang Long người có màu da đen bóng, và đâu là lão già mông diện. Cả hai kiều nữ chỉ thấy giữa bóng chưởng còn đang chập chờn, có hai bóng người đang quấn lầy nhau. Bóng chưởng ánh màu vàng kim toả ra không ngớt chung quanh hai bóng người đang quấy lộn.
Đồng thời vang lên tiếng la, tiếng quát tháo ầm ĩ:
- Mau nạp mạng!
- Phản đồ, đỡ chưởng!
Am! Am!
Bùng!
Sau cùng, có tiếng hự đau đớn phát ra...
Người có màu da đen bóng liền dừng thân loạng choạng, đưa tay ôm ngực đang phập phồng vì đau đớn.
cỏn lão già mông diện thì cười vang lên, nhảy xổ tới đập thêm một chưởng chí mạng vào "bách hội" huyệt của người kia.
Hồng y giai nhân tuy không biết người này là ai? Người thân hay kẻ thù? Nàng chỉ biết rằng người này đang gặp tình thế nguy ngập, và người này đã có hành vi che chở nàng. Do đó, nàng không chút chậm trễ, đẩy luôn hai chưởng Nhiệt Dương công vào người lão già mông diện. Đồng một lúc đó, một bóng nhân ảnh từ trên cao nhảy bổ xuống, nhằm ngay đầu lão già mông diện phát ra một ngọn chỉ phong. Kèm với tiếng quát lên lanh lảnh:
- Đỡ ta một chỉ nào! Gã thất phu!
Còn Hoàng Trang Long lẽ nào xuôi tay chịu chết? Chàng đang hận chàng không có một thanh đao nào để có thể cho tên phản đồ Hồ Kỳ Đào biết mùi Thất Long đao.
Chàng đành cố gượng, đẩy ra một chưởng Kim Long mong đỡ được chưởng lực hùng hậu của đối phương. Hoàng Trang Long không ngờ đến sự ứng cứu của hồng y giai nhân và Đào Kiều Sương.
Lão già mông diện thất sắc, sợ hãi cho sự hợp lực không ngờ này. Lão cũng kịp nhận ra ngọn chỉ phong đang rít gió lao đến lão là Lãnh Băng chỉ, một chỉ pháp thành danh của Lãnh Diện cư sĩ Thêm vào đó

là môn công phu cũng nổi danh không kém là Nhiệt Dương chưởng của La Sát sư thái.
Không thể nào cùng một lúc chống đỡ hai môn công phu tuyệt học, thêm vào đó là Kim Long chưởng pháp của người lạ mặt. Lão già mông diện bèn tẩu vi thượng sách.
Rốt cuộc, Kim Long chưởng pháp, Nhiệt Dương chưởng công và Lãnh Băng chỉ chạm loạn vào nhau gây thành nực cười ĐÓ là Đào Kiều Sương phải lượn thân người theo thế "Yến Phi Thượng Lăng" để tránh hai luồng chưởng phong nọ, hồng y giai nhân cũng thất thần liệng mình sang một bên theo thức "Kim thiền thoát xác ,, hầu tránh chỉ phong Lãnh Băng. Còn Hoàng Trang Long chỉ còn đủ sức ngã ngồi xuống nền đường, và thân hình lăn tròn theo sức tống của những luồng kình phong chạm vào nhau phát ra.
Hướng lăn thân người của Hoàng Trang Long khéo sao, lại lăn về hướng Đoạn Hồn Nhai. Khiến Đào Kiều Sương kinh hoàng, phải một lần nữa đảo người, sà xuống giữ chặt lấy thân của Hoàng Trang Long lại. Hồng y giai nhân cũng một phen hú vía, lo sợ dúm cho người có màu da thập phần quái dị. Đến khi Đào Kiều Sương đã giữ lại được Hoàng Trang Long, nàng mới kịp nhìn đến vị mỹ nhân đã từ đâu hiện thân, đồng thời lại còn phát một chỉ phong khá độc hiểm. Tuy mỹ nhân này đã góp phần vào việc đẩy lui lão già mông diện, nhưng hồng y giai nhân nhớ đến cái sợ mất hồn của nàng khi phải lách tránh ngọn chỉ phong, nên nàng bỗng phát giận lên. Nếu không vì người da mặt đen bóng kia đang gượng ngồi dậy và đang bị nội thương hành hạ đến phải thổ huyết thì hồng y giai nhân nhất quyết không chịu bỏ qua cho mỹ nhân vừa mới đến.
Hồng y giai nhân còn thêm phần ngạc nhiên, vì không ngờ mỹ nhân và người quái dị kia hình như chung một phe, bởi lúc này Đào Kiều Sương thần tình biến đổi vỉ lo lắng cho nội thương của người kia. Hoàng Trang Long đã ngồi dậy, tựa vào thân Đào Kiều Sương, sau khi thổ ra một búng huyết ứ, chàng long mắt lên, căm phẫn và nói trong hơi thở hổn hển:
- Tên phản... phản đồ đã... đã chạy thoát rồi. Tức thật!
Rồi chàng vì thương thế khá nặng, lại thêm một phần kinh biến vì suýt rơi vào Đoạn Hồn nhai. Hoàng Trang Long từ từ ngất đi Đào Kiều Sương lo ngại, phần vì thương thế của Hoàng Trang Long, phần nữa là vì Vạn niên tuyết liên tử nàng đang giữ trong người. Nàng tính thầm thật nhanh: "Nơi này không phải là nơi chữa thương, phải đưa Long đại ca đến nơi khác mới được." Nghĩ vậy, Đào Kiều Sương nhanh chóng xốc Hoàng Trang Long dậy.

Thân người của Hoàng Trang Long mềm oặt, cứ lả đi trong tay Đào Kiều Sương. Tình thế bắt buộc, khiến Đào giai nhân đành phải bồng người họ Hoàng lên hai tay, rồi tung người chạy biến đi, tìm nơi để trị thương cho Long đại ca, không ngại nam nữ hữu biệt.
Đứng nhìn mỹ nhân đỡ người có da mặt quái dị chạy đi, hồng y giai nhân sau một lúc ngẫm nghĩ đã lượn mình chạy theo.
Đào Kiều Sương vì phải bồng thêm Hoàng Trang Long nên không thể chạy nhanh được, và cũng không thể nào biết được giai nhân y phục toàn màu hồng cũng chạy theo phía sau.
Do lúc nãy Đào Kiều Sương có truy đuổi song quái nên nàng mới biết được một nơi khá kín đáo, phù hợp cho việc trị thương, nên Đào Kiều Sương cứ lẳng lặng mà chạy tới.
Quả nhiên, cách Đoạn Hồn nhai không đầy nửa dặm, cách xa sơn đạo hàng trăm trượng và nằm ở trên cao, sau một loạt những tảng đá lớn là một động cốc khá rộng.
Động cốc này do động khẩu không lớn nên trong lòng động cốc chỉ sáng nhờ nhờ Tuy vậy, có thế mới kín đáo và yên tĩnh Vừa quay mình vào lòng động, Đào Kiều Sương nhờ sự yên tĩnh của lòng động mới nghe được tiếng chân người đang đi theo ở đằng sau. Khẽ quay đầu nhìn lại trong lúc tâm hồn bấn loạn, Đào Kiều Sương thấy hơi an tâm, khi nhận ra kẻ đã theo chân vào là hồng y giai nhân, môn đồ của La Sát sư thái mà nàng đã nghe Hoàng Trang Long gọi lúc đầu.
Đào Kiều Sương đặt Hoàng Trang Long nằm tạm ở một nơi tương đối sạch sẽ. Vừa dùng áo trường bào của Hoàng Trang Long lau qua một lượt khuôn mặt của chàng. Đào Kiều Sương vừa hỏi hồng y giai nhân:
- cô nương theo đến đây còn có việc gì nữa không?
Hồng y giai nhân chưa kịp đáp thì nàng bỗng sững sờ, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt người kia đang dần dần lộ ra theo mấy lượt lau chùi của mỹ nhân tuyệt sắc nọ.
Và lại càng bàng hoàng hơn nữa, khi gương mặt trắng trẻo càng rõ rệt hơn sau khi nữ nhân cởi vuông khăn che nửa mặt của người kia vứt sang một bên.
"Đẹp thật! Mỹ nam tử!" Hồng y giai nhân còn đang ngấm ngầm trầm trồ khen ngợi, thì lại nghe mỹ nhân nọ hỏi:
- sao cô nương không đáp? BỘ ta không xứng đáng để hỏi môn đồ của vị tuyệt đại cao nhân sao?
Bình thường, hồng y giai nhân chắc đã phát tác lên. Nhưng vào lúc này, hồng y giai nhân lại như ngậm phải hột thị.
Phần thì đang xao xuyến vì nghi biểu khác phàm của chàng trai lúc

nãy đã ra tay tương trợ, phần nữa là hình như đối phương không một chút e dè khi nhắc đến sư phụ nàng.
Nên hồng y giai nhân lúng túng đáp:
- Là... ta... ta muốn trao cho chàng...
trao Vạn niên tuyết liên tử!
Đào Kiều Sương lạnh nhạt nói:
- Ai là chàng, chàng gì của cô nương?
Còn Vạn niên tuyết liên tử thì... Hừ! Ai mà cần của giả ấy!
- Của giả? Sao lại giả?

Hồi 8
Gặp kẻ thù họ Hoàng thọ trọng thương
Nhờ phúc hậu uống dược liệu trân quý

Nhắc lại hồng y giai nhân nghe mỹ nhân nọ nói Vạn niên tuyết liên tử mà nàng đoạt được trên tay Nhị yêu là của giả. Nàng vừa giận, vừa lo.
Đào Kiều Sương thì không nói thêm lời nào nữa, nàng đang lo sợ cuống cuồng cho Hoàng Trang Long. Vì đến giờ này, Hoàng Trang Long vẫn nằm im, thiêm thiếp không một lần hồi tỉnh. Còn hơi thở thì càng lúc như càng yếu đi.
Hồng y giai nhân cũng đang cuống cuồng, loay hoay mở hộp gỗ từ đàn ra xem lại. Giận dữ, hồng y giai nhân ném mạnh hộp gỗ từ đàn vào vách động, vỡ nát ra từng mảnh. Vì trong hộp gỗ chỉ là một hòn sỏi nhỏ, song quái đã tráo đặt vào hôpk gỗ sẵn từ trước, ngừa tình trạng bị người lấy mất. Hồng y giai nhân như phát khùng lên vì bị một phen công toi Vô ích. Nàng muốn la to lên cho hả cơn tức giận...
Và tiếng rú kinh khiếp đã phát ra lanh lảnh, vang lên âm âm trong lòng động cốc Nhưng âm thanh này không phát ra bởi hồng y giai nhân, mà lại được phát ra từ miệng Đào Kiều Sương. Hồng y giai nhân hoảng hồn, lượn người đến gần Đào Kiều Sương, cả hai nhìn chằm chằm vào lồng ngực của Hoàng Trang Long, một mỹ nam tử đầu tiên mà hồng y giai nhân gặp gỡ Đào Kiều Sương lúc lo lắng chăm chú quan sát Hoàng Trang Long, thấy chang vẫn hôn mê trầm trầm, nàng thầm nghĩ "Hay là đại ca bị vết thương nào đó chí tử chứ không phải nội thương bình thường do chưởng kình của đối phương

gây nên?" Do quá ngại cho tính mạng của Hoàng Trang Long, Đào Kiều Sương quên cả cái ngại khi là thân gái lại phải bất đặc dĩ cởi áo cho một nam nhân.
Bất kể đó là nam nhân đã được Đào Kiều Sương thầm thương trộm nhớ.
Nhưng nếu nàng không làm thì còn ai ở đây làm thay nàng?
Lần cởi từng khuy áo của Hoàng Trang Long, Đào Kiều Sương nghe tiếng trống ngực nàng vang lên mồn một.
May mà Hoàng Trang Long bây giờ đang hôn mê, chứ nếu không Đào Kiều Sương làm sao dám có cử chỉ này?
Cuối cùng lồng ngực trắng trẻo của Hoàng Trang Long đã hiện ra trước mắt Đào Kiều Sương.
Đã qua cơn thẹn thùng, Đào Kiều Sương kinh hãi khi phát hiện giữa làn da trắng trên ngực Hoàng Trang Long lộ rõ năm vết đen bầm in thành hình ngôi sao, gần ngay tâm thất của Hoàng Trang Long.
Không dừng được, Đào Kiều Sương phải rú lên.
Và hồng y giai nhân khi nhìn thấy cũng kinh khiếp. Nếu nàng không kịp bụm miệng chân lại, chắc là nàng cũng phải la lên.
Cả hai cứ nhìn vào vết thương của Hoàng Trang Long không động đậy.
Khá lâu hồng y giai nhân mới phá bầu không khí im lặng, nàng hỏi:
- Công phu gì ghê gớm thế này?
Đào Kiều Sương tỉnh cơn mơ màng, nàng cũng quên đi cái lạnh nhạt ban đầu của nàng đối với môn đồ của La Sát sư thái nàng đáp:
- Ta chưa từng thấy qua. Bây giờ biết làm sao đây?
Hồng y giai nhân nghi ngờ, lên tiếng hỏi tiếp:
- Lão già kia là ai? CÓ thể qua đó, ta biết được xuất xứ và biết đây là độc môn gì? Và có thể tìm được các trị thương.
Đào Kiều Sương khẽ lắc đầu, đáp:
- Ta không biết. Chỉ nghe Long đại ca bảo lão là tên phản đồ. Còn công phu gì, Long đại ca không nhắc đến.
Hồng y giai nhân lẩm nhẩm:
- Người này tên gọi là Long à? Quả đúng là long, là phụng. Làm sao đây nhỉ?
Hồng y giai nhân và Đào Kiều Sương ngổn ngang trăm mối. Hận mình không thể làm gì, ngoài cách đứng nhìn Hoàng Trang Long nằm thiêm thiếp.
Bất giác, hồng y giai nhân nhấm mạnh lên một mảnh gỗ của chiếc hộp mà nàng lúc nãy đã đập vỡ, nàng tức tối nói:
- Tức thật là tức! Nếu có vạn niên tuyết liên tử ở đây có phải là đã có

phương giải cứu rồi không? Hừ, toi công chỉ lấy được một hòn sỏi Vô dụng.
Câu nói hằn học này của hồng y giai nhân nếu là lúc khác, ắt Đào Kiều Sương đã phá lên cười cợt một mẻ. Còn bây giờ, câu nói của hồng y giai nhân chẳng khác nào tiếng chuông cảnh tỉnh của Phật gia đệ tử hòng đưa người vượt qua bến mê.
Đào Kiều Sương mừng muốn rú lên, nàng nhanh chóng lầy một chiếc lọ nhỏ trong người ra. Chiếc nút đậy miệng lọ vừa được Đào Kiều Sương bật ra, tức thì có một mùi thơm ngào ngạt xông ngay vào mũi hai nàng. Không có thì giờ để thưởng thức, Đào Kiều Sương dốc ngược lọ trút vào miệng Hoàng Trang Long.
Mùi thơm này và động tác này của Đào Kiều Sương làm cho hồng y giai nhân phải để ý, nàng bèn hỏi:
- cái gì thế? Mùi hương nghe thật sảng khoái Đào Kiều Sương hớn hở nói ngay:
- Vạn niên tuyết liên tử!
Tình hình lúc này không cho hồng y giai nhân gặng hỏi mỹ nhân tuyệt sắc nọ về việc tại sao hay từ đâu mà nàng ta có Vạn niên tuyết liên tử. Mà hồng y giai nhân hốt hoảng nói:
- Làm sao chàng ta tiếp nhận được Vạn niên tuyết liên tử?
Đào Kiều Sương ngạc nhiên hỏi:
- Sao lại không được?
- Miệng chàng ngậm chặt thế kia, nuốt làm sao được mà nuốt?
Đảo Kiều Sương nhìn kỹ lại, thấy quả đúng như lời hồng y giai nhân vừa nói.
Vạn niên tuyết liên tử không trôi xuống được mà vẫn còn nguyên vẹn trong miệng Hoàng Trang Long.
Đào Kiều Sương lúng túng hỏi:
- Phải... phải làm cách nào, cách nào bây giờ?
Hồng y giai nhân cười cười đáp:
- Nếu là người thân thiết thì cô nương cứ áp khẩu vào thổi một hơi chân khí là xong ngay.
E thẹn, Đào Kiều Sương nói nhỏ:
- Làm vậy sao được? Cô nương có cách nào khác không?
Lắc đầu, hồng y giai nhân nói:
- Cứu bệnh như cứu hoả! Nếu cô nương ngại thì để ta làm thay cho!
Nói xong, hồng y giai nhân chúm chím cười Còn Đào Kiều Sương thì quắc mắt nhìn hồng y giai nhân như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.
Song, nghĩ lại, Đào Kiều Sương vì quá lo cho tánh mạng của Hoàng Trang Long, nên nàng không nỡ quát mắng nàng ta. Còn việc áp

khẩu thì nàng cũng không dám, nhượng cho nàng kia làm thay, thì có khác nào nàng nhượng ý trưng nhân cho người.
Do dự, ngập ngừng, không biết phải tính cách nào cho ổn thoả, Đào Kiều Sương cơ hồ phát khóc.
Đến lúc này, hồng y giai nhân mới bảo Đào Kiều Sương:
- Thôi được! Cô nương ngại không muốn áp khẩu cũng được. Hi hi... Ta chỉ thử thế thôi. Bây giờ cô nương hãy điểm vào huyệt "phong trì, phúc kết, quan nguyệt." Vạn niên tuyết liên tử sẽ trôi xuống ngay. Hi hi...
Do quá bấn loạn nên Đào Kiều Sương không nghĩ đến cách làm này. Bây giờ nghe hồng y giai nhân nhắc nàng mới nhớ lại Liếc nhìn hồng y giai nhân một cái căm tức, Đào Kiều Sương điểm nhanh vào các huyệt đạo trên người Hoàng Trang Long.
Quả nhiên, vạn Niên Tuyết Liên Tử đã trôi vào dạ chàng họ Hoàng. Ngại ngùng, Đào Kiều Sương và hồng y giai nhân theo dõi năm dấu bầm đen trên lồng ngực trắng trẻo của Hoàng Trang Long. Cả hai trông chờ sự kiến hiệu của Vạn Niên Tuyết Liên Tử đối với vết độc thương này, đồng thời thầm mong Hoàng Trang Long mau chóng tỉnh lại, cất đi nỗi niềm âu lo của hai giai nhân tuyệt sắc Không bao lâu, từ năm vết bầm đen đã rỉ ra những giọt máu đen sì, có mùi hắc hắc khó ngửi.
Nhìn sự tình diễn biến thuận lợi này, Đào Kiều Sương và hồng y giai nhân chưa kịp mừng rỡ, thì phía trước động cốc khẩu có nhiều tiếng động vang lên.
Không ai bảo ai, Đào Kiều Sương và cô nàng môn đồ của La Sát sư thái im bặt, vận dụng thính lực để nghe ngóng động tình Và cả hai dịch lại gần nhau, án ngữ trước chỗ Hoàng Trang Long đang nằm hôn mê.
Tiếng động bên ngoài nhỏ dần...
Hai nàng thở phào nhẹ nhỏm.
Tiếng động lại xuất hiện, lần này thì rõ hơn, nhiều hơn lúc mới rồi.
Đưa mắt nhìn nhau, hai nàng kiều nữ như hỏi thầm nhau rằng:
"Phe nào đang đến? Làm sao đây?" Hồng y giai nhân hạ thật thấp giọng nói với Đào Kiều Sương:
- Để ta thoát ra dẫn dụ bọn người này đi xa, còn cô nương thì hãy quan tâm chăm sóc cho chàng. Đồng ý không?
Trong tình thế như lúc này, Đào Kiều Sương không còn bận tâm về cách xưng hô của hồng y giai nhân nữa, mà nàng lại lo ngại giùm cho hồng y giai nhân, e nàng ta gặp sự cố không hay. Đào Kiều Sương lắc đầu đáp thật khẽ:

- Đừng làm như thế rất mạo hiểm. Hay là cô nương cứ ở đây với ta. Chúng ta cố thủ ở động cốc này cũng khá an toàn. Đợi đại ca ta tính lại, sẽ tìm phương cách khác Hồng y giai nhân ngẫm nghĩ một lúc, đáp:
- Cũng được! Bây giờ thì cô nương mau cài lại y phục cho đại ca của cô nương đi.
Lời của hồng y giai nhân có vẻ châm biếm, ý muốn nói "Thì chàng là đại ca gì đó của ngươi, chứ ta có thèm giành lấy đâu mà cứ mở miệng ra là đại ca, đại ca." Đào Kiều Sương làm sao không hiểu được ẩn ý của nàng kia. Nghĩ lại, Đào Kiều Nương hơi sượng. Nên nàng không nói gì nữa, lẳng lặng chỉnh trang lại y phục cho Hoàng Trang Long.
Lần này, không giống lần vừa rồi Đào Kiều Sương cởi áo Hoàng Trang Long.
Hiện tình bây giờ, Đào Kiều Sương phần nào an tâm trước bệnh tình của chàng, do đó sự động chạm vào da thịt người nam nhân họ Hoàng, khiến nàng bủn rủn cả người.
Khuông mặt Đào Kiều Sương đã đỏ đến tận mang tai vì thẹn.
Nếu không có sự hối thúc của giai nhân áo hồng:
- Làm gì mà lâu vậy? Bọn họ khá đông, không biết là những ai. HỌ đã đến gần lắm rồi.
Thì chắc hẳn Đào Kiều Nương mất cả ngày chưa chắc đã cài xong lại y phục cho Hoàng Trang Long.
Bất chợt, Hoàng Trang Long khẽ rên lên một tiếng.
Đào Kiều Sương và hồng y giai nhân giật thót mình, sợ bọn người phía ngoài nghe được, bọn họ mà kéo vào thì khốn cả lũ Đào Kiều Sương chồm người tới, đưa tay bụm miệng Hoàng Trang Long, và nói khẽ vào tai chàng:
- Đại ca! Long, đại ca! Đại ca tỉnh dậy chưa? Đại ca thấy trong người như thế nào? Đại ca đừng lên tiếng, hình như có nhiều ngươi đang truy đuổi chúng ta đây.
Đại ca có hiểu muội nói không?
Uù Ở lên vài tiếng Vô nghĩa, Hoàng Trang Long từ từ mở mắt ra.
Cảm nhân đầu tiên của Hoàng Trang Long là:
"Ai đang nói gì? Bây giờ là giờ nào?
Ta đang ở đâu đây? Ai? Kẻ nào truy đuổi chúng ta? Chúng ta? Chúng ta là những ai vậy,, Đào Kiều Sương bồi hồi nhìn Hoàng Trang Long đã mở mắt, và thấy ánh mắt ngơ ngác của chàng, Đào Kiều Sương hiểu ngay Hoàng Trang Long chưa nhận thức rõ.
Đào Kiều Sương lại khẽ nói vào tai Hoàng Trang Long:

- Muội là Đạo Kiều Sương đây. Đại ca còn nhớ không?
Thấy ánh mắt chàng đang nhìn mình, Đào Kiều Sương hiểu là chàng đã nhớ, bèn nói tiếp:
- Lão họ Hồ đối chưởng với đại ca, đại ca bị nội thương khá nặng. Muội và người môn đồ của La Sát sư thái đã đưa đại ca đến đây để chữa thương. Vạn Niên Tuyết Liên Tử muội đã cho đại ca dùng rồi. Bây giờ đại ca thấy đỡ hơn không?
Nơi này là một động cốc, không xa Đoạn Hồn nhai bao nhiêu, phía ngoài như có bọn người mặt đang sục bọn ta. Đại ca hãy an tâm, đã có muội và nữ đồ đệ của La Sát sư thái đây rồi.
Trí nhớ dần dần trở lại với Hoàng Trang Long, chàng định mở miệng nói, thì phát hiện có một tay mềm mại đang đè lên miệng chàng. Nhất thời, Hoàng Trang Long thấy lòng mình xao xuyến, vì đây là sự kề cận rất gần giữa chàng và một giai nhân tuyệt sắc mà từ lâu Hoàng Trang Long đã phát sinh mối tình cảm kỳ lạ Hương thơm dịu nhẹ từ da thịt của nữ nhân len vào mũi của Hoàng Trang Long, khiến đôi mắt chàng như ngây dại đi một lúc Nhìn vào đôi mắt của chàng đang đắm đuối nhìn mình, Đào Kiều Sương bẽn lẽn, và từ từ rụt tay lại...
Động tác này của Đào Kiều Sương làm Hoàng Trang Long sực tỉnh. Để chưa thẹn, Hoàng Trang long hỏi bâng quơ:
- Cô ta đâu?
Nhưng lời tuy nhỏ nhẹ của Đào Kiều Sương, tuy hồng y giai nhân không nghe được nhưng cũng làm nàng ta để ý.
Hồng y giai nhân nhón bước đi lại gần, vì nàng đoán có lẽ chàng đã hồi tỉnh. Và thật đúng lúc, hồng y giai nhân nghe được câu hỏi yếu ớt của Hoàng Trang Long.
Không hiểu hai người đã nói những gì, hồng y giai nhân nhăn mắt, khẽ trách cứ:
- Đã tỉnh rồi sao lại không tự ngồi vận công, lợi dụng sức thuốc mà hồi phục công lực? Thiếu gì lúc để hàn huyên, nhưng không phải là lúc này. Các người có biết tình thế đã nguy ngập lắm rồi không?
Lời quở trách và nhắc nhở này làm cho Đào Kiều Sương tuy bực tức, nhưng cũng phải công nhân là hữu lý. Do vậy, Đào Kiều Sương đỡ người Hoàng Trang Long lên, nói khẽ:
- Đại ca mau vận công trị thương đi.
Muội và cô nương kia làm hộ pháp cho.
Nhớ đừng có phân tâm nhé đại ca!
Hoàng Trang Long muôn phần cảm kích, nhưng chàng vẫn đủ tỉnh táo, hỏi:
- Tình thế bây giờ ra sao? Sao cô nương lại cho là nguy ngập?

Hồng y giai nhân nhìn Hoàng Trang Long, thấp giọng đáp:
- Aø ừ thì muội nghe... có nhiều người đến, và như bọn họ cốt ý tìm Vạn Niên Tuyết Liên Tử. Như vậy, nếu bọn họ tìm được động cốc này, há lại không nguy hiểm sao?
Lườm hồng y giai nhân, khi nghe nàng ta cũng bắt chước tự xưng là muội. Đào Kiều Sương chửi thầm:
"Đồ không biết mắc cỡ!" Nhưng tình thế nguy ngập bây giờ Đào Kiều Sương khó lòng bác bỏ được, nàng bèn nói với Hoàng Trang Long:
- Dẫu sao thì đại ca cũng phải tiếp tục trị thương cho hết trước đã. Sau đó hẳn tính Hoàng Trang Long thừa biết, nếu đang lúc vận công mà lại phân tâm, thì hậu quả hết sức tai hại. Tình thế lúc này như vậy, hỏi làm sao Hoàng Trang Long dám ngồi tỉnh toạ vận công.
Hoàng Trang Long đảo mắt nhìn quanh lỏng động cốc một lúc, đoạn hỏi:
- Ta nghe như phía sau có gió thoang thoảng đưa vào tận đây. Sương muội, hãy để ta và cô nương này lại đây, Sương muội thử tìm hiểu xem, phía hậu có đường nào khác không?
Dù sao hồng y giai nhân cũng là người mới quen biết, kể như là khách, Đào Kiều Sương hiểu ngay lý do tại sao Hoàng Trang Long không nhờ nàng ta đi dò đường mà phải nhờ đến nàng. Bất đắc dĩ vì sự an toàn của ba người, Đào Kiều Sương đành phải đi.
Đào Kiều Sương vừa đi khuất, Hoàng Trang Long nhìn hồng y giai nhân nói:
- Đa tạ cô nương đã có lòng chiếu cố.
Không ngờ vì Hoàng Trang Long này khiến phải phiền đến cô nương và Sương muội. Tại hạ thật áy náy trong lòng...
Hồng y giai nhân hớn hở đáp:
- CÓ gì đâu mà Long đại ca phải áy náy. Nếu không nhờ đại ca ra tay tiếp trợ, có phải mạng này của tiểu muội đã phải thác đi rồi sao? Aø này đại ca! Cô nàng kia là ai vậy? Và liên quan gì đến đại ca?
Vô tâm, Hoàng Trang Long nào hiểu những gay cấn ngấm ngầm giữa hai nàng, nên Hoàng Trang Long đáp ngay:
- à! ĐÓ là Đào Kiều Sương. Nàng cũng là đệ tử của một danh sư như cô nương vậy Là Lãnh Diện cư sĩ đấy, cô nương chắc đã nghe qua. Còn giữa tại hạ và cô ta chỉ là bạn theo nghĩa đơn thuần.
Hồng y giai nhân nghe xong, vừa vui, vừa mừng, vừa kinh ngạc, vừa ghen tức.
Vui vì biết giữa hai người chưa có gì là thân thiết lắm.
"Thảo nào cô ta ngại không dám áp khẩu Cũng may, chứ nếu cô nghe lời mình, có phải là mình tự se dây buộc mình không?" Khinh

ngạc vì không ngờ Đào Kiều Sương quả là không kém gì mình. Về nhan sắc cũng như về võ công.
"Hèn chi, chỉ pháp của cô ta có uy lực kinh khiếp đến thế!" Ghen tức là vì hồng y giai nhân qua võ công và dung mạo của Hoàng Trang Long, nàng đã thầm ưng ý. Nay lại có cô ta xen vào, không phải cô ta là người quen biết với Hoàng Trang Long nên lòng của hồng y giai nhân bất đồ nổi lên vẻ ganh ghét. Nàng thầm định:
"Bằng mọi giải phải lấy được lòng của Hoàng Trang Long, phải làm sao hơn Đào Kiều Sương mới được. Bất kỳ về phương diện nào cũng phải chứng tỏ hơn hẳn cô ta." Nhưng trước mắt, hồng y giai nhân đã thua Đào Kiều Sương. Một là Vạn Niên Tuyết Liên Tử, hai là thời gian quen biết.
Để tranh thủ, hồng y giai nhân liền tự giới thiệu để làm quen:
- Tiểu muội là môn hạ của...
Nói đến đây, hồng y giai nhân ngập ngừng khi nghĩ đến danh xưng kỳ quặc của sư thái, sư phụ nàng.
May sao, Hoàng Trang Long đã nói:
- Tại hạ đã biết sư thái của cô nương.
Ngay khi tại hạ nhìn thấy tuyệt kỳ công phu Nhiệt Dương công, công phu này...
quả đáng khâm phục!
Hớn hở, hồng y giai nhân nói tiếp về mình:
- Phần do uy danh của sư phụ, phần do lòng nhiệt tâm của muội, nên muội có danh xưng cũng khác kỳ quặc. Muội nói ra, đại ca đừng có cường nghe?
Hoàng Trang Long đáp:
- CÓ gì lại phả cười! Chứ cô nương nghe danh hiệu của Đào Kiều Sương chưa? Nàng có hỗn danh là Lãnh Diện Nữ, nhưng cô nương thấy không, Đào Kiều Sương nào có lãnh diện như danh hiệu đâu?
An tâm, khi so sánh danh hiệu của mình và Đào Kiều Sương, hồng y giai nhân e lệ nói:
- Muội tên là Hoa Nghi Dung, danh hiệu là La Sát Nhiệt Dương Thủ.
Đoạn nàng xoè đôi tay búp măng huơ huơ trước mặt Hoàng Trang Long, nàng nói tiếp:
- Đây Đại ca xem đây, tay muội như thế này có khác gì người đâu, mà lại bị gọi là La Sát Nhiệt Dương Thủ.
Bật cười trước lời nói ngây ngô của Hoa Nghi Dung, Hoàng Trung Long định nói vài lời an ủa và khích lệ nàng ta, thì đã nghe tiếng của Đào Kiều Sương vui mừng nói khá lớn:
- Đại ca! Không ngờ ngay sau động cốc này lại có một có thể gọi

được là thế ngoại đào nguyên.
chợt, Đào Kiều Sương im bặt, vì thấy vẻ lúng túng kỳ lạ của hồng y giai nhân.
Hoa Nghi Dung đang rụt vội tay về, và đang lúng túng định tìm lời để nói cho khoả lấp Hoàng Trang Long vẫn Vô tình, vẫy Đào Kiều Sương lại gần, nói:
- Sương muội! Sương muội hãy đến làm quen với à... à với Hoa Nghi Dung đi Vì thật ngẫu nhiên, hai cao đồ của hai danh sư lại gặp nhau tại đây, trong hoàn cảnh bất ngờ này.
Rồi Hoàng Trang Long không kịp để ý đến thái độ giận dỗi của Đào Kiều Sương, chàng lại lên tiếng hỏi tiếp:
- sương muội nói sao? Phía sau động cốc lại dẫn đến một chỗ thần tiên à?
Được ta có biện pháp để bảo vệ cả ba người chúng ta. Nào, chúng ta cùng đi nao.
Hoàng Trang Long vừa đang khó nhọc đứng lên, thì ngay động cốc khẩu đã có tiếng người xôn xao:
- Đây rồi! Tiếng người phát ra từ trong động này. Mau lên hãy cho mời Trần đường chủ đến ngay để xem xét.
Tiếng náo động càng lúc càng nhiều, khiến Đào Kiều Sương quên đi cơn giận dỗi đang nổi lên trong lòng, nàng khẽ nói trách:
- ĐÓ tại đại ca sơ tâm, nói lớn quá để bọn chúng phát hiện rồi đó. Nhanh lên đại ca!
Hoa Nghi Dung cãi lại:
- Tại cô nương đã oang oang từ xa, nên họ mới nghe. Chứ nào phải tại đại ca mà cô nương trách!
Hoàng Trang Long giảng hòa, nói:
Lôi là lôi tại ta thôi. Đừng nói nữa, Sương muội mau dẫn đường đi trước.
Đào Kiều Sương hậm hực, ào ào đi trước Hoàng Trang Long khó nhọc, lê bước theo sau.
Ngấm ngầm đắc ý, Hoa Nghi Dung tự nhiên đến gần, và khẽ dìu Hoàng Trang Long đi.
Vừa may, cả ba vừa đi qua một chỗ quanh khá hẹp, thì đã nghe phía sau nổi lên tiếng ồn ào:
- Lạ vậy! Sao trong này không có ai?
Trần đường chủ, rõ ràng bọn thuộc hạ nghe có tiếng người nói chuyện trong lòng động mà. Lạ thật! HỌ đã biến đâu cả rồi?
Lại có tiếng người kêu lên ngạc nhiên:
- Trần đường chủ xem này. Đây không phải là những mảnh vỡ của

chiếc hộp gỗ chứa Vạn Niên Tuyết Liên Tử sao?
Một giọng nói oang oang như lệnh vỡ cất lên:
- Cho ngươi đi gọi Hồ đường chủ mau.
Việc xem xét chiếc hộp này hãy giao lại cho Hồ đường chủ. Còn tất cả hãy tản ra, dò tìm xem trong lòng động này còn nơi nào có thể ẩn nập được không? Đi!
Tiếng chân giẫm nện, vang lên trong lòng động ầm ầm, khiến Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung lo ngại.
HỌ lo ngại cũng phải. Vì tên Hồ đường chủ là gã Trần đường chủ vừa nhắc đến, mười phần chắc cả mười là lão già mông diện. VÕ công của lão đến bậc đó mà là đường chủ, vậy gã Trần đường chủ chắc củng không dưới tay tên mông diện?
TỔ chức bang phái nào đây? Cỡ như lão già mông diện chỉ là đường chủ vậy những người trên cấp lão già sẽ có võ công cao thâm đến mức nào nữa?
Hai nàng không thể tưởng tượng được.
Càng không thể tưởng tượng được, hai nàng càng lo sợ.
Nếu không vì sự an nguy của Hoàng Trang Long, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung ắt đã nhanh chân thoát đi, và cấp tốc về hỏi, hoặc báo sư phụ của hai nàng.
Không rõ Hoàng Trang Long có nghe và nếu đã nghe thì chàng đang suy nghĩ gì? Đào Kiều Sương dù đang nghi nan trừng trừng vẫn cố đi trước dẫn lộ, mau tìm được kế đào sinh.
Hoa Nghi Dung do đang đi cạnh Hoàng Trang Long, nên dầu sao Hoa Nghi Dung cũng đoán được rằng Hoàng Trang Long do đang bị nội thương, nên đi đứng còn khó nhọc nói gì đến nghe được những lời nói này với khoảng cách khá xa?
Tuy nhiên, thoát xa được bao nhiêu, tốt bấy nhiêu. Hoa Nghi Dung không chút e thẹn, bằng tất cả sức lực mà nàng có, cố dìu Hoàng Trang Long đi thật nhanh.
Càng đáng lo hơn, khi ngay từ sau, nghe có tiếng người kêu lên:
- A! Ở đây có một ngách nhỏ. Chắc bọn họ đã từ ngách này mà thoát đi đã lâu Người nữa lại nói lớn:
- Không lâu lắm đâu! Mới chưa được nửa khắc. Mau mau đuổi theo!
Và giọng nói oang oang giống tiếng lệnh vỡ của gã Trần đường chủ nào đó đã hạ lệnh:
- Ai tìm được Vạn Niên Tuyết Liên Tử trước người đó sẽ được lập công đầu. Tất cả hãy theo bổn đường chủ. Mau lên!
Hối hả, Đào Kiều Sương dừng lại, khi Hoàng Trang Long được Hoa Nghi Dung dìu đến, nàng vừa nó im vừa phụ một tay dìu Hoàng

Trang Long:
- Hoa cô nương! Nhanh lên kẻo không kịp, nơi có thể thoát được còn cách chỗ này đến năm mươi trượng đường nữa.
Mau!
Đến được chỗ này, may là đường đi khá rộng, cả ba có thể cùng nhau đồng hành. Tuy có nhiều chỗ vách đã nhọn nhô ra khá nguy hiểm.
Hoàng Trang Long sau tỉnh lại, tuy có sức khoẻ hỗ trợ, nhưng do chưa vận công trị thương, nên tâm mạch thì bình ổn mà người suy nhược vẫn hoàn suy nhược, có thể như là đi trong cánh tay đỡ của hai giai nhân kiều diễm.
Nghe câu được câu không, Hoàng Trang Long cố mở mắt nhìn, và mở miệng hỏi:
- Đã đến chưa?
Đào Kiều Sương không đáp, chỉ lặng lặng đưa người Hoàng Trang Long đi nhanh thêm.
Đoạn đường năm mươi trượng không dài đối với một cao thủ võ lâm. Nhưng lại khá dài đối với việc phải đèo thêm một người đang bị thương.
Tuy thế, sự gắng sức của hai nàng, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung, rồi cũng được đền bù. Một dây dài những lùm cây đủ loại cao thấp xen lẫn đá xuất hiện phía trước.
Đào Kiều Sương phấn khích nói:
- Đến rồi kìa đại ca!
Hoàng Trang Long đưa mắt nhìn, thấy mờ mờ phía trước như cả cánh rừng hoang dã.
Mừng khấp khởi, Hoàng Trang Long nói:
- Đã có rừng cây, Sương muội không cần phải vội. Ta đã có nói rồi, ta sẽ có cách bảo vệ an toàn cho tất cả chúng ta.
Lời nói khó hiểu của Hoàng Trang Long làm cho Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung hồ nghi là chàng họ Hoàng lại hôn mê...
Không hẹn mà nên, cả hai trang giai nhân bất chất rằng họ đã và đang mệt. Cả hai cứ thục mạng mà lao bừa đến...
Không chạy thục mạng cũng không được Vì phía sau đã có tiếng người tri hô lên:
- Kia rồi! Bọn họ đang chạy phía trước kìa.
Một người kêu, cả bọn theo sau cũng áp nhau lớn lên:
- Đứng lại! Bọn cẩu nam cẩu nữa. Mau đứng lại mà nộp mạng đây.
- chạy đâu cho thoát!
Lớp sợ, lớp giận, lại càng thêm hận.

Khi không lại bị mắng là cẩu nam, cẩu nữ. Hoa Nghi Dung giận không chỗ phát tác bèn tăng thêm cước lực. Lôi bừa Hoàng Trang Long đi.
Đào Kiều Sương thì trái lại, nhưng nàng cũng gia tăng tốc độc, cố đưa Hoàng Trang Long đến được nơi an toàn.
"Hận này sau sẽ trả! Hừm!" Hành động này của hai nàng, Vô tình làm cho Hoàng Trang Long tỉnh hẳn.
Không muốn tỉnh cũng phải tỉnh thôi. Vì những cành cây, để sự chạy bừa của hai nàng, đã quật sàn sạt vào mặt, vào thân người Hoàng Trang Long.
Tiếng kêu réo om sòm phía sau. Cơn giận dữ và sợ hãi của hai nàng, khiến Hoàng Trang Long phải quyết đoán thật mau.
Đang trên đà được đưa lướt đi, Hoàng Trang Long đưa mắt quang sát, chọn lựa.
Thất một chỗ khá vừa ý, Hoàng Trang Long kêu lên:
- Dừng lại!
Nghe kêu dừng, hai nàng không hiểu đã có sự biết gì trong người Hoàng Trang Long, nên cả hai giảm dần cước hộ, và ngừng lại.
Không để hai nàng kịp hỏi han, Hoàng Trang Long vội nói:
- Hoa cô nương và Sương muội nghe đây Cả hai mau mau tìm những nhánh cây to bằng cổ tay, dài độ bốn thước, đem tất cả lại đây cho ta, nhanh lên nào. Đừng chần chờ nữa.
Lúc mới nghe, hai nàng ngỡ Hoàng Trang Long nó mê, đến khi thấy Hoàng Trang Long một hai thúc hối, hai nàng kinh nghi, lao đi thực hiện liền.
Đối với một võ lâm cao thủ, vấn đề vung quyền hoặc phát chưởng xô ngã một gốc cây to hàng thước mộc không phải là chuyện khó.
Huống hồ chi, Hoàng Trang Long chỉ cần loại cây bé bằng cổ tay.
Do đó, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung kẻ vung chưởng, người dùng kiếm, không bao lâu đã đem về cho Hoàng Trang Long một đống to.
Nhưng hai nàng đã nhanh thì đối phương cũng nào chậm.
Lúc hai nàng vừa đem đống cây về cho Hoàng Trang Long, thì bọn người đuổi theo đã lao vào tận lùm cây.
Hai nàng không buồn nhìn xem công việc của Hoàng Trang Long sẽ làm là gì?
Mà hai nàng gườm gườm, nhìn chừng về đối phương chỉ cách chỗ họ đứng không được hai mươi trượng đường.
Hoàng Trang Long không vội vàng, cũng không để ý đến hai nàng, hoặc lo toan khi đối phương đã đến sát bên cạnh.

Chàng hết cặm cành cây này, lại cặm tiếp cành cây khác...
Đối phương đã vượt thêm mười trường nữa.
Đào Kiều Sương kiếm tuốt trần, lăm lăm nhìn đối phương.
Hoa Nghi Dung trụ tấn, tay lườm lườm, sẵn sàng công kích định nhân.
Hoàng Trang Long vẫn cặm cụi cắm những cành cây. Lúc này, số cành cây Hoàng Trang Long đã cặm, chi chít quanh chỗ ba người đang đứng. Nhưng vẫn không che chắn cho địch nhân khỏi nhìn thấy ba người.
Đào Kiều Sương chau mày, nghi Hoàng Trang Long làm chuyện không có ích.
Hoa Nghi Dung sau cái liếc nhìn tự cười mình, cho là đã đánh giá sai lầm về chàng mỹ nam tự kia. Xem kìa, chàng ta làm gì vậy? Không lẻ vớ mở cây này sẽ bảo vệ cho mọi người được sao?
Bọn người đang truy đuổi không hề lưu tâm đến việc Hoàng Trang Long đang làm. Bọn chúng chỉ biết rằng chỉ một cái với tay, chỉ trăm lương đường ngắn ngủi là sẽ lập được đầu công. Sẽ lấy Vạn Niên Tuyết Liên Tử như lấy món đồ trong túi.
chưa kể đến hai nàng mỹ nhân như đang chờ đợi, dạng đón mời cả bọn.
Hai trượng cuối cùng.
Và Hoàng Trang Long cũng đã cắm đến cành cây cuối cùng.
Ngay tức khắc, thị tuyến của bọn người truy đuổi như mờ hẳn đi. Khi bọn chúng nhìn thấy nhóm ba người chúng đang truy đuổi như xa tít mù đi, lẫn khuất vào đám sương mờ ảo.
Còn Đào Kiều Sương và Hai Nghi Dung thì thất sắc hẳn, khi thấy rõ ràng là đang đứng chung cả ba người và địch nhân thì sắp đến gần ngay bên. Bây giờ bỗng dưng thấy một mình trơ trọi giữa cảnh rừng nguyên sơ, dày dặc. Không biết đâu là tận cùng.
Hoảng hốt, hai nàng chạy loạn lên, mỗi người mỗi chỗ, mạnh người nào người nấy chạy.
Hoa Nghi Dung đang chạy loạn, bỗng thấy có ai đó nắm lấy tay nàng giữ lại.
Hoảng kinh, Hoa Nghi Dung la to lên, và chực vung chưởng đập vào người kẻ lạ.
Chợt nàng nghe gọi:
- Hoa cô nương! Hãy đi theo tại hạ.
Ra là Hoàng Trang Long, không nghi ngờ không hỏi, Hoa Nghi Dung bước theo tay dắt của Hoàng Trang Long.
Được một lúc không đầy nửa tuần trà, Hoàng Trang Long buông tay

Hoa Nghi Dung ra, và dặn:
- Hoa cô nương cứ ở yên đây nhé. Tại hạ còn phải đi tìm Sương muội. Nhớ đừng đi đâu nhé.
Vẫn nhìn theo Hoàng Trang Long, Hoa Nghi Dung ngạc nhiên vì phút chốc đã không nhìn thấy Hoàng Trang Long đâu ca.
Nàng tự hỏi:
"Thân pháp gì kỳ ảo vậy?" Hỏi thì hỏi, nhưng Hoa Nghi Dung vẫn không dám đuổi theo, vì sợ và vì Hoàng Trang Long đã có lời dặn trước.
Đào Kiều Sương đang trong tâm trạng hoảng hốt, thì nghe tiếng Hoàng Trang Long kêu:
- Sương muội! Sương muội ở đâu hãy ở yên nhé. Đừng có đi nữa, chờ ta đến.
Mừng quá đỗi mừng, Đào Kiều Sương suýt khóc lên vì mừng. Nhớ lại nàng đành đứng yên một chỗ, vì sợ rằng Hoàng Trang Long không tìm được nàng.
Và rồi Hoàng Trang Long đã xuất hiện ngay cạnh nàng. Hoàng Trang Long nói ngay:
- Sương muội phải phen sợ hãi. Thôi nhé giờ thì hãy đi theo ta nào!
Gặp được Hoàng Trang Long là Đào Kiều Sương mừng lắm rồi, không đợi Hoàng Trang Long bảo đến hai lần, nàng đã cầm ngay tay Hoàng Trang Long và hỏi:
- Sao lạ vậy đại ca? Chúng ta đang ở đâu đây? Và đại ca đã bớt hẳn thương thế chưa? Chắc đại ca tìm muội vất vả lắm phải không? Nói cho muội nghe đi.
Hoàng Trang Long cười cười, đáp:
- Chúng ta vẫn ở chỗ cũ chứ cũ chứ có đi đến đâu đâu? Đây là trận pháp thế trước đã Còn chuyện gì khác hãy gạt qua một bên.
Hoa Nghi Dung cùng lên tiếng tán đồng:
Đúng rồi! Đào cô nương nói đúng lắm.
có trị liệu xong thương thế mới mong giải quyết được mọi chuyện khác nhau.
Thấy hai nàng cùng quan tâm đến thương thế của mình, Hoàng Trang Long đành phải nghe theo. Chàng ngồi xuống, chiếu theo yếu quyết nội công tâm pháp, mà vận hành công lực.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 9

Trận pháp kỳ môn cứu họa tai
Trong nguy biến đạt kim long hộ thể

Làm hộ pháp cho người khác tự vận công để trị liệu thương thế, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung nào dám lơ đễnh, sơ tâm.
Hai nàng đứng hai bên tả hữu Hoàng Trang Long mà đề phòng cẩn mật.
Khá lâu sau đó, vẫn không thấy động tịnh gì khác lạ, hai nàng đành ngồi xuống, tựa lưng vào thân cây mà dưỡng thần và nghỉ ngơi.
Hoa Nghi Dung thầm nghĩ "sao cảnh vật nơi đây bỗng dưng lại biến đổi? Hay là ta đang mơ? RÕ ràng là ta đang tỉnh đây mà! Bọn địch nhân đâu, sao không thấy dạng? Đến tiếng la hét của chúng ta cũng không nghe. Sao lạ vậy? Sư thừa là ai? VÕ công của chàng kỳ lạ thật! Nhất là chưởng pháp, sao lại có thứ chưởng pháp lạ lùng đến thế nhỉ? Còn lão già kia là gì với chàng ta? Sao lại có chưởng pháp không khác gì chàng? CÓ phải là thúc bá gì đó của chàng không? Nếu vậy sao hai bên có vẻ thù nghịch? à, hình như là chàng gọi lão ta là tên phản đồ Hồ Kỳ Đào là ai? Tên lạ quá, ta chưa từng nghe nói đến tên họ này. ôi dà! Lại còn bọn đường chủ gì nữa đây, bang phái nào trên giang hồ? Không lẽ lại là Cái bang? Nhưng trong Cái bang nào có ai võ công cao đến thế? Vô lý thật! Nhưng bọn họ đâu rồi nhỉ? HỌ bỏ cuộc ư? HỌ không cần đến Vạn Niên Tuyết Liên Tử ư?" Nhớ đến Vạn Niên Tuyết Liên Tử, Hoa Nghi Dung chợt nhớ đến Hoàng Trang Long. Nàng mở mắt xoay người nhìn lại Hoàng Trang Long, một mỹ nam tử mà nàng bây giờ lại sanh lòng kính phục, không còn nghi ngờ để biểu chàng nữa...
Còn Đào Kiều Sương thì ấp ủ giấc mơ lòng. Nàng thầm nghĩ "Đại ca tài thật! Lại biết được Kỳ Hoàng trận học! May nhờ có đại ca, may nhờ có trận thế nào. Bằng không khó mà đoán được hậu quả. Nghĩa phụ của đại ca là nhân vật nào? Sao lại thông tuệ đến thế nhỉ? Trên giang hồ, ngoài tam tuyệt đại cao nhân, ta không nghe sư phụ nhắc đến nhân vật nào có bản lãnh đến thế, sao kỳ lạ vậy? Nghĩa phụ của đại ca là cao nhân ẩn thế ư? Không hám danh lợi ư? CÓ một người như thế trên đời này sao? Phản đồ của nghĩa phụ đại ca có phải là Hồ Bá Trung có danh xưng là Kim Diện Phật Tâm thật không? Khó hiểu thật! VÕ công của lão già mông diện cao thâm thật, cao đến mức Nhiệt Dương công của La Sát sư thái không chống nổi một kích của lão.
Công phu gì ghê gớm vậy? Vào sao đại ca lại sơ thất đến nỗi phải

thọ trọng thương trầm trọng vậy được? Công phu này xem chừng rất bá đạo, gần như là tà môn công phu... " Nghĩ đến thương tích của Hoàng Trang Long, Đào Kiều Sương không thể không quang sát chàng đang ngồi tự vận công trị liệu thương thế, với sự hỗ trợ của Vạn Niên Tuyết Liên Tử.
Không nhìn thì thôi, khi vừa nhìn đến, Đào Kiều Sương đã kinh ngạc đến tột độ, nhìn không chớp mắt vào hiện tượng lạ đang xảy ra trước mắt Đào Kiều Sương.
Đồng một lúc, Đào Kiều Sương cũng nhận thấy thần tình thảng thốt tột độ của Hoa Nghi Dung.
Hai này, hai cao đồ của hai vị danh sư vào hàng cao nhân tuyệt thế đều nhìn chằm chằm vào Hoàng Trang Long.
Hoàng Trang Long vẫn đang ngồi tĩnh tọa, và ngồi giữa vầng hào quang sáng ngời Sáng rực một màu vàng ánh kim.
Lạ quá!
Hai nàng không thể lý giải được hiện tượng này như thế nào cho đúng.
Chỉ biết đưa mắt mà nhìn, mà thưởng lãm.
Vầng hào quang càng lúc càng rõ.
Càng lúc càng dâng cao. Dâng cao mãi đến tận đỉnh đầu Hoàng Trang Long, và xoè ra như một chiếc tán chechở vùng Bách Hội huyệt của chàng.
Mừng rỡ!
Kinh ngạc!
Và khiếp sợ!
Hai nàng, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung cùng chung một tâm trạng.
Cả hai cùng nhìn sững đến quên cả thực tại.
Thực tại là hai nàng có nhiệm vụ làm hộ pháp cho Hoàng Trang Long vững tâm mà tĩnh tọa, vận công, và trị liệu thương thế giữa chốn hiểm nguy có kẻ thù vây quanh rình rập.
Đến lúc vầng hào quang quanh thân Hoàng Trang Long toả sáng đến độ chót, hai nàng cũng ngửi được mùi khói nồng nạc.
Giật mình, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung còn chút nữa là đã la lớn lên kinh hoàng.
Vì vây quanh ba người, lúc này là khói ở đâu tuôn ra ào ạt. Nhiều đến mức khó thở Dày đến phải phát sặc sụa lên vì ngợp vì thiếu dưỡng khí để hô hấp.
Không chậm trễ, vì sự an nguy của Hoàng Trang Long, hai nàng vội vàng đứng phắt dậy. Lần lượt quạt chưởng vào phía trong và sau

chỗ Hoàng Trang Long đang ngồi.
ào! ào!
chưởng phong đi đến đâu, đẩy lùi khói đến đấy. Tạo được một khoảng không khí trong lành quanh Hoàng Trang Long hơn một trượng vuông.
Nhưng họa Vô đơn chí!
Hết nạn khói lại đến cái nóng bức ngột ngạt Cái nóng xuất hiện thật mau lẹ và xuất hiện ngay sau màn khói khiến cho hai nàng nghĩ ngay đến một vấn đề: Hỏaông!
Bọn người thuộc bang phái thần bí đã dùng hỏa công, hòng truy tìm hoặc thiêu trụi toàn bộ nhân số ba người đang trốn chạy.
Bọn họ không còn cần đến Vạn Niên Tuyết Liên Tử nữa ư?
Sao họ lại quyết lòng giết chết cả ba người?
Đúng như ước đoán của hai nàng, lửa đã cháy lan tới gần.
Dưới ánh lửa bập bùng hừng hực, hai nàng vừa thoái lui, vừa kinh ngạc nhìn lửa đang ngốn từng cây rừng còn xanh.
Hai nàng thầm nghĩ hoặc, tự hỏi:
"Hỏa dược gì mà cháy mạnh đến thế?
Đến cây còn đang xanh vẫn bị đốt thiêu thành tro?" Nghi hoặc thì nghi hoặc, hai nàng không thể đứng yên bó tay chịu chết.
chưởng lực từ tứ thủ của hai nàng vẫn đẩy ra không ngớt.
Không như là khói, dễ dàng bị chưởng lực của hai nàng đẩy lùa.
Ngược lại, sức lực của hai nàng đẩy lùi. Ngược lại, sức lửa càng Oà ạt hơn dưới tác động của chưởng phong.
MỒ hôi đã thấm đượm trên vầng tráng thanh mảnh của hai nàng.
Hai nàng cơ hồ sắp chịu đựng hết nổi.
Cái nóng như muốn thiêu đốt tất cả mọi chướng ngại trên đường tiến của hỏa thần Chính lúc này, hai nàng nghe một tiếng rú Tiếng rú vang lên lồng lộn dội vào không trưng, dội vào rừng cây. Đến ngọn lửa cũng phải chập chờn dưới áp lực của tiếng rú kinh khiếp này.
Hai nàng vừa bịt tai, vừa nhìn xem người nào phát lên tiếng rú với một nội lực trầm hùng, uy mãnh đến vậy.
Và hai nàng cùng lúc nhảy cỡn lên mừng rỡ.
Còn ai nữa đã rú lên nếu không ngoài Hoàng Trang Long mà hai nàng vừa nhìn thấy Hoàng Trang Long đã thôi vận công lúc nào, bây giờ chàng đang uy nghi đứng đó Do tai hai nàng đã bị bịt chặt, tuy không nghe được nữa, nhưng hai nàng vẫn cả quyết tiếng rú được Hoàng Trang Long phát ra, qua cái miệng đang há ra, và mặt chàng đang ngẩn lên.
Thật ra, Hoàng Trang Long cũng vừa thử kiểm xong công lực.

Vừa mở mắt ra, Hoàng Trang Long đã kinh hoàng khi thấy lửa đang vây chặt cả ba người.
Tiếng rú kinh thiên động địa này chàng phát ra không phải để đàn áp lửa mà là để xã cơn tức giận đang dâng trào trong nội tâm.
Vì Hoàng Trang Long đã nhìn và quan sát kỹ vòng lửa. Chàng căm tức vì cả hai giai nhân tuyệt trần kia không lẽ vì chàng mà chết di giữa tuổi thanh xuân sao?
Tiếng rú đã làm Hoàng Trang Long bình tâm lại để tìm cách ứng phó trước tình thế hiểm nghèo này.
Hoàng Trang Long nhớ lại thật nhanh.
Khi biết ở mé tả của ba người cách hai mươi trượng là hết phạm vi rừng cây, và là vách núi đá dựng đứng, Hoàng Trang Long thầm suy tính sức cháy của lửa, và sức lực của chàng lúc này.
Hoàng Trang Long quyết định.
Chàng nói với Đào Kiều Sương:
- Sương muội! Sức ta có thể thoát ra và mang theo được chỉ một người thôi. Bây giờ ta định như thế này, ta sẽ đưa Hoa cô nương đi, còn Sương muội hãy dùng Lãnh Băng công phu, cố chịu đựng trong chốc lát. Ta sẽ quay lại ngay, đưa Sương muội ra ngoài biển lửa nhé, Sương muội?
Đào Kiều Sương nghe mà thấy lòng mình trầm xuống. Nhưng, không lẽ chỉ vì chút lòng hờn giận mà đành chết ở đây sao? Và, Hoàng Trang Long nói cũng đúng Ai bảo nàng có Lãnh Băng công phu làm chi?
Bất đắc dĩ Đào Kiều Sương phải đáp ứng Nàng nói giọng nghẽn nghẹn:
- Muội dẫu chết cũng quyết chờ đại ca!
Hoàng Trang Long hiểu rõ lòng nàng, nên chàng hứa:
- sương muội an tâm! Ta sẽ quay lại ngay!
Không chút chần chờ, Hoàng Trang Long nắm chặt tay Hoa Nghi Dung, đề tụ chân khí, chàng hô:
- Đi!
Kim Long thân pháp lần này được Hoàng Trang Long thi triển đến mức tối diệu.
Sau tiếng "đi" của chàng, Hoa Nghi Dung cũng đã đề chân khi cho toàn thân hình nhẹ đi. Cả hai như bóng thần long, cuộn lên cao và sau vài cái uốn mình, quẩy đáp đã mất hút...
Đào Kiều Sương ở lại một mình, cũng vận dụng hết mức nội lực bình sinh, để tụ đến độ chót của Lãnh Băng công phu, dựa vào song thủ, quạt thật mạnh ra chung quanh để chống chọi lại sức lửa đang cháy

ào ạt đến, và để chờ Hoàng Trang Long trở lại.
Thời gian chờ đợi dài như dài Vô tận.
Đào Kiều Sương mệt đến ngỡ là đành phải chịu chết, và chỉ chết có mình nàng.
Hoàng thiên không nỡ phụ người có tâm.
Đào Kiều Sương vừa có ý nghĩ vẩn vơ, thì Hoàng Trang Long đã hạ thân ngay bên người nàng. Và nàng không kịp thốt lời nhớ mong, trông đợi, thì Hoàng Trang Long lại khẽ:
- Đi nào!
Rồi nhân ảnh cả hai người bay bổng lên cao, vượt khỏi tầm lửa đang cháy có ngọn Trên thinh không, không một điểm tựa, Hoàng Trang Long mấy phen quẫy mình, và đưa cả hai lướt ra xa khỏi vòng biển lửa.
Do mắt nhắm chặt, Đào Kiều Sương đang tận hưởng thú đằng vân của bậc tiên trưởng, thì tai nàng lại nghe Hoàng Trang Long kêu lên:
- Sương muội chuẩn bị giáp chiến nhé.
Kìa! Hoa cô nương đang chuẩn bị vây công. Chà, nguy hiểm thật! Nào! Ra tay ngay nào!
Tử trên cao, Hoàng Trang Long đã nhìn thấy một bọn gồm sáu người, đang áp đánh Hoa Nghi Dung, gần đó lại có thêm ba tên nữa đang quan chiến, và như đang chờ bọn Hoàng Trang Long đến.
Vì tai chàng nghe rõ lời bọn kia vừa đánh Hoa Nghi Dung, vừa nói với nhau:
- Aø này không vừa đâu! Biển lửa rộng gần hai mươi trượng mà ả thoát ra được, có đáng ngại không chứ! Hỏi Trần đường chủ xem bắt sống hay giết chết ả đây?
Hoa Nghi Dung sức đã mòn mỏi, sau một lúc lâu chống lại thần hỏa, tuy có nghỉ ngơi được giây lát, kể từ khi Hoàng Trang Long thôi tọa công, cho nên sức của nàng khó chịu đựng được thèm nữa với cả bọn sáu người quần công.
Một lần nữa cứu tinh đã đến kịp.
Bùng... ào... ào...
Hự! Phịch... phịch...
Hai tên trước mặt Hoa Nghi Dung, và hai tên một phía tả và một phía hậu, đã bị chưởng lực của ai đó chấn văng bắn ra xa...
Không kịp nhìn, xem ai đã giúp một tay Hoa Nghi Dung phản công tới tấp vào hai gàn còn lại, với toàn bộ nội lực cộng với cơn tức giận phổ vào Nhiệt Dương chưởng công.
Hai gã nãy giờ mới biết đá biết văng.
Hai gã đỡ trối chết, nhưng vẫn không sao thoát được sức nóng của

Nhiệt Dương chưởng công pha vào người. Râu tóc hai gã khô quắt lại, người như muốn phát hỏa. Lại còn nghe Hoa Nghi Dung nóng giật hét lên:
- Hỏa công này, có qua mà không có lại coi sao được. Cho bọn người thưởng thức cho biết. Xem cái nóng nào đáng sợ hơn.
Trong tiếng thét này của Hoa Nghi Dung, tiếng nạt căm hợm của Đào Kiều Sương cũng không kém phần mai mỉa:
- Nhẻ bản cô nương mà các ngươi dùng lửa được sao? Đỡ thử xem để nhớ đời.
Nhớ là đụng lửa với ai thì đụng, chừa mặt bản cô nương này ra nhé!
Kèm với tiếng nạt , Đào Kiều Sương vùng loạn tay. Lớp nào quyền phong, lớp nào chỉ lực. Tất cả đều là tuyệt học lừng danh của Lãnh Diện cư sĩ. Và một Đào Kiều Sương áp đánh vào bốn tên vừa rồi vây đánh Hoa Nghi Dung, đã bị một chưởng của Hoàng Trang Long kịp thời đẩy lăn ra, cứu nguy cho Hoa Nghi Dung.
Còn Hoàng Trang Long, sai khi vung chưởng giải tỏa bớt áp lực cho Hoa Nghi Dung, liền bị ba tên che kín mặt đang đứng phía ngoài vây bủa chặt.
Biết ngay ba gã này là chủ chốt của bọn kia, Hoàng Trang Long quyết trả hận bị truy đuổi và lại còn bị đốt, suýt nữa đã thành than.
Do đó, với toàn bộ nội lực được thăng tiếng bất ngờ nhờ vào Vạn Niên Tuyết Liên Tử, Hoàng Trang Long tả xung hữu đột như một mãnh long.
Những gì là võ công của Kim Long chân kinh bí kíp đều được Hoàng Trang Long sừ dụng bằng hết (ngoại trừ Kim Long kiếm pháp, do chàng không mang kiếm).
Bọn ba tên cuống cuồng, đỡ gạt muốn trối chết. Trong bọn có một gã Hoàng Trang Long không nhận được gã là ai, vì tất cả đều bao kín mặt. Gã này chỉ sau mười hiệp đấu với Hoàng Trang Long đã ngấm ngầm sợ hãi. Gã thừa một dịp Hoàng Trang Long tay quyền tay chưởng đối với gã đồng bọn, gã liền tung người lùi lại xoay mình chạy biệt.
Một trong hai gã còn ở đó la lớn lên:
- Hồ đường chủ! Sao lại bỏ chạy!
Gã thứ hai hừ nhẹ một tiếng khinh bỉ nói:
- Đừng kể đến lão hồ ly. Hừ! ĐỒ tham sanh uý tử!
Câu nói của hai gã lọt vào tai Hoàng Trang Long nghe như tiếng sét đánh.
Do đó vướng bận hai gã này, Hoàng Trang Long căm tức, mắng thầm:

"Hừm! Ra là tên phản đồ! Tức thật, lại để hắn trốn mất!" Tuy đuổi theo vẫn có khi đuổi kịp, nhưng Hoàng Trang Long biết rằng làm như thế là thất sách. Hai nàng sẽ gặp nguy hiểm nếu chàng bỏ đây mà đi. Vì vậy Hoàng Trang Long trút nỗi căm giận vào đầu hai gã kia.
Am! Am!
Hự! Hự!
Với toàn bộ nội lực, Hoàng Trang Long đã dùng Kim Long triệt mạch thủ, điểm vào gân cốt hai gã này. Sau đó, lại tống cho hai gã mỗi tên một chưởng.
Hai gã văng người ra xa, một gã đập thân vào vách núi đá chết tốt. Tên kia thì văng tuốt vào biển lửa, còn cháy hừng hực gần đó, khoảng độ năm trượng, gậy ông đập lưng ông! Gã đành chết cháy trong lửa do gã nổi lên.
Phòng xa tầm mắt, tên phản đồ đã biến dạng, Hoàng Trang Long lao người đến, phụ với Đào Kiều Sương đang đấu với bốn tên.
Bốn gã này, thấy Hoàng Trang Long xông vào, lia mắt nhìn bốn gã không thấy ba người kia đâu, chúng nghi ngờ, tự hỏi:
"Họ đâu? Đã chết hay là đã bỏ chạy?" Hỏi thì hỏi, bốn gã cũng thừa hiểu, phen này bọn chúng khó mong muốn sống sót.
Vì một Đào Kiều Sương, bốn gã còn có thể đánh trên tay một chút, bây giờ lại thêm một cao thủ nữa, đã giết hoặc đuổi ba tên đông bọn chạy mất. Thì hỏi làm sao bốn gã có thể chống chọi được?
Với tinh thần chủ bại, không mấy chốc bốn gã đã thất thủ.
Hự... hự...
Không bị một chỉ Lãnh Băng, thì cũng nhận một đòn Kim Long triệt mạch thủ.
Bốn gã ngã vật ra, không rõ sống chết.
Hoàng Trang Long thấy đã hạ xong cả bốn tên, chàng liền nói:
- sương muội hãy nghỉ tay! Ta sang giúp Hoa cô nương một tay nhé!
Lẳng lặng không nói một lời, Đào Kiều Sương mệt nhọc thả người ngồi xuống dưỡng lại sức lực...
Hoa Nghi Dung sau mấy lần kịch chiến, giờ đây đối địch với hai tên nhưng cũng khó bề cự nổi. Dù Nhiệt Dương chưởng có uy lực đến đâu đi nữa, nhưng nàng không còn sức đâu mà phát chưởng chống lại, nói gì đến phản công.
Nếu Hoàng Trang Long không kịp đến, thì Hoa Nghi Dung vừa thấy Hoàng Trang Long xông đến, nàng đã hồi bộ, bải hoải buông người té ra đất.
Hoàng Trang Long không chút nương tay! Chỉ sau hai cái chộp, chàng đã khóa cứng gân mạch hai tên này.

Xong trận đấu, Hoàng Trang Long để mặc Hoa Nghi Dung, Đào Kiều Sương ngồi thở dốc. Chàng gom cả sáu tên lại, hai tên nhạc Lãnh Băng chỉ của Đào Kiều Sương đều chết, tiện tay, Hoàng Trang Long ném cả hai vào biển lửa lúc này đã gần tàn, chỉ còn lại một khoảng than rực đỏ Còn lại bốn gã, Hoàng Trang Long lột bỏ tất cả khăn che mặt của chúng ra.
Quả nhiên, không ngoài dự đoán của chàng trước đây. Hai trong bốn gã là người của Hồ gia trang. Trang chủ là Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung, mà Hoàng Trang Long đã từng nghi ngờ Hồ lão chính là tên phản đồ Hồ Kỳ Đào.
Không phải lão thì còn ai cũng họ Hồ.
Bọn này gọi lại Hồ đường chủ, cũng biết Kim Long chưởng pháp và cũng che kín chân diện thành một bọn?
Điểm vào huyệt Nhân Trung của một trong hai gã này để làm cho hắn tỉnh lại.
Hoàng Trang Long hỏi gã:
- Ngươi có nhớ ta không? CÓ biết ta là ai không hừ?
Tên này gật đầu, nói:
- Biết! Không ngờ tiểu tử ngươi che mắt được Hồ lão trang chủ.
Hoàng Trang Long nhếch môi cười, và hỏi:
- Che mắt hay không, thì thiếu gia có động chạm gì đến Hồ gia. Sao bọn các ngươi lại quyết tâm truy đuổi? Lại định thiêu chết thiếu gia nữa.
Hắn nhắm mắt lại, không đáp. Hình như là gã không dám đáp lại thì đúng hơn.
Hoàng Trang Long lại hỏi:
- Thiếu gia biết bọn ngươi chỉ là hạng tay sai, nên thiếu gia không cần hỏi chi nhiều Nếu ngươi trả lời thiếu gia một câu này, thiếu gia hứa tha chết cho ngươi!
Nghe nói được tha mạng, hắn liền mở mắt ra nhìn Hoàng Trang Long nghi ngờ.
Hắn lên tiếng hỏi:
- Ngươi nói thật? Ngươi muốn hỏi gì?
Hỏi đi!
- Hồ trang chủ của các ngươi là đường chủ của bang phái gì?
Ngập ngừng thật lâu. CÓ lẽ hắn đang chọn lựa.
Sau cùng, hắn chọn con đường sống còn Hắn đáp nhẹ như sợ người nào đó ngoài Hoàng Trang Long nghe được lời hắn nói:
- cửu Trùng giáo!
Hoàng Trang Long lạ lùng, nhắc lại lời của hắn:

- Cửu Trùng giáo ư?
Dù Hoàng Trang Long thốt khẽ, nhưng cũng làm cho tên kia phải giật mình, sợ sệt! Hắn đảo tròng mắt nhìn quanh, quả nhiên đã có người nghe thấy danh từ đó.
Nhưng may cho hắn một phần, đó chỉ là hai nữ nhân cùng phe với Hoàng Trang Long. Nhưng nói sao thì nói, hắn cũng vẫn cứ sợ
Hoàng Trang Long lại hỏi tiếp:
- Danh tự này lạ thật! Nhưng tổng đàn của Cửu Trùng giáo ở đâu?
Đảo Kiều Sương, Hoa Nghi Dung đang đi đến gần Hoàng Trang Long trong khi chàng đang hỏi gã kia.
Sợ sệt hơn, hắn ngậm câm không đáp.
Rồi hắn cũng mở miệng, nhưng chỉ để hỏi:
- Ngươi bảo chỉ hỏi một câu, sao bây giờ ngươi lại hỏi nữa? Ngươi có phải là quân tử không? Sao lại không giữ lời?
Hoàng Trang Long nghe hắn hỏi liền bàng hoàng. Song lập tức Hoàng Trang Long liền tỏ thái độ chính nhân quân tử.
Vì chàng nhớ đến di thư của Nhuế thúc thúc "phải giữ chữ tín." Gật đầu, chàng bảo tên kia:
- Được! Thiếu gia giữ lời! Ngươi đi đi!
Không ngờ đến thái độ này của Hoàng Trang Long, hắn chỉ dám từ từ ngồi dậy.
Vẫn không thấy Hoàng Trang Long thay đổi ý định hắn chậm rãi bước đi. Đến khi đi được hơn trượng, hắn mới vùng bỏ chạy. Và rồi hắn mới biết hắn đã bị Hoàng Trang Long hủy đi một kinh mạch, khi hắn chỉ như một thường dân vì võ công đã theo kinh mạch bị hủy mà mất Đưa mắt nhìn theo hắn, Hoàng Trang Long nghe Đào Kiều Sương hỏi:
- Đại ca sao lại tha cho hắn?
cỏn Hoa Nghi Dung cũng lên tiếng hỏi:
- Cửu Trùng giáo? Đại ca sao lại tin lời đã vội buông tha hắn đi?
Hai người hai câu, khiến Hoàng Trang Long giật mình e rằng đã sơ thất. Chàng nói:
- Biết làm sao được khi ta đã hứa chỉ hỏi hắn một câu hỏi.
Đào Kiều Sương liền nói:
- Thế ngộ nhỡ hắn đáp không đúng thì sao? Đại ca thật quá tin người.
Ngẫm nghỉ một lúc, Hoàng Trang Long khẳng định:
- Giữa cái sống và cái chết, ta không tin rằng hắn dám dối gạt ta. Được rồi. Ở đây còn ba tên nữa, ta thử qua biết ngay thôi Nói xong, Hoàng Trang Long cứu tỉnh gã thứ hai, cũng là một trong những tên

gia nhân của Hồ gia trang.
Đợi hắn tỉnh táo hẳn, chàng mới hỏi hắn:
- Hồ trang chủ của ngươi là người Cửu Trùng giáo, phải không?
Chỉ cần nhìn vẻ mặt hoảng hốt của hắn, là cả ba người đều biết là gã vừa rồi đã nói thật. Do vậy, Hoàng Trang không cần đợi hắn trả lời nữa, chàng bảo hắn:
- Những người kia đã nói với ta rồi!
Phần ngươi, nếu muốn sống, hãy trả lời ta, chỉ một câu thôi và hãy trả lời ta, chỉ một câu thôi và phải nói thật. Nghe đây Cửu Trùng giáo chủ là ai?
Sống! Ai lại không muốn! Tên này cũng vậy. Do đó, hắn đáp nhanh:
- Tiểu nhân không biết!
Rồi như sợ bọn người Hoàng Trang Long không tin, hắn lại nói thêm:
- Tiểu nhân nói thật mà! Chỉ có các đường chủ may ra mới trả lờn câu hỏi này của công tử được.
Không ngờ đến vấn đề này, Hoàng Trang Long chưa biết phải làm sao, thì Hoa Nghi Dung đã xen vào nói:
- vậy không thể kể đến câu hỏi này. Vì ngươi đã nói được gì đâu. Bây giờ đổi lại câu khác nhẹ Tổng đàn Cửu Trùng giáo ở đâu?
Hắn cũng lắc đầu, nói:
- Tiểu nhân không biết. Chỉ có...
Hoa Nghi Dung cướp lời hắn:
- Chỉ có đường chủ mới trả lời được, phải ngươi muốn nói thế không? Hừ! Rốt cuộc cũng như là không hỏi ngươi. Thôi được bây giờ ngươi nói thử xem ngươi biết gì về Cửu Trùng giáo nào?
Hắn đáp:
- Tiểu nhân không biết gì ngoài danh tự này. Vì hôm nay, lần đầu tiên tiểu nhân thấy có nhiều người lạ mặt, tiểu nhân có hỏi thì được Hồ lão trang chủ cho biết danh tự này. Thế thôi, công tử và nhị vị tiểu thư có hỏi thêm nữa thì tiểu nhân cũng không sao đáp được.
Nghĩ lới hắn đáp có thể tin được, Hoàng Trang Long bảo hắn:
- Thôi được! Ngươi đi đi!
Cũng như tên lúc nãy, tên này vừa dợm chân chạy đi, liền biết ngay là đã bị hủy đi công lực. Thất vọng, hắn uể oải bước Ở đây Hoàng Trang Long bàn với Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung:
- Xem ra Cửu Trùng giáo gì đó là một giáo phái thần bí! Xấu tốt ra sao chúng ta không rõ, còn nếu hỏi về giáo chủ hay tổng đàn, ta sợ bọn này cũng không sao nói được. Chi bằng bây giờ Hoa cô nương và Sương muội cấp tốc hồi sơn. Thỉnh thị ý kiến của nhị vị lệnh sư xem thế nào.

Đến lúc cả giang hồ đều biết thì lo gì giáo chủ Cửu Trùng giáo không ra mặt? Hay chỉ ít là cũng có người biết tổng đàn Cửu Trùng giáo ở đâu? Ta nói thế có đúng không?
Đào Kiều Sương lo ngại, hỏi:
- Thế còn đại ca thì sao? Đại ca định đi đâu? Sau này làm sao tìm được đại ca?
Hoa Nghi Dung không lên tiếng đáp nhưng qua thần thái của nàng, Hoàng Trang Long cũng hiểu nàng cũng muốn hỏi những câu tương tự như Đào Kiều Sương vừa hỏi. Chàng đáp:
- Ta còn phải tìm lão già họ Hồ kia.
Còn vấn đề làm sao gặp được, thì...
Hoàng Trang Long do đã biết nơi cư ngụ của hai vị tuyệt đại cao nhân, nên chàng nhẩm tính thời giang đi lại của hai nàng. Nhẩm tính xong, chàng nói tiếp:
- Một tháng sau, ta sẽ đợi và hẹn gặp nhau tại Giang Nam nhé?
Trước khi chia tay, Hoa Nghi Dung không nhịn được bèn hỏi Hoàng Trang Long:
- Đại ca cho muội hỏi, đại ca luyện thần công gì mà có vầng hào quang vàng rực quanh người đại ca vậy?
Trước ánh mắt dò hỏi của cả hai nàng, Hoàng Trang Long bàng hoàng hỏi lại:
- Hai người thấy ta tọa công có hiện tượng này à? Hay lắm! Hay lắm! Hèn chi lão họ Hồ cong đuôi mà chạy. Ha ha...
ĐÓ là Kim Long hộ thể một môn công phu tuyệt diệu trong Kim Long chân kinh.
Ta thật không ngờ ta đã đạt được bậc này, quả là trong cái rủi lại gặp may. Đa tạ Sương muội đã thành toàn cho ta. Aø không, phải kể đến công lao của Hoa cô nương nữa chứ. Bằng không làm sao họ Hoàng có được ngày hôm nay. Ha ha ha...
Mặc dù không hiểu được nhiều nhưng Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung thấy chàng vui mừng đến thế, hai nàng cũng vui lây Riêng Hoa Nghi Dung có phần buồn, vì mãi cho đến lúc này, Hoàng Trang Long vẫn chưa gọi nàng bằng một giọng thân mật như chàng gọi Đào Kiều Sương.
Nhưng Hoa Nghi Dung vẫn còn hi vọng vào tương lai. Vì dẫu sao, bây giờ không riêng gì nàng mà Đào Kiều Sương cũng phải xa cách Hoàng Trang Long kia mà. Nếu khéo sắp đặt, Hoa Nghi Dung có thể hội ngộ Hoàng Trang Long trước Đào Kiều Sương. Nghĩ vậy nên Hoa Nghi Dung cố vui để từ biệt Hoàng Trang Long, cùng với Đào Kiều Sương đứng nhìn chàng lướt người đi mất hút.

Hồi 10
Vô tình lạc bước gặp nhị tiên
Thử cho biết kim long hộ thể

Sau ba ngày sục tìm kỹ khu vực Đoạn Hồn Nhai, Hoàng Trang Long không sao tìm được tung tích của Hồ Kỳ Đào tức Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung. Cũng như không phát hiện một nhân vật nào liên quan đến Cửu Trùng Giáo để tìm hiểu thêm về giáo phái thần bí nầy.
Hoàng Trang Long nhanh chóng tìm về Hồ Gia Trang, hang ổ của tên phản đồ.
Lần nầy về Hồ gia trang, Hoàng Trang Long không biết làm cách nào để che giấu thân phận. Vì chàng không biết dị dung thuật. Còn che kín mặt thì bất đắc dĩ Hoàng Trang Long mới phải làm. Không lẽ cứ bịt kín diện mạo suốt chặng đường dài trăm dặm sao ?
Do cứ mãi suy nghĩ, băn khoăn về vấn đề nầy. Hoàng Trang Long đã vượt quá con đường rẽ, dẫn về Hồ gia trang. Đến khi kịp nhận định lại phương hướng. Hoàng Trang Long tiếc cho chặng đường dặm đã đi lố.
Bây giờ, trước mặt Hoàng Trang Long là một con đường ruột dê ngoằn ngoèo, dẫn sâu vào trái núi trước mặt.
Trời đã sắp chiều. Nếu không đi vào đường nhỏ nầy, Hoàng Trang Long không biết có tìm được chỗ nào để trú ngụ khi đi thẳng không . Còn nếu như theo con đường nhỏ, chàng hy vọng tìm được một xóm nhỏ nào đấy, có chừng mười nóc nhà, giống thôn xóm nhỏ trước đây, chàng đã cùng Nhuế thúc thúc sinh sống.
Cuối cùng Hoàng Trang Long đánh liều đưa ngựa vào con đường ruột dê nhỏ bé ấy.
Con đường dẫn vào khá dài, thị tuyến của Hoàng Trang Long luôn bị núi đá che chắn. Có khi con đường lại nằm phía dưới nhiều tảng đá chồng chất, công kênh lẫn nhau, nhìn mà phát sợ.Con đường chấm dứt một cách đột ngột vì bị một con suối nhỏ chắn ngang.
Dừng ngựa bên nầy con súôi, Hoàng Trang Long thấy mừng, vì qua khỏi con suối, qua luôn một bãi đá lổn ngổn, chàng đã nhìn thấy một thạch thất khá lớn. Phía trước gian thạch thất có trồng nhiều loại rau xanh và có cả hoa nữa.
Ước lượng chiều rộng con suối, biết ngựa không thể vượt qua được,

Hoàng Trang Long thả ngựa bên nầy bờ, còn chàng thì phi thân vượt qua.
Đến lúc đạp chân bước vào bãi đá, Hoàng Trang Long kinh ngạc, khi nhận ra bãi đá lộn xộn nầy được bố trí theo một trận pháp. Do đã dày công nghiên cứu về kỳ môn trận pháp, Hoàng Trang Long không rối loạn khi thấy không gian chợt biến đổi. Lúc thì âm u, lúc thì lại có tiếng sấm động, gió lốc…
« Tất cả đều là ảo giác ! »
Chàng tự nhủ và bình tâm tìm cách giải phá trận đồ. Có lúc như đã nghĩ ra, nhưng sau vài bước di chuyển, Hoang Trang Long biết ngay là không phải. Đành phải tìm hiểu lại, trong khi chàng thầm khen : « Người lập trận đồ nầy quả là bậc cao nhân ! »
Sau nhiều lần thử nghiệm, Hoàng Trang Long mới tìm được cách giải phá. Nhưng do không nỡ phá, chàng chỉ đi xuyên qua trận pháp, vào được đến trước gian thạch thất.
Định lên tiếng gọi chủ nhân, thì Hoàng Trang Long đã nghe tiếng chủ nhân gọi :
- Đã vượt qua Thái Ất đồ trận của ta, sao lại đứng ngây ra đó ? Vào nhà đi !
Chỉnh lại y phục, Hoàng Trang Long biết chàng sắp gặp cao nhân. Hướng vào thạch thất, chàng nói :
- Hậu sinh là Hoàng Trang Long. Do lỡ đường, nên có quấy rầy chủ gia. Đa tạ chủ gia không trách phạt.
Rồi đường hoàng, Hoàng Trang Long bước vào trong thạch thất. Thạch thất là tên gọi, chứ thật ra chỉ là gian nhà tranh bình thường, phía trước được chủ nhân dùng đá tảng dựng chồng lên nhau giả như núi đá. Nếu đứng phía trước mà nhìn như Hoàng Trang Long lúc nầy, ai cũng lầm mà gọi là thạch thất. Qua khỏi lớp đá phía trước, Hoàng Trang Long phải xô nhẹ vào tấm liếp làm cửa mới vào được gian nhà. Và Hoàng Trang Long phải một lần nữa thi lễ. Vì trước mặt Hoàng Trang Long là một đạo sĩ, tuổi cỡ thất tuần, đang đưa mắt có thần nhìn vào chàng.
- Tiểu bối xin được bái kiến lão đạo trưởng . Xin lão đạo trưởng dạy cho biết cách xưng hô.
Lão đạo trưởng, da mặt nhăn nheo, vẫn nhìn Hoàng Trang Long mà nói :
- Khéo nói lắm ! Biết tôn kính người trưởng thượng quả là đáng khen ! Cứ gọi ta là Thái Ất đạo trưởng ! Ngỡ là bạn già ta đến, nào ngờ… Bé con, niên kỷ được bao nhiêu ? Hay là có ai chỉ dạy mà qua được Thái Ất đồ trận của ta ?

Hoàng Trang Long ngỡ ngàng khi nghe danh xưng lạ lẫm. Chàng thành thật đáp :
- Là tiểu bối tìm cách vào một mình ! Sao Thái Ất đạo trưởng lại phải hỏi đến niên kỷ của tiểu bối ?
- Khá lắm ! Ta chỉ muốn biết niên kỷ của ngươi để mà tự so sánh đấy thôi ! Thế ngươi vượt qua được, ắt hẳn ngươi phá được trận đồ của ta ?
- Vâng, tiểu bối đã biết cách phá trận và cũng có thể biến hoá cho trận đồ huyền ảo hơn thập bội !
- Ngươi làm được ? Bằng cách nào ?
Trước khi biết rõ con người của Thái Ất đạo trưởng. Hoàng Trang Long không thể nói được, sợ rằng… nối giáo cho giặc ! Hoàng Trang Long tìm cách dò hỏi khéo :
- Đạo trưởng sao lại tiệm tu nơi đây ? Danh xưng của đạo trưởng lạ quá, tiểu bối chưa từng nghe ai nhắc đến ! Đạo trưởng nói có người bạn già ư ? Là vị nào vậy ? Đạo trửơng có thể nói cho tiểu bối biết được không ?
Quan sát nét mặt của chàng trai trẻ tuổi đứng trước mặt, thấy vẻ chính khí lộ rõ trên nét mặt chàng, đạo trưởng bèn đáp :
- Sáu mươi năm, ngươi là người đầu tiên đến được nơi đây . Trông vào mặt ngươi, ta biết ngươi là chính nhân quân tử ! Vậy người có nghe ai nhắc đến võ lâm Tam Tiên không ?
Càng nghe nói, Hoàng Trang Long càng giật mình, kinh ngạc.
« Sáu mươi năm ư ? Lão chỉ độ thất tuần, nếu đã ở đây sáu mươi năm, không lẽ lão tiệm tu từ lúc còn để chỏm ? Vô lý thật ! »
Đến khi lão đạo trưởng nói dứt câu, chàng bật hỏi :
- Võ lâm Tam Tiên là ai ?
Mỉm cười khoan nhân, Thái Ất đạo trưởng lại nói :
- Ngươi không nghe đến, thế còn sư phụ ngươi, sư tổ ngươi ? Không ai nhắc đến danh tự nầy cho ngươi biết sao ?
Lắc đầu, Hoàng Trang Long đáp :
- Tiểu bối không có sư phụ, chỉ có nghĩa phụ, nhưng nghĩa phụ của tiểu bối không biết đến danh tự nầy !
- Thế còn song thân ngươi ? Nội tổ, ngoại tổ ngươi đâu ? Ít ra ngươi cũng có bậc trưởng thượng nào đó chứ ?
- Song thân tiểu bối đã bị kẻ thù hãm hại lúc tiểu bối còn bé ! Còn nội tổ, ngoại tổ thì tiểu bối.. không biết là có hay không ?
Thái Ất đạo trưởng lại hỏi :
- Thế những nhân vật lớn tuổi hiện còn sống trên giang hồ, ngươi ít ra cũng đã đi đó đi đây nhiều, không lẽ ngươi không nghe ai nói đến

Võ Lâm Tam Tiên sao ?
Lắc đầu, Hoàng Trang Long đành làm lão đạo trưởng thất vọng :
- Do tiểu bối chỉ mới xuất đạo, nên không gặp được nhân vật giang hồ nào lớn tuổi ! Tuy nhiên, với lớp nhân vật trẻ tuổi, tiểu bối cũng không nghe người nào được sư phụ của họ nhắc đến danh tự Võ Lâm Tam Tiên cả !
- Vậy là sao ? Mới chỉ có một giáp tý mà không một người nào còn nhớ đến chúng ta cả sao ? Hừ… lòng người giang hồ sao lại vô ơn và chóng quên đến thế nhỉ ? Đâu ? Ngươi kể cho ta nghe những nhân vật nào bây giờ được giang hồ xưng tụng đề cao nào ?
Nghe lão đạo trưởng hỏi một hồi. Hoàng Trang Long biết rằng chàng đã gặp bậc kỳ nhân, ẩn thế đã lâu. Do đó, chàng liền kể ra, xem thử hoặc giả lão đạo trưởng có biết người nào không . Chàng từ từ kể :
- Lãnh Diện cư sĩ với Lãnh Băng Chỉ Pháp, đạo trưởng có biết không ?
Nhíu mày một lúc, Thái Ất đạo trưởng lắc đầu, đáp :
- Không biết !
- La Sát sư thái với Nhiệt Dương Công thì sao ?
- Không biết !
- Hoàng Thạch Nguyên với Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao ?
- Không nghe nói đến tuyệt kỹ nầy !
- Còn Kim Long Chân Kinh với Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung ?
- Kim Long Chân Kinh à ? Biết ! Nhưng ta chỉ biết đấy là võ học đã thất truyền gần hai trăm năm của người phái Thanh Thành mà thôi ! Còn tên tiểu tử có danh hiệu Kim Diện Phật Tâm thì không nghe, không biết ! Có điều, ta không thích những người có lòng nầy mà diện mạo nọ ! Khả nghi lắm ! Còn ai nữa không bé con ?
Hoàng Trang Long đáp :
- Không còn ai nữa ! Nếu không kể đến, gần đây có một giáo phái lạ xuất hiện, mà giáo chủ của giáo phái nầy có khả năng võ công vào hàng đại thượng thừa ! Không may, tiểu bối chưa biết được diện mạo cũng như tên của giáo chủ để nói cho đạo trưởng biết.
Thái Ất đạo trưởng đành nói :
- Thôi được ! Bây giờ đã tối ! Chắc ngươi cũng đã đói ? Đợi dùng bữa xong, ta sẽ kể một thiên cố sự cho ngươi nghe ! Nào, xuống đất !
Hoàng Trang Long theo dõi Thái Ất đạo trưởng đi vào hậu thất, để dùng bữa…
Sau đó, dưới ánh đèn dầu lạc hiu hắt, bên chén trà đậm mùi sơn dã. Thái Ất đạo trưởng bắt đầu thuật lại cho Hoàng Trang Long nghe một

thiên cố sự võ lâm cách đây đã được sáu mươi năm. Lão kể…
…. Ta được người giang hồ thuở đó gọi là Đạo Tiên, không hiểu vì ta tiên phong đạo cốt, hay họ muốn ngạo mà gọi như vậy, ta cũng không biết ! Chỉ biết là ta đã thành danh trên giang hồ hai mươi năm dư ! Còn hai người nữa cũng được gọi là Tiên. Một vị Phật tiên, là bạn già của ta, có pháp hiệu là Vô Trần ! Chúng ta sỡ dĩ kết làm bạn, chẳng qua vì cùng được gặp chung làm một nhóm Tiên ! Cũng không đúng lắm, vì nếu như thế ngươi sẽ hỏi tại sao ta lại không kết bạn được với một Tiên nữa trong nhóm, được gọi là Kiếm Tiên ? Ta và hoà thượng Vô Trần còn kết nhau vì đều là người tu hành ! Tuy mỗi người mỗi lối. Một đạo gia, một Phật gia. Nhưng dù sao cũng là người xuất gia ! Ngươi hiểu điều nầy chứ ? Lúc đó, ngoài võ lâm Tam Tiên còn có Cưủ ma ! Cưủ ma làm loạn giang hồ, chết chóc xảy ra liên miên. Bọn chúng còn rêu rao : « Cửu Ma Trường Tồn. Tiêu Tam Tiên ! Diệt Tam Tiên. Cửu Ma Trường Cửu ! » Vậy đó ! Bọn Tam Tiên chúng ta không vì lời châm chọc của Cửu Ma mà ra tay, nhưng là vì võ lâm mà phải hành động . Sáu mươi năm trước, Tam Tiên và Cửu Ma gặp nhau trên Thái Hành Sơn ! Ba ngày ba đêm khổ chiến, kết quả không đến nỗi tồi. Cửu Ma không trường tồn như chúng đã rêu rao ! Và Tam Tiên không bị tiêu như Cửu Ma đã tưởng ! Vậy mà ngày nay… Lòng người giang hồ thật là chóng quên. Không trách bọn trẻ các người không biết đến !
Thái Ất đạo trưởng kể không dài, nhưng khi đạo trưởng vừa dừng lời, đạo trưởng không thấy Hoàng Trang Long trầm trồ ngợi khen, ngược lại, Hoàng Trang Long lại trầm ngâm không nói. Không nói là không nói với Thái Ất đạo trưởng, chứ thật ra Hoàng Trang Long có nói. Nói lẩm bẩm một mình :
- Cửu Ma… Cửu Trùng Giáo… Cửu Ma, Cửu Trùng Giáo không lẽ là những nhân vật ngày xưa sao ? Bọn họ còn sống được sao ?
Thái Ất đạo trưởng nghe được, hỏi :
- Bé con ! Ngươi làm sao thế ? Ngươi nói gì ? Ai còn sống chứ ?
Hoàng Trang Long nhìn Thái Ất đạo trưởng, chàng nói rõ ý nghĩ của mình :
- Là tiểu bối nghĩ và so sánh vậy thôi ! Vì có chữ Cửu trùng lập ngẫu nhiên nầy ! Đạo trưởng , thế lúc bấy giờ, võ lâm Tam Tiên các vị có chứng thật là Cửu Ma đã chết không ? Hay Cửu Ma chỉ bị thương tích ?
Thái Ất đạo trưởng muốn … nổi giận lên, khi nghe Hoàng Trang Long hỏi như vậy ? Đạo trưởng bèn hỏi :
- Theo như ngươi, ngươi sống được không, nếu ngươi bị tàn phế

một chi, bị cương khí chấn đến thổ huyết, lại bị chưởng phong quét như lá rụng, rơi xuống vực thẳm từ đỉnh Thái Hành Sơn ?
Lắc đầu, Hoàng Trang Long đáp :
- Mười phần chết đủ mười !
Đạo trưởng cười tươi, nói tiếp :
- Vậy đó ! Cửu ma bị Kiếm Tiên huỷ một chi, bị Thái Ất cương khí của ta chấn đến thọ trọng thương thổ huyết, rồi lại còn được Vô Trần Phật Tiên đưa về Tây Thiên bằng Bối Diện chưởng, rơi xuống vực thẳm. Vậy mà ngươi lại hỏi có còn sống được không ? Ngươi nói sao nào ?
Hoàng Trang Long vẫn nghi hoặc, giải thích tiếp :
Cửu Trùng giáo mà tiểu bối có nói. Giáo chủ thì như thế nào, tiểu bối chưa biết ! Chỉ biết là trong giáo phái nầy, chỉ là hạng đường chủ thôi, đã có võ công ngang với bậc cao nhân đương đại ! Hay nói cho chính xác hơn, một trong tam tuyệt đại cao nhân bây giờ chỉ là đường chủ của giáo phái nầy mà thôi ! Do vậy, tiểu bối nghĩ đến võ công của Giáo Chủ Cửu Trùng giáo mà nghĩ là Cửu Ma còn sống, hoặc là hậu nhân của Cửu Ma. Nếu quả là thế, tiểu bối e giang hồ phải một phen kinh biến ! Lúc đó, chắc lại phải nhờ tam vị ra tay cứu vãn thôi !
Lắc đầu, Thái Ất đạo trưởng nói :
- Không thể như thế được ! Cửu Ma không thể sống và Cửu Ma không hề có truyền nhân ! Bằng không, bọn Tam Tiên chúng ta làm sao yên tâm mà hưởng thú thanh nhàn ? Còn nữa, nếu bọn Cửu Trùng giáo nào đó ngươi vừa nói, võ công cỡ đó, theo ta nghĩ, là người giang hồ bây giờ đã quá kém cỏi, so với thời của bọn ta ! Ngươi đừng nghĩ là ta quá tự cao, chứ tuyệt đại cao nhân gì lại có võ công ngang hàng bậc đường chủ của người ta ? Ngươi nói có phải không ? Ta nói có đúng không ? Kém, kém, kém !
Thái Ất đạo trưởng càng nói, càng lớn tiếng chê bai ! Hoàng Trang Long đành chịu, chàng nghĩ :
- Không lẽ giang hồ bây giờ kém đến thế thật sao ?
Mãi suy nghĩ, Hoàng Trang Long không nghe Thái Ất đạo trưởng vừa nói gì… chỉ nghe lão hỏi khí lớn :
- Sao ? Ngươi mặc nhiên chịu kém à ?
Hoàng Trang Long không hiểu, đành hỏi lại cho rõ :
- Đạo trưởng bảo sao ? Tiểu bối kém là kém về phương diện nào ?
Thái Ất đạo trưởng nói :
- Là ta bảo ngươi : Ta thấy ngươi vượt được Thái Ất đồ trận của ta. Ta những tưởng võ công của ngươi phải vào hạng khá ! Bây giờ

nghe ngươi nói, ta thất vọng, vì võ công ngươi chắc là kém. Vì ngươi không là tuyệt đại cao nhân gì đó ! Ngươi đồng ý thế không ?
Bẽn lẽn, Hoàng Trang Long chỉ chút nữa là đã gật đầu đồng ý. Nhưng chực nhớ lại nội công của chàng bây giờ, sau khi ăn được Vạn Niên Tuyết Liên Tử, và lại nhớ đên Kim Long hộ thể, không là cương khí thì là còn gì ? Nên, Hoàng Trang Long đáp :
Tiểu bối… không biết tiểu bối vào hạng nào ? Vì … tiểu bối chưa động thủ với Tam tuyệt đại cao nhân ! Nếu không kể đến có một người trong tam tuyệt đại cao nhân đã bỏ chạy khi vừa đụng độ với tiểu bối !
Nhướng cao chân mày bạc, rủ xuống tận mắt, đạo trưởng Thái Ất hỏi :
- Ngươi muốn thử không ?
Hoàng Trang Long hỏi :
- Thử ? Thử sao ? Đấu với đạo trưởng à ? Tiểu bối nào dám.
Khinh khỉnh, Thái Ất đạo trưởng nói :
- Ai bảo ngươi đấu với ta ? Là ta chỉ nói ngươi, ta muốn thử xem võ công của ngươi vào hạng nào mà thôi . Chứ ngươi làm sao đủ tư cách đấu với ta ?
- Thử cách nào ? Đạo trưởng nói thử xem ? Tiểu bối e làm đạo trưởng thất vọng !
Xăng xái, Thái Ất đạo trưởng đứng lên giữa nhà. Đạo trưởng nói :
- Ta vận công chịu đựng ngươi ba chưởng. Nếu ngươi làm thân mình ta lay động, võ công ngươi sẽ được xếp vào loại khá ! Thế nào ? Thử không ?
Hoàng Trang Long lưỡng lự… Nhưng nghĩ lại chàng thấy không ngại . Vì dầu sao, chàng chỉ là hàng hậu sinh, còn Thái Ất đạo trưởng lại là một trong võ lâm Tam Tiên. Không lẽ đạo trưởng lại thua ? Còn chàng, dẫu có thua cũng không hề gì.
Do đó, Hoàng Trang bèn nói :
- Được ! Tiểu bối xin thử một phen. Đạo trưởng lưu tâm nhé.
Thái Ất đạo trưởng đáp :
- Động thủ đi. Ta đã sẵn sàng.
Khẻ đề tựu chân lực, Hoàng Trang Long đẩy vào Thái Ất đạo trưởng một chưởng Kim Long với sáu thành phần hoả hầu.
B…u..u….n….g !
Người Thái Ất đạo trưởng vẫn đứng yên, sau khi chịu một chưởng của Hoàng Trang Long. Nhưng đạo trưởng cũng lên tiếng khen :
- Khá ! Khá ! Ngươi đã dùng hết sức chưa ?
Hoàng Trang Long đã ngờ trước kết quả sẽ là như thế ! Nên nghe

đạo trưởng hỏi, chàng chỉ lắc đầu, đáp nhỏ :
- Chưa hết sức !
Đạo trưởng lại giục :
- Sao lại không dùng hết sức mà đánh ? Ngươi sợ ta bị trọng thương dưới chưởng của ngươi à ? Tầm ruồng ! Đánh lại đi !
Lần nầy, Hoàng Trang Long nhấn thêm hai thành hoả hầu, kèm theo nội công Kim Long hộ thể đánh ra. Chưởng kình phát ra ánh vàng kim, dưới ánh sáng yếu ớt của đĩa đèn dầu lạc, càng thêm rực rỡ hơn !
B….u…u…u….n……g.. !
Thân người của Thái Ất đạo trưởng lay động không ngớt dưới sức đẩy cuồng bạo của chưởng kình Kim Long, có nội công Kim Long hộ thể truyền vào. Không buồn đốt lại đĩa đèn đã bị chưởng phong quạt tắt, Thái Ất đạo trưởng gầm lên, nói :
- Khá lắm ! Khá lắm ! Ngươi đã dùng hết chân lực chưa, bé con ?
Hoàng Trang Long kinh ngạc trước kết quả không ngờ trước nầy. Nhưng chàng vẫn thành thật đáp, khi nghe đạo trưởng hỏi :
- Còn hai phần chân lực nữa, tiểu bối chưa dùng đến .
Thái Ất đạo trưởng nói lớn như quát :
- Được ! Xem ra ngươi cũng vào hạng khá đó ! Còn một chưởng nữa, bây giờ ngươi đề phòng nhé. Coi chừng sức phản chấn của Thái ất cương khí nghe, bé con !
Liền sau câu nói của Thái Ất đạo trưởng, có tiếng niệm Phật hiệu vang lên :
- A di đà Phật ! Có việc gì mà đạo huynh phải động nộ vậy ?
Chưa thấy người, vừa nghe tiếng nói, Hoàng Trang Long đã biết ngay là Vô Trần đại sư đang đến. Vì có ai đến được nơi đây đã sáu mươi năm qua như đạo trưởng Thái Ất đã nói . Hơn nữa, còn ai gọi Thái Ất đạo trưởng là đạo huynh, ngoài Phật tiên ?
Quả đúng như vậy, vì Thái Ất đạo trưởng đã nói thêm :
- Vô Trần Phật huynh có muốn xem thì cứ vào mà xem. Nhưng không được can thiệp vào việc của Thái Ất ta !
Tiếng nói của Vô Trần đại sư lại cất lên, lúc nầy thì ở ngay trong nhà, gần cửa vào :
- A di đà Phật ! Chỉ vì tiểu thí chủ nầy mà đạo huynh phải dùng đến Thái Ất cương khí sao ? Lão tăng ta nào muốn xen vào việc của đạo huynh, nhưng chỉ e… gian nhà nhỏ bé nầy khó mà đứng vững được với sức phản chấn của lớp cương khí hộ thân ấy ! Đạo huynh có biết điều nầy không ?
Nhân lúc ngần ngừ của Thái Ất đạo trưởng, Hoàng Trang Long lên

tiếng với Vô Trần Phật Tiên :
- Tiểu bối là Hoàng Trang Long xin được ra mắt Phật Tiên lão đại sư ! Lão đại sư, tiểu bối nào dám khinh thường mà thử với Thái Ất cương khí. Nhị vị lão nhân gia là đại kỳ nhân ẩn thế. Hôm nay, một lúc mà tiểu bối được gặp hai vị Phật và Đạo Tiên quả là tam sinh hữu hạnh !
Thái Ất đạo trưởng vẫn cương quyết nói :
- Thế nào bé con ? Ngươi định mượn cớ để tháo lui ư ? Không được đâu, ta không tin ngươi chưa vận dụng hết chân lực . Không lẽ bằng vào niên kỷ của thằng bé con ngươi lại chỉ với tám thành hoả hầu, mà có thể làm lay động thân hình của ta ư ? Vô Trần ! Huynh có tin được điều nầy không ?
Vị Phật Tiên chỉ hiền hoà cười, không nói, mà nhìn vào Hoàng Trang Long. Còn Hoàng Trang Long thành thật đáp :
- Tiểu bối tuy còn trẻ, nhưng được sự giáo dưỡng từ ấu thơ. Tiểu bối nào dám dối gạt một ai, huống hồ đây lại là Nhị Tiên trong Võ Lâm Tam Tiên . Nhưng xét lại năng lực, tiểu bối thật tình không dám đem tánh mạng mình để thử qua uy lực của Thái Ất cương khí.
Phật Tiên tuy nghi ngờ lời nói của Hoàng Trang Long, nhưng đại sư thừa biết sự uy mãnh của Thái Ất cương khí, nên đại sư nói :
- Đạo huynh ! Đã thế thì thôi, đừng cưỡng bách người. Xem ra đạo huynh đã ngứa ngáy tay chân lắm rồi, phải không ?
Thái Ất đạo trưởng vẫn khăng khăng gần như là nài nỉ Hoàng Trang Long :
- Ngươi cứ an tâm ! Đạo hạnh ta thế nầy, không lẽ để ngươi gặp bất trắc sao ? Ngươi co đầu rút cổ thế nầy sao phải là nam nhi ?
Mang tiếng là co đầu rút cổ, Hoàng Trang Long thoáng bực tức, liền nói :
- Đã vậy ! Xin đạo trưởng chuẩn bị nha !
Và thật lòng thì Phật Tiên cũng muốn được xem qua võ công của Hoàng Trang Long, nên đại sư liền can
ngăn và nói :
- A di đà Phật ! Nếu vậy thì… xin tất cả hãy bước ra ngoài ! Rồi mặc tình mà thử .
Nói xong, Phật Tiên đã lướt người ra ngoài. Thái Ất đạo trưởng và Hoàng Trang Long cũng lần lượt
bước ra.
Đến một chỗ trống trải, Thái Ất đạo trưởng dừng lại, nhìn Hoàng Trang Long và dặn :
- Bé con ! Khi nào vị Phật Tiên kia bảo, người hãy phát chưởng nhé !

Nói xong, đạo trưởng liền trụ bộ vận lực lên. Một màn khí trắng mờ mờ bắt đầu hiện quanh thân người
của Thái Ất đạo trưởng. Biết đấy là Thái Ất cương khí đã được Thái Ất đạo trưởng vận dụng để bảo hộ
châu thân. Hoàng Trang Long không dám khinh suất, cũng vận hết toàn bộ công lực, đưa nội công Kim
Long hộ thể lên phổ vào song chưởng.
Đứng ngoài, Phật Tiên Vô Trần đại sư thất kinh khi nhìn thấy vầng khí sáng cuộn quanh người trang
thanh niên trẻ tuổi ! Phật Tiên biết đây là một môn công phu của đạo gia mà không hiểu làm sao Hoàng
Trang Long luyện được khi niên kỷ còn nhỏ ?
Vẫn muốn được xem cho mãn nhãn, vị Phật Tiên vừa lùi xa hơn, vừa khẻ quát :
- Nào !
Hoàng Trang Long nghe hiệu lệnh liền đẩy mạnh song chưởng ra.
Thái Ất đạo trưởng do vẫn mở mắt khi nhìn vào Hoàng Trang Long lúc vận dụng công lực, nên đạo
trưởng e dè trước vầng sáng bao quanh người chàng ta. Đạo trưởng cơ hồ quên mất lời mình đã nói là sẽ nương tay, không để Hoàng
Trang Long bị sức phản chấn của Thái Ất cương khí, làm nguy đến tánh
mạng. Lúc đạo trưởng thấy Hoàng Trang Long đẩy song chưởng ra, đạo trưởng liền tăng thêm công lực ;
khiến vầng khí đục quanh người thêm dày đặc, thân người của đạo trưởng như biến mất vào trong vầng
khí trắng.
Là kỳ nhân, một trong võ lâm Tam Tiên, Phật Tiên làm sao không thấy hành động nầy của Đạo Tiên ?
Do đó, Phật Tiên liền lẩm bẩm :
- Nguy tai !
Rồi Phật Tiên vô hình dung bước tới gần hơn, chuẩn bị đỡ lấy thân người của Hoàng Trang Long, sẽ bị
sức phản chấn đẩy bay ra sau. Vầng khí của Thái Ất đạo trưởng càng dày đặc như bức màn khói, thì
Hoàng Trang Long càng thêm quyết tâm. Chàng muốn được một lần thử qua môn Kim Long hộ thể của
chàng, để sau nầy nếu gặp đối thủ thì cũng dễ dàng tính đường tiến thoái.
Do đó, Hoàng Trang Long cắn chặt răng, vẫn giữ chắc song thủ, kiên

quyết đẩy mạnh vào.
Nói lại thì dài dòng, mọi việc xảy ra thật mau lẹ, không đầy cái chớp mắt.
B…u….u….u….n….g… !
Đúng với dự đoán của Phật Tiên. Hoàng Trang Long quả nhiên đã bị sức phản chấn dữ dội của Thái Ất cương khí đẩy bay. May nhờ có dự liệu trước, Phật Tiên lượn người tới, kịp đón đỡ thân hình đã mềm vặt của Hoàng Trang Long !
Sức phản chấn đã làm cho Hoàng Trang Long ngất đi vì sức ép kinh hồn.
Đồng thời, nội tạng của chàng đã bị chấn thương nghiêm trọng. Nếu không có vị Phật Tiên đón đỡ kịp lúc thì Hoàng Trang Long không biết sẽ bay xa đến đâu và sẽ ra sao?
Hoàng Trang Long cũng không biết được kết quả sau một chưởng thử sức.
Riêng Phật Tiên đã nhìn được và Phật Tiên quá đỗi kinh ngạc khi thấy Thái ất đạo trưởng với Thái ất cương khí mà cũng bị nội lực của chàng trai đẩy lùi ra sau đến gần trượng. Và vầng khí trắng đục nhờ nhờ gần như tan biến đi.
Bây giờ Đạo Tiên đang ngồi dưỡng lại sức lực đã bị tổn hao.
Để mặc cho Đạo Tiên ngồi đó, Phật Tiên đưa Hoàng Trang Long vào tịnh thất của Thái ất đạo trưởng để xem lại thương tích cho chàng.
Đốt lên (ra đèn dầu, khêu ngọn cho sáng hơn, Phật Tiên điểm nhanh vào những trọng huyệt của Hoàng Trang Long. Xem lại mạch, Phật Tiên lắc đầu, đặt một tay vào huyệt Bách Hội, một tay vào đan điền, trút sang người Hoàng Trang Long một ít nội lực, cố làm cho Hoàng Trang Long ổn định lại chân lực đang chạy loạn xạ trong người. Gần tàn một canh, Hoàng Trang Long mới tỉnh dậy.
Vừa tỉnh dậy, Hoàng Trang Long nghe có tiếng nói bên tai:
- Bảo thủ chân ngươi, ổn định lại chân lực Rồi hãy ngồi lên tự trị thương thế ngay tức khắc!
Tuy chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng Hoàng Trang Long biết ngay đây là chuyện quan trọng. Không chậm trễ, Hoàng Trang Long ngồi dậy tĩnh tọa ngay.
Trời đã lại sáng, Phật Tiên thở phào mở mắt ra, và thấy Đạo Tiên gật đầu như chào đại sư nhưng vẫn nghiêm trọng nhìn vào phía sau, chếch về bên tả đại sư. Phật Tiên xoay đầu, nhìn theo ánh mắt của Đạo Tiên và kinh ngạc nhìn Hoàng Trang Long đang ngồi nhập định trong vầng hào quang sáng chói.
Phật Tiên nhẹ chân đứng lên và đi ra ngoài đồng thời ra dấu cho Đạo

Tiên bước theo. Phật Tiên hỏi:
- Chuyện đêm qua là thế nào? Sao lại xảy ra chuyện thử thách?
Đạo Tiên nghiêm giọng đáp:
- Chả là thế này: Thằng bé ấy tình cờ đến đây. Sau một hồi nói chuyện, ta mới biết người giang hồ bây giờ không ai còn nhớ đến chuyện sáu mươi năm trước. Kế đó đợi ta thuật lại xong chuyện cũ, thằng bé ấy nghi ngờ bọn Cửu Ma còn sống, hoặc còn hậu nhân.
- Chỉ có thế mà Đạo huynh muốn thử sức hắn ta sao?
Lắc đầu, Đạo Tiên nói:
- Không phải! Ta đâu bộp chộp đến thế! Nhưng hắn ta còn nói: "Bây giờ có bọn Cửu Trùng giáo nào đó mới xuất hiện." Hắn lo rằng đấy chính là bọn Cửu Ma ngày xưa, vì hắn bảo, "những tên đường chủ của giáo phái này có võ công ngang bằng với bọn tuyệt đại cao nhân nào đó của võ lâm bây giờ." Ta mới bảo là: "Võ lâm bây giờ đã kém cỏi." Sau đó, ta đề nghị hắn cứ đánh chưởng vào ta, để ta lượng định lại xem sao. Này Phật huynh, Phật huynh nghĩ sao? Nếu võ công như hắn mà không có tuyệt đại cao nhân nào đó đương đại, không lẽ bọn ta già rồi, đâm ra kém cỏi, không bằng bọn trẻ bây giờ sao?
Phật Tiên không đáp, mà lại hỏi:
- Kết quả việc đêm qua như thế nào?
Đạo huynh có bị sao không?
Nhắc lại việc đêm qua, Thái ất đạo trưởng chắt lưỡi đáp:
- May mà ta đã tăng thêm công lực, bằng không... ta đã bị trọng thương dưới chưởng của thằng bé ấy rồi!
- Đạo huynh đã sừ dụng bao nhiêu chân lực?
- Tám thành hỏa hầu! Đã đến mức đó mà ta phải tĩnh tọa gần hai canh giờ mới lấy lại được công lực bị tổn hao.
Giật mình, không ngờ Đạo Tiên đã dùng đến tám thành công lực.
Phật Tiên nói nhận định của đại sư cho Đạo Tiên nghe:
- Nếu vậy, tiểu thí chủ kia chân lực đã đạt đến mức đạt thành. Lão tăng ta nghĩ.. chắc là phải có nguyên do gì đây.
Hay là tiểu thí chủ ấy đã gặp kỳ tích gì chăng? Xem kiểu cách tiểu thí chủ ấy ngồi thổ nạp, lão tăng ta e công lực của tiểu thí chủ ấy đã một lần đại tiến.
Tử trong nhà, đã vang ra giọng nói của Hoàng Trang Long:
- Quả là công lực của tiểu bối được tăng tiến bất ngờ! Đa tạ sự tài bồi của nhị vị lão tiên.
Phật Tiên nhìn Hoàng Trang Long đã bước ra, đại sư đáp:
- A di đà Phật! Lão tăng ta không có công lao gì trong sự tinh tiến nội

lực của tiểu thí chủ! Cái đó, tiểu thí chủ hãy tự xét lại mình. Tiểu thí chủ có gặp kỳ tích gì không? Nếu có, thì tiểu thí chủ hãy cám ơn vị đạo trưởng đây. CÓ khi là nhờ sức phản chấn làm cho chân lực của tiểu thí chủ phát huy hết uy lực sẵn có trong người. Nào, hãy nhớ lại xem!
Nhớ lại Vạn Niên Tuyết Miên Tử, Hoàng Trang Long gật đầu đáp:
- Đúng là tiểu bối vừa được phục Vạn Niên Tuyết Liên Tử cách đây không lâu.
Đạo Tiên nói ngay:
- Thảo nào! CÓ thế chứ! Không lẽ bọn già ta lại tụt hậu sao? Này, bé con! Cũng là dịp may cho ngươi! Thôi ngươi đi đi, ta không thể giữ chân ngươi lâu. Còn bọn Cửu Trùng giáo nào đó, nếu có gì khó khăn hãy đến cho bọn già ta hay. CÓ thể, bọn ta sẽ giúp ngươi một phen. Thế nhé!
Phật Tiên cũng dặn:
- Tiểu thí chủ! VÕ công của tiểu thí chủ bây giờ so ra không kém bọn Tam Tiên chúng ta là bao, tiểu thí chủ nhớ đừng tạo nhiều sát nghiệp nhé! Cố lấy cái đức mà cải hóa cái ác nhé! Trừ phi đã đến mức tột cùng thì hãy ra tay. Thôi! Tiểu thí chủ hãy đi đi!
Nhớ lại về trận đồ phía trước thạch thất của Thái ất đạo trưởng, Hoàng Trang Long nói ngay về cách sửa đổi cho đạo trưởng nghe:
- về Thái ất đồ trận, nếu đạo trưởng dịch chuyển Kham Đoài, phối hợp với sự hoán vị hai cửa Càn và Khôn, thì trận thế sẽ huyền ảo thêm! Người bên ngoài không sao nhìn thấy được gian thạch thất của đạo trưởng. Tiểu bối xin cáo biệt!
Nói xong, Hoàng Trang Long bỏ mặc hai vị Tiên Đạo và Phật, còn đang ngẫm nghĩ về cách cải biến trận đồ Thái ất.
Chàng tung mình bay biến đi theo Kim Long thân pháp, chẳng khác nào Thần Long "kiến vỹ bất kiến thủ." Vượt qua suối, Hoàng Trang Long tìm lại tuấn mã giục ngựa lao đi.
Lúc này chàng đi ra, với sự tự tin vững chãi, không như lúc trước nữa. Việc báo thù là việc trong tầm tay.
Chàng hy vọng sẽ làm sống lại trong lòng người giang hồ sự uy danh hiển hách của họ Hoàng. Vì phụ thân của chàng đã từng là minh chủ.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 11

Diệt phản đồ báo thù cho nghĩa phụ
Gặp cố nhân nỗi hận chất chồng thêm

Lưỡng lự trước ngã rẽ nơi có đường dẫn về Hồ gia trang Hoàng Trang Long thầm nghĩ "Tên phản đồ ắt không dám về lại Hồ gia trang. Việc truy tìm tông tích hắn không phải một sớm một chiều mà tìm được Sao ta không nhân dịp này về thăm lại mộ nghĩa phụ? Cũng phải đến bái vọng, vì lúc này ta đã đạt được mức thành tựu mà nghĩa phụ đã kỳ vọng. Sao lại không cơ chứ?" Nghĩ đến đây, Hoàng Trang Long háo hức, phi ngựa về lại nơi xưa. Nơi chàng đã rời đi được hơn hai tháng. Chỉ có hai tháng mà Hoàng Trang Long đã có nhiều biến đổi, nhất là về võ công.

Đường trở lại Lưu Sa Lâm kỳ trận gợi lại cho Hoàng Trang Long nhiều hồi ức.

Trong hồi ức, chàng nhớ nhiều đến vị Sa La lão tăng. Vị tăng già đã cùng Hoàng Trang Long lưu lạc những chặng đường vời vợi! Việc gặp được nghĩa phụ không thể không kể đến công lao của Sa La lão tăng đã góp phần nào.

Sau ba ngày đường, Hoàng Trang Long đã đến con đường trắng lóa những cát.

Theo cong đường này chừng nửa dặm, Hoàng Trang Long sẽ gặp lại Lưu Sa Lâm kỳ trận. Nhờ trận thế này, nghĩa phụ đã thoát được việc làm trái đạo của tên phản đồ vong ân bội nghĩa tên Hồ Kỳ Đào.

Và cũng nhờ trận thế này, Hoàng Trang Long mới bị giữ chân và gặp được nghĩa phụ Trang Hoài Vân. Một người, nếu không vì bắt gặp Kim Long chân kinh, ắt đã sống an nhàn một đời. Và tên phản đồ đó sẽ không vì bí kíp mà tham danh phụ nghĩa.

Cho ngựa được tự do trong cánh rừng nhỏ bên trái đường, Hoàng Trang Long đi vào đoạn đường đầy cát trắng.

Khi còn cách Lưu Sa Lâm kỳ trận chừng hai mươi trượng, Hoàng Trang Long vội lách người sang một bên, bế khi vận mục lực để nhìn về phía trận pháp.

CÓ hai bóng người đang lẩn quẩn trước Lưu Sa Lâm kỳ trận. Một dong dỏng cao và một người nữa có hình dáng cân đối khá quen mắt.

Tinh mắt, Hoàng Trang Long nhận thấy cả hai đều che kiến chân diện.

"Là ai?" Tự hỏi, và để tìm câu trả lời, Hoàng Trang Long dè dặt du người đến gần hơn.

Khó mà đến gần hơn khi xung quanh chỉ toàn là cát trắng. Còn phía trước, Lưu Sa Lâm kỳ trận vẫn đang mờ ảo dưới màn sương vụ giăng giăng. Hoàng Trang Long không thể lao vào trận thế mà không làm cho hai người không biết có người đến.
Hoàng Trang Long chỉ còn cách móp người sát vào mặt cát nóng, để trườn tới gần hơn. Nhưng chỉ thu ngắn khoảng cách lại còn hơn mười trượng mà thôi.
Cũng may, hai người này do đang bực tức gì đó nên nói có hơi lớn tiếng. Hoàng Trang Long nghe một tên hỏi, với giọng nói của một người có tuổi còn trẻ:
- Hồ đường chủ dám khẳng định chính là nơi này chứ?
Giật mình, Hoàng Trang Long nhủ thầm:
"May thật! Lại gặp tên phản đồ ở tại đây! Đây gọi là lòng trời dun rủi thì rất đúng ,, Hoàng Trang Long cố vận dụng thính lực để nghe cho rõ.
Tên phản đồ đáp lại lời tên kia:
- Giáo chủ! Đúng là nơi này không sai!
Nhưng không hiểu sao lại có lớp sương mù giăng, che lấp thị tuyến của chúng ta?
Thuộc hạ cho rằng, đây là hành vi thêm thắt gì đó của gã họ Hoàng!
"Giáo chủ ư? Không lẽ đây là giáo chủ Cửu Trùng giáo? Giọng nói này, chứng tỏ tên giáo chủ không cao niên lắm. Là ai nhỉ? Thu thập được Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung làm đường chủ dưới trướng, ắt võ công không vừa." Hoàng Trang Long lại nghe tên giáo chủ hỏi Hồ Kỳ Đào:
- Sao lại có tiểu tử họ Hoàng ở đây?
Hồ Kỳ Đào giải thích:
- Tại Đoạn Hồn nhai, gã họ Hoàng thoát được cũng là nhờ vào trận pháp gã tự lập ra. Giáo chủ! Gã họ Hoàng thuộc hạ e rằng gã đã học hết mọi tuyệt kỹ bí truyền trong Kim Long chân kinh.
- CÓ vấn đề này sao? Nếu vậy ngươi đưa ta đến đây để làm gì?
Hồ Kỳ Đào giọng xun xoe, nói:
- Giáo chủ! Là thuộc hạ muốn dâng lên giáo chủ bí kíp Kim Long chân kinh. Phía trong trận này, dù cho Trang lão tặc còn sống cũng không là đối thủ của giáo chủ.
Bây giờ chúng ta chỉ cần lọt được vào trận an toàn thì việc đoạt lấy chân kinh chỉ là việc thò tay lấy đồ trong túi mà thôi Giọng nói của tên giáo chủ lộ vẻ tham lam. Hắn hỏi:
- Làm thế nào vào trận đây? Hồ đường chủ có biết qua về trận pháp không?

Hồ Kỳ Đào hăm hở nói:
- Trước khi đưa giáo chủ đến đây, thuộc hạ đã tính kỹ. Cũng giống lần ở Đoạn Hồn nhai, bây giờ chúng ta chỉ cần ném vào đây vài lần Liệt Hỏa Thần Đạn.
Đợi lửa thiêu hủy hoàn toàn trận pháp, sau đó giáo chủ cứ mặc tình thu lấy bí kíp.
Hoàng Trang Long bất giác rúng động, vừa sợ vừa giận hành vi tàn độc của tên phản đồ họ Hồ.
Hắn quả là người tán tận lương tâm.
Hắn bàn định như vậy là quyết lòng xử chết sư phụ của hắn! Mà sư phụ hắn nào có gì không phải với hắn. CÓ chăng chỉ là lòng tham lam Vô độ của hắn mà thôi.
Sau lần phóng hỏa quyết tiêu diệt Hoàng Trang Long không thành, hắn đã biết thực lực của chàng và hắn đã sợ. Bây giờ, ắt là hắn định tâng công với tên giáo chủ. Hắn sẽ có đến hai điều lợi:
Một là đường tiến thân của hắn nhờ vào công lao này mà hắn sẽ được hạnh thông. Sẽ được giáo chủ nâng đỡ.
Hai là hắn sẽ tiêu trừ được hậu hoạn.
Diệt được sư phụ hắn và diệt được Hoàng Trang Long là hắn sẽ mặc tình ăn ngon ngủ yên. May mà Hoàng Trang Long, không biết ai đã khiến xui, đã quay về đây kịp lúc.
Không phải Hoàng Trang Long lo cho bí kíp Kim Long, mà vì chàng không nỡ nhìn nơi yên nghỉ của nghĩa phụ bị tên phản đồ và tên giáo chủ kia vì lòng tham mà hủy hoại đi.
Nhìn kỹ hành vi của hai tên kia, Hoàng Trang Long đã thấy tên giáo chủ lùi lại, cách tên họ Hồ khoảng năm trượng. Hắn đang chờ đợi tên phản đồ ném Liệt Hỏa Thần Đạn vào Lưu Sa Lâm kỳ trận.
Vô hình chung, tên giáo chủ lùi về phía hữu. Do đó, khoảng cách từ chàng đến tên giáo chủ xa li ơn được ba trượng nữa.
"Nhanh lên!" Hoàng Trang Long tự mình hối thúc mình, trong khi chàng cố trườn người tới nhanh hơn.
Hoàng Trang Long dự định sẽ xuất kỳ bất ý, lao tới đánh úp tên họ Hồ, trước khi hắn ném Liệt Hỏa Thần Đạn. Nhưng hiện tình lúc này không cho phép chàng thực hiện được định ý, vì hắn đang vươn tay, sắp sửa ném Thần Đạn ra.
Hoàng Trang Long nhanh trí, đưa tay vào bọc lấy ra hai đồng tiền. Chàng ném ra như ném ám khí. Một ném vào Linh Đài huyệt tên phản đồ, còn một thì ném về phía tên giáo chủ.
Thủ pháp ném ám khí của Hoàng Trang Long không cao siêu, vì chàng không chuyên về ám khí. Nhưng do nội lực thâm hậu, nên ám

khí được chàng ném ra cực kỳ lợi hại.
Nhưng võ công của tên giáo chủ quả là cao thâm! Hắn đã phát hiện được ám khí và nhận định luôn nơi ám khí được phát ra.
Hắn quát lên:
- Ai?
Tiếng quát thình lình của tên giáo chủ đã làm tên phản đồ họ Hồ cảnh giác. Hồ Kỳ Đào quay người lại thật nhanh, và nhờ thế hắn chưa ném Liệt Hỏa Thần Đạn vào Lưu Sa Lâm kỳ trận.
Sau tiếng quát, tên giáo chủ phất tay áo đẩy tạt đồng tiền do Hoàng Trang Long ném ra, rồi lao người như bay đến chỗ Hoàng Trang Long.
Hoàng Trang Long nhận định thật nhanh. Chàng thấy tên phản đồ họ Hồ sau khi lách người né ám khí của chàng xong, hắn nhận ra người vừa đến là Hoàng Trang Long, hắn không sợ, lại định tiếp tục ném Liệt Hỏa Thần Đạn vào Lưu Sa Lâm kỳ trận.
Hoàng Trang Long cả giận, rú lên một tiếng lảnh lót, vận dụng tột độ thân pháp Kim Long. Hoàng Trang Long tung người lên cao hàng ba trượng, sau một cái quẫy mình, chàng sà người về hướng Hồ Đào Kỳ.
Chàng thét lớn:
- Tên phản đồ, xem đây!
Tên giáo chủ cũng nạt một tiếng:
- Ngươi cũng xem đây, tiểu tử ngông cuồng!
Thân người của tên giáo chủ như pháo thăng thiên vụt thẳng lên chặn đứng đường lao tới của Hoàng Trang Long.
Đồng thời hắn xòe ngũ chỉ vỗ mạnh vào người Hoàng Trang Long một cái.
Trước thân pháp thần tốc của tên giáo chủ, Hoàng Trang Long vừa kinh ngạc, vừa sợ.
Kinh ngạc trước lối công địch kỳ lạ khác người của tên giáo chủ.
Kình lực theo ngũ chỉ của tên giáo chủ uy hiếp trầm trọng các đại huyệt vùng tâm thất của chàng.
Còn sợ là vì nếu chàng đỡ đòn công này của tên giáo chủ thì sẽ không ngăn cản được tên phản đồ họ Hồ ném Liệt Hỏa Thần Đạn, hủy diệt nơi an toàn của nghĩa phụ.
Trong hai, Hoàng Trang Long phải chọn lấy một. Và chàng đành chọn... Hồ Kỳ Đào!
Không trầm người, cũng không lướt tới thêm, Hoàng Trang Long uốn mình một lần nữa.
Thật đáng khen cho Kim Long thân pháp và đáng nể cho nội lực của

Hoàng Trang Long lúc bây giờ.
Sau cái uốn mình tạo đà, Hoàng Trang Long lộn một vòng trên thinh không, nhường cho kình lực từ ngũ chỉ của tên giáo chủ lướt qua thân. Sau đó, chàng xuôi tay theo chân, lao vụt xuống Hồ Kỳ Đào như quạ sớt gà con.
Vừa đến gần tên phản đồ, Hoàng Trang Long lại gầm lên:
- Hồ Kỳ Đào! Ngươi dám...
Hồ Kỳ Đào không ngờ đã có tên giáo chủ của hắn ở đấy mà Hoàng Trang Long không hiểu bằng cách nào đã đến gần hắn như thế Nghe tiếng gầm của Hoàng Trang Long ngay bên tai như tiếng sấm nổ, Hồ Kỳ Đào bất giác rùng mình.
Lập cập sao, Hồ Kỳ Đào đánh rơi quả Liệt Hỏa Thần Đạn ngay bên chân hắn.
Kinh hoàng, Hồ Kỳ Đào nhanh tốc lùi lại, tránh xa chỗ Liệt Hỏa Thần Đạn vừa rơi.
vẫn không buông tha Hồ Kỳ Đào, Hoàng Trang Long cũng không màng nhìn tới Liệt Hỏa Thần Đạn, chàng lướt người tới bên gã, và vung chưởng xô vào Hồ Kỳ Đào nhanh như tên bắn.
Không thể nào trốn tránh được, Hồ Kỳ Đào bất đắc dĩ phải xoay người lại đón đỡ chưởng lực kinh hồn của Hoàng Trang Long.
Am... Bùng... Am!
Vút Hự!
Liệt Hỏa Thần Đạn phát nổ ở sau Hoàng Trang Long. Sức nổ và lực chấn động đã xô dạt người chàng tung đến gần gã họ Hồ hơn, khiến tên họ Hồ hoảng vía.
vỉ hắn định chơi trò trá ngụy. Hắn đã định chỉ giả vờ đối chưởng, sau đó, hắn sẽ nương người theo chưởng phong của Hoàng Trang Long mà lượn thoát ra.
Người định không bằng trời định.
Hồ Kỳ Đào không ngờ sức nổ của Liệt Hỏa Thần Đạn lại đẩy người Hoàng Trang Long lao tới gần hắn hơn. Do đó, hắn không còn đường nào khác ngoài cách đối chưởng.
Sự đổi ý bất ngờ này của Hồ Kỳ Đào làm cho chính hắn không hề tụ đủ chân lực Vì hắn đã dồn hơn nửa phần chân lực vào hạ bàn để dự bị cho việc tung người thoái lui Đúng là Thiên võng khôi khôi, tuy thưa mà khó lọt.
May cho hắn, tên giáo chủ sau khi vồ hụt Hoàng Trang Long một chộp, đã từ trên cao tự xoay quanh người một vòng.
Tên giáo chủ nhìn thấy Hoàng Trang Long đang uy hiếp Hồ đường chủ của hắn. Biết là không sao đuổi kịp, nếu muốn cứu nguy cho Hồ

đường chủ, tên giáo chủ chỉ còn mỗi một cách. ĐÓ là, tên giáo chủ cho tay vào bọc, vừa lấy ra đã ném ngay vào người Hoàng Trang Long một quả Liệt Hỏa Thần Đạn khác.
Hành động này của tên giáo chủ khiến Hoàng Trang Long thất kinh. vỉ vừa nhìn qua, Hoàng Trang Long đã nhận được vật ném vào chàng là gì ngay.
Nhưng không lẽ lại buông tha tên phản đồ họ Hồ?
Hoàng Trang Long đang trên đà lao người đến Hồ Kỳ Đào, thấy vậy chàng bèn tiếc rẻ buông bỏ Hồ Kỳ Đào. Nhóng người lao vụt lên không rồi lượn sang một bên cố tránh tầm sát thương của Liệt Hỏa Thần Đạn.
Song chưởng kình của Hoàng Trang Long vẫn còn đủ mãnh lực để tống Hồ Kỳ Đào văng lui ra xa.
Hồ Kỳ Đào loạng choạng, mồm phún đầy máu.
Hắn đã thọ nội thương bởi sức chấn động một chưởng trong cơn phẫn nộ của Hoàng Trang Long. Loạng choạng mãi, và chân hắn đã đưa hắn vào trong Lưu Sa Lâm kỳ trận chừng ba bước.
Tiếp sau đó, Liệt Hỏa Thần Đạn do tên giáo chủ ném ra đã va vào đất phát nổ lên một tiếng khủng khiếp, ngay chỗ đấu trường lúc mới rồi, giữa Hồ Kỳ Đào và Hoàng Trang Long.
Sức chấn động của Liệt Hỏa Thần Đạn đã xô Hồ Kỳ Đào ngã xuống đất, lăn tròn vào sâu hơn trong Lưu Sa Lâm kỳ trận.
Bụi cát lúc này chưa kịp lắng xuống do quả thứ nhất, bây giờ lại tung bay lên mịt mủ... Vài cây ở phía ngoài Lưu Sa Lâm kỳ trận ngã rạp xuống, che khuất thân người Hồ Kỳ Đào đang nằm ngất trong trận
Trong màn bụi cát mịt mù, Hoàng Trang Long không nhìn thấy tên giáo chủ ở đâu Sợ bị tập kích bất ngờ, Hoàng Trang Long tung người lọt luôn vào trận pháp Lưu Sa Lâm.
Lạ thay, sức chấn nổ của Liệt Hỏa Thần Đạn không ảnh hưởng gì nhiều đến trận thế Do đó, vừa lọt vào trận, Hoàng Trang Long đã nhìn được ngay tên phản đồ đang ngất đi, nằm yên trong lòng trận pháp.
Cho là hoàng thiên hữu nhãn, Hoàng Trang Long xê người tới, chộp tên phản đồ đưa hắn vào tít mãi phía trong, nơi mà phụ tử Hoàng Trang Long đã sống hơn năm năm. Và là nơi cách đây hai mươi ba năm nghĩa phụ của Hoàng Trang Long đã chạy đến nơi này làm chỗ náu thân Trốn tránh sự bất nghĩa phản trắc của tên Hồ Kỳ Đào.
Càng nghĩ càng căm hận, Hoàng Trang Long muốn đập một chưởng cho Hồ Kỳ Đào chết ngay tại đây.
Nhưng chàng đành nén lại, đưa hắn đến trước phần mộ của nghĩa

phụ là Trang Hoài Vân.
Đặt hắn xuống nền thạch động, Hoàng Trang Long lột bỏ khăn che mặt của hắn ra.
RÕ ràng chính là tặc nhân Hồ Bá Trung, danh hiệu là Kim Diện Phật Tâm, và là trang chủ hiển hách của Hồ gia trang lừng danh nghĩa hiệp.
Xúc tìm trong người tên Hồ Kỳ Đào, Hoàng Trang Long yên tâm khi không tìm được một Liệt Hỏa Thần Đạn nào trong người hắn.
Tiện tay, Hoàng Trang Long dùng Kim Long triệt mạch thủ phế hủy đi toàn bộ Túc Khuyết Tâm kinh, tả và hữu. Sau đó, Hoàng Trang Long làm cho hắn tỉnh lại.
Vừa tỉnh lại và khi nhìn thấy Hoàng Trang Long đang căm phẫn nhìn hắn, Hồ Kỳ Đào cất giọng run sợ hỏi:
- Là... là ngươi ư? Lão phu... và ngươi có có thù hận gì? Sao... sao ngươi lại hạ... hạ thủ với... với lão phu?
Hoàng Trang Long cười gằn lên, hỏi hắn:
- Hồ Kỳ Đào, ngươi không biết thật, hay giả vờ?
Lão cố nói:
- Ai là Hồ... Hồ Kỳ Đào? Ngươi đã...
đã không biết lão phu là... là Hồ Bá Trung sao?
- Ha... Ha... Ha...! Lão thất phu!
Ngươi thật sự không nhận ra đây là đâu sao? Chuyện ngươi đã làm cách đây hai mươi ba năm ngươi đã quên rồi sao? Ha!
Lão Hồ Kỳ Đào thất kinh. Lão đưa mắt nhìn quanh. Khi nhìn thấy bên vách thạch động có hàng chữ của ai đó đã ghi:
"Trang Hoài Vân chi mộ." Lão tặc nhân Hồ Kỳ Đào hoảng kinh.
Dù đang nằm, lão cũng cố chòi chân, định dịch thân hình tránh xa vách thạch động, nơi có hàng chữ như đang uy hiếp tánh mạng lão.
Bất giác lão rú lên khủng khiếp, khi phát hiện hai chân của lão không sao cử động được. Trái lại Hồ Kỳ Đào đau nhức đến phải rú lên. Vì do lão vận công lực, chân khí mỗi khi xuyên xuống hai chi dưới đã làm các gân mạch ở hai chân đau như dần, đau đến muốn ngất đi.
Đang lúc lão đau đớn, lão lại nghe tiếng cười rùng rợn của Hoàng Trang Long:
- Ha... Ha... Ha...! Hồ Kỳ Đào, mùi vị thế nào? Kim Long Triệt Mạch của bản thiếu gia có khá hơn ngươi không? Ha...
Ha... Ha...! Bản thiếu gia cho ngươi biết, đấy chỉ là phần nợ ngươi phải trả khi cách đây hai mươi ba năm.
Hồ Kỳ Đào nghiến răng, lão giận dữ nói:
- Kim Long Triệt Mạch Thủ, ngươi...

ngươi thật quá nhẫn tâm!
Hoàng Trang Long đanh giọng lại nói:
- Hồ Kỳ Đào! Câu nói vừa rồi của ngươi đã tự thú nhận ngươi là Hồ Kỳ Đào rồi đó! Ngươi còn gì để nói nữa không?
Hừ... không cần ngươi phải nói, từ lâu ta đã biết Hồ Bá Trung chính là ngươi, là tên phản đồ khi sư diệt tổ! Ngay tại điểm canh gác phía bắc Hồ gia trang, ngươi đã tự thú nhận ngươi là Hồ Kỳ Đào. Khi ngươi tỏ dấu hiệu ngươi đã nhận ra thủ pháp độc môn Kim Long Triệt Mạch Thủ! Đúng thế không, Hồ Kỳ Đào?
Thấy lão vẫn im lìm thở dốc, Hoàng Trang Long biết là lão không chối cãi nữa. Hoàng Trang Long lại hỏi lão:
- Lão thất phu! Còn nữa, ngươi có nhận ra bản thiếu gia là ai không? Mười bảy năm trước, ngươi đã làm việc tệ hại gì nữa, ngươi có nhớ không. Hồ Bá Trung?
Lão nghe Hoàng Trang Long hỏi thế, bất giác lão phải nhìn lại một lần nữa kỹ càng hơn. Rồi, sau một lúc quan sát lão lắc đầu đáp:
- Không! Ta không biết ngươi trước đây! Còn chuyện gì vào mười bảy năm trước đã xây ra? Ta không nhớ!
Hoàng Trang Long nhìn lão khinh bỉ, chàng lại nói:
- Ngươi đã làm quá nhiều việc xấu xa, đến nỗi chính ngươi không sao nhớ được nữa! Đây, ngươi có biết đến Quái Hiệp Thiên Long Bổng Nhuế Cân không?
Ngươi đã làm gì Nhuế thúc thúc ta, ngươi nhớ không?
LỘ ánh mắt kinh ngạc, Hồ Kỳ Đào lắp bắp:
- Ngươi... ngươi là đứa bé... đứa bé năm ấy sao?
Ngẩng mặt lên không cười một tràng dài, sau đó Hoàng Trang Long nói trong vẻ đắc ý:
- Ha... ha ha... Lão thất phu! Ha...
ha... Ta không ng Ơø... quả đúng là ngươi!
Ha... ha... Ta e là ta nhắc đến lai lịch thân thế của ta, ngươi sẽ chối là ngươi không phải là hung thủ! Ha... ha... song thân ơi! Nhuế thúc thúc ơi! Hài nhi đã tìm được kẻ gia thù rồi đây! Song thân và Nhuế thúc thúc hãy về mà chứng giám cho hài nhi! Ha... ha ha...
Tràng cười của Hoàng Trang Long kéo dài mãi... càng về sau càng thê thiết hơn, nghe như tiếng kêu khóc của oan hồn uổng tử.
Hồ Bá Trung Hồ Kỳ Đào thất kinh, sợ hãi.
Lão không ngờ là lão lại có ngày hôm nay! Lão chưa hiểu một việc... lão chờ cho Hoàng Trang Long nói rõ hơn! Hỏi tội lão kỹ hơn!
Quả nhiên, sau đó Hoàng Trang Long đã nói:
- Lão thất phu! Nhờ vào Kim Long Triệt Mạch Thủ, ta đã tìm được

lão! Đã xác định chính lão là thủ phạm huyết án Hoàng gia trang cách đây mười bảy năm!
Chắc lão không ngờ hậu nhân của Hoàng Thạch Nguyên Hoàng minh chủ lại là ta chứ? Chắc lão không bao giờ tưởng tượng được đứa bé ngày đó, lại có ngày hôm nay chứ? Chắc lão không sao biết được Kim Long Triệt Mạch Thủ lão đã lưu vào người ta lại có người nối được.
Và lại là bằng chứng để định tội lão, phải không? Ha... ha... ha... Quả là trời cao có mắt! HỌ Hoàng này có ân tất phải báo đáp còn nợ máu ắt phải đòi! Lão biết thế nào không, hở lão thất phu?
Biến sắc mặt, Hồ Kỳ Đào lắp bắp:
- Không phải ta... là... không phải là ta chủ xướng!
Hoàng Trang Long lại cười lớn hơn:
- Ha... ha... ha...
Khinh bỉ, căm hận, Hoàng Trang Long nhìn rừng rừng Hồ Kỳ Đào và nói:
- Hồ lão tặc! Hôm nay vận khí của ngươi đã hết rồi! Ta phải xử lão, trước hết là để thanh lý môn hộ, sau là vì toàn gia họ Hoàng đã vì ngươi mà phải chết oan ức!
Hoàng Trang Long tiến dần đến chỗ Hồ Kỳ Đào đang nằm. Khiến tên ác ma phản đồ càng sợ hãi thêm! Lão đưa hai tay lên khua loạn, miệng lắp bắp nói rõ hơn:
- Hoàng Trang Long, ta... ta đã nói không phải... không phải là... là ta chủ xướng... mà là... mà là...
- Ngươi nói sao? Ngươi còn muốn chạy tội được sao? Kim Long Triệt Mạch Thủ còn ai trên đời này biết được nữa ngoài ta và ngươi? Thất phu Vô sỉ! Ngươi có gan làm, sao lại không có can đảm nhận tội?
Hoàng Trang Long vừa nói vừa quá tức giận, đã dùng Kim Long Triệt Mạch Thủ điểm vào thủ dương kinh và phế kinh của Hồ Kỳ Đào.
Hai tay lão xuôi xuống, ngực lão dồn dập thở, nhưng lão cố nói:
- Không phải... không phải ta! Mà là...
Cửu Trùng giáo... đã... ép buộc... ta!
Hoàng Trang Long tức thì hét lớn lên:
- Nói láo! Ngươi nói láo! Lúc đó đã làm gì có Cửu Trùng giáo chứ? Ngươi đừng giở thói gian ngoa, giảo quyệt!
Không cần ngươi đổ lỗi, ta hứa với ngươi việc ngày hôm nay, ta cũng không tha cho Cửu Trùng giáo đâu! Đê tiện! Ngươi không qua được phụ thân ta trước đây!
Ngươi lại giở trò ám muội ám toán phụ thân ta! Ta giết ngươi!

Giận đến phát cuồng lên, Hoàng Trang Long lao vào đấm đánh liên miên vào người tên phản đồ hung ác.
Chỉ một lúc sau, thân hình Hồ Kỳ Đào bất thành nhân dạng nữa! Hắn đã chết!
Chết để đền lại tội ác do hắn đã vì lòng tham mà gây ra!Gây ra cho sư phụ của hắn. Rồi sau đó lại gây ra cho gia đình, thân tộc Hoàng Trang Long.
Sau khi hả cơn giận, Hoàng Trang Long quỳ xuống bên nền động thất!
Hoàng Trang Long nghẹn ngào khóc nấc lên và khấn:
- Nghĩa phụ... phụ thân... mẫu thân...
Nhuế thúc thúc... tất cả hãy... vui lòng mà... nhắm mắt... Hài nhi đã... giết được kẻ thù đây.
Song thân ơi! Nhuế thúc thúc ơi! Còn nữa, hài nhi thề quyết sẽ làm rạng rỡ thanh danh nhà họ Hoàng chúng ta!
Xin tất cả tại thiên chi linh, có linh thiêng xin hộ trì cho hài nhi.
Hoàng Trang Long ngồi thụp xuống, khóc vùi Một lúc thật lâu, không gian yên tĩnh đã nhắc Hoàng Trang Long nhớ lại lời nói cuối cùng của tên gian ác Hồ Kỳ Đào...
Hoàng Trang Long chợt nhớ đến tên giáo chủ Cửu Trùng giáo còn đang ở ngoài Lưu Sa Lâm kỳ trận.
"Hắn là ai? CÓ phải chính hắn và Cửu Trùng giáo đã gây nên huyết án của nhà họ Hoàng ta không? Đúng như lời tên phản đồ nói không? Hừ! Hồ Kỳ Đào ngươi chết là đáng tội! Nhưng dẫu sao, ta cũng không bỏ qua việc ngày hôm nay đâu! Tên Cửu Trùng giáo chủ kia, với ngươi đều là một giuộc cả! Đều là hạng người tham lam Vô độ cả!" Hoàng Trang Long nghĩ thầm và chàng quyết trở ra gặp tên giáo chủ nọ một lần cho biết!
Đường trở ra ngoài Lưu Sa Lâm kỳ trận lần này, Hoàng Trang Long không khỏi ngạc nhiên! Vì bên ngoài thạch động, kỳ trận Lưu Sa Lâm không một sự biến đổi nào hoặc không một động tĩnh nào chứng tỏ tên giáo chủ Cửu Trùng giáo đã hành động để hủy hoại.
"Không lẽ tên giáo chủ đã chịu bỏ đi?
Đến tánh mạng của tên Hồ đường chủ hắn cũng không màng tìm kiếm sao? Lạ thật!,, Vừa len lỏi từ giữa Lưu Sa Lâm kỳ trận ra đến bên ngoài, Hoàng Trang Long không ngớt thắc mắc...
Nhưng khi bước đến phía giáp ngoài phạm vi Lưu Sa Lâm kỳ trận, Hoàng Trang Long chợt nghe có tiếng cười ngạo nghễ của tên giáo chủ Cửu Trùng giáo.
- Kha... Kha... Kha...

Dứt tràng cười, lại nghe tên giáo chủ nói xong oang lên, giọng nói không kém phần ngạo mạn, so với tiếng cười vừa rồi của hắn. Hắn nói:
- Đại Thủ ấn của Mật Tông phái so ra chỉ là trò trẻ con với bản giáo chủ! Lão trọc già! Xen vào cản trở công việc của bản giáo chủ, lão có chết cũng là đáng tội thôi Hoàng Trang Long nghe được lời này, liền hiểu ngay đã có người can ngăn việc phá hủy Lưu Sa Lâm kỳ trận của tên giáo chủ! Nhưng là ai? Ai đó đang sừ dụng Đại Thủ ấn của phái Mật Tông? Phái Mật Tông nào nhỉ?
chợt ngẩn người ra, khi Hoàng Trang Long vừa bước ra khỏi Lưu Sa Lâm kỳ trận gặp được một bóng dáng quen thuộc đang đối địch cùng với tên giáo chủ.
Thảo nào tên giáo chủ lại không xách mé gọi là "lão trọc già".
Hoàng Trang Long vừa bàng hoàng vừa mừng vui. Nhưng chỉ dám kêu thầm thôi:
"Sa La Vân Du Phật lão tăng!" Hoàng Trang Long ngại, nếu chàng gọi lớn sẽ làm cho Sa La lão tăng bị phân tâm.
Thật vậy, vì lúc này Sa La Vân Du Phật lão tăng đang vươn hữu thủ ra, nhằm vào ngực tên giáo chủ Cửu Trùng giáo.
Kỳ lạ thay! Tầm tay của Sa La lão tăng đã vươn ra... rất dài, so với tầm tay của một người bình thường, hữu chưởng của lão tăng phồng to, quả khổ chưởng tay của bất kỳ người nào khác.
Bàn tay vừa to, vừa vươn dài, cho nên cánh tay của Sa La lão tăng đã lộ hẳn ra ngoài tay áo cà sa đã bạc màu của lão tăng.
"Thủ pháp này là Đại Thủ ấn đây!" Một thủ pháp kỳ lạ mà Hoàng Trang Long mới lần đầu nghe và nhìn thấy.
Càng kinh ngạc hơn, Hoàng Trang Long thấy bóng nhân ảnh của tên giáo chủ thập phần huyền ảo! Sau khi hắn khinh khi nhạo cười Đại Thủ ẩn của Sa La lão tăng xong, hắn cũng vươn hữu thủ, xoè ra hẳn ngũ chỉ như vuốt chim ưng, như lúc nãy hắn đã sừ dụng nhằm đối phó với Hoàng Trang Long. Kình lực từ ngũ chỉ của hắn toả rộng ra, phong toả hoàn toàn bàn tay to mộng của Sa La lão tăng.
Vừa nhìn thấy đòn này của tên giáo chủ, Sa La lão tăng chắc là kinh ngạc lắm.
Vì vậy Sa La lão tăng bất ngờ kêu lên:
- Ngũ Quỷ Khô cốt chỉ!
Đáp lại tiếng kêu kinh ngạc của Sa La lão tăng, tên giáo chủ vẫn giữ nguyên thủ kình, miệng thì ngạo mạn kêu lên:
- Lão trọc già! Biết được Ngũ Quỷ Khô cốt chỉ của bản giáo chủ thì đã muộn rồi! Kha... kha...

Tuy chưa biết sự lợi hại của Ngũ Quỷ Khô cốt chỉ ra sao, nhưng nghe tiếng kêu thảng thốt của Sa La lão tăng và nghe tiếng cười nói đắc ý của tên giáo chủ, Hoàng Trang Long biết ngay là không xong. Do vậy, chàng bất chấp tiếng ỷ chúng hiếp cô. Bất kể tiếng giang hồ thị phi. Chàng cấp tốc bắn người tới, vận tụ đủ mười hai thành công lực, vừa vựng chưởng nhằm giải nguy cho đại ân nhân là Sa La lão tăng, vừa la lên:
- chớ có ngông cuồng! CÓ Hoàng Trang Long đây!
Nhưng Hoàng Trang Long dẫu có muốn cũng không sao kịp thời cứu ứng cho Sa La lão tăng. Chỉ có chăng là tiếng kêu của chàng đã làm tên giáo chủ phải cảnh giác. Do đó hắn phải thu lại bớt kình lực đề phòng sự tập kích của Hoàng Trang Long, trong khi thủ pháp vẫn giữ nguyên, công vào Sa La lão tăng Vân Du Phật.
Bùng!...
Hự...!
Phịch...!
Đại thủ ấn của phái Mật Tông tuy là tuyệt kỹ bí truyền thuộc tong phái của Sa La lão tăng. Nhưng chắc có lẽ do tạo chỉ võ công của Sa La lão tăng chưa đạt đến thập thành, cho nên Sa La lão tăng khó bề đương cự nổi một lúc những năm luồng kình lực từ ngũ chỉ của tên giáo chủ Cửu Trùng giáo.
Vì thế hữu chưởng của Sa La lão tăng chỉ chống cản được ba trong ngũ kình, gây nên tiếng nổ vang thật lớn. Còn hai luồng kình lực kia đã soi thủng người của Sa La lão tăng, một xuyên Hổ Kẩu, còn một thì phá nát trọng huyệt Khí Hải.
Sa La lão tăng hự lên một tiếng uất nghẹn, lảo đảo người, ngã vật ra. Huyết tuôn xối xả!
Không hổ là giáo chủ của một giáo phái, tên giáo chủ sau khi loại bỏ được Sa La lão tăng, đã đảo nhanh người, vươn tả thủ theo phép "Tứ lạng bạt thiên cân" xô luồng kình lực mạnh như thác đổ của Hoàng Trang Long sang một bên.
Công hụt một chiêu, Hoàng Trang Long vì bi thương cho Sa La lão tăng, vì căm hận tên giáo chủ đến cùng cực nên vội vận kình, không để tên giáo chủ kịp nghỉ tay, đã công thêm một chưởng nữa, vừa công chàng vừa hét lớn:
- Tặc đồ! Đỡ!
Tên giáo chủ với thân pháp uỷ mị, một lần nữa cố tạt người né tránh luồng kình lực của Hoàng Trang Long công tới.
- Bình!
Chưởng kình đập vào mặt đất làm cho bụi cát bay lên tung toé.

Không quan tâm đến lớp bụi cát còn đang lởn vởn che kín thị tuyến, Hoàng Trang Long quyết không buông tha cho tên giáo chủ. Nên Hoàng Trang Long lướt mình xông qua lớp cát bụi, vận dụng hết thính lực để nhận định vị trí của tên giáo chủ.
Một tiếng động khẽ do chéo áo của tên giáo chủ vang lên lúc hắn động thân lọt vào tai Hoàng Trang Long không chút chậm chế, Hoàng Trang Long lao ào đến, song chưởng cùng lúc đẩy ra, miệng quát lên:
- Chạy đi đâu!
- B... u... ù... ri... g!
Lần này tên giáo chủ không cần phải né tránh! Hắn đã kịp thời đẩy chưởng đỡ vào song chưởng của Hoàng Trang Long.
Hai luồng kình lực như lấp bể dời non của hai đối thủ đã đập vào nhau phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Khiến màn cát bụi lúc này phải phát tán đi khắp nơi.
Hoàng Trang Long do phát chưởng lúc người đang lao tới, nên sau khi đối phương đã bị kình lực của tên giáo chủ đẩy dạt về phía sau đến hơn trượng.
Biết trước được công lực của đối phương không vừa, nên kết quả này không làm Hoàng Trang Long ngạc nhiên mấy. Chàng vội ổn định cước bộ, vận kình đưa khắp châu thân để điều hoà chân lực chuẩn bị cho lần giáp chiến khác sắp đến...
Còn tên giáo chủ thì thân hình lắc lư, hắn đang nhìn Hoàng Trang Long với ánh mắt sững sờ sau khi đối chưởng với chàng.
Hắn không sững sờ sao được, khi đối thủ của hắn tuổi đời chưa đến mức này!
Và hơn thế nữa, chắc có vẻ Hoàng Trang Long là địch thủ đầu tiên đấu ngang tay với hắn mà hắn được gặp.
Tên giáo chủ nhìn thấy Hoàng Trang Long gườm gườm nhìn hắn. Hắn không chút sợ hãi, nhìn trả lại Hoàng Trang Long và nói:
- Tiểu tử, võ công cũng khá đấy chứ!
Chắc là do Kim Long chân kinh gì đó phải không?
Hoàng Trang Long hậm hực đáp:
- Nhà ngươi là giáo chủ của Cửu Trùng giáo? Sao lại nghe lời xúi giục của tên khi sư diệt tổ đó mà định bá chiếm chân kinh của ta? Không lẽ... lòng tham của ngươi đã làm mờ đi lý trí của ngươi sao? Ta cho ngươi biết, muốn chiếm được Kim Long chân kinh trừ phi ngươi giết được ta! Thế nào, có muốn thử lần nữa không?
Tên giáo chủ do diện mục đã che kín, nên không biết có đổi sắc không, khi nghe lời Hoàng Trang Long nói? Chỉ nghe hắn ngạo nghễ

đáp:
- Tiểu tử! Ngươi nghĩ rằng ta thèm muốn Kim Long chân kinh lắm sao?
Ngươi lầm! Chẳng qua bản giáo chủ không muốn bất kỳ một ai có khả năng chống đối lại bản giáo chủ. Do vậy, nghe nơi nào có chân kinh hay bí kíp, bản giáo chủ phải ra tay hủy diệt tất. Cả ngươi nữa, tiểu tử, bản giáo chủ quyết không tha cái mạng chó của mi đâu!
Hoàng Trang Long tức thì quát lên:
- Được! Đã thế ta không ngại gì mà không triệt hạ nhà ngươi. Cả toàn bộ Cửu Trùng giáo gì đó của ngươi nữa. Xem đây!
Không chần chừ, Hoàng Trang Long vận dụng hết mức bình sinh, đưa nội kình Kim Long hộ thể ra bao phủ châu thân, đưa luôn vào song thủ. Đẩy luôn một chưởng sấm sét vào địch nhân.
Nhìn thấy ánh vàng ẩn hiện quanh người Hoàng Trang Long, sau đó lại thấy song kình dũng mãnh của chàng lao ập đến, tên giáo chủ không dám xem thường.
Hắn tức tốc di hình hoán vị, làm cho bóng nhân ảnh của hắn mờ đi, thật là huyền ảo. Rồi hắn luồn người xuyên qua bóng chưởng của Hoàng Trang Long tiếp cận sát vào vươn song thủ chập chờn vào các đại huyệt trong người Hoàng Trang Long.
Song thủ chập chờn, đủ cả thập chỉ cùng xoè ra. Mười luồng kình lực như mười mũi dùi bén nhọn vấu vào Hoàng Trang Long.
Khốn cho tên giáo chủ, hắn không thể nào lường được lớp cương khí hộ thân của Hoàng Trang Long lại hữu hiệu đến thế Tuy hắn lách được qua song kình của chàng, nhờ vào thân pháp ảo diệu, nhưng thập chỉ của hắn không thể nào chọc thủng được lớp cương khí hộ thân của chàng.
Mười luồng kình lực như ném vào khoảng không. Mười đầu ngón tay hắn bị dội lại, đau buốt, như đâm vào vách đá cứng.
Kinh ngạc thì nhiều, nhưng tên giáo chủ sợ hãi lại nhiều hơn.
Tên giáo chủ rút nhanh song thủ ngơ ngác nhìn lại mười đầu ngón tay. Vô tình thân pháp của hắn có hơi chững lại. Do đó chưởng khinh còn sót lại của Hoàng Trang Long đã quét hắn văng ra, như chiếc lá vàng rời khỏi cành cây khi gặp cơn gió lốc mùa thu.
Hắn kêu lên một tiếng:
- ôi chao!
Kinh hoàng, thất sắc, hắn chạy biến đi.
Đến cả một câu hăm dọa ném lại cho Hoàng Trang Long, hắn cũng không kịp noi.
Phản ứng này của tên giáo chủ hoàn toàn ngoài dự định của Hoàng

Trang Long.
Tiếng thở khò khè của Sa La lão tăng đã giữ Hoàng Trang Long ở lại, chứ nếu không, Hoàng Trang Long đã chạy đuổi theo tên giáo chủ.
Chạy đến gần Sa La lão tăng đang nằm, Hoàng Trang Long đau xót Vô vàn.
Khi nhìn Sa La lão tăng khuôn mặt khô héo đã vàng vọt, hơi thở mong manh.
Theo mối nhịp thở, màu tươi vẫn tiếp tục tuôn trào từ miệng vết thương.
Điểm huyệt chỉ huyết cho Sa La lão tăng xong, Hoàng Trang Long theo phương pháp truyền công trợ lực mà trước đây không lâu Phật Tiên Vô Trần đại sư dùng để cứu chữa cho chàng, trút chầm chậm vào Bách Hội huyệt của Sa La lão tăng. Trong khi đó, chàng khe khẽ kêu:
- Đại sư phụ! Đại sư phụ! Hài nhi là Tiểu Long đây, đại sư phụ có nhớ hài nhi không? Đại sư phụ có nghe lời hài nhi nói không?
Không hiểu nhờ vào nội công đang trút vào người Sa La lão tăng của Hoàng Trang Long hay là nhờ danh tự Tiểu Long của chàng vừa nhắc mà Sa La lão tăng đang dần dần hồi tỉnh lại.
Đôi mắt của đại sư đang nhắm chặt đã từ từ hé ra, Sa La lão tăng nhìn không chớp mắt vào Hoàng Trang Long.
Đôi môi khô quắt của Sa La lão tăng hé dần thành nụ cười héo hắt.
Sa La lão tăng thều thào nói:
- Tiểu Long, tiểu hữu là... là Tiểu Long à? Lão nạp... lão nạp...
Giọng nói nhỏ dần, gần như là tắt hẳn.
Hốt hoảng, Hoàng Trang Long vội thúc đẩy thêm chân lực vào thân người Sa La lão tăng.
Lão tăng lại nhìn, lại nói nhỏ nhẹ như tơ:
- Thế là... Tiểu Long đã giữ đúng...
đúng lời hứa! ợ, lão nạp... mừng...
mừng lắm! Đừng có... có sợ... có quá bi... bi thương. Nghe lão... lão nạp nói đây Hắn ta... liên quan... đến Cửu...
Ma. Là ác... nhân...
Bàng hoàng khôn xiết, Hoàng Trang Long kêu lớn lên đau đớn:
- Đại sư phụ! Sao đại sư phụ lại bỏ hài nhi? Đại sư phụ...
Đổ ập vào người Sa La lão tăng, Hoàng Trang Long ôm chầm vào khóc lóc thảm thiết Đau đến xé lòng, như muối sát kim châm. Hoàng Trang Long lại một lần nữa chịu ơn Sa La lão tăng.
Nhờ có Sa La lão tăng xen vào đúng lúc bằng không Lưu Sa Lâm kỳ

trận đã bị tên ác ma kia phá hủy. Và làm sao Hoàng Trang Long có đủ thời gian tra xét và bắt tên phản đồ phải đền tội.
Một lần nữa, Hoàng Trang Long ghi thêm mối hận lòng đối với tên giáo chủ Cửu Trùng giáo.
Hắn đã vì bí kíp Kim Long chút nữa đã hủy đi nơi chôn cất, an thân của nghĩa phụ. Và cũng vì chân kinh Kim Long mà tên tặc đồ đã giết thác đi một vị ân nhân hết mực kính yêu của Hoàng Trang Long.
Thù này phải báo! Hận này phải trả!
Chưa kể đến nếu Hoàng Trang Long minh bạch được có phải huyết án Hoàng gia trang là do tên giáo chủ này chủ xướng không? Như lời khai của tên phản đồ Hồ Kỳ Đào đã nói ra trước khi hắn nhắm mắt đền tội.
Cũng chưa kể đến đúng là Cửu Trùng giáo do hậu nhân Cửu Ma lập ra, nối gót Cửu Ma, định đồ sát võ lâm trả thù tuyết hận.
Vô hình chung bây giờ Hoàng Trang Long đã là kẻ tử đối đầu với Cửu Trùng giáo.
Bi thương đến tột cùng, Hoàng Trang Long khóc khan cả tiếng.
Cuối cùng, chàng khóc không thành tiếng nữa...
Nhìn tấm hình hài khô đét của Sa La lão tăng, Hoàng Trang Long ngẫm nghĩ đến sắc cấp của lão tăng Vân Du Phật.
Vân Du suốt một đời đến lúc chết cũng gởi nắm xương tàn nơi đất lạ.
Để lảm cho trọn vẹn, đúng theo sắc cấp của Sa La lão tăng, Hoàng Trang Long trang trọng đưa thi hài của người vào lại thạch động.
Hoàng Trang Long an táng Sa La lão tăng gần ngay bên mộ của nghĩa phụ là Trang Hoài Vân. Xem như là bậc thúc bá của chàng.
Vì nhờ lão tăng mà chàng mới có được ngày hôm nay, mới có một thân võ học này.
Nhuế Cần Trang Hoài Vân, Sa La lão tăng Vân Du Phật, cả ba người đều là ân nhân của dòng họ Hoàng.
Suốt đời Hoàng Trang Long nguyện sẽ ghi nhớ ân này của ba vị đại ân nhân.
Một người nhờ đó mà Hoàng Trang Long còn sống.
Nhờ một người mà Hoàng Trang Long Vô tình tìm gặp được nghĩa phụ, có đủ dũng lực mà sống.
Và nhờ một người mà Hoàng Trang Long đã thành nhân, dòng họ Hoàng còn được lưu truyền.
An táng xong, khấn nguyện xong, Hoàng Trang Long gạt lệ, bước ra ngoài động thất.
Chia tay Lưu Sa Lâm kỳ trận, chàng mang theo trong lòng sự phẫn uất, căm giận.

Tìm lại ngựa, Hoàng Trang Long phóng vào bóng đêm mịt mùng như đi vào tương lai Vô định...

Hồi 12
Quỷ thần khiến xui gặp di vật
Đất trời dun dủi về cố hương

Trong đêm trường tĩnh mịch, tiếng vó ngựa đập dồn vang lên, khiến cho màn đêm như bị xé ra.
Hoàng Trang Long phi ngựa như điên như cuồng, chàng cứ mải miết ra roi, ngựa cứ căng vó mà chạy.
Chạy loạn lên, bất kể đi về đâu.
Cứ thấy đường rẽ nào Hoàng Trang Long cũng giục ngựa chạy tràn tới.
Đêm khuya, sương lạnh, cái tĩnh lặng vĩnh hằng, và cái lặng thấm vào y phục làm Hoàng Trang Long dần dần định tâm.
Ngựa cũng vừa đến lúc đuối sức.
Hoàng Trang Long dừng ngựa, nhảy xuống. Chàng vỗ về con ngựa thân thiết nói:
- Ngựa ơi! Thế là trên đời này chỉ còn có mi là không bỏ ta! Tha lỗi cho ta nhé, vì ta đã làm mi phải phí quá nhiều sức lực Nghỉ đi ngựa ơi! Mi đừng bỏ ta nhé.
Ta... ta cô đơn lắm, mi có biết không?
Tuấn mã tuy là ngựa thường, không phải là thần mã, nhưng dẫu sao cũng đã theo chân Hoàng Trang Long đã lâu, nên cũng dễ dàng hiểu được cử chỉ đầy tình mến của chàng. Do đó, ngựa vẫn phát ra tiếng hí khe khẽ, kèm với việc lúc lắc, ngọ ngay đầu, hất tung bờm sang hai bên.
Hành vi này của ngựa Vô tình phù hợp với lời của Hoàng Trang Long, khiến chàng thêm xúc động. Chàng gật đầu nói:
- Khá lắm! Ta biết mà, mi sẽ không bao giờ bỏ rơi ta.
Nói xong chàng cười vang lên.
Cười xong, Hoàng Trang Long ngơ ngác nhìn quanh, nơi địa điểm mà trong lúc điên cuồng chàng đã giục ngựa chạy đến.
Cảnh vật hoang sơ tiêu điều và lạ, chứng tỏ chàng đã lạc mất đường đi.

Không thể nhận ra đây là đâu? Địa phương nào?
Ngước nhìn ánh sao đêm, Hoàng Trang Long ước định lúc này đã gần tàn canh tư CÓ nghĩa là kể tử lúc chàng phi ngựa, bắt đầu ở Lưu Sa Lâm kỳ trận đến bây giờ, chàng đã chạy suốt gần một đêm.
Đoạn đường ngựa vượt được với tốc độ chàng giục đi ráo riết, có thể lên đến tám mươi dặm đường.
Tám mươi dặm đường chạy loạn bất kể phương hướng, Hoàng Trang Long không nhận định được địa điểm hiện giờ đó là điều dĩ nhiên.
vả lý đương nhiên là chàng đành phải chờ trời sáng để quan sát rõ hơn. Sau đó chàng sẽ liệu định sau.
Lấy trời làm màn lấy đất làm giường.
Hoàng Trang Long ngả nằm dành trên một vệ cỏ bên đường. Chàng không màng đến việc ngủ để dưỡng sức, chỉ bâng quơ nhìn từng vì sao đang nhạt dần đi in trong khi bình minh từ từ kéo đến.
Bình minh đến kéo theo tiếng gà đâu đây gáy rộ lên.
Tạo vật như bừng tỉnh dần, sau một đêm yên giấc...
Bắt đầu từ những ngọn của các thân cây cao to, kế tiếp là của các thân cây khác thấp hơn, ánh dương quang lấp lánh trên từng chiếc là đang đọng lại những giọt hơi sương.
Chúng lấp lánh như những hạt ngọc, như là những ánh mắt dễ nhìn của từng cái lá cây Tiếng gà gáy chốc chốc lại gióng giả lên, như cố đánh thức những ai hoặc vật nào đó đang còn ngủ quên khi bình minh đã đến.
Hoàng Trang Long tuy ít khi để ý ngắm, chiêm ngưỡng cảnh bình minh, nhưng vào lúc này, ở đây, trong Vô thức Hoàng Trang Long cảm nhận như còn thiếu tiếng động nào đấy, một tiếng động cũng sẽ rộ lên khi bình minh đến, nếu là ở những nơi khác, chứ không phải như ở đây "Tiếng gì nhỉ?" Nôi băn khoăn day dứt mãi không thôi trong tâm tưởng của Hoàng Trang Long khiến chàng không còn nằm ườn ra đó được nữa.
Hoàng Trang Long đành phải đứng lên, tay cầm dây cương, dắt ngựa cùng len lỏi đi với chàng để tìm hiểu...
Như đã nói, vì bình minh mới đến, nên cây cỏ vẫn còn đẫm ướt những giọt sương khuya. Phần ở đây không phải là đường quan đạo hay sơn đạo, do đó nửa người dưới của Hoàng Trang Long bắt đầu bị thấm ướt do nước sương đọng lại trên các lùm cây nhỏ cao hơn gối quét vào.
Cái ướt này càng lúc càng khó chịu, bắt buộc Hoàng Trang Long phải nhảy lên tuấn mã để được hưởng sự khô ráo và ấm áp so với tự

mình mà đi.
Do còn bận tâm xem xét, xem ở đây còn vắng tiếng động gì của buổi bình minh, nên Hoàng Trang Long không nghĩ đến việc điều khiển ngựa. Chàng cứ để mặc tự ý ngựa muốn đi đâu thì đi, muốn đưa chàng đến nơi nào cũng được.
Ngựa cứ đi, đi mãi, còn chàng thì cứ nghĩ nghĩ hoài...
Nắng đã lên, kéo theo cái nóng.
Quần áo đẫm hơi sương lạnh, giờ lại khô nóng.
Người ngựa dần dần mệt mỏi bởi cái đói và cái khát Ngựa đi mãi vẫn không biết là đã đi đến đâu. Hoàng Trang Long nghĩ hoài mà vẫn không nghĩ ra tiếng động gì còn thiếu vắng ở khu vực này lúc bình minh đến.
Hay hơn hết là trở về thực tại. Thực tại là cái đói và cái khát đang dày vò cả người lẫn ngựa.
Đến lúc không buồn tìm hiểu thì bỗng nhiên Hoàng Trang Long nghe một tiếng kêu thảm:
- Qu... quác! Qu... quác...!
Tiếng quạ kêu.
Hoàng Trang Long chợt hiểu ở đây vào lúc bình minh thiếu vắng tiếng chim ríu rít đón chào vầng dương đã xuất hiện.
Dân gian thường truyền tụng câu "đất lành chim đậu." Không lẽ đây là khu vực không an toàn, nên đến chim cũng không dám trú ngụ.
Tự nhủ thầm, Hoàng Trang Long đưa mắt quan sát thật kỹ cảnh vật đang trải ra trong tầm mắt của chàng.
Chàng ngồi trên lưng ngựa, nên tầm nhìn của chàng trải rộng hơn, nhìn xa hơn.
Nơi nơi, đầy những cảnh hoang phế.
Không là rừng nhưng cây cỏ um tùm nào khác chi rừng? Nếu có thú lớn ở đây, thì cảnh này ai lại không cho là rừng?
Nhưng nếu đã là rừng, sao lại không có bóng dáng một loại chim muông nào?
Một vùng đất hoang phế đến kỳ lạ.
Giục ngựa rảo bước đi quanh, Hoàng Trang Long tiến dần vào vùng trưng tâm của khu vực hoang phế.
Nơi trưng tâm chỉ là một gò đất cao, sự hoang phế được thể hiện rõ nhất ở nơi đây Qua vài phế tích còn sót lại, Hoàng Trang Long nhận biết ra nơi này đã từng là một khu nhà khá rộng lớn.
"Những người ở nơi này chắc đã bỏ đi lâu lắm rồi. Nhưng sao lại phải bỏ đi?
Dịch bệnh ư? Hay bị cướp phá, nên không sao sống tiếp được ở

đây?" Trầm tư một lúc, Hoàng Trang Long tự đặt nhiều nghi vấn, nhưng không thể nào giải thích được.
Cuối cùng, chàng đành bỏ đấy, giục ngựa đi tiếp cuộc hành trình của chàng.
Vượt khỏi khu vực hoang phế ngoài ba dặm, Hoàng Trang Long bắt đầu thấy sự sống xuất hiện. Sự sống đúng nghĩa của sự sống. Nghĩa là có sự hiện diện của chim muông, gia súc, gia cầm và có cả hơi ấm của lòng người nữa.
vả Hoàng Trang Long mới thật sự thấy lòng mình ấm lại khi thấy một túp lều tranh nhỏ ở xa xa với một làn khói mỏng vương vấn trên mái tranh nghèo.
CÓ khói bốc lên vào giờ này trên mái tranh nhỏ kia, có nghĩa là ở nơi đó có người, có thức ăn và có chỗ nghỉ chân.
Tiếng võ ngựa không làm cho người trong mái nhà tranh đang ngồi thổi cơm phải giật mình. Người trong nhà chỉ đưa mắt nhìn qua Hoàng Trang Long một lượt rồi lại chăm chú vào việc nấu nướng.
Xuống ngựa bỏ mặc đó, Hoàng Trang Long đứng ngoài nhìn vào, nói:
- Đại thúc! Tiểu sinh lỡ đường, không hiểu ở nơi này có hàng quán nào không?
Vì tiểu sinh đang đói và khát.
Người kia tuổi trưng niên, thân hình cân đối không quay lại, chỉ nói:
- Ở nơi hoang vắng này làm sao mà tìm được hàng quán. Nếu khác nhân có đói và không chê thức ăn quá đơn sơ đạm bạc, thì xin chờ một lát. Tệ nhân xin mời dùng chung bữa cho vui. Còn nếu cần uống, thì đây xin mời!
Vừa nói đến đây, người trưng niên với tay đưa cho Hoàng Trang Long một bầu nước lớn, được nút lại bằng lá chuối khô.
Không ngần ngừ, Hoàng Trang Long cầm dốc vào miệng đã khô khốc vì khát.
Đưa chân bước hẳn vào trong, Hoàng Trang Long ngả người vào tấm nệm bện bằng rơm khô, chàng lên tiếng hỏi:
- Đại thúc! Nơi này sao hoang vắng như vậy? Ở đây không lập nghiệp được sao? Tiểu sinh thấy đất đai ở vùng này cũng màu mỡ đấy chứ, sao dân trong vùng lại bỏ đây mà đi vậy?
Người trưng niên không đáp lại hỏi:
- Khách nhân chắc lần đầu đến đây?
- Đại thúc, từ đêm qua tiểu sinh đã đi lạc Đến lúc sáng, mới phát hiện mình đã Vô tình đến đây.
Chỉ có đại thúc là người đầu tiên tiểu sinh đã gặp từ mờ sáng cho

đến bây giờ.
Người trưng niên nói:
- Nơi này đất đai trù phú, màu mỡ.
Nhưng sau một lần xảy ra họa kiếp, dân còn lại trong vùng đành phải bỏ đi vì họ sợ oan hồn uổng tử theo quấy phá.
- Họa kiếp? Là tai họa gì? Lúc nào?
Sao lại xảy ra tai họa?
Lắc đầu, người trưng niên đáp:
- Tệ nhân là người đến đây sau khi sự việc đã xảy ra, nên tệ nhân không tỏ tường lắm. Chỉ nghe nói là cướp bóc gì đó và đã xảy ra cách đây mười bảy năm roi.
- Cướp của giết người ư? Thế còn quan nha của địa phương đâu. sao lại để thế mà nhìn được à?
Người trưng niên sau khi dọn thức ăn ra, mời Hoàng Trang Long cùng dùng bữa. Đoạn mới đáp lại câu hỏi của chàng:
- Mọi việc xảy ra vào ban đêm, đến sáng thì tất cả đã đâu vào đấy. Quan nha có đến thì việc đã rồi. có muốn truy tìm thủ phạm cũng không biết bắt đầu từ đâu?
Tội nghiệp cho toàn thể số người trong gia trang ấy.
- Sao? HỌ đã sao?
Buông đũa, với lấy bầu nước. Người trưng niên hớp một hớp nước rồi nuốt xuống như cố nuốt một cái gì đó uất nghẹn, đoạn đáp:
- Già, trẻ, bé, lớn... đến cả con gà con chó cũng không còn. Chết hết! Chết thật thảm thiết. ấy là tệ nhân chỉ nghe nói lại thôi mà cũng sợ đến sởn cả da gà.
- Quân nào mà thủ đoạn tàn độc đến thế? Đến cả trẻ con và phụ nhân yếu đuối cũng không tha sao? Quả là dã man!
Đấm một phát vào khoảng không, người trưng niên cũng tức giận nói:
- Dã man còn hơn những gì khách nhân tưởng tượng được ấy chứ.
- Nói thế nghĩa là sao, đại thúc?
Người trưng niên nhìn chằm chằm vào mặt Hoàng Trang Long, khiến chàng phát nghẹn, nuốt không trôi nổi một búng cơm đang ngậm trong miệng. Người trưng niên nói lớn:
- Khách nhân có tưởng tượng được không? Đến cả toàn bộ vật dụng trong gia trang đó không một vật dụng nào còn nguyên vẹn. Cũng nát, vỡ nát, đến đồ vật Vô tri mà bọn chúng còn đối xử như vậy thì thử hỏi, mức độ tàn độc của bọn này không sao mà tệ nhân có thể diễn giải được - Quả là không tìm được từ nào để nói lên hết mức độ tàn ác của bọn người này được Sau đó thì sao, hở đại thúc?

xới thêm một bát cơm, người trưng niên vừa ăn, vừa nói:
- Như tệ nhân đã nói, đến sáng tất cả đều xong, hoàn toàn xong. Sau đó nơi này trở thành hoang vắng như khách nhân nhìn thấy đó. Nhưng...
- Sao? CÓ gì khác lạ à?
Người trưng niên vẻ dào dác, nói nhỏ hơn lúc mới rồi một chút:
- Cách đây năm năm, nghĩa là tệ nhân đã sống ở đây được bảy năm, khách nhân biết không? Tệ nhân Vô tình tìm được cách khu gia trang hoang phế kia một dặm, khách nhân biết tệ nhân tìm được vật gì không?
- vật gì? Quan trọng lắm sao đại thúc?
Vẫn thấp giọng, người trưng niên đáp:
- Theo tệ nhân nghĩ chắc là quan trọng.
CÓ thể là hung khí của bọn cướp.
- Hung khí? Là gì vậy đại thúc?
Đưa tay dang ra để diễn tả chiều dài của vật đó, người trưng niên đáp:
- Một thanh đao lớn. Còn tốt lắm. Cán đao bằng sừng. Cho nên dù nằm khuất trong lùm cây, đến lúc bây giờ, vẫn còn y như là mới nguyên. Khách nhân nghĩ sao? Nếu không là hung khí của hung thủ thì còn là của ai nữa chứ, phải không?
- Một thanh đại đao à?
Người trưng niên ngỡ là Hoàng Trang Long không tin lời, liền giở tấm đệm rơm lên, chỉ vào thanh đại đao nằm trong góc nói:
- Đây! Khách nhân nhìn thử xem, tệ nhân nào có nói dối.
"Thanh đại đao tốt thật!" Hoàng Trang Long nghĩ thầm và nói với người trưng niên:
- Đại thúc, cho tiểu sinh mượn xem qua nhé.
Đợi người trưng niên gật đầu đồng ý, Hoàng Trang Long mới tiến lại cầm thanh đại đao lên xem.
Bất đồ, Hoàng Trang Long cảm thấy tay chàng run bắn lên. Vì chàng vừa nhìn thấy ở chỗ đốc đao có khắc chữ: "Minh chủ." Cố nén cơn xúc cảm, Hoàng Trang Long xoay xoay thanh đại đao trên tay.
Thấy trọng lượng thanh đại đao khá nặng, có đến gần hai trăm cân, Hoàng Trang Long cố tưởng tượng sự uy dũng của thanh đại đao này, mà sợ cho thần lực của người ấy. Đoạn Hoàng Trang Long xem lại chỗ đốc đao, nơi có khắc chữ.
Hoàng Trang Long bật kêu lên:
Hoàng Trang Long ngỡ mình bị quáng mắt, chàng trở qua trở lại thanh đại đao, để xem kỹ cả hai bên đốc đao.

Hoàng Trang Long xúc động Vô chừng, vì rõ ràng trước mắt chàng có đến hai chữ, khắc ở hai bên đốc đao. Một là "minh chữ , còn một bên là chữ "Hoàng." Hoàng Trang Long phải ngồi xuống tấm đệm rơm, mới khỏi bị ngã, vì chàng đã quá rúng động khi nhận ra thanh đại đao này là vũ khí thành danh của phụ thân chàng: Minh chủ võ lâm Hoàng Thạch Nguyên.
Tấu xảo chăng?
Yù trời chăng?
Cố nén lại dòng lệ chực rơi.
cố cầm lại tiếng nấc nghẹn ngào chực phát ra.
Hít dài một hơi, Hoàng Trang Long gượng dịu giọng lại mà hỏi người trưng niên, lúc này đang trố mắt nhìn vào chàng. Chàng hỏi:
- Đại thúc! CÓ thể nào... có thể nào đại thúc để lại thanh đại đao này cho tiểu sinh không? Tiểu sinh xin hoàn lại cho đại thúc năm mươi lạng bạc. Aø không một trăm, một trăm lạng! Nhé đại thúc?
Một trăm lạng! Thế là người trưng niên bỗng dưng lại phát tài, chỉ nhờ vào thanh đại đao mà ai đó vất bỏ. Không bỏ lỡ dịp may, người trưng niên vội đáp ứng ngay:
- Được! Được! Nếu khách nhân đã muốn thì... thì tệ nhân xin được để lại cho khách nhân.
Người trưng niên mừng một, thì Hoàng Trang Long mừng gấp trăm lần, ngàn lần.
Hoàng Trang Long trao cho người trưng niên đủ số bạc. Đoạn chàng còn hỏi:
- Đại thúc. Đa tạ đại thúc đã đáp ứng nguyên vọng này của tiểu sinh. Xin hỏi đại thúc một câu nữa, được không ạ?
Người trưng niên đã cất kín số bạc trời cho này, nên sá gì một câu hỏi của Hoàng Trang Long, liền gật đầu nói:
- Xin khách nhân cứ hỏi, nếu tệ nhân biết gì thì xin đáp ngay.
Hoàng Trang Long liền hỏi, tay vẫn mân mê thanh đại đao:
- Thế gia trang ấy, gia trang bị hoạ kiếp mà đại thúc vừa kể, là gia trang của ai?
Người trưng niên liền đáp nhanh:
- Tệ nhân chỉ nghe nói lại, nên không biết đúng sai ra sao, là Hoàng gia trang!
"Hoàng gia trang! Hoàng gia trang!" Ba chữ đó cứ lên tục đập vào màng nhĩ của chàng, càng lúc càng mạnh. Mạnh đến độ Hoàng Trang Long ngã vật ra trên đệm rơm, ngất đi...
Không biết Hoàng Trang Long ngất đi độ bao lâu.
chỉ biết là khi chàng tỉnh lại, chung quanh hoàn toàn vắng lặng.

Trời đã sập tối từ lúc nào không rõ.
Còn người trưng niên đã bỏ đi đâu không biết.
Hí... hí... hí...
Tiếng ngựa hí làm Hoàng Trang Long nhớ lại mọi việc đã xảy ra.
Chàng nhìn lại, tìm thanh đại đao.
Thanh đại đao của phụ thân chàng, của vị minh chủ võ lâm có tên luôn được mọi người nhắc nhở là Hoàng Thạch Nguyên.
Và toàn thể nhân vật võ lâm trên giang hồ đều nhớ luôn đến tuyệt kỹ thành danh của phụ thân chàng là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao.
Cũng như ai ai cũng phải nhớ đến huyết án thảm khốc của Hoàng gia trang.
Một nghi án võ lâm không tìm được thủ phạm.
CÓ phải thế không? CÓ phải là không tìm được thủ phạm không?
Không!
Còn Hoàng Trang Long đây!
Còn hậu nhân của họ Hoàng đây.
Thủ phạm, thù gia. Chắc chắn là Hoàng Trang Long sẽ phải tìm ra.
Nếu như lời Hồ Kỳ Đào đã nói là đúng, thì Hồ Kỳ Đào chỉ là tên thi hành đã bị đền tội. Còn tên chủ sừ sai khiến thì chàng sẽ tìm sau, sẽ tiêu diệt sau.
Hiện giờ Hoàng Trang Long còn một việc phải làm.
Làm ngay, không thể trì hoãn được.
Hoàng Trang Long chạy nhanh ra leo lên lưng ngựa, giục ngựa lao đi vun vút về phía nơi đã từng là Hoàng gia trang.
Mà có một thời gian người giang hồ gọi tên là Hoàng phủ.
Phủ đệ của minh chủ võ lâm.
Cay đắng! Hoàng Trang Long cảm nhận sự cay đắng khi đứng nhìn vào nơi đã từng là phủ đệ của một danh gia.
Nước mắt chàng không tuôn chảy được nữa.
âm thanh của tiếng khóc không vang lên được nữa.
Tại sao?
Vì nước mắt chàng đang chảy ngược vào tim, thấm vào mạch máu, sôi sục huyết quản. Tử bây giờ chỉ có dòng máu căm hớn nuôi Hoàng Trang Long sống.
Sống để rửa hận. Sống để báo thù.
âm thanh không còn vang lên được, vì nếu có thốt ra, chỉ là tiếng thét gầm giận dữ. Tiếng thét đòi mạng kẻ thù.
Kẻ thù tàn bạo, dã man. Già, trẻ, lớn, bé, gà, vịt, chó, mèo... và toàn thể vật dụng đều không tồn tại được dưới bàn tay khát máu của kẻ thù.

Rồi đây kẻ thù sẽ phải trả lại gấp trăm lần những điều chúng đã vay của dòng họ Hoàng.
Hoàng Trang Long sẽ cho chúng biết tay của người họ Hoàng.
Chàng sẽ bắt chúng đền tội dưới thanh đại đao của Hoàng minh chủ.
Sẽ bắt chúng phải bó tay, phải khiếp sợ trước tuyệt kỹ của Hoàng minh chủ.
Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao!
Không!
Bây giờ không còn là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao nữa.
Hoàng Trang Long đã tin người đánh dấu vào quyền Ngũ Hổ Đoạn Môn đao pháp nhập môn kia là phụ thân chàng.
Và đến tay chàng, chàng đã nâng lên để phát triển lên thành Thất Long Tuyệt Mệnh Đao.
Ngũ Đao của dòng họ Hoàng.
Nhị Đao nữa của người họ Trang.
- Thất Long Tuyệt Mệnh Đao! Ha ha ha...
Soạt Vút! Vút!
Phập! Phập!
Lần đầu tiên Hoàng Trang Long với thanh đao của phụ thân chàng, chàng đã sừ lại một lần Thất Long Tuyệt Mệnh Đao.
Với tâm cơ mẫn tiệp ngay từ lúc còn ấu thơ Với sự ham tìm học hỏi.
Hoàng Trang Long đã nghĩ đúng, đã kết hợp đúng, khi đưa Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao và hai chiêu nữa rút ra từ Kim Long kiếm pháp thành đao pháp có tất cả bảy chiêu.
Bảy chiêu, mỗi chiêu đều có bảy thức biến hóa, vị chi là bảy bảy bốn mươi chín thức đao.
Uy lực của đao pháp tạo ra làm cho Hoàng Trang Long là người thi triển cũng phải giật mình khiếp sợ.
Đúng là thần long đại náo càn khôn!
Đao kình ràn rua! Sự dũng mãnh của đao pháp và sức nặng của thanh đại đao đã quật ngã tất cả mọi chướng ngại trên đường đi của đao.
Với lòng căm thù nung nấu, Hoàng Trang Long tự đặt tên cho bảy chiêu đao.
Trước sau là - Cầm Long đao - Nã Long đao.
- Tróc Long đao.
- Sách Long đao.
- Phước Long đao.
- Triệt Long đao.
- Trảm Long đao.

Bầu trời lại sáng! Thế là hai đêm liền Hoàng Trang Long không ngủ. Nhưng chàng không quan tâm.
Trước khi giục ngựa phi đi, Hoàng Trang Long chỉ khấn thầm một câu:
"Máu của kẻ thù sẽ làm cho Hoàng phủ sống lại. Mọi người hãy trông cậy vào hài nhi ,,

Hồi 13
Giang Nam hội ngộ nhị giai nhân ôm mối hận lòng truy sát địch

Hoàng Hạc lầu! Giang Nam!
Trên lan can của Hoàng Hạc lầu, nơi chưa từng có một nữ nhân nào dám ngồi ở chỗ đó, mà nhắm rượn thưởng thức những món ăn thượng hạng đã nổi tiếng từ lâu của Hoàng Hạc lầu.
Chỉ vì chỗ đó là chỗ ngồi ngó ngay xuống đường, nơi đông người qua, nhiều người lại.
Nhưng đã năm ngày nay, có hai nữ nhân sắc đẹp vào hàng tuyệt mỹ. Một vào hạng lạnh lùng hợp với khuôn mặt trái xoan chiếc mũi thẳng tắp, chân mày cong vút, và đôi môi màu hạnh đào luôn mỉm chặt, làm cho mỹ nhân thêm lạnh lùng, băng giá.
Còn một kia thì có đôi mắt xếch long lanh, đôi gò má luôn đỏ hồng, cặp môi nhỏ luôn quặm lại bực tức, khiến không ai dám lén lút đưa cặp mắt ngắm nhìn vì sợ mỹ nhân sẽ lớn tiếng chửi mắng.
Cả hai đều là người giang hồ, qua trường kiếm trên lưng của giai nhân mặt lạnh và qua đôi quyền nắm chặt của mỹ nhân mặt mày quạu quọ.
Do vậy, liên tục năm ngày, hai mỹ nhân độc chiếm cái bàn làm ngay vị trí này đã lảm cho chủ nhân của Hoàng Hạc lầu bị thua lỗ.
Vì các bàn kê gần đó, có thương nhân hay quan gia nào dám đến ngồi để ăn nhậu đâu Thua lỗ là thua lỗ vậy đó.
Dường như được vậy, hai mỹ nhân càng thích thú hơn.
Vì cả hai đều trong tâm trạng bực dọc, sẽ dễ cáu gắt, gây sự nếu xung quanh quá ồn ào Cả hai trang giai nhân hiệp nữ này đã không đến Hoàng Hạc lầu thì thôi, chứ đã đến thì trụ luôn tới tối.
Rượn uống chỉ một bầu nhỏ, không đủ lảm người khát giải được cơn

khát.
Thức nhắm chỉ mỗi một món đựng vào một (ra bé tẹo, không đủ nhét kẽ răng cho người đang đói.
Kêu thức ăn, rượn uống cho có kêu, chứ cả hai rất ít khi đụng đũa đến. Rất ít khi nhấp môi đến.
Cả hai đều nhìn chằm chằm xuống lòng đường. Quan sát kẻ đi lại, người đi qua.
Đặc biệt, cả hai chỉ để mắt đến những nam nhân.
Sao lạ vậy?
HỌ đang tìm ai?
Phu quân? Hay huynh đệ?
Để rồi khi hoàng hôn kéo ập đến, cả hai bực dọc bỏ về, sau khi ném lại vài đồng vụn trên mặt bàn.
Thấy hai giai nhân hung thần đã về, chủ nhân, quản lý và tửu bảo đều mừng.
Tất cả họ đều thầm cầu khấn ngày mai hai vị khách quái ác này đừng đến nữa.
Nhưng nào có được như ý.
Một lần, hai lần, rồi năm lần...
Tất cả bọn người trong Hoàng Hạc lầu đều biết rằng chỉ có đến khi nào hai nữ hung thần này tìm được người cần tìm thì may ra!
Ngày hôm nay là ngày thứ sáu, chưa hẳn đã là ngày cuối cùng.
Tất cả bọn người trong Hoàng Hạc lầu đều đã chuẩn bị tinh thần cho tình trạng này rồi sẽ kéo dài.
Qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai.
CỔ nhân nói câu này đúng thật là đúng.
Vì gần giờ ngọ, hai nàng bất kể là lạnh lung hay nóng nảy đều đứng phắt lên, chồm người ra khỏi lan can, kêu lên inh oi:
- Đại ca, đại ca! Hoàng đại ca!
Hiện tượng lạ!
Chủ nhân Hoàng Hạc lầu từ lầu phía trên cũng chồm người ra để nhìn.
Viên chưởng lý bỏ cả quầy, chạy ra ngoài đường nhìn ngó.
các tên tửu bảo bỏ bê công việc, phục dịch, túa ra, dù là ở trên lầu hay gian trệt, để nhìn về phía đầu đường.
Và tất cả đều kinh hoàng lẫn kinh ngạc khi nhìn thấy một trang nam tử tuấn tú gương mặt lạnh như băng, đôi môi mím chặt, đang đưa ngựa đi chầm chậm vào thành.
Càng sợ hơn, khi trang nam tử tuổi chưa đến đôi mươi, nhưng lại đeo kè kè ở thắt lưng một thanh đại đao to lớn, sáng ngời Khiến

người người không dám nhìn đến trang nam tử dù chỉ là một cái liếc mắt. Trái lại, tất cả không hẹn đều nép vào một bên, nhường đường cho ngựa của trang nam tử này đi qua.
Tiếng kêu lớn của hai trang giai nhân hiệp khách dù là người lãng tai cũng phải nghe thấy. Huống hồ là trang nam tử này.
Do vậy, trang nam tử tuấn tú dừng ngựa lại Hoàng Hạc lầu, đưa chân bước luôn vào trong. Sau đó, theo lối thang gỗ mà đi lên.
Chủ nhân Hoàng Hạc lầu vừa thấy trang nam tử bước vào, đã buồn so, mồ hôi túa dần ra trên khuôn mặt mập tròn, bóng nhẫy.
Tên chưởng quỹ lật đật bước về quầy, giả vờ cắm cúi xem lại sổ sách, nhưng không dấu được tiếng thở dài buồn thảm.
Bọn tửu bảo cũng không hơn gì! Chúng dùng tay và mắt đẩy người này đùn người kia. Vì chúng tự xem là xấu số cho chúng nếu chúng là người phải phục dịch hầu hạ ở cái bàn, vốn đã có hai nữ hung thần, bây giờ lại thêm một tay sát tinh, sát khí đằng đằng lộ rõ trên khuôn mặt.
Trong thâm tâm bọn người ở Hoàng Hạc lầu đều nghĩ thầm:
"Ngỡ phen này thoát được tai ách, nào ngờ kiếp sát trừng trừng hơn. Bận này chỉ có nước đi ăn mày!" Ai có phần nấy!
Bọn người ở Hoàng Hạc lầu cứ mặc tình lo với lắng. Riêng hai giai nhân giãn dần nét mặt ra.
Người đang lạnh lung thì tươi nhuận khuôn mặt, khiến vẻ đẹp thêm thập phần mỹ miều.
Người đang quạu quọ thì tươi vui hớn hở, kèm theo là sự bẽn lẽn thẹn thùng cần có ở một mỹ nhân.
Chỉ riêng trang nam tử tuấn tú, ngoài cái gật đầu cộc lốc để chào ra, chàng ta không buồn nhếch mép để cười, biểu lộ sự hưng phấn khi được hội diện cùng một lúc với hai mỹ nhân.
Cung cách này của chàng ta, làm hai mỹ nhân có phần lung túng. Nhưng dẫu sao, nói gì thì nói, người mỏi mòn đợi trông cũng phải bồn chồn háo hức hơn người đến sau. Cho nên hai mỹ nhân đành phải lên tiếng. Cả hai hầu như nói cùng một lúc:
- Long đại ca! Đại ca đã gặp việc gì sao?
- Long đại ca! Sao đại ca lại đến muộn thế? Đại ca có biết bọn muội đã...
Một nàng do nói ngắn hơn, nên đã ngừng lời trước, khiến nàng còn lại thấy chỉ còn mỗi âm thanh của mình, đâm ra ngượng ngùng. Nên nàng cũng bỏ dở câu nói trách cứ, không dám nói thêm, e có điều thất thố Chàng trai tuấn tú được hai mỹ nhân quan tâm, được gọi là Long đại ca, không vỉ thế mà trở nên vui vẻ hơn. Chàng ta chỉ gật

đầu, lạnh lùng nói. Đầu tiên là hỏi nàng có vẻ mặt quạu quọ trước:
- Hoa Nghi Dung! Lệnh sư nói sao?
Được chàng trai đêm ngày nàng mơ tưởng hỏi đến đầu tiên, Hoa Nghi Dung vội vàng đáp:
- Long đại ca, tiểu muội không gặp được gia sư, cho nên...
Nói đến đây, Hoa Nghi Dung lần thứ hai phải bỏ dở câu đang nói. Vì lần đầu, câu trách cứ đã được thốt ra cũng là của nàng. Nàng nhìn thấy chàng ta khoa tay làm hiệu bảo thôi, rồi chàng quay sang hỏi đến nàng có khuôn mặt lạnh:
- sương muội! Còn Sương muội thì sao? Lệnh sư nói những gì?
Giai nhân này không vì bị chàng ta hỏi sau mà hờn giận, nàng vội đáp:
- Long đại ca! Gia sư đã thất tung! Tiểu muội không sao tìm được gia sư hạ lạc ở đâu!
- Long đại ca! Gia sư cùng các sư tỷ của tiểu muội cũng thế, nghĩa là cũng thất tung. Không hiểu người đã đi đâu nữa?
Thần sắc của chàng trai tuấn tú vụt biến đổi khi nghe liền một lúc hai tin tức giống nhau. Chàng không còn giữ được sự lạnh lùng được nữa. Thay vào đó là sự kinh ngạc.
chàng lẩm bẩm:
- CÓ việc này sao? Tại sao hai vị tuyệt đại cao nhân cùng một lúc lại thất tung được nhỉ? Đã xảy ra sự cố gì?
Lẩm bẩm xong, chàng ta lại hỏi:
- Hoa cô nương! Cô nương có nghi ngờ ai đã gây ra cớ sự này không? Sao La Sát sư thái lại dễ dàng im hơi lặng tiếng được?
La Sát nhiệt dương thủ Hoa Nghi Dung không đáp lại hỏi:
- Sao đại ca lại cho là ai đó đã gây ra cớ sự này? Đại ca không nghĩ là: tự ý gia sư đã bỏ đi đâu đó chăng?
Lắc đầu, chàng ta không giải thích, mà đưa mắt nhìn sang nàng kia, nói:
- Còn Sương muội! Lệnh sư là Lãnh Diện cư sĩ, không lẽ lại lãnh diện đến mức bỏ đi mà không tin cho đồ đệ mình biết một chút gì sao?
Ra nàng này là Lãnh Diện Nữ Đào Kiều Sương.
Nghe chàng ta hỏi như thế, Đào Kiều Sương lắc đầu đáp lời:
- Đúng như Hoàng Trang Long đại ca nghĩ Đây không phải là cung cách của gia sư. Vì thế việc gia sư thất tung quả là điều đáng nghi. Nhưng nghi cho ai thì tiểu muội không sao nghĩ được. Đại ca nghĩ thế nào mà lại hỏi thế?
Hoàng Trang Long suốt chặng đường về Giang Nam để hội ngộ với hai nữ đồ đệ của hai vị tuyệt đại cao nhân, tuy biết rằng chàng sẽ

đến đúng hẹn, nhưng chàng vẫn chùng chình. Vì Hoàng Trang Long không biết gặp được hai nàng, biết được ý kiến của hai vị tuyệt đại cao nhân thì có bổ ích gì hay không?
Bởi vì xét cho cùng, nhị vị tuyệt đại cao nhân gần như khó mà biết được gốc tích của tên giáo chủ Cửu Trùng giáo. Mà dầu cho họ có biết thì Hoàng Trang Long e cả hai cũng không biết gì đến thiên cố sự của võ lâm vào sáu mươi năm về trước Nghĩa là họ không hề biết đến Cửu Ma và VÕ Lâm Tam Tiên.
Tuy vậy, hiện giờ Hoàng Trang Long chưa biết phải đi đến đâu để tìm được người của Cửu Trùng giáo. Phần nữa, thì dù sao chàng cũng phải về Giang Nam một lần. Trước là để giữ chữ tín với hai nàng Đào, Hoa, như lời di thư Nhuế thúc thúc đã nhắn nhủ. Sau đó, là được trở lại Hồ gia trang, nơi ở trước đây của tên phản đồ Hồ Kỳ Đào, qua đó Hoàng Trang Long hy vọng tìm được chút ít tin tức liên quan đến Cửu Trùng giáo. Vì không lẽ, thân là một đường chủ của Cửu Trùng giáo, mà Hồ Kỳ Đào lại không có để lại một tung tích nào về sự liên lạc với Cửu Trùng giáo giáo chủ hay một nhân vật nào khác có liên quan đến Cửu Trùng giáo sao?
Giờ đây, nghe câu hỏi lại của Đào Kiều Sương, chàng cũng giật mình, không hiểu tại sao mà chàng lại nảy ra ý như thế? Tại sao chàng lại cho có ai đó đã gây nên việc thất tung cho nhị vị tuyệt đại cao nhân? Tại sao chàng không nghĩ là nhị vị đó đã tự ý bỏ đi đâu?
Rồi Hoàng Trang Long cũng tự lý giải được ĐÓ là do chàng đang bận tâm, mãi nghĩ đến Cửu Trùng giáo, giáo đồ và giáo chủ của chúng. Với ý nghĩ luôn vấn vương trong tâm trí là:
Một trong tam vị tuyệt đại cao nhân là tên phản đồ Hồ Kỳ Đào đã là đường chủ, nha trào của Cửu Trùng giáo. Thì làm sao tên giáo chủ lại không có thái độ nào đó gây khó khăn cho hai người còn lại trong tam vị tuyệt đại cao nhân?
Hai là: như lời tên giáo chủ đã nói với Hoàng Trang Long tại Lưu Sa Lâm kỳ trận Hắn làm sao lại không nhổ đi cái gai trước mắt là hai vị tuyệt đại cao nhân?
Không phải họ là trở ngại trên con đường mưu đồ bá chủ của tên giáo chủ sao?
Cũng vì thế, khi Hoàng Trang Long nghe nói nhị vị sư phụ của Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung bị thất tung, chàng đã dễ dàng kết luận. Đấy chính là kiệt tác của tên giáo chủ Cửu Trùng giáo.
Thuật lại một lượt chuyện đã qua cho hai nàng Đào, Hoa nghe xong, Hoàng Trang Long nói luôn ý nghĩ của chàng về việc thất tung của Lãnh Diện, La Sát hai vị Rồi chàng lại nói thêm:

- Vấn đề đặt ra trước mắt bây giờ là:
Làm sao truy được hang Oả của bọn Cửu Trùng giáo? CÓ biết được điều này chúng ta mới có thể tìm phương cách cứu cho nhị vị lão nhân gia. Thế nào, Sương muội và Hoa cô nương có cao kiến gì không?
Nóng nảy, Hoa Nghi Dung nói ngay:
- Long đại ca! Đại ca nói đúng lắm.
Nhưng làm sao biết được sào huyệt của bọn Cửu Trùng giáo ở đâu? Đại ca có kế nào chưa?
Lắc đầu, Hoàng Trang Long đáp:
- Kế thì ta không có kế sách gì đâu!
Nhưng ta có một ý nghĩ.. may ra có thể tìm được chút ít dấu vết của bọn này.
Đào Kiều Sương hỏi:
- Đại ca định làm thế nào?
Cả Hoa Nghi Dung như cũng muốn hỏi như thế qua thái độ bồn chồn của nàng.
Chàng đáp:
- Ta định bắt đầu từ Hồ gia trang.
Đào Kiều Sương lại hỏi:
- Sao lại là Hồ gia trang? Đại ca đã không nói là Hồ Bá Trung, tên phản đồ đã bị đại ca hủy diệt rồi sao?
Gật đầu, Hoàng Trang Long giải thích:
- Tuy hắn đã bị ta giết, nhưng Hồ gia trang vẫn còn đó! Không lẽ... chúng ta không tìm được một manh mối nào ở Hồ gia trang sao?
Nghe thật chí lý, Đào Kiều Sương tán đồng ngay, nàng nói:
- Yù này của đại ca rất hay! Chừng nào chúng ta đến Hồ gia trang để dò xét?
Hoa Nghi Dung bật hỏi:
- Ngay bây giờ! Đi, đại ca, Sương tỷ!
Phát hiện sớm chừng nào, tốt chừng nấy!
Không riêng gì Hoa Nghi Dung nóng nảy, đây là điều bức xúc của mỗi người.
Do đó, Hoàng Trang Long và Đào Kiều Sương đồng đứng lên.
Vẫn thế Hoa Nghi Dung ném lại ít tiền lên mặt bàn, và ba người lần lượt bước xuống, bỏ đi.
Tống tiễn ba người là... hầu như toàn bộ nhân số những người ở Hoàng Hạc lầu kèm theo lời chúc ngấm ngầm trong thâm tâm mỗi người, là: "Hẹn đừng bao giờ gặp lại!" Trước hết, cả ba người phải quay về chỗ trọ của hai giai nhân để nhận lại ngựa.

Sau đó, cả ba người đồng ra roi, cho ngựa hướng về Hồ gia trang.
Trên đường đi đến Hồ gia trang, Hoàng Trang Long nghe hai nàng vui vẻ nói chuyện, bàn luận về cách thức sẽ làm gì khi tra được manh mối sào huyệt của bọn Cửu Trùng giáo.
Chàng nghe kiểu cách nói chuyện của hai nàng có vẻ khá tâm đắc. Chàng nghĩ thầm:
"Qua mấy ngày sống cùng nhau, cùng chung một tâm trạng, cùng một nỗi mong chờ... hai nàng hầu như đã hiểu được tánh khí của nhau và lần lần đã hòa hợp lại Cũng tốt thôi. Nếu không ngươi thì quá nóng, kẻ thì quá lạnh, e mà khó chịu đựng được nhau khi mà nàng nào cũng khăng khăng giữ vững lập trường của mình." Nghĩ đến đây, chợt Hoàng Trang Long nghe Hoa Nghi Dung lên tiếng gọi và hỏi chàng:
- Đại ca, hôm qua tiểu muội mới thấy đại ca mang theo võ khí. Sao đại ca không dùng kiếm, hay loại binh khí nào đó sao nhẹ nhàng hơn không? Sử dụng làm chi thanh đại đao kềnh càng đến thế, hở đại ca?
Đào Kiều Sương tuy đã thấy Hoàng Trang Long đeo đại đao ngay từ lúc mới thấy chàng từ xa, đang lúc tiến vào Giang Nam, nhưng do ngại nên nàng không lên tiếng hỏi. Bây giờ, nghe Hoa Nghi Dung nêu lên, nàng cũng hỏi:
- Long đại ca! Đại ca mang đao ắt hẳn đại ca biết sành về đao pháp. Vậy, ở trên giang hồ, hai mươi năm trở lại đây, đại ca có biết ai là người nổi tiếng về đao pháp không?
Nét mặt của Hoàng Trang Long đanh lại khi nghe hai nàng hỏi đến vấn đề này... Nhưng không lẽ không đáp. Do đó, chàng chỉ đáp qua loa:
- Đương nhiên, ta có biết đao pháp nên mới xử đao. Còn nhân vật nào nổi tiếng về đao pháp thì... ta chỉ nghe nói đó là minh chủ võ lâm! Rất tiếc.
Chàng định nói lên sự tiếc nuối khi không thể nào gặp mặt minh chủ võ lâm vì ông ta đã chết! Nhưng kịp nghĩ lại, huyết án của Hoàng gia trang đến bây giờ vẫn còn là nghi án. Hơn nữa, cái chết của minh chủ võ lâm tức phụ thân của chàng, rất nhiều người không biết, trừ chính hung phạm ra thì không cần phải nói. Cho nên chàng ngập ngừng, không biết phải nói tiếp làm sao cho hai nàng hiểu.
Rất may cho Hoàng Trang Long, vì bất ngờ Đào Kiều Sương đã kêu lên, đồng thời đưa tay chỉ về phía chân trời xa xa:
- Cháy! Đại ca, đâu như là Hồ gia trang bị phát hỏa thì phải. Chúng ta đến không kịp rồi!

Ngước mắt nhìn về phía tay chỉ của Đảo Kiều Sương, Hoàng Trang Long tức giận, gầm lên:
- Bọn tặc đảng Cửu Trùng quả đúng là loài hồ ly! Chúng đang định phi tang đây.
Sương muội, Dung muội, cố đi mau lên!
May ra chúng ta đến còn kịp...
Nói xong không đợi hai nàng đáp ứng, Hoàng Trang Long đã giục ngựa chạy như bay.
Hai nàng không chút chậm trễ, cũng ra roi giục ngựa chạy theo cho kịp.
Ngựa thì phi cất cao bốn vó, nhưng Hoa Nghi Dung nghe lòng mình bay bổng lên đến chín tầng mây... Vì nàng vừa nghe Hoàng Trang Long gọi nàng là:
Dung muội!
ôi! Tiếng gọi sao mà êm dịu, nghe mát cả lòng! Hoa Nghi Dung hận nàng không có cách nào để tức tốc đến ngay Hồ gia trang Nàng ước ao sao cho nàng tìm được chứng tích nào đó, liên quan đến bọn Cửu Trùng giáo, để dâng lên cho chàng... Đền đáp lại tiếng gọi muôn phần trìu mến mà chàng vừa bất ngờ gọi: Dung muội!
Người bay không được, thì nàng đành cố giục ngựa chạy mau, nhanh hơn, nhanh hơn nữa.
Hoàng Trang Long và Đào Kiều Sương nhìn thấy vậy, chỉ nghĩ là Hoa Nghi Dung đang vì quá lo lắng cho sư phụ nên mới nóng nước đến thế. Cả hai cũng không để kém, liền thúc ngựa chạy mau hơn. Dù cố đến đâu, cũng không sao kịp.
Cả ba người dừng ngựa từ xa, tức tối nhìn ngọn lửa đã bốc cao, bao trùm toàn khu trang trại họ Hồ.
Dân trong vùng cũng đang vây quanh, chỉ trỏ và lao xao bàn luận.
Hoàng Trang Long và hai nàng cũng loáng thoáng nghe được đôi điều.
Đại khái họ nói Trời Phật sao nỡ bất công. Gây chi nỗi tan thương cho một người đại nhân đại đức. Là ý họ muốn ám chỉ Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung. HỌ cỏn nói với nhau: "Phen này Hồ lão gia đi đâu mà lâu quá? Không biết khi về đến, nhìn thấy cảnh này, Hồ lão nhân sẽ nghĩ sao? Và làm thế nào Hồ lão gia có thể phục hồi được cơ nghiệp?" Biết dân trong vùng họ nói thế và nghĩ thế là vì họ chỉ nhìn thấy vẻ ngoài của Hồ Bá Trung, nên chàng và hai nàng Đào, Hoa không buồn nghe tiếp nữa...
Đang định bảo hai nàng bỏ đi, thì Hoàng Trang Long để ý thấy ở một góc xa xa của Hồ gia trang, có một bóng người, đang thập thò lén lút

giữa đám đông dân chúng. Nghi hoặc, chàng liền xuống ngựa, khẽ dặn lại hai nàng:
- Hãy đứng gần đây chờ ta! CÓ một tên rất khả nghi. Để ta đi xem thử.
Hai nàng chưa kịp đáp, thì Hoàng Trang Long đã đi xa.
Hai nàng vẫn ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt tìm xem chàng ta đi đâu, và ai là người khả nghi. Nhưng, giữa đám đông người lố nhố này, hai nàng không sao tìm được Hoàng Trang Long.
Hai nàng bèn dẫn ngựa của Hoàng Trang Long lui lại một chỗ xa và thoáng, để nếu Hoàng Trang Long trở lại thì cũng dễ dàng tìm được hai nàng.
Hoàng Trang Long tay giữ đại đao, thân hình lách nhanh qua đám người đứng xem đám cháy. Do tình hình khẩn trương của chàng, và do thanh đại đao bản rộng kè kè ở thắt lưng, khiến người bàng quang lo ngại, cho chàng là người của quan nha phái đến. Nên mọi người tức tốc dạt cả ra, nhường đường cho chàng đi. Cử chỉ nhốn nháo này của đám đông, Vô tình che lấp thị tuyến của chàng đang quan sát vẻ tình nghi, và Vô hình chung đánh động cho tên đó.
Hắn đã biết có người đang để ý và theo dõi hắn, cho nên hắn đã lủi đi thật nhanh, cố tình che dấu hành tung của hắn.
Hoàng Trang Long thoáng bực, nhưng không lẽ lại sừ dụng thân pháp ở đây, giữa chốn đông người đang chen chen lấn lấn cố nhìn xem chàng là ai, và đang tìm kiếm cái gì? Điều này càng gây thêm khó khăn cho Hoàng Trang Long.
Mãi đến lúc chàng đã vượt khỏi phạm vi đám đông người, đưa mắt nhìn và tìm kiếm tên khả nghi nọ, thì chàng đang thấy hắn móp người trên lưng một tuấn mã và đang phi ngựa chạy như bay.
Quay lại lấy ngựa đuổi theo thì không kịp, e mất dấu vết. Chàng đánh liều phi thân đuổi theo tên nọ.
May cho Hoàng Trang Long. Do hắn có tật thì giật mình, nên hắn chỉ cho ngựa chạy vào chỗ rậm, nhiều cây cỏ. Hắn cố tình đưa ngựa vào rừng sâu. Điều này Vô tình giúp ích cho Hoàng Trang Long.
Chàng không ngần ngại, lướt mình bằng Kim Long thân pháp mà đuổi theo.
Thị tuyến tuy bị rừng cây che khuất, nhưng đôi tai vẫn còn nghe tiếng vó ngựa nện bồm bộp... Do vậy Hoàng Trang Long không ngại bị mất dấu. Nhưng, chàng đã đang thầm lo. Nếu tên này cứ phi ngựa chạy mãi, thì dù chàng có là bậc thần tiên cũng không thế nào bằng cước bộ đuổi theo được tuấn mã.
Cuối cùng, nỗi lo ngại của Hoàng Trang Long đã thành sự thật. Đuổi

theo đã gần hai mươi dặm đường, sức chàng đã muốn cạn kiệt, mà tiếng vó ngựa nện vẫn vang đều đều. Chứng tỏ tên này còn đi nữa, đi xa nữa.
Dầu sao, Hoàng Trang Long cũng quyết không bỏ cuộc. Vì đây là đầu mối duy nhất có thể từ đó mà chàng phăng lần ra được manh mối, liên quan đến kẻ thù của chàng.
Cố vừa phi thân vừa điều hòa chân lực, chàng dè sẻn từng nguồn chân lực một.
Những chỗ mà chàng có thể vượt lên cao khỏi ngọn cây để đi cho thoáng, thì chàng đành chỉ chạy dưới đất, để tránh hao phí nội lực mà kết quả đạt được cũng giống như nhau.
Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, nhưng Hoàng Trang Long không nản lòng. Vì dù có bị bỏ lại xa ở phía sau, Hoàng Trang Long cũng có thể dò theo dấu chân ngựa cỏn in đậm trên mặt đất mà phăng lần đến.
Không biết chàng đã đi thêm được bao nhiêu dặm đường rồi, vì bây giờ chàng không còn nghe được tiếng vó ngựa nữa.
Nhưng chàng vẫn bình tâm, cứ theo dấu chân ngựa để lại mà tiếp tục đi tới.
Lúc này không việc gì phải vội, chàng lơi dần bước chân, ổn định dần dần chân lực đã hao tổn...
Đi thêm được một lúc, cánh rừng từ từ thưa ra, ánh sáng của vầng dương quanh lần lần chiếu to.
Sau cùng, Hoàng Trang Long không khỏi ngỡ ngàng khi bước ra khỏi cánh rừng, đứng nhìn về một ngã ba đường trước mặt.
Không ngỡ ngàng sao được, khi con ngựa bị tên nọ cho một nhát kiếm vào tim, chết nằm lăn ngay tại bìa rừng?
Còn trước mặt Hoàng Trang Long là một ngã ba quan lộ. Không một dấu vết nào lưu lại báo cho Hoàng Trang Long biết là tên nọ đã đi về hướng nào, để chàng đuổi theo?
Thất vọng đến tột cùng!
Không lẽ phải quay về, sau gần một ngày đeo đuổi, bám theo?
Còn nếu không quay về, thì chàng biết phải làm sao đây?
Đứng tần ngần trước ngã ba, Hoàng Trang Long nhận thấy một đường hơi hẹp thì dẫn về một trái núi ở xa đàng kia. Còn một đường thoáng hơn, dẫn mãi về phía nam. Còn đường rộng này đi về đâu thì chàng không biết. Nhưng chàng quyết đi theo con đường này. Vì chàng mơ hồ nhìn thấy có vết chân người lờ mờ in lại.
Mải miết đi một hơi được năm dặm đường thì trời đã sập tối. Bây giờ trước mặt Hoàng Trang Long là con đường rẽ.

Ngay chỗ rẽ, chàng thấy có một cây tre có ai đó vừa mới cặm. Trên thân cây tre, ngang tầm mắt của Hoàng Trang Long, có ai đó khắc hàng chữ: Hoàng Trang Long chết tại nơi đây.
Hơn năm dặm đường dài đã làm cho tâm tính của chàng khá trầm ổn, chàng không còn nóng nảy, tức giận như lúc thấy xác ngựa ở ven bìa rừng.
Nhưng dù sao, huyết khí phương cương của một nam nhi niên kỷ còn trẻ cũng đã làm cho chàng phần nào căm tức.
Vươn tay, chàng định vỗ vào thân cây tre một chưởng cho hả cơn tức... Nhưng, tâm trí của chàng chợt máy động, nghi ngờ đây là cái bẫy của kẻ thù đã giương sẵn ra, chờ chàng tự chui đầu vào chịu
Không nghi ngờ sao được, khi chàng đang là kẻ đối đầu với một tên giáo chủ có hành tung mờ ám, ác độc và xảo quyệt?
Mờ ám vì hắn ta chưa chịu lộ diện, cũng như đang còn chứa dấu lực lượng.
ác độc thì Hoàng Trang Long đã thấy, qua nghi án ở Hoàng gia trang.
Xảo quyệt qua sự thất tung của hai vị tuyệt đại cao nhân, và qua sự phóng hỏa phi tang mọi chứng cứ ở Hồ gia trang.
Nghĩ đến Liệt Hỏa thần đạn mà tên giáo chủ đã dùng ở Lưu Sa lâm kỳ trận, Hoàng Trang Long liền thối lui, rời xa cây tre đang cắm ngay chỗ rẽ.
Chàng linh mẫn thì kẻ thù cũng lắm mưu ma. Chàng vừa lủi xa khỏi cây tre được chừng hơn một trượng, bất ngờ, chân của chàng đã vấp vào một sợi dây ai đó đã căng ngang sát mặt đất.
Vừa vấp vào, chàng biết là nguy. Nên chàng nhanh chóng ngã nằm xuống, cuộn tròn người lại, lăn xa khỏi phạm vi ba trượng kể từ thân cây tre.
Vì chàng đã tận mắt chứng kiến uy lực của Liệt Hỏa Thần Đạn, chàng biết tầm sát thương của nó là trong phạm vi ba trượng. Đồng thời chủ yếu là các vật ở trên cao.
Chàng cố lăn càng nhanh càng tốt.
A... A... Am!
Tiếng nổ và tiếng rú rít của cát sỏi văng đi ném vào người Hoàng Trang Long sàn sạt...
áp lực của tiếng nổ gây ra chấn động.
Chấn động làm xô dạt từng đợt không khí Nhân đà không khí đang Oà ạt từng cơn cuốn đi chàng cố lăn đi xa hơn.
Và chàng đã an toàn. Vẫn nằm, Hoàng Trang Long sợ hãi nhìn cát bụi lần lần lắng xuống.

Khi cát bụi lắng xuống, chàng không còn thấy thân cây tre đâu nữa. Thay vào đó chỗ đã cắm cây tre bây giờ là một hố sâu rộng.
Đến khi khung cảnh hoàn toàn trở lại bình thường, dưới ánh sao mờ, Hoàng Trang Long thấy có năm bóng đen xuất hiện.
Biết đây là bọn Cửu Trùng giáo, chúng đến xem lại kết quả âm mưu thủ đoạn của chúng. ất có lẽ chúng mong được nhìn thấy máu thịt của Hoàng Trang Long văng tung tóe khắp nơi, như chúng đã dự định Chúng không dè dặt, cứ nhằm ngay vào nơi đã cắm cây tre mà bước nhanh tới Một tên lên tiếng ngợi khen:
- Phân đà chủ thật là thần cơ diệu toán.
Nếu không có sự chỉ dạy của phân đà chủ e phen này lại công toi.
Tên thứ hai nối tiếp:
- Ta cũng không ngờ tiểu tử ấy cũng trí trá May được sự nhắc nhở của phân đà chủ, chúng ta lập kế liên hoàn nên mới có cơ hội thành công. Còn bằng không, công toi ta không tiếc chỉ sợ giáo chủ biết được chúng ta làm lỡ việc thì ít nhất, chúng ta cũng phải bị chuyển đổi về quan ngoại CÓ khác nào án lưu đày đâu chứ?
Hai tên hai câu nói, nói vừa xong, chúng đã đến chỗ cái hố. Nhìn lom khom vào lòng hố, một tên nói:
- Liệt Hỏa thần đạn có uy lực khủng khiếp thật Tiểu tử họ Hoàng thế là tan thây Quyết nhìn tường tận chiến công, một tên lên tiếng nói:
- CÓ ai đem theo hỏa tập không? Đốt lên xem thử nào! Đành rằng nhìn cảnh tượng này ta sẽ phải mất ăn ít nhất là vài ngày Nhưng nghĩ đến ân thưởng của giáo chủ hứa ban, ta lại thêm can đảm về tận mục sở thị.
Hỏa tập được đốt lên, trong khi một tên đang đưa hỏa tập rà sát mặt đất, mong dưới ánh hỏa quang sẽ nhặt được ít nhất cũng là một mẩu thịt nhỏ... Thì bọn còn lại lớn tiếng tâng bốc thêm:
- Tiểu tử cũng khá trầm tĩnh đấy chứ!
Chứ nếu là ta, ta phải phát khùng lên khi đọc thấy tên của mình ghi ràng ràng ra đó lại còn bảo là phải chôn thây ở đây.
Nói thật, đừng nói đập một chưởng hay chém một kiếm, gặp phải tay ta, ta quyết phải loạn đao phân thây tên nào láo xược!
- Bởi thế, ngữ như ngươi mới dễ mắc bẫy, mới dễ xuống uổng tử thành.
- Chứ ngươi bảo tiểu tử ấy thì sao chứ?
Hắn sống mà được sao?
- Hừ! May cho bọn ta, nếu phân đà chủ không chỉ cho cái cách gọi là Trung kế hữu kế thì tiểu tử ấy bây giờ vẫn ung dung tự tại. Và ngươi bây giờ nếu không chết vì tiểu tử ấy thì cũng đang chuẩn bị hành

trang để lên đường rồi sao?
- Há... Há... nhắc đến tiểu tử ấy, ta nghĩ thấy tức cười! Hắn do bám ta riết, ta ngỡ phen này hết thấy mặt thê tử rồi chứ!
Nào hay, sức người qua sao sức ngựa?
Còn sống để tận hưởng lạc thú ở dương gian này, ta phải có lễ gọi là tạ ơn trời phật mới phải. Há... Há...
Tên cầm hỏa tập soi soi nãy giờ, bật kêu lên:
- Không xong rồi! Tiểu tử ấy không Bốn tên còn lại, hồ nghi hỏi tên kia:
- Ngươi nói sao? Tiểu ấy làm sao sống được? Ngươi không thấy uy lực của Liệt Hỏa Thần Đạn sao? Trong ba trượng vuông này, con người bằng xương bằng thịt làm sao sống được?
Tên nọ không vì bị bôn tên vây quanh áp đảo tinh thần mà sợ sệt, hay mất bình tĩnh Hắn vẫn nằng nặc nói chắc:
- Đây! Hỏa tập đây! Các ngươi tìm thử xem, có nhặt được mẩu thịt vụn nào của tiểu tử ấy không? Hừ! Đến một cọng tóc ta cũng không tìm thấy, nói gì là xương hay thịt! Các ngươi liệu chừng cái mồm của các ngươi! Cứ bốc phét, tâng bốc lẫn nhau, không lo tìm tiểu tử ấy cho rồi!
- Ta đây? Các ngươi khỏi nhọc công tìm.
Một giọng nói lạnh như băng bỗng không lại phát lên làm cho cả năm tên đều kinh hoàng. Hỏa tập trong tay tên nọ cũng do sự kinh hoàng này mà rơi xuống đất Hỏa tập cứ phừng phựt, phừng phựt lên độ vài lần rồi tắt ngỏm. Nhưng cũng đủ thời gian làm cho bọn năm tên nhìn được tiểu tử mà chúng đang tìm kiếm.
Năm tên sau lúc bàng hoàng thảng thốt bây giờ, ngọn hỏa quang đã tắt, bọn chúng hết cả e dè. Đồng hét lên một tiếng cả năm nhảy xổ vào quyết lấy cho được mạng tiểu tử kia.
Hoàng Trang Long cố ý xuất hiện là chàng hy vọng qua bọn này mà hỏi han được đôi điều cần biết. Nào dè, hành động liều lĩnh này của bọn chúng đi ngoài dự liệu của Hoàng Trang Long.
Chẳng đặng đừng, Hoàng Trang Long đành phải khai đao.
- Chết!
Cả bọn năm tên đều không biết Hoàng Trang Long bạt đao từ lúc nào, đao thức ra sao. Bọn chúng chỉ kịp nhận cái lạnh đầy sát khí của đại đao thì đã... đầu một nơi, mình một nẻo.
Đến Hoàng Trang Long cũng không ngờ đến kết quả mau này. Chàng đã định ít ra cũng lưu lại một tên còn dò hỏi.
Không ngờ, chỉ một thức Cầm Long đao, tất cả đều làm ma không đầu.

Đã nói là Cầm long, thì uy lực của đao pháp vừa đủ, chỉ gây thương tích, chứ không làm vong mạng. Sao đây lại chết cả lũ?
CÓ lẽ chỉ có ba cách giải thích:
Một là Hoàng Trang Long đã quá nặng tay.
Hai là do đại đao quá nặng, chàng không lường đến đà đao đi của đại đao.
Ba là võ công của bọn này quá kém coi Dẫu sao, bọn chúng cũng đã chết.
Hoàng Trang Long mất hẳn đầu mối để dò tìm.
Chưa! Vẫn còn một đầu mối, tuy không chắc chắn, nhưng... có còn hơn không có.
Đeo lại đại đao vào thắt lưng, Hoàng Trang Long lướt người đi về phía bọn này lúc nãy đã đến.
Đường rẽ này lúc đầu thì nhỏ hẹp, sau lần lần mở rộng hơn.
"Có bàn tay con người khai sáng đấy!
Vậy là đúng rồi!" Vừa nghĩ thầm, Hoàng Trang Long vừa tăng thêm chân lực, lướt người đi nhanh hơn.
Rẽ trái...
Ngoặt phải...
Lại ngoặt phải...
cuối củng, Hoàng Trang Long đang đứng trước một ngôi nhà cổ xưa trông thật hoành tráng, cổ kính.
"Phủ đệ của một danh gia vọng tộc ư?" Tự hỏi, và Hoàng Trang Long Vô phương tìm được câu trả lời! Chàng lại nghĩ "Cứ vào thì khắc biết!" Nhẹ nhàng nhanh chóng, chàng lao mình bay bắn lên mái nhà, khẽ đạp chân làm đà, chàng lại vút người lên đỉnh mái và phục người xuống.
Thanh đại đao Vô tình gõ vào mái ngói, gây lên một tiếng động khẽ.
K... ì... c... li!
Ngay sau đó, có tiếng quát khẽ:
- Ai?
Không nghe một âm thanh nào hồi đáp, người vừa lên tiếng hỏi liền lầu bầu:
- ĐỒ chuột nhắt... làm người ta hết hồn!
Hoàng Trang Long cũng hết hồn... sợ lộ Dần dần bình tâm, chàng khẽ nhỏm người lên, đưa mắt quan sát tứ diện.
Chung quanh tối đen như mực, không một bóng người. Vắng lặng như ngôi nhà bị bỏ hoang đã lâu. Nghĩ đến sự hoang vắng, Hoàng Trang Long lại nhớ đến sự hoang phế của Hoàng gia trang.
Nhín sang hướng lúc nãy có tên đã lên tiếng chàng không thấy gì, chỉ

thấy chỗ đó có một lùm cây khá rậm rạp.
Đoán biết tên kia đang ngồi đâu đó dưới chỗ có lùm cây, chàng còn cho là hắn đang ngủ trong lúc đang làm nhiệm vụ qua tiếng hỏi và tiếng lầu bầu lúc vừa rồi của hắn.
Đưa tay vào bọc, chàng lấy ra được một mảnh bạc vụn. Rồi khẽ vận lực, chàng bấm mảnh bạc vụn thành ba mảnh nhỏ Cầm trên tay cả ba mảnh, chàng búng nhẹ một mảnh vào ngay lùm cây...
Soạt!
Dưới ánh mờ mờ của sao đêm, chàng thấy rõ cặp mắt của tên nọ đang căng thật lớn để quan sát động tĩnh.
Búng tiếp một mảnh bạc thứ hai vào một vị trí gần chàng hơn...
Soạt!
Tên nọ lao người đến vị trí đó ngay, song thủ của hắn hượm hượm sẵn sàng chụp bổ vào người lạ... nếu có.
Và hắn vẫn cứ đứng theo tư thế đó mãi.
Vì Hoàng Trang Long đã búng một mảnh cuối cùng vào huyệt định thân của hắn, khiến hắn phải đứng im như pho tượng Đồng thời, nếu Hoàng Trang Long không kịp lao bổ xuống để cách không điểm vào á huyệt của hắn, chắc hắn đã la toáng lên rồi.
Vừa hạ thân xuống ngay sau lưng hắn, chàng đã lôi hắn trở lại vị trí lúc nãy của hắn, dưới lùm cây.
Tay giải huyệt định thân, chàng điểm luôn vào hôn huyệt của hắn.
Đặt hắn ngồi xuống, sứa tư thế cho hắn ngồi yên vị, Hoàng Trang Long điểm luôn vào huyệt định thân một lần nữa.
Không chập trễ, chàng lẻn nhanh vào một góc nhà...
Sau một hồi dò xét, chàng tung người như cánh chim vào một khung cửa sổ đang cánh mở cánh khép.
vừa hạ thân, chàng lại cuốn người nép vào một góc...
Vận mục lực, đảo mắt nhìn, chàng không phát hiện được điều gì, ngoại trừ màng nhện giăng giăng mọi chỗ...
Đây là điều khá bất ngờ đối với Hoàng Trang Long. Vì chàng đã ngỡ chàng lọt được vào sào huyệt hay phân đà gì đó của Cửu Trùng giáo!
Nào ngờ, không có một bóng người.
Vậy sao lại có gã kia ngồi đây canh gác? Hắn gác cái gì? Đây là đâu?
Vẫn còn dè dặt, chàng bước vòng quanh, thám thính toàn bộ khu nhà rộng lớn Để đền đáp lại công khó của Hoàng Trang Long, chàng đã phát hiện được nơi hậu sảnh có một chỗ đáng nghi...
Cẩn trọng, Hoàng Trang Long dò xét tỉ mi...

Nơi vách hậu sảnh có treo một bức hoành phi khá lớn.
Chỗ đáng nói ở đây, bức hoành phi có ai đó thường xuyên lau chùi, nên trông rất sạch sẽ. Đối nghịch lại toàn bộ quang cảnh ở hậu sảnh cũng như ở mọi nơi trong ngôi nhà rộng thênh thang này.
Còn đáng nghi hơn nữa chính là bức hoành phi được treo không ngay ngắn, mà lại xộc xệch về một phía.
Hoàng Trang Long không nén nổi tánh hiếu kỳ, bèn dùng đại đao, thử chuyển dịch bức hoành phi.
Do bức hoành phi được treo vào một điểm tựa duy nhất, nên sau cái động chạm của đại đao, tức thì bức hoành phi nghiêng hẳn về một phía, làm lộ ra một hốc nhỏ nằm sâu hẳn vào tường.
Màn đêm buông dày, trong lòng ngôi nhà càng tối tăm hơn. Cho nên dù mục lực của Hoàng Trang Long có tinh tường đến đâu, chàng cũng không thể nào thấy được cái gì, vật gì hoặc điều gì ẩn ở hốc nhỏ đó Chung quanh vẫn vắng lặng như tờ, Hoàng Trang Long đánh liều đánh đá lửa lên.
Xoạch!
Một tia lửa nhỏ bắn ra, nhưng cũng đủ để cho Hoàng Trang Long nhìn thấy một cái núm nhỏ, nhô lên rõ rệt trong hốc tường Dù chưa hiểu cái núm nhỏ này dùng để làm gì chàng vẫn thử mạo hiểm.
Hữu thủ cầm đại đao đề phòng, Hoàng Trang Long đặt tả chưởng vào núm nhỏ đó "Bằng gỗ!" Qua cảm giác của bàn tay vừa chạm vào núm nhỏ Hoàng Trang Long nhận ra cái núm nhỏ được làm bằng gỗ tiện. ĐỘ trơn bóng của cái núm nhỏ đủ làm cho chàng biết có rất nhiều người và nhiều lượt đã sờ vào cái núm gỗ này.
E dè, chàng khẽ vỗ vào cái núm gỗ một cai.
Chiếc bàn to đùng ngay giữa hậu sảnh khẽ lay động... rồi lại đứng im.
Sự lay động của chiếc bàn làm Hoàng Trang Long phải giật mình.
Nhìn chiếc bàn thôi lay động, Hoàng Trang Long tư lự. Được một lúc, chàng thử lại một lần nữa. Lần này, chàng vì mải mê nhìn chiếc bàn, nên chàng Vô tình vẫn đè chặt lên núm gỗ.
Kỳ tích liền xảy ra.
Chiếc bàn gỗ do chàng đè mãi cái núm gỗ đã không lay động, mà lại từ từ dịch qua một bên, làm lộ ngay chỗ cũ của chiếc bàn là một miệng hầm tối đen lộ ra ngay chỗ của chiếc bàn là một miệng hầm tối đen.
Hoàng Trang Long nghĩ rằng nếu chàng buông cái núm gỗ thì chiếc bàn sẽ di chuyển về chỗ cũ. Cho nên chàng lao tới thật nhanh rồi dừng phắt lại ngay miệng hầm.

Lấy đá lửa từ trong người ra, chàng đánh vội lên vài lần, đồng thời đưa mắt nhìn xuống hầm sâu.
vừa nhìn thấy nhiều bậc thang bằng đá dẫn vào một nơi nào đó, là Hoàng Trang Long cũng vừa nhìn thấy chiếc bàn đang từ từ di chuyển trở về.
Lượng định xong tình hình, Hoàng Trang Long lao ngay lại bức hoành phi, đè tay lên núm gỗ một lần nữa.
Đợi cho chiếc bàn di chuyển đến lúc miệng hầm mở rộng hết mức, chàng buông tay ra, sửa lại ngay ngắn bức hoành phi. Đoạn chàng nhanh chân lao xuống miệng hầm, dừng chân an toàn nơi bậc tam cấp bằng đá. Đến lúc chiếc bàn về đúng vị trí cũ, Hoàng Trang Long nghiêng đầu, vận thính lực lên nghe ngóng.
Ở dưới hầm này, mọi tiếng động đều bị ngăn lại từ phía trên, do đó Hoàng Trang Long nghe có tiếng người nói cười lao xao ở tít phía xa xa, nơi bậc tam cấp đưa dần tới.
CÓ một mục tiêu, dù sao cũng còn hơn là không có. Và thường thường, ai ở trong trường hợp của Hoàng Trang Long cũng đều an tâm, phấn khởi, khi có một mục đích để đi.
Chàng cũng vậy. Do vậy, Hoàng Trang Long giương mắt nhìn thật kỹ dưới chân, rồi bước xuống dần dần.
Được gần hai mươi bậc, con đường bắt đầu rẽ qua phải tuy vẫn đi dần xuống bằng các bậc tam cấp. Vừa đi, Hoàng Trang Long vừa nhận định:
"Đường hầm này có đã lâu! CÓ lẽ chủ nhân đã cho xây dựng ngay từ lúc khởi công lập dựng ngôi nhà rộng lớn này!" Bước xuống được mười bậc nữa, Hoàng Trang Long thấy hầm sâu đến đây là hết, kế tiếp đó là một ngách hang khá dài, khá rộng, chiều cao đủ cho một người đi không phải khom lưng.
Tử đầu đàng kia đã là ngách hang, Hoàng Trang Long nghe rõ rệt có tiếng cười nói...
Bây giờ đường đi đã khá bằng phẳng, chàng an tâm lượn người đi tới như bóng u linh Gần năm mươi trượng đường. Bây giờ, Hoàng Trang Long nhận thấy trước mặt chàng là một cái chòi nhỏ.
Tiếng cười nói từ căn chòi vọng ra không ngớt.
Hoàng Trang Long nghe:
- Này! Đổi phiên trực xong, ngươi định làm gì? Ngủ ư?
- Không ngủ thì làm gì đây? Không lẽ lại thức nữa sao?
- Này! Ta vào trấn uống rượn đi, thế nào?
- Rượn ở đây sao ngươi không uống?
Lại còn đòi đi vào trấn? Nên nhớ, muốn ra vào phải có lệnh của đà

chủ đấy nhé!
- ôi dào! Đà chủ bây giờ đâu có mặt ở đây! Tay gác đầu kia ta quen. Chứ uống rượn toàn là nam nhân như thế này chán - Hà... Hà... Vậy là ngươi muốn tìm đến kỹ viện, chứ có phải đi uống rượn đâu? Hà... Hà... Được! Món này ta cũng thích! Hà... Hà...
- Không biết khi nào bọn kia về nhỉ?
Chỉ có việc đi xem kết quả, vậy mà cũng đi mất dạng luôn. ê! Hay là bọn họ cũng đi uống rượn để mừng thắng lợi đây, hả?
- Đó! Ngươi thấy không? CÓ dại mới nằm chết dí ở đây!
Nghe đến đây đã đủ, Hoàng Trang Long đã biết được khá nhiều điều. Nhưng trấn ở đây là trấn nào mà bọn chúng nói?
Không lẽ ở đầu ngách hang đằng kia dẫn đến một khu dân cư sầm uất nào đó sao?
Chàng liền nhẹ nhàng đi tới gần chòi canh. Khi đến thật gần, chàng dậm mạnh hai chân xuống nền đất lòng ngách hang.
Thịch... Thịch...
Hai tên đang ở trong chòi canh nghe tiếng chân vang dội, liền lên tiếng hỏi, và thò đầu ra quan sát:
- ủa! Sao hôm nay lại đổi phiên sớm thế?
- Suýt! Coi chừng bọn kia đi ra ngoài mới về!
Hự! Hự!...
Hai chiếc đầu vừa thò ra ngoài chòi canh, liền thụt nhanh vào, nằm im.
Vì Hoàng Trang Long đã mau lẹ dùng thủ pháp Kim Long triệt mạch thủ phế bỏ tâm não của cả hai tên.
Lượn người qua chòi canh, Hoàng Trang Long ngỡ ngàng khi nhìn thấy cách chàng mười trượng có đến một dãy gần ba mươi căn phòng rất san sát.
Để có chỗ dựng được ngần ấy phòng dưới lòng đất, bọn Cửu Trùng giáo đã phải tốn rất nhiều công sức cho việc khoét rộng lòng hang. Rồi lại phải tìm cách chống đỡ cho đất ở phía trên không lở sụp xuống. Sau đó là phải tập trưng nhân lực cho việc xây dựng quy mô này.
Nhìn dãy nhà dài dăng dẳng này, Hoàng Trang Long khiếp sợ và phục sự bền bỉ và âm mưu đồ bá có tính trường kỳ của Cửu Trùng giáo!
Hoàng Trang Long thầm ức đoán:
"Giai đoạn xây dựng và củng cố thực lực đã xong! Bây giờ mới đến lúc bọn ma đầu này xuất đầu lộ diện để phát huy thanh thế đây! Sao bọn họ lại phải chuẩn bị kỹ càng thế nhỉ? Định một lần để xem bọn

ngươi thành công hay thất bại đây cho biết?" Đơn thân độc lực như thế này, khiến Hoàng Trang Long cũng khiếp hãi không ít! Nhưng, nhớ đến thủ đoạn vừa rồi chàng đã làm để đối phó với hai tên ở chòi canh, chàng liền vững tâm.
Y pháp cũ, chàng tiến lại căn phòng đầu tiên, (Hoàng Trang Long không biết nên gọi thế nào cho đúng đây? Phòng, hay nhà?) xô nhẹ vào cánh cửa, chàng khoa chân bước vào và nghe tiếng ngáy.
Căn cứ vào tiếng ngáy chàng ra tay hạ thủ. Hủy tâm não, phế võ công. êm thấm!
Không một tiếng động.
Phòng thứ hai không có người.
Phòng thứ ba giống phòng đầu, ba tên!
Cứ thế mà hành động.
Nhưng đến quãng giữa, không biết là phòng thứ mấy, Hoàng Trang Long vừa xô nhẹ cánh cửa, cánh cửa đã kêu lên...
K... e... e... i!
Những tên đang ngủ trong phòng liền giật mình, la lên, hỏi:
- Người nào? Sao lại vào đây?
- Người tổ nào? Không biết giáo quy sao?
Hoàng Trang Long nhanh trí, miệng kêu lên:
- Người... nào... ri... ói... g... ì... th...
ế ế ?
Cố giả giọng kẻ say rượn, dù Hoàng Trang Long chưa một lần say. Chỉ một lần lúc còn bé, khi còn sống với Nhuế thúc thúc chàng đã vì hai kẻ say mà gây nên sóng gió cho thôn xóm nghèo nhỏ bé.
Rồi giả vờ lảo đảo, Hoàng Trang Long cách không điểm huyệt đạo cả ba tên trong phòng...
Hự... Hự...
Tiếng quát hỏi, tiếng hự của kẻ bị thương đã làm cho bọn người ở các phòng gần đó cảnh giác.
CÓ người lớn tiếng hỏi:
- việc gì thế? Đốt đuốc lên xem nào!
Tiếng ơi ới vang lên khắp nơi. Kế đó là tiếng những cửa phòng xịch mở. Chân người lao xao, và những ánh đuốc chập chờn.
Lợi dụng lúc bọn này còn lao xao, Hoàng Trang Long lao người tới, vội lộng thanh đại đao tấn công tới tấp.
Kình lực từ đại đao xô ra, đã làm cho nhiều ngọn đuốc tắt ngỏm, còn các ngọn đuốc khác thì chập chờn, chập chờn.
ánh đại đao khoa lên loang loáng làm sờn lòng bọn người còn lại. Bọn chúng vừa ù té chạy về đầu kia của ngách hang động, vừa la

toáng lên:
- có thích khách! CÓ thích khách!
- Nội gián!
- Chạy! Chạy!
- Ai đó! Dừng lại xem nào! ôi!
Dù can đảm hay nhát gan, tất cả lúc này đều chạy trối chết.
Còn Hoàng Trang Long nghe tiếng kêu la càng thêm căm hận, khi tưởng tượng đến lần tàn phá trên xóm nghèo năm nào.
Đồng thời chàng lại như thấy cuộc tàn sát Hoàng gia trang của chàng mà kẻ thù đã ra tay. Và bây giờ đã biến thành nơi hoang phế.
Hoàng Trang Long cứ mặc tình chém giết, đuổi bọn chúng đến cùng. sau cùng, chỉ còn mỗi một tên. Hắn đang cố sức chạy chết.
Và rồi, Hoàng Trang Long đã thấy đầu kia của ngách hang qua một căn chòi canh nhỏ, giống ở đầu ngách hang bên này.
Cạnh căn chòi nhỏ đã có hai tên đứng đó tay lăm lăm hai ngọn trường tiên.
Chúng đang nhìn về phía này.
ất hẳn chúng rất ngạc nhiên, khi nghe có tiếng kêu la vang dội trong lòng hang vọng tới, nhưng lại không nghe tiếng động chạm của vũ khí khua vào nhau. Và khi thấy hai người đang chạy ùa tới.
Vừa nhìn qua, chúng đã nghĩ đây là đồng bọn nên chúng hạ trường tiên xuống, lên tiếng hỏi:
- Này! CÓ việc gì mà kêu toáng lên thế? Địch nhân đâu?
Tên mới chạy tới vừa thở, vừa nói:
- Hắn ở... ở phía... sau!
Hai tên ở chòi vừa nghe tên này nói vậy liền nhóng cố nhìn về phía sau. Đến lúc chúng nhận ra thanh đại đao đang cắp trong tay người ở phía sau tên nọ thì cũng vừa lúc Hoàng Trang Long đã khoa đại đao lên.
ánh đao chớp ngời cất bổng qua người tên mới chạy đến cuốn vào hai tên đứng ở chòi canh.
Phập... Phập...!
ánh đao vụt tắt. Hoàng Trang Long đang đứng sừng sững trước mặt tên nọ.
Còn hai tên đứng ở chòi canh đã ngã vật ra chết, trường tiên vẫn còn đang giữ trong tay không kịp đánh ra để đối địch.
Tên còn sống sót mười phần như đã chết hết chín phần vì điếng hồn. Gã quỳ sụp xuống, lạy như tế sao, miệng kêu lên van vi:
- Đại gia, xin tha mạng! Xin tha mạng!
Chống đại đao xuống nền đất, Hoàng Trang Long lạnh lùng nhìn hắn,

chàng hỏi:
- Ngươi nói đi! Nơi này có phải là phân đả của Cửu Trùng giáo?
Tên nọ vừa gật đầu, vừa đáp nhanh không thể tưởng:
- Đúng rồi! Đại gia! Đúng đây là đệ nhị phân đà của Cửu Trùng giáo!
Vẫn nhìn uy hiếp hắn, chàng lại hỏi:
- Ai là phân đà chủ?
Không chần chừ, hắn đáp:
- Là đệ tam lệnh chủ!
- Tên gì? Danh tánh?
- Đại gia gia, tiểu nhân không rõ điều này!
- Sư thừa của đệ tam lệnh chủ?
- Đại gia ôi! Tiểu nhân làm sao biết được! chỉ biết võ công của đệ tam lệnh chủ thâm hậu lắm đại gia gia ôi!
- Cửu Trùng giáo có bao nhiêu phân đà?
- Ba phân đà, đại gia gia!
- Đệ nhất phân đà ở đâu?
- Tiểu nhân không nghe biết điều này, đại gia! Xin đại gia tin lời tiểu nhân. Tiểu nhân không dám nói dối nửa lời!
- Giáo chủ Cửu Trùng giáo là ai, chắc ngươi cũng không biết, phải không?
- Đúng rồi đại gia! Bọn tiểu nhân không làm sao biết được ngoài phân đà chủ!
- Ngươi gia nhập Cửu Trùng giáo bao lâu rồi?
- Cái này...
- Sao? Ngươi không nói à?
- Nói! Nói! Tiểu nhân mới gia nhập được chưa đầy một năm!
- Người nào đưa ngươi đến để gia nhập?
- Là Hồ lão gia!
- Hồ Bá Trung à? Thế... có phải các ngươi đã phóng hỏa thiêu hủy Hồ gia trang không?
- Điều này... điều này... phải! Phải! Là đệ nhị phân đà của bọn tiểu nhân đã phóng hỏa.
- Tại sao lại như vậy? Ai đã hạ lệnh này cho các ngươi?
- Là đệ tam lệnh chủ! Còn lý do tại sao thì chúng tiểu nhân không hiểu được.
- Đệ tam lệnh chủ của các ngươi diện mạo ra sao?
- ĐỘ tứ tuần người tầm thước, trắng, không để râu!
- VÕ khí hắn thường xử dụng là gì?
- Trường kiếm!
- Bây giờ hắn đang ở đâu?

- Về tổng đà.
- Đi được bao lâu? Chừng nào về?
- Mới đi lúc sáng. Còn ngày về thì tiểu nhân không biết.
- Lệnh của giáo chủ khi nào các ngươi mới xuất đầu lộ diện?
- Tiết Trùng Cửu!
- Năm nay?
- Đúng rồi, đại gia. Là tiết Trùng Cửu năm nay!
- CÓ điển lễ ra mắt gì không?
- Không có điển lễ ra mắt, đại gia!
- Tại sao lạ vậy? Ngày ra mắt giáo phái sao lại không có điển lễ?
- Điều này... theo đệ tam lệnh chủ thì tiết Trùng Cửu sẽ tổ chức điển lễ đại công cáo thành.
- Đại công cáo thành? Công gì?
- Là mừng công đại thành bá nghiệp!
- Hừ! Đại thành bá nghiệp! Được, nghĩ tình ngươi khai báo rõ ràng, ta tha ngươi tội chết! Nhưng tội sống khó tha!
- Đại gia!
Vút! Phập!
Vươn tay tới, Hoàng Trang Long phế bỏ võ công của hắn, đồng thời hất đại đao chém bỏ cánh tay tả của hắn. Sau đó, chàng điểm huyệt chỉ huyết cho hắn rồi bỏ đi.
Chực nhớ lại một điều chàng quên không hỏi hắn. Chàng bèn dừng chân, xoay người lại, nhìn hắn.
Tên này thấy chàng đã buông tha mạng sống, hắn mừng quá đỗi, tuy võ công đã bị chàng phế bỏ. Nhưng nỗi vui chưa trọn vẹn, thì lại thấy chàng quay lại.
Hắn run rẩy, nói ấp úng:
- Đại đại gia! Còn... còn gì... nữa không?
Hoàng Trang Long vẫn lạnh lùng hỏi hắn:
- Trấn nào ở phía trước?
- Đại gia... là Kim Thành trấn!
Nghe hắn đáp xong, chàng bèn vừa quay người, vừa tung thân lướt đi như gió cuộn Đúng như lời tên kia đã mách bảo.
Hoàng Trang Long vượt khỏi ngách hang đã thấy chàng đang đứng ở một khu mộ địa.
Nhìn xa xa theo hướng tây, Hoàng Trang Long đã thấy Kim Thành trấn.
Chàng liền đi về Kim Thành trấn.

Hồi 14
Nhất thời xác định thù gia
Đường thù vạn nẻo biết tra đường nào

Ngồi một mình bâng khuâng trong một tửu điếm, Hoàng Trang Long suy nghĩ nhiều về những điều chàng thu nhập được ở Đệ nhị phân đà của Cửu Trùng giáo.
Đà chủ phân đà đệ nhị là đệ tam lệnh chủ. Cứ cho là như thế đi, thì đệ nhất phân đà chủ sẽ là đệ nhị lệnh chủ. Vậy không lẽ tên giáo chủ Cửu Trùng giáo là đệ nhất lệnh chủ? Đã là lệnh chủ, sao lại có danh xưng là giáo chủ? Là một, hay là hai người với hai chức vị khác nhau?
chưa hết. Sư thừa của bọn lệnh chủ này là ai? Nhân vật thành danh nào lần lượt là lệnh chủ, và là đã chủ các phân đà? VÕ công của các lệnh chủ này ra sao, so với đường chủ? Ngoài tên giáo chủ Cửu Trùng giáo ra, còn nhân vật nào trong Cửu Trùng giáo là hậu nhân của Cửu Ma, những tên đại ác ma đã thành danh sáu mươi năm trước?
Còn rất nhiều điều mà Hoàng Trang Long cần phải điều tra rõ ràng chân tướng mà thời gian không còn là bao nhiêu Vì bây giờ đã là tháng năm. Chỉ còn khoảng bốn con trăng nữa là đã đến tiết Trùng Cửu. Cũng chính là thời hạn bọn Cửu Trùng giáo tổ chức điển lễ cáo thành đại công.
Khi nào bọn chúng bắt đầu giương vây xòa vuốt?
Giang hồ vẫn hoàn toàn yên tĩnh, nếu không kể đến sự thất tung kỳ bí của hai vị tuyệt đại cao nhân vừa mới đây, và sự thiêu hủy toàn Hồ gia trang.
Hồ Bá Trung, đối với toàn thể võ lâm, vẫn là một trong tam vị tuyệt đại cao nhân đương thời. Vậy sự phá hủy Hồ gia trang này của bọn Cửu Trùng giáo có được kể là sự khởi đầu cơ đồ bá nghiệp của Cửu Trùng giáo không?
CÓ thể lắm!
vậy kế tiếp, tên giáo chủ sẽ có hành động gì? Nhằm vào đâu? Nhân vật nào sẽ được chúng viếng thăm sau tam vị tuyệt đại cao nhân? Là thất bại môn phái ư?
Hay là chính chàng? Hoặc giả mục tiêu kế tiếp của giáo chủ Cửu Trùng giáo sẽ là VÕ Lâm Tam Tiên, để rửa lại mối hận sáu mươi năm trước của Cửu Ma?

Ai cũng đều là đối tượng để bọn chúng nhắm tới cả, vậy chàng biết tính sao đây?
Làm gì đây? Cáo tri để cảnh tỉnh võ lâm ư? Môn phái nào Vô hình, không ai nghe đến? Trừ chàng, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung. Rối rắm! Khó nghĩ Khó tính toán!
Hoàng Trang Long chưa biết định lẽ nào, thì chợt thấy có một thực khách có cử chỉ khác lạ.
Người thực khách này rất vội. Vừa vào tửu điếm gọi thức ăn đã nhanh, đến lúc ăn lại còn nhanh hơn. Còn nữa, người này lại còn mua một ít thực phẩm của tửu điếm. Cầm lấy thực phẩm do tiểu nhị trao, người thực khách này vội vàng bỏ Bình thường, có lẽ Hoàng Trang Long không buồn để ý đến hành động thất thường này của người kia. Nhưng hôm nay lại khác, Hoàng Trang Long lúc này luôn nhìn mọi cảnh quan trước mặt bằng ánh mắt dò xét, nghi ngờ...
Không chậm trễ, Hoàng Trang Long cũng quảy quả bỏ đi sau khi thảy lên bàn một nén bạc. Chàng cũng không màng lưu tâm đến việc chàng làm đã gây cho số thực khách còn lại không ít hoang mang, dao động.
Hoang mang, dao động, chỉ vì thần thái của Hoàng Trang Long rất mực khẩn trương. Kèm theo đó là sắc lạnh của thanh đại đao toát ra, mà Hoàng Trang Long đeo kè kè bên người.
Bước ra ngoài chỗ tương đối vắng, Hoàng Trang Long khẳng định chàng đã nghi ngờ không sai. Vì người thực khách nọ là... nhân vật võ lâm. Hắn đang lao người đi vun vút ở phía trước.
Lẳng lặng, Hoàng Trang Long đuổi bám theo sau cách hắn độ mười trượng, chàng quyết không để bị mất dấu của hắn như lần vừa rồi, khi từ Hồ gia trang đuổi đến đệ nhị phân đà.
Hắn, người thực khách đi phía trước, do có điều gì bận tâm, suy nghĩ do đó hắn cứ cắm đầu chạy đi, không buồn quay nhìn về phía sau.
Hoàng Trang Long theo hắn được năm dặm đường. Cuối cùng chàng thấy hắn lao thẳng về phía có một ngôi miếu đường nhỏ Biết là đã đến nơi, Hoàng Trang Long dè dặt, tạt người nép vào một thân cây bên vệ đường, quan sát từng hành vi của hắn.
Đến lúc này, khi sắp sửa đến miếu, hắn mới dừng chân, quay nhìn về phía sau, quan sát xem có nhân vật nào bám theo hắn không? Không thấy có điều gì khác lạ, hắn mới an tâm, đi thẳng vào miếu.
Nhẹ nhàng Hoàng Trang Long tốc người lướt đến, và tung người lên nóc miếu, áp tai sát vào mái ngói, chàng cố lắng nghe.
- Đà chủ! Đã có thức ăn đây!
Hoàng Trang Long chợt thấy ở sống lưng như nổi giá. "Đi mòn chân

không tỉm thấy. Đến khi tìm được, thì lại không chút khó khăn!" - Để đấy cho bổn lệnh chủ! Thế nào?
Ngươi có để lộ tung tích không đấy?
- Không! Thuộc hạ đã rất cẩn mật.
Thức ăn thì mua ở một tửu điếm nhỏ ven ngoại trấn Còn khi đi về đây thì không có ai để ý, thuộc hạ đã quan sát rất kỹ. Đà chủ an tâm.
Đà chủ! Thương tích của đà chủ...
- Hừ! Đừng nhắc đến nữa, được không? Ngươi không để ta ăn cho ngon à?
- Ngươi đã về báo tin cho phân đà biết để đến đón ta chưa?
- Chưa! Thuộc hạ định chờ đà chủ dùng bữa xong, sẽ quay về điều động sau.
- Còn chờ gì nữa? Còn không đi mau!
Này, còn nữa! Ngươi về đến phân đà, trước hết hãy báo tin về cho tổng đà đã, hãy đưa người đến đây! Nhớ chưa?
- Báo tin về tổng đà? Bằng cách nào?
Và báo tin ra sao?
- Hừm... Ta quên là các ngươi không biết điều này... Được rồi! Nghe đây, ở phía sau ngôi phủ đệ, có một chuồng câu nhỏ ở góc tả dãy nhà ngang. Trong đó có nuôi một con chim câu. ĐÓ là chim truyền tin về tổng đà. Ngươi viết một bức thư ngắn, rồi buộc vào chân chim, thả chim bay đi. Thế là xong.
- Đà chủ! Thế... thuộc hạ biết viết gì bây giờ? Hay là đà chủ viết đi, thuộc hạ đem về thả chim câu bay đi là được rồi!
- Ngươi không thấy cánh tay hữu của ta đã bị đứt mất rồi sao? Nếu ta làm được cần gì phải sai phái ngươi cơ chứ?
Đây ngươi viết thế này: "Cấp báo đại sư huynh: Đã tìm được tông tích của Kiếm lão tặc! Lão đã chết, chỉ còn hậu nhân!
Đệ đã bị hủy mất một cánh tay, giống như trường hợp trước đây của... các bậc trưởng bối. Thơ này đệ nhờ người viết thay. Đại sư huynh hãy gấp rút bẩm báo, vả đến gặp đệ ngay! Đệ rất trông tin. Tam." - Ngươi nhớ rõ nội dung chưa?
- Đã nhớ Thưa đà chủ, vậy thuộc hạ xin cáo từ. Đà chủ hãy an tâm, đợi người đến.
- ừ! Đi nhanh đi!
Nghe được mẩu đối thoại này, Hoàng Trang Long Vô tình biết thêm được nhiều điều khá thú vị. Nhưng quan trọng nhất là có tin tức về hậu nhân của Kiếm Tiên.
Còn bây giờ, Hoàng Trang Long suy tính thật nhanh:
"Có nên để gã kia về đến phân đà không? Khi đã phát hiện phân đà

đã hủy diệt thì sẽ xảy ra điều gì? Lợi hay hại cho Hoàng Trang Long đây? CÓ nên để gã kia báo tin về tổng đà, rồi Hoàng Trang Long chờ đợi tên đại sư huynh của tên Đệ tam lệnh chủ đến mà tiêu diệt không? Nếu không thì phải làm sao đây?" Nghĩ được đến đây, Hoàng Trang Long chợt nảy ra một ý...
Nhẹ nhàng Hoàng Trang Long tung người, rời nóc miếu, tiếp tục đuổi bám theo tên nọ.
Khi đã cách xa ngôi miếu được trăm trượng, Hoàng Trang Long lạng người đến phía trước, chặn đường tên nọ.
vừa thấy có người chặn đường, hắn đã giật mình và quát hỏi:
- Tiểu tử là ai? Sao lại chặn đường đại gia? Muốn chết hừ?
Hoàng Trang Long xạ ánh mắt kinh khiếp nhìn hắn, chàng hỏi:
- Ngươi là người đệ nhị phân đà, Cửu Trùng giáo?
- Phải! Đã biết đại gia là người Cửu Trùng giáo, tiểu tử ngươi còn không mau chạy đi? Định chờ đại gia ra tay hóa kiếp sao?
Hừ lên một tiếng lạnh lẽo, Hoàng Trang Long cất giọng không kém lạnh lùng hơn tiếng hừ, chàng lại hỏi hắn:
- Ngươi biết ta là ai không? Còn dám đứng đó mà quát nạt ta à?
- Tiểu tử là ai? Chỉ là hạng Vô danh tiểu tốt chứ có gì mà phải khoe khoang, khoác lác Tránh đường mau! May cho ngươi là đại gia có việc gấp, bằng không...
- Sao? Bằng không ngươi sẽ làm gì...
Hoàng Trang Long ta?
- Hoàng Trang Long? Là tiểu tử ngươi à? Đã vậy đại gia đành phải lập công thôi! Xem chưởng đây!
Quả là chưa thấy quan tài, nên hắn không sợ chết. Vừa dứt tiếng, hắn đã vung chưởng vỗ vào chàng ngay.
Hoàng Trang Long vẫn yên vị, chờ cho chưởng của hắn đến gần, kèm theo tiếng nạt khẽ:
- Ngươi còn kém lắm. Xem đây!
Vút! B ùng...!
Hự!...
Chỉ với bốn thành chân lực, Hoàng Trang Long đã gây nội thương cho hắn.
Hắn loạng choạng lùi mãi ra sau.
Rồi không hiểu nghĩ sao, hắn quay đầu chạy trở lại ngôi miếu.
Hắn hoành thân bỏ chạy chưa được một trượng, đã hoảng hốt khi lại thấy Hoàng Trang Long đã án ngữ ngay trước mặt hắn.
Bị chặn mất đường chạy, hắn liều lĩnh, cố vận sức tàn đẩy vào Hoàng Trang Long một chưởng nữa, đồng thời há miệng thật to định

kêu lên báo động cho đà chủ của hắn.
- CÓ âm thanh đầu tiên vừa phát ra, Hoàng Trang Long biết ngay liền ý định của hắn.
Trong chớp mắt, chàng đành phải khóa miệng hắn lại trước, và đỡ chưởng của hắn sau.
Tuy là hai hành động có trước có sau, nhưng đối với tên nọ, thân thủ của Hoàng Trang Long quả thần tốc, khiến hắn tin rằng: Chàng đã làm hai động tác này củng một lúc. Một chỉ kình cách không điểm vào á huyệt làm hắn ngưng ngang tiếng báo động... Rồi một chưởng đẩy lùi chưởng phong của hắn. Xô hắn ngã dúi dụi về phía sau đến năm bước chân.
Vừa ổn định lại cước pháp, hắn đã thấy mắt hoa lên... Rồi hắn nghe lành lạnh ở sau gáy.
CÓ tiếng của Hoàng Trang Long vang lên ngay sau lưng hắn, sau khi chàng đã giải khai á huyệt cho hắn:
- Đứng im! Đại đao ta đang kề vào cổ ngươi đấy! Thế nào? Ngươi muốn sống hay muốn chết?
Hắn khuỵu người xuống, sợ sệt nói:
- Ta... Ta... Ta muốn... muốn s ống!
Hoàng Trang Long vẫn đặt đao sát cổ hắn, chàng hỏi:
- Tên đà chủ của ngươi bị ai đả thương?
- Là một nữ nhân... tuổi còn... còn trẻ - Nữ nhân này... ở đâu?
Nguyên lai Hoàng Trang Long định hỏi hắn: Nữ nhân này tên gọi là gì? Nhưng chàng nghĩ hắn không sao biết được, vì hắn có đi theo tên đà chủ của hắn đâu? Vì nếu có hắn cùng đồng hành, thì hắn không khi nào hỏi thăm thương tích của tên đà chủ. Do vậy, chàng bèn hỏi địa điểm của nữ nhân, hy vọng hắn đã nghe tên đà chủ nói.
Quả vậy, hắn nghe chàng hỏi, liền ứng tiếng đáp ngay:
- Ngay trong Kim Thành trấn! Là một ngôi nhà khang trang ở phía bắc trấn Kim Thành.
Hoàng Trang Long thập phần kinh ngạc Vì không ngờ Kiếm Tiên lại ở nơi thị tứ chứ không như Nhị Tiên kia ẩn nơi hẻo lánh.
Đạo lý này Hoàng Trang Long không sao hiểu được, do đó chàng gặng hỏi:
- Chính tên đà chủ nói thế à?
- Đúng đúng vậy! Quả là đà chủ...
đã nói... nói thế!
- Được rồi! Ngươi không cần về phân đà để báo tin nữa! Đã có ta sẽ đến đưa đà chủ của ngươi đi.
Hắn kinh hoàng, khi nghe Hoàng Trang Long nói lên điều này. Vì hắn

ngờ là hắn sẽ bị chàng hạ thủ, giết hắn. Hắn lắp bắp, van nài:
- Thiếu... thiếu gia! Xin... đừng...
đừng giết tiểu... tiểu nhân.
Hoàng Trang Long đáp:
- Cứ an tâm! Ta đã hứa thì ta không khi nào sai lời đâu.
Mừng quýnh, hắn nói:
- Đa...!
Lời đa tạ hắn chưa nói hết, thì hắn đã im ngay, vì Hoàng Trang Long, một lần nữa, đã dùng Kim Long Triệt Mạch Thủ phế đi tâm não và võ công hắn.
Hoàng Trang Long bỏ mặc hắn ngơ ngẩn ngồi đấy chàng tung thân lướt về ngôi miếu, nơi có tên đệ tam lệnh chủ đang chờ chàng đến.
Đứng trước ngôi miếu, Hoàng Trang Long khẽ đằng hắng. Tử trong ngôi miếu, tên đà chủ vội vàng lên tiếng:
- Bọn ngươi đã đến rồi sao? Còn không vào đi!
Hoàng Trang Long cũng lên tiếng đáp lời tên đà chủ:
- Đà chủ! Chỉ có một mình tiểu nhân đến thôi!
- Sao vậy? Còn bọn kia đâu? Chúng...
Vừa quát hỏi, tên đà chủ vừa xô cửa miếu bước hẳn ra ngoài. Đến chừng hắn chỉ thấy có một người, lại là người lạ mặt, hắn bèn ngưng lời giữa chừng...
Hoàng Trang Long không để hắn hỏi chàng là ai, chàng đã nói ngay:
- Ta đến để... tạ ơn đà chủ! Cám ơn đà chủ đã ban tặng vật khá hậu hĩnh. Một lần nữa, Hoàng Trang Long thâm tạ ơn sâu của đà chủ!
Tên đà chủ tuy đã nghe danh của Hoàng Trang Long, và tuy hắn đã được lệnh của giáo chủ là phải hạ thủ đối với chàng, nhưng đây là lần đầu tiên mới gặp.
Do đó, khi nghe Hoàng Trang Long tự xưng danh tánh, hắn hồ nghi. Hắn hỏi:
- Hoàng Trang Long là ngươi? Ngươi xử đao à? Lạ vậy? Ngươi không chết sao?
Hoàng Trang Long cũng đang nhìn dò xét tên đà chủ. Đúng như đã kể, tên đà chủ niên kỷ độ bốn mươi, trắng, không để râu. Vóc người tấm thước và tuy hắn đã bị đứt mất hữu thủ nhưng vẫn còn dắt trường kiếm trên vai. Biết đúng là tên đệ tam lệnh chủ, đà chủ phân đà đệ nhị của Cửu Trùng giáo, chàng liền hỏi hắn:
- Liệt Hỏa Thần Đạn làm sao có thể hại được ta? Thế nào? Ngươi đã gặp Kiếm Tiên rồi, phải thế không? Ngươi cũng là bại tướng, cũng bị mất đi một chi như bọn sư phụ của ngươi cách đây sáu mươi năm phải không?

Tên đệ tam lệnh chủ ngớ người ra...
hắn không ngờ Hoàng Trang Long đã biết sự cố xảy đến với hắn. Và lại không thể ngờ chàng lại biết rõ ràng sự cố đã xảy ra cách đây cả một giáp tý. Vì nếu không, thì tại sao tên oắt con, miệng còn hôi sữa mẹ đã nói được vanh vách như thế? Hắn ngoác miệng ra, hỏi:
- Làm thế nào... ngươi biết được việc này? Không lẽ ngươi là môn hạ của Nhị Tiên kia?
Hoàng Trang Long khinh khỉnh đáp lại:
- Không lẽ là người của VÕ Lâm Tam Tiên mới biết được điều này sao?
Thấy Hoàng Trang Long nói mà lời lẽ như là phủ nhận việc chàng là đồ đệ, hoặc là người có liên quan đến VÕ Lâm Tam Tiên, hắn thấy hơi vững tâm. Vì thật ra, Hoàng Trang Long tự xưng chàng là người của bất kỳ nhân vật nào trong VÕ Lâm Tam Tiên, thì tên Đệ tam lệnh chủ này ắt kiếm đường đào tẩu ngay. Tia hàn quang từ đôi mắt của hắn bắt đầu uy hiếp Hoàng Trang Long, hắn nói cuồng ngạo:
- Tiểu tử! Nguyên việc Kim Long chân kinh trước đây, giáo chủ của bổn giáo đã có lệnh tiêu diệt ngươi không tha! Giờ đây ngươi lại Vô tình biết đến việc này nữa, vậy đừng có trách bổn lên chủ sao quá nặng tay nhé!
Hắn vừa nói, vừa đưa chân bước đến gần Hoàng Trang Long, chực hờ ra tay.
Hoàng Trang Long nào để lời hăm dọa của hắn lọt vào tai, chàng hỏi:
- Ngươi là huynh đệ với tên giáo chủ chuyên co đầu rụt cổ như loài rùa, hẳn ngươi đã nghe sư huynh ngươi nói cho ngươi nghe về võ công của họ Hoàng này rồi chứ?
Lúc này tên Đệ tam lệnh chủ đã đưa lần lần tả thủ lên với ngủ chỉ xòe rộng ra, hắn đáp lại lời chàng:
- Tiểu tử ngươi, ngoài chút kỹ xảo về kỳ môn đôn giáp ra thì nào có tài cán chi mà khoác lác. Hôm nay ngươi đã gặp bổn lệnh chủ, là ngươi đã đến ngày tận số rồi!
Đỡ!
Hoàng Trang Long diễn vận khởi Kim Long hộ thể lên, để bảo vệ toàn thân, chàng lại còn cười vang, và nói:
- Ha... Ha... Tuyệt học của Cửu Ma truyền lại cho các ngươi chỉ có mỗi một công phu mèo quào này thôi à? Ha...
Ha... Ha...
vẫn như lần đụng độ trước đây với tên giáo chủ ở Lưu Sa lâm kỳ trận, Ngũ quỷ khô lâu chỉ không thể làm gì được Hoàng Trang Long một khi chàng đã vận dụng Kim Long hộ thể. Nhưng lần này có hơi

khác vì chàng đã quyết không cho tên đệ tam lệnh chủ thoát thân như tên giáo chủ ở lần trước Huống chi lúc này tên đà chủ đệ nhị phân đà của Cửu Trùng giáo đã bị thương tích khi giáp chiến với hậu nhân của Kiếm Tiên. Do vậy, chàng không cần ra đòn phản công, mà chàng chỉ đứng yên chờ cho Ngũ Quỷ Khô Lâu Chỉ va vào lớp cương kình hộ thể của chàng.
Đúng như vậy, khi ngũ chỉ của hắn xạ năm luồng kình lực, sức như phá thạch, vào lớp cương kình, ánh lên sắc vàng kim của Hoàng Trang Long. Hắn thoạt tiên cười đắc ý sau đó, thần sắc thay đổi. Hắn ngớ người, không tin vào hiện tượng đang xảy ra cho hắn lúc này. Ngũ chỉ như đâm vào tường đồng vách sắt đau buốt đến tận tâm can. Chưa hết, năm luồng kình lực khi va vào lớp cương kình này, liền bị sức phản chấn đẩy bật ngược ra, lao vào thân hình của hắn hiện đang đứng gần kề Hoàng Trang Long.
Đòn này hoàn toàn ngoài sở liệu của hắn.
Năm luồng kình lực dội lại, cắm vào người hắn làm cho huyết trong người hắn một lần nữa phải tuôn trào. Máu đổ ra lảm người hắn phải lảo đảo. Tâm can nhói đau làm hắn phải điếng hồn, hoa mắt.
Đến khi ổn định lại tinh thần, hắn vẫn thấy Hoàng Trang Long đang cười cợt nhìn hắn. Còn thân hình hắn hoàn toàn bất động, chỉ còn đưa qua đưa lại được ánh mắt và miệng còn nói được. Hắn nói trong sự căm phẫn:
- Tiểu tử! Té ra ngươi là môn đồ của lão Đạo Tiên lỗ mũi trâu?
Cả cười Hoàng Trang Long hỏi lại hắn:
- Ha... Ha... Ta đường đường là nam nhi đại trượng phu, nếu ta là đồ để của Đạo Tiên cớ sao lại phủ nhận? Ha...
Ha... Ngươi chỉ là hạng ếch nằm đáy giếng! Đừng ngộ nhận công phu này của ta mà cho ta là đồ đệ của Đạo Tiên! Ha...
Ha... Thế nào? Đến tên giáo chủ sư huynh của ngươi cũng phải lủi đầu, chạy như chuột khi đụng phải ta. Hắn không nói lại việc này cho ngươi nghe sao?
Hắn tròn mắt nhìn chàng, không tin là chàng nói thật. Nhưng qua lời nói gần như là đoan chắc của chàng, hắn không tin thì cũng phải tin. Giờ đây, hắn chờ đợi mọi sự an ủi của chàng. Nhưng hắn cũng hỏi:
- Ngươi... thật sự ngươi là ai? CÓ ý gì khi muốn đối địch cùng bổn giáo?
Hoàng Trang Long đưa mắt nhìn hắn, chàng không đáp, mà lại hỏi:
- Ngươi thật sự không biết ta là ai? Chí ít ra ngươi cũng nhận được thanh đại đao này chứ? Nào! Cố nhớ xem! Ngươi đã gặp người nào dùng đại đao này chưa?

Nhìn kỹ vào Hoàng Trang Long, rồi lại nhìn chằm chằm vào thanh đại đao mà chàng đang giữ. Một lúc sau, hắn lắc đầu nói:
- Bổn lệnh chủ không nhận biết thanh đại đao này là của nhân vật nào đã xử dụng.
Thoáng bất ngờ khi chàng nghe hắn cả quyết là chưa từng nhìn thấy thanh đại đao của phụ thân chàng. Nhưng nhanh trí, chàng lại đưa đại đao đến gần, hầu như là sát vào mặt hắn. Chàng nói:
- Nào! Ngươi chưa xem kỹ càng kia mà, khoan hãy đáp vội! Nhìn lại đi!
Ngươi hãy nhìn vào đốc đao xem nào!
Thoạt thấy Hoàng Trang Long đưa đao kề vào đầu hắn, hắn đã ngỡ chàng định khai đao giết hắn, đến khi nghe chàng bảo nhìn lại, hắn mới tĩnh tâm nhìn thật kỹ vào đốc đao.
Đợi cho hắn đã đọc được chữ Hoàng ở mặt bên này, Hoàng Trang Long mới trở mặt đao, cho hắn nhìn vào mặt kia của đốc đao, nơi có khắc chữ Minh chủ...
Không ngoài dự định của Hoàng Trang Long, hắn dễ dàng ghép chữ Hoàng vào với chữ Minh chủ. Và hắn bật la hoảng lên:
- Ngươi... Hoàng Trang Long! Không lẽ ngươi là di tử của Hoàng Thạch Nguyên Minh chủ? Sao ngươi lại còn sống! Không phải Hồ Bá Trung đã...
Quá bất ngờ, phần vì đang bị Hoàng Trang Long khống chế, hắn đã không kịp gìn giữ lời nói. Hắn đã Vô tình nói lên điều mà chàng đang chờ đợi hắn khai ra.
Đến khi nhớ lại, hắn dừng lời lại ngay.
Nhưng bao nhiêu đó đã quá đủ đối với chàng.
Hoàng Trang Long ngẩng mặt nhìn lên trời cười dài... cười hờn nghe còn ghê rợn hơn là tiếng kêu khóc.
Ha... Ha... Ha... Ha... Ha... Ha...!
Dứt tràng cười, Hoàng Trang Long xạ cái nhìn căm phẫn vào hắn, và nói:
- Nói đi! CÓ phải ngươi đã tiêu hủy Hoàng gia trang? Phụ thân ta, Hoàng minh chủ, phải do tay ngươi hạ thủ?
Thấy hắn dù đang sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố tình không đáp, Hoàng Trang Long đưa đao kề vào cổ hắn, gầm lên:
- Nói mau! Hay ngươi muốn đại đao này uống huyết ngươi?
Trợn mắt, cố nhìn xuống thanh đại đao sáng lạnh đang được Hoàng Trang Long kê sát lưỡi vào cổ, hắn tái cả mặt nói:
- Tiểu tử... đừng có hiếp người thái quá! Hành vi này của ngươi nào phải là đại trượng phu, chính nhân quân tử!

Gằn giọng, đồng thời đè lưỡi đao vào cổ hắn, chàng đáp:
- Ngươi xứng đáng là gì mà nói đến chữ đại trượng phu? Nếu các ngươi không giở trò ám muội làm sao các ngươi giết được phụ thân ta? Sức của các ngươi làm sao chống đỡ được Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao của tiên phụ? Nói! Chớ bảo ta uy hiếp ngươi!
Hắn đảo tròn mắt, rồi lại nói cứng:
- Tiểu tử! Ngươi tưởng Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao của phụ thân ngươi là Vô địch sao? Ngươi cho rằng chúng ta không qua được đại đao của phụ thân là sao? Hừ! Dưới tình thế này, ngươi muốn nói gì lại không được! Nhưng... ta không phục, không phục! Ngươi nghe chưa?
Nếu ngươi bằng sở học của phụ thân ngươi mà thắng được ta, ta mới phục! Ta mới đồng ý với ngươi là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao của phụ thân ngươi là Vô địch!
Dù biết rằng hắn đang dùng lời để đối khích chàng, nhưng chàng không ngại, không tin rằng hắn đủ năng lực chống đỡ lại sở học của phụ thân. Nên chàng lấy đao về, nói với hắn:
- Được! Ta cho ngươi một cơ hội! Kẻo không, ngươi lại nói là không phục! Nào, động thủ đi!
Tên đệ tam lệnh chủ không vội vã, hắn cứ dùng dằng, lâu lâu lại đưa mắt nhìn về phía có phân đà của hắn, rồi chậm chạp rút trường kiếm xuống cầm bằng tay tả.
Biết hắn ta đang nghĩ gì, nên Hoàng Trang Long nói ngay:
- Ngươi đừng trông chờ bọn thuộc hạ của ngươi đến cứu viện cho ngươi. Bọn đệ nhị phân đà ấy, ta đã đưa xuống trình diện diêm vương cả rồi!
Hoàng Trang Long đã nói đúng tim đen của hắn. Và khi nghe chàng nói là chàng đã hủy diệt phân đà của hắn, hắn mới thực sự căm giận chàng. Rồi vừa lao tới, vừa vung kiếm, hắn lại thét lên vang trời:
- Giết ngươi! Ta giết ngươi!
Khí thế của hắn lao tới thật là khủng khiếp Kiếm pháp chân truyền của Cửu Ma thập phân lợi hại. Thảo nào hắn lại toàn mạng khi đối địch với hậu nhân của Kiếm Tiên, chỉ phải để lại một cánh tay mà thôi.
Hoàng Trang Long không sao đếm xuể, chỉ trong một kích của hắn, hắn đã đánh ra được bao nhiêu chiêu. Chàng chỉ biết là hắn đã đánh rất nhiều chiêu, màn kiếm quang loang loáng, phủ chụp kín toàn thân chàng không chừa một kẽ hở.
sát khí đã bốc mờ lên khuôn mặt Hoàng Trang Long, chàng mím chặt miệng, vận dụng tột độ công phu, vung liền một lúc ba đao Cầm long,

Nã long và Tróc long đao. Với ý tưởng muốn lưu lại mạng sống của hắn để chàng còn điều tra một số nghi vấn cần thiết.
Choang! Choang! Choang!
Đại đao như ánh chớp đã đâm vào màn kiếm quang, va vào kiếm của tên Đệ tam lệnh chủ vang lên một loạt tiếng kêu chát chúa.
ánh đao dừng lại, màn kiếm quang cũng biến mất. Hoàng Trang Long sững sờ nhìn tên đà chủ đệ nhị phân đà vẫn còn an tường đứng trợn mắt nhìn chàng.
Không sững sờ sao được, khi chàng còn đầy đủ khí lực vẫn không gây thiệt hại gì cho đối phương, nhất là đối phương đã bị thương tích trước đó. Và chàng đâm ra ngờ vực uy lực của Thất Long Tuyệt Mệnh Đao.
Tên đệ tam lệnh chủ sau một lúc điều hòa chân lực, hắn nói:
- Tiểu tử! Thấy chưa, Ngũ long Tuyệt Mệnh Đao đã là gì đâu? Ta nói không sai chứ?
Hoàng Trang Long uất ức đến mức muốn thổ huyết. Chàng không cam tâm nhìn nhận sở học của phụ thân chàng là kém. Chàng nghĩ là chàng chưa tìm được bí quyết thật sự của Ngũ long Tuyệt Mệnh Đao! Chàng lại còn hồ nghi không biết cái chàng xử dụng đây có phải là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao đã thành danh của phụ thân không? Hay là một môn công phu tầm thường mà chàng đã ngộ nhận là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao!
Quyết thử nghiệm lại một lần nữa, Hoàng Trang Long hét lớn:
- Chớ có khinh thị, xem đây!
ánh đao lại chớp lóe lên, xạ ngay vào người tên đệ tam lệnh chủ, với tất cả bốn chiêu còn lại là: sách, nhược, triệt và trảm long đao.
Lần này chàng đánh ra không một chút e ngại đối phương phải chết. Vì chàng tin rằng đối phương thừa lúc đón đỡ, sẽ không dễ dàng bị thiệt mạng dưới đao của chàng.
Nào ngờ, lần này lại khác hẳn.
Dù cho tên đệ tam lệnh chủ cố đón đỡ đến đâu đi nữa, dù hắn cố gắng vùng vẫn mọi khả năng của hắn có được, hắn không tài nào đón đỡ được đại đao của Hoàng Trang Long. ánh chớp của thanh đại đao cứ cuốn ào ào tới, vây kín thân hình tên đà chủ đệ nhị phân đà. Đao pháp cứ như thần long bủa chặt lấy kiếm pháp của hắn. Màn kiếm quang của hắn không thể nào tái hiện được dưới sức áp đảo kinh nhân của đao pháp Tuyệt Mệnh.
Hắn kinh hoàng hơn nữa, khi ánh đao lọt qua kẽ hở kiếm chiêu mà để ép vào người hắn.
Hắn không đành lòng chịu chết. Hắn cố xoay trở thân mình, đưa bả

vai nhục thể đón đỡ lấy cái bén sắc của lưỡi đại đao đang cuốn tới.
Phập!
Tiếng kêu ngọt lịm như đứa trẻ dùng dao chẻ củi chém vào thân cây chuối.
May cho hắn, khí thế lần này của đao pháp đã làm cho Hoàng Trang Long một lần nữa phải sững sờ. Sững sờ và mừng rỡ. Vì chàng đã ngộ được một điều, ngay khi nhìn thấy sự uy mãnh của đao pháp tuyệt mệnh.
Do vậy, chàng tin chắc rằng: nếu chàng không nới tay, ắt kẻ thù hết đất sống. Và như thế nghĩa là chàng cũng hết đường mà truy tìm rõ ràng được thù gia. Chàng cũng không thể dò hỏi được những điều nghi vấn mà chàng cần biết.
Và chàng đã nới tay. Nên tên đệ tam lệnh chủ vẫn còn sống.
Hắn đang sống, và hắn đang đau đớn nhìn cánh tay còn lại duy nhất của hắn đang nằm trước mặt hắn ở dưới đất.
Trường kiếm vẫn còn được bàn tay đã rời thân thể hắn nắm chặt.
Mím môi, rừng mắt, hắn đang nhìn về phía Hoàng Trang Long đắc ý, mỉm cười, và nhìn lại hắn.
Hoàng Trang Long nói:
- Thế nào, mùi vị của Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao ra sao? Nếu ta không kịp dừng lại có phải giờ này ngươi đã hồn về chín suối rồi sao? Đã phục chưa, hở tam lệnh chủ?
Dù có phục, không lẽ hắn lại thú nhận, do đó, hắn chỉ nói:
- Hừ! Nếu ta không mất trước đó một cánh tay, nếu ta trong người không mang thương tích thì Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao làm gì được ta.
Không giận dữ trước lời nói huênh hoang của hắn, Hoàng Trang Long chỉ mỉm cười đầy ẩn ý.
Chỉ có mình Hoàng Trang Long mới hiểu được ý nghĩa của cái cười này. Sao lại cười mà lại không giận dữ?
Chàng cười vì nhờ có một lần thể nghiệm đao pháp này, nhờ có địch thủ cỡ đó chàng mới hiểu được một điều. Một điều căn bản, cốt lõi của đao pháp. ĐÓ là, chàng không thể vận dụng được toàn bộ uy lực toàn bộ của đao pháp Ngũ Long Tuyệt Mệnh một khi chàng tự thêm vào đó hai chiêu đao hoàn toàn khác hẳn về nguyên lý võ học.
Hoàng Trang Long tuy chưa hiểu được lý do tại sao, nhưng chàng nhận thấy uy lực của lần công trước với ba chiêu đao, trong đó chỉ có một chiêu là của phụ thân, còn hai chiêu là của chàng. Lần công đó kém hẳn uy lực so với lần công sau cùng. Lần công này hoàn toàn là biến chiêu đao trong Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao, nên sự uy mãnh

của đao pháp, khí thế của đao kình hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của chàng.
Trước mắt, Hoàng Trang Long tạm cho là: chàng đã thật sự ngộ nhận, thật sự đã sai lầm khi đưa kiếm pháp Kim Long vào đao pháp Ngũ Long.
Dùng vào để tạm biến chiêu trong lúc đối địch thì được, nhưng muốn xen vào hòng uy bức địch nhân với mong muốn uy thế của đao pháp không giảm là không đúng Do đó chàng chỉ cười, mà không giận dữ là vậy.
Chàng cười và bảo hắn:
- Ngươi không phục thì ta đành chịu thôi Vì bây giờ có muốn, ngươi cũng không làm sao đối chiêu được với ta, phải thế không?
Hỏi đến đây, chàng trầm giọng lại, bắt đầu truy vấn hắn:
- Bây giờ thì ngươi nói đi, có phải chính ngươi đã hạ sát phụ thân ta?
Hắn quắc mắt nhìn chàng, không đáp.
Hoàng Trang Long lại hỏi:
- chính ngươi đã sát hại toàn gia nhà họ Hoàng phải không? Nói!
Hắn vẫn lặng câm không đáp một lời.
- Được! Ngươi tưởng ta không dám hạ thủ với ngươi sao?
Giận dữ, Hoàng Trang Long tiến lại gần hắn. Hắn không chút sợ sệt, đứng im nhìn Hoàng Trang Long đang điểm vào một chỗ nào đó trên người của hắn.
Hắn cảm nhận được sự đau đớn ở bên chân tả, ngay khi Hoàng Trang Long đã dừng tay.
Nhìn hắn rung rung người, cố chịu đựng cơn đau và cố đứng vững trên chân còn lại của hắn.
Khâm phục cho đởm lược của hắn, chàng giận dữ quát lên :
- Cẩu tặc ! Nếu ngươi không nói, ta sẽ phế hủy nốt Túc khuyết âm can hữu kinh của ngươi !
Ta sẽ biến ngươi thành phế nhân ! Ngươi không sợ sao ? Nói mau !
Nhìn hắn trợn mắt đến gần rách cả khoé mắt mà không nói gì, chàng căm giận hơn, bước tới hủy luôn chân còn lại của hắn.
Huỵch !
Hắn ngã nằm xuống như thân cây bị đốn ngang, nhưng không một tiếng kêu rên.
Chàng gầm lên :
- Nói ! Nói ! Nói !
Hắn vẫn câm lặng, mím chặt đôi môi lại.
Trước tình hình này, Hoàng Trang Long không biết phải làm sao ?
Kiểu này, dù chàng có giết hắn, hắn cũng không chút e sợ.

Giận dữ không làm gì được hắn ta, chàng đành xuống giọng, nói :
- Nếu ngươi chịu đáp lời ta. Ta sẽ nối lại kinh mạch cho ngươi ! Ta thừa năng lực làm việc này, ngươi tin không ?
Đối với tên đệ tam lệnh chủ, hắn hoàn toàn như không màng đến sống còn nữa ! Hoặc giã, hắn lo sợ sự trừng phạt khủng khiếp của bọn Cửu Ma nếu một khi hắn nói lộ ra bất cứ một điều gì cho chàng nghe ! Nên hắn không mảy may mừng khi nghe chàng hứa nối lại kinh mạch cho hắn.
Hoàng Trang Long đành chịu bó tay. Không thể cạy miệng hắn để nghe được dù chỉ nửa câu.
Cơn giận bùng nổ lên dữ dội, khiến chàng như hoá thành tượng đá! Chàng đứng yên nhìn hắn, như kẻ đã chết rồi vậy !
Nhờ một lúc đứng yên như thế, chàng dần dần trầm tỉnh lại, chàng nói với hắn, giọng nói thật lạnh lùng, khốc liệt :
- Được ! Nếu ngươi không thèm nói, ta sẽ huỷ luôn tâm não ngươi ! Ta biến ngươi thành một quái nhân dở dở ương ương ! Người không ra người ! Ngợm không ra ngợm !
Lời đe doạ nầy của Hoàng Trang Long lọt được vào tai hắn, làm cho hắn kinh hoàng đến tột độ ! Và hắn tin rằng chàng đã nói là chàng sẽ làm, chàng thừa khả năng để làm! Còn hắn thì… Chỉ nghĩ đến điều ấy thôi, là hắn đã rùng mình lên vì quá sợ ! Sợ còn hơn sợ chết !
Nhìn vào đôi tròng mắt của hắn. Hoàng Trang Long biết là hắn đã thật sự biết sợ ! Biết là hắn sẽ nói ! Nói để rồi chết hắn cũng nói, còn hơn là gánh chịu nổi nhục hình thảm khốc ấy.
Hắn bắt đầu nói :
- Không phải ta là hung phạm đối với cái chết của phụ thân ngươi, cũng như ta không nhúng tay vào huyết án nhà họ Hoàng ngươi !
Hoàng Trang Long tin là hắn không nói dối, do đó chàng lại hỏi :
- Vậy kẻ nào là chủ hung ?
- Đại sư huynh ta !
- Đại sư huynh ngươi có phải là giáo chủ Cửu Trùng giáo không ?
- Phải !
- Là đệ nhất lệnh chủ, phải không ?
- Phải !
- Còn đệ nhị lệnh chủ là gì ? Phó giáo chủ phải không ?
- Không phải! Mà là đồng giáo chủ !
- Sao ? Lại có hai giáo chủ trong một giáo phái sao? Ngươi không nói sai chứ ?
- Nếu ngươi không tin, sao lại hỏi ta làm gì ?
- Nếu vậy, vị giáo chủ mà ta đã gặp là đệ nhất hay đệ nhị lệnh chủ ?

- Là đệ nhị !
- Hai giáo chủ, ắt phải có hai nhiệm vụ, phải không ?
- Đương nhiên !
- Thế đại sư huynh ngươi có nhiệm vụ gì ?
- Điều khiển giáo chúng mưu đồ nghiệp bá võ lâm Trung Nguyên.
- Còn đệ nhị ?
- Thu phục nhân tài !
- Thu phục hay huỷ diệt ?
- Cả hai !
- Ý ngươi muốn nói : Nếu mua chuộc được thì mua chuộc như trường hợp Hồ Bá Trung, còn bằng không thì triệt hạ như La Sát sư thái, Lãnh Diện cư sĩ và… và… phụ thân ta phải không ?
- Đúng !
- Thế sao ngươi lại nói kẻ giết thác phụ thân ta là đại sư huynh ngươi ?
- Vì nhị sư huynh không đủ năng lực đối phó với phụ thân ngươi!
- Thế đại sư huynh ngươi đủ năng lực à ? Đại sư huynh ngươi chống đỡ được Ngũ Long tuyệt mệnh đao sao ?
- …..
- Sao ngươi không nói nữa ?
- Vì ta không rõ, thì làm sao ta đạt được điều nầy ?
- Ngươi không biết ? Sao lạ vậy ? Đại sư huynh không nói cho ngươi biết sao ?
- Không ! Đại sư huynh ta chỉ bảo là đã làm xong. Thế thôi! Còn làm bằng cách nào, thì ta không biết !
- …..
- Ngươi không tin à ?
- Thôi được ! Ta tin ngươi ! Thế Cửu Ma hiện giờ ở đâu ?
- Lần nầy hắn không hồi đáp, mà hắn chỉ nhắm mắt lại…
Hoàng Trang Long hỏi lại lần nữa :
- Quý lệnh sư hiện đang ở đâu ?
Vẫn thế, hắn không mở miệng đáp nửa lời, mắt vẫn nhắm chặt.
Chàng liền hỏi gặng :
- Sao ngươi không đáp ?
Đến lúc nầy, hắn mới mở miệng. Nhưng không phải hắn đáp lại câu hỏi của Hoàng Trang Long, mà là hắn nói như phân minh :
- Thế ngươi nghĩ ta dễ dàng bán đứng sư môn ta cho ngươi sao ?
Hoàng Trang Long hiểu được điều nầy, chàng khâm phục hắn ! Vì dù hắn có là thù nhân của chàng đi chăng nữa, thì hắn cũng là người có tư cách theo quan điểm tôn sư trọng đạo ! Chàng bèn hỏi hắn câu

khác :
- Quý lệnh sư chín vị, bây giờ còn đủ cả chín không ?
Hắn đáp ngay, vì điều nầy xét ra không ảnh hưởng gì đến mưu đồ của sư đồ bọn hắn :
- Còn được năm người !
- Theo như ngươi đã nói, nếu ta có hỏi đến địa điểm Tổng đà và hai phân đà còn lại, chắc ngươi sẽ không nói, đúng không ?
Hắn gật đầu, nói :
- Đa tạ ngươi đã hiểu được lòng của ta ! Ta không sao nói được !
Ngẫm nghĩ một lúc, Hoàng Trang Long lại hỏi :
- La Sát sư thái và Lãnh Diện cư sĩ còn sống không ? Hiện giờ đang được giam giữ ở đâu? Điều nầy chắc ngươi nói được chứ ?
Hắn lại gật đầu và đáp :
- Còn sống ! Hiện đang ở Tổng đà của bổn giáo ! Ngươi còn gì để hỏi nữa không ?
Hoàng Trang Long cũng gật đầu, chàng nói :
- Còn ! Đây là câu hỏi cuối cùng : Có phải quý lệnh sư đợi giải quyết xong võ lâm Tam Tiên rồi mới xuất đầu lộ diện để thôn tính võ lâm Trung Nguyên không ?
Hắn thoáng lưỡng lự… giây lát, sau mới chịu nói :
- Đúng ! Bây giờ.. ngươi xử trí ta sao đây ?
Mỉm cười, chàng hỏi lại hắn :
- Ngươi không hỏi ta về võ lâm Tam Tiên sao ? Ngươi không quan tâm đến chỗ ẩn cư của Nhị Tiên còn lại sao ? Đây không phải là điều tâm huyết của quý lệnh sư của sư huynh đệ ngươi sao?
Thoạt nghe Hoàng Trang Long hỏi, hắn đã sáng bừng đôi mắt lên. Nhưng sau đó, mắt hắn tối sầm lại, hắn nghẹn lời, nói :
- Biết để làm gì ? Ngươi… liệu ngươi có để ta sống sót không ?
Chàng đáp :
- Ngươi cũng là kẻ thức thời đấy ! Kính nể ngươi là người đởm lược, kính trọng ngươi là kẻ biết giữ nghĩa với sư môn ngươi ! Ta hứa, sau khi ngươi chết, ta sẽ chôn cất ngươi kín đáo, không để ngươi phải lộ liễu ! Được chứ ?
Hắn nhìn ngay vào mắt chàng hắn nói :
- Được ! Hạ thủ đi !
Tuy Hoàng Trang Long không đang tay giết người đã bị ngã ngựa. Nhưng chàng nhớ đến cái chết oan ức của Nhuế thúc thúc, chàng nghiến răng, điểm mạnh vào tử huyệt của hắn !
Nhặt lấy cánh tay tả của hắn, chàng đặt lên ngực hắn. Chôn cất xong cho hắn, chàng nhìn trời chiều mà ai oán ! Chàng khẻ than :

- Làm sao tìm được địa điểm Tổng dà của Cửu Trùng giáo đây ? Việc nầy xem ra thập phần gian nan đây.
Than thở xong, Hoàng Trang Long nhớ lại ý định mà chàng đã nghĩ ra, khi hạ thủ tên đồng bọn và là thuộc hạ của tên Đệ Tam lệnh chủ. Chàng khẽ chắc lưỡi, rồi nói với chính chàng :
- Đành phải làm vậy thôi ! Hoàng Trang Long hỡi ! Biết người ta có đồng ý việc làm của ngươi không ?
Nói xong, chàng khẽ nhún người, khinh thân lướt như bay về, lại đệ nhị phân đà của Cửu Trùng giáo.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 15
Kiếm Tiên và Cửu Ma

Ở phía bắc của Kim Thành trấn, nép đằng sau một lũy tre dày là một ngôi nhà khá khang trang Ngắt giữa chừng lũy tre là một công nhỏ bằng gạch nung đỏ được xây lên, các nghệ nhân đã khéo léo đắp ở phía trên cổng một vòm cuốn cong cong về bốn phía góc cổng. Do đó, thoạt nhìn vào người đứng xem ngỡ là cổng tam quan của một ngôi đình nào đó.
Ngôi nhà tuy không lớn nhưng do hình thái hài hòa, dễ gây ấn tượng cho người khác là ngôi nhà có bề thế.
Kèm theo đó là một khung cảnh tỉnh lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua lũy tre gây nên tiếng xào xạc làm nền cho khung cảnh này, vì thế sự bề thế của ngôi nhà được tôn cao thêm băng sự uy nghiêm của khung cảnh!
Trên sân ở phía trước ngôi nhà được trồng hai cây lý, gốc được vun gọn lại.
Làm cho sân được thoáng mát! Đồng thời nhờ sự chăm chú quét dọn, trên sân không một chiếc lá nào rơi rụng, ngôi nhà đượm hẳn vẻ khang trang sạch sẽ.
Nếu khách tinh ý một chút, sẽ thấy ngay trên mái nhà, tại đỉnh ngọn của hai mái ngói giao lại với nhau có cắm đứng một vật nhọn chứa mũi lên trời!
vả nếu khách là nhân vật võ lâm, sẽ dễ dàng nhận ra hai vật nhọn này là hình tượng rưng cho một thanh kiếm.
Và đã là nhân vật đã thành danh trên giang hồ, khách sẽ hiểu đây là

tiêu ý của chủ nhân ngôi nhà này. Do đó khách đến đây càng thêm phần tôn nghiêm hơn.
Tôn nghiêm bởi khung cảnh, bởi sự bề thế của ngôi nhà và bởi uy danh của chủ nhân ngôi nhà trên chốn giang hồ. Khách giang hồ có đến năm bẩy loại. Nhưng đa phần khách không sao hiểu được một điều ĐÓ là tại sao chủ nhân ngôi nhà lại chọn nơi này để ở.
Nếu chủ nhân ngôi nhà còn thích nếp sống giang hồ thì một là không cần có cơ ngơi như thế này. Hai là, nếu đã có, thì chí ít cũng là một nơi rộng rãi, có hồ có sông, hoặc cũng có đông gia nhân, thuộc hạ mới phải chứ?
Còn nếu chủ nhân ngôi nhà này muốn có một cuộc sống yên tĩnh, vui thú với tuổi già thì đâu lại phải chọn nơi này? Mà phải là một sơn cốc nào đấy, một khu vực nào đấy kín đáo, hoàn toàn yên tĩnh, xa nơi thị tứ mới đúng đạo lý tiêu dao hạc nội mây ngàn chứ?
Chỉ có những bậc lão thành những người có lịch duyệt phong phú, có đủ sự hiểu biết gọi là thông thiên triệt địa mới hiểu được ý của chủ nhân đó là: ở non cao chỉ là tiểu ẩn! Còn bậc đại ẩn ở thị tứ!
Không biết là đúng thế hay không?
Chỉ biết là, đã sáu mươi năm, ở đây hầu như không có khách tìm đến! CÓ chăng chỉ là bọn tặc đạo, do không biết chủ nhân ngôi nhà là ai mới dám táo gan tìm đến để kiếm chác!
Còn sau đó là "cạch" luôn, cho vàng cũng không dám đến lần thứ hai!
Nhưng Hôm nay là ngày thứ hai, ngôi nhà có khách tìm đến!
Một lão bà lúm cụm, chống gậy, bước ra cổng, nhìn xem khách là ai, mà mới sáng sớm đã đến réo gọi om sòm.
Khách là một hiệp khách giang hồ, vì có đeo theo thanh đại đao!
Khách là một trang nam tử, tuấn tú, tuổi chưa đến hai mươi!
Vừa thấy lão bà đến gần ngay cổng, khách đã thủ lễ và nói:
- Lão tiền bối! Hậu sinh là Hoàng Trang Long! Xin lão tiền bối cho được cầu kiến với chủ nhân!
Lão bà lùm cụm, nheo đôi mắt đã mờ, nhìn kỹ khách nhân, đoạn cất giọng già nua, hỏi:
- Quý khách nhân xin thứ cho ở đây không có lệ tiếp khách!
Hoàng Trang Long vội nói thêm:
- Lão tiền bối! Hậu sinh có việc khẩn cấp cần báo cho chủ nhân được rõ! Xin lão tiền bối rộng lượng cho hậu sinh được bái kiến chủ nhân!
Lão bà lùm cụm không đáp, vì lão bà đã xoay người, bỏ đi vào trong.
Hoàng Trang Long vụt kêu lớn lên:
- Lão tiền bối! Đây là việc sống chết, xin lão tiền bối giúp cho!

Lão bà vẫn tiếp tục đi...
Hoàng Trang Long lại gào lên:
- Việc này có liên quan đến Cửu Ma!
Xin lão tiền bối trình báo giùm hậu sinh!
Tiếng "Cửu Ma" như là câu bùa chú của các thuật sĩ! Hoàng Trang Long vừa dứt tiếng, đã thấy bà lão dừng lại. Nhưng vẫn đứng yên một chỗ, không màng quay đầu nhìn Hoàng Trang Long.
Nghĩ đây là dịp may duy nhất để trình bày, Hoàng Trang Long lại nói:
- Lão tiền bối! Xin trình báo hộ hậu sinh Cửu Ma năm xưa vẫn còn sống sót đến nay! ĐỘ ba ngày nữa ắt bọn này sẽ tìm đến! Hậu sinh muốn được chủ nhân tiếp kiến để liệu phương đối phó!
Không rõ lão bà có nghe hay không, mà giờ đây lão bà lại tiếp tục đi vào trong.
Khẩn trương, chàng lại kêu lên:
- Lão tiền bối! Lão tiền bối!...
Hoàng Trang Long càng kêu thì bà lão càng đi xa hơn...
Đến lúc bóng dáng của bà lão đã khuất sau ngôi nhà, Hoàng Trang Long mới thôi kêu...! Và chàng đành đứng ngay trước cổng để... chờ đợi!
Vì chàng tin rằng bà lão đã nghe, và giờ đây ắt là bà lão đang báo lại với chủ nhân!
Và rồi chàng cũng tin, nếu chủ nhân nghe được tin này thì làm gì chủ nhân lại không cho chàng tiếp kiến? Làm gì chủ nhân lại không muốn tìm hiểu thêm cho rõ ràng? Nếu vây, trước sau gì chàng cũng được hội ngộ với chủ nhân. Hội ngộ với vị võ lâm tiền bối, nổi danh đồng thời với hai vị nữa, được giang hồ xưng là võ lâm tam tiên.
Nào ngờ, chàng đã đứng chờ đã khá lâu! Cho mãi đến tận giờ ngọ, vẫn không thấy ai xuất hiện! Vẫn không thấy chủ nhân cho mời chàng vào để hỏi cho biết thực hư!
Bực dọc chàng bỏ về, tìm một khách điếm để nghỉ trọ.
Ngày thứ hai, chàng lại đến!
Vẫn vào lúc sáng sớm, chàng đã có mặt trước cổng ngôi nhà khang trang, bề thế uy nghiêm và tênh lặng!
Tịnh lặng đến không có một bóng người lai vãng!
Nếu không có dấu vết của sự quét dọn sạch sẽ trước ngôi nhà, ắt là Hoàng Trang Long đã nghĩ ngôi nhà này là ngôi nhà hoang! Không có sự sống xuất hiện ở đây!
Vì đến gia cầm cũng không thấy bóng, một tiếng kêu Hoàng Trang Long cũng không nghe.
Mặc cho chàng kêu réo...

Khác hẳn ngày hôm qua, chàng kêu đã mòn hơi mỏi tiếng, vẫn không thấy bà lão lúm cụm, chống gậy hiện thân!
vẫn không nản lòng, Hoàng Trang Long cố chờ... và chờ luôn đến giờ ngọ.
Chán nản, chàng lại bỏ về...
Ngày thứ ba!
Hoàng Trang Long lại đến!
Lần này, chàng không buồn lên tiếng gọi! mà chang khoanh tay đứng dựa lưng vào cổng, chờ!
Hoàng Trang Long chờ gì?
Chàng đang chờ Ngũ Ma trong Cửu Ma năm xưa xuất hiện. Hay ít ra, cũng phải có sự xuất hiện của tên giáo chủ Cửu Trùng giáo!
Vì chàng biết chắc là như vậy! Vì phải là như vậy mới đúng! Trừ phi...
Phải! Trừ phi tổng đà của Cửu Trùng giáo không ở gần đây mà thôi!
Điều này, chính Hoàng Trang Long cũng không khẳng định được!
Vì... chàng nào có biết tổng đà Cửu Trùng giáo ở đâu?
Cách đây ba ngày, Hoàng Trang Long đã tự tay viết thơ, đã tự tay buộc thư vào chân chim câu truyền tin, tự tay chàng đã thả chim câu bay đi! Và cũng chính chàng đứng nhìn chim câu bay ngày càng cao, càng xa về phía tây.
ánh nắng càng ngày càng gay gắt!
Mặt trời càng lúc càng lên cao!
Phía trong ngôi nhà vẫn tênh lặng như thùa nào! Không một hiện tượng nào chứng tỏ chủ nhân ngôi nhà đã có sự chuẩn bị để đón tiếp hay đề phòng gì nếu địch nhân xuất hiện...
Và bóng dáng bọn người Cửu Trùng giáo cũng không thấy đâu.
Nhờ có sự chuẩn bị trước, Hoàng Trang Long giở luôn lương khô ra để lót dạ.
Vầng dương ngày càng thấp xuống!
Rồi hoàng hôn kéo về... Màn đêm buông phủ xuống che mờ vạn vật.
Hoàng Trang Long vẫn tựa lưng vào cổng kiên tâm đợi chờ.
Phía trong ngôi nhà, ánh đèn leo lắt hắt ánh sáng vào các cửa đang đóng chặt.
Canh ba điểm!
Tử trong ngôi nhà có tiếng nói vọng ra:
- Các hạ báo có địch nhân xuất hiện vào hôm nay! Điều này có đúng không?
Hoàng Trang Long bằng giọng mui hừ nhẹ một tiếng... và vẫn đứng im như pho tượng Không đáp lời.

Giọng nói từ bên trong lại vang ra:
- Sao các hạ không đáp?
Hai lần nói với âm thanh khác nhau, nhưng không có âm thanh nữ nhân khiến Hoàng Trang Long biết họ không phải là chủ nhân ngôi nhà này. Điều này càng làm cho chàng thêm bực dọc! Vì không ngờ chủ nhân ở đây lại quá kiểu cách, không buồn lớn tiếng đối thoại với chàng... do đó, chàng cũng ăn miếng trả miếng! Quyết không trả lời lại.
Một âm thanh khác lại từ ngôi nhà khang trang vọng vào tai chàng:
- Hừ! Phách lối... Thật đáng ghét!
Vẫn chưa là âm thanh của nữ nhân...
Hoàng Trang Long vẫn lặng im...
Một lúc rất lâu sau đó, như hết kiên nhẫn giọng nữ nhân thánh thót vang ra!
Nhưng ngôn từ phát ra không tương xứng với giọng nói. Nếu không muốn nói là khó nghe:
- Việc của nhà họ Lam không cần các hạ phải bận tâm! Nếu các hạ không hứng đối thoại xin các hạ hãy về đi. Đừng đứng mãi nơi đó trông chướng mắt lắm!
Đến bây giờ, Hoàng Trang Long mới chịu lên tiếng. Nhưng... chàng vẫn cái kiểu ăn miếng, trả miếng. Chàng nói:
- Việc nhà họ Lam, tại hạ không màng bận tâm làm gì! Còn vấn đề tại hạ đi đâu, đứng đâu đấy là việc riêng của tại hạ! Xin cô nương miễn phải xen vào!
Giọng nói của nữ nhân liền tiếp nối ngay:
- Các hạ nhìn lại xem! Suốt ngày các hạ đứng ám ngay cổng nhà người khác, các hạ không tự minh thấy chướng sao?
- chướng hay không chướng mắt...
vẫn là việc riêng của tại hạ! Đa tạ cô nương đã quan tâm!
Nữ nhân tức bực, nói:
- Xì! Bản cô nương cần gì phải quan tâm đến các hạ? Nhưng bản cô nương không muốn các hạ cứ đứng lì như thế!
Các hạ nghe rõ không?
- Ha... ha... đất là đất của vua, luật lệ nào ngăn cản tại hạ đứng đây cơ chứ?
Nữ nhân nói, gần như là quát lên:
- Nhưng các hạ có biết các hạ đang đứng ở đâu không? Các hạ có biết chủ nhân nơi này là nhân vật nào không?
- Sao lại không biết cơ chứ? Nhưng...
xét lại không liên quan gì đến tại hạ!

Nữ nhân lại nói lớn hơn:
- Đã biết chủ nhân là ai, mà xem ra các hạ vẫn ngông cuồng! RỐ là hạng...
- Hạng gì? Hừm! Kiếm Tiên thì đã làm gì được ai? Nếu không vì địch nhân sắp đến nơi này, tại hạ quyết một phen ấn chứng võ công cho biết rõ cao thấp!
Nữ nhân tức thì quát lên lanh lảnh:
- Hay! Tội Vô lê này, bản cô nương quyết phải rừng trị!
Tiếng quát vẫn chưa dứt đã thấy có bóng người theo cửa sổ băng mình ra, hiện thân đứng trước ngôi nhà khang trang Màn đêm đã phủ dày nên Hoàng Trang Long khó nhận định được diện mạo của người này, khi khoảng cách từ nơi chàng đến chỗ người nọ hiện thân là mười một, mười hai trượng.
Bóng người kia vừa ổn định Hoàng Trang Long đã nghe người đó nói:
- Thế nào? Sao các hạ không vào đây mà ấn chứng võ công? Sợ rồi à?
Nghe giọng nói này, Hoàng Trang Long biết ngay đây là nữ nhân nãy giờ đối thoại với mình. Rồi chàng đáp:
- Tại hạ những tưởng...
- Tưởng... sao? Nếu các hạ không dám vào thỉ hãy cút đi! Đừng để bản cô nương phải ra tay!
Hoàng Trang Long cười lên và nói:
- Ha... Ha...! Đạo lý của chủ nhân, ít ra cô nương phải ra mở cổng và thỉnh cầu khách vào nhà đã chứ? Hay đây là thói quen đã thành tệ của Kiếm Tiên lưu lại?
- Các hạ không xứng đáng làm khách của bản cô nương!
Qua câu nói này của nữ nhân chàng biết ngay nàng là hậu nhân của Kiếm Tiên. Quyết ở lại mấy ngày qua khổ sở, chàng định tâm bắt nàng phải mở cổng để đón tiếp chàng! Không là một thượng khách được mời thì ít ra cũng là... đối thủ đến để ấn chứng võ học.
Do đó chàng nói:
- Xứng hay không xứng bây giờ cô nương nói còn sớm lắm! Hay là cô nương ngại - Các hạ bảo bản cô nương ngại gì?
Làm gì lại phải ngại chứ? Vào đây xem nào!
Hoàng Trang Long nói châm chọc:
- Cô nương ngại... không là địch thủ của tại hạ! Cô nương sợ thanh đại đao nhà họ Hoàng đã thắng được kiếm nhà họ Lam! phải thế không?
- Hừ! Quá lắm! Được! Bản cô nương phá lệ phen này vậy!

Hoàng Trang Long thấy nữ nhân họ Lam này tánh tình khá hung hãn, nhưng không hiểu sao cô nàng cư nằng nặc kêu chàng phải vào, mà lại không dám vượt qua cổng để... rừng trị chàng như cô nàng đã nói! Đến bây giời đã quá tức giận, cô nàng cũng không xông ra, mà đành chịu lép, bước đến mở cổng mời chàng vào để...
Mở xong cánh cổng, cô nàng lùi lại năm trượng, đứng im nhìn Hoàng Trang Long đang (rỉnh đạc bước vào.
Dừng chân lại cách cô nàng hơn trượng, Hoàng Trang Long cố gượng mục lực nhìn vào diện mạo cô nàng trong khi đó chàng vừa thủ lễ vừa nói:
- Tại hạ là Hoàng Trang Long! Vừa qua có đối xử ngạo mạn, chỉ vì muốn được bái kiến chủ nhân mà thôi! Xin chủ nhân thứ lỗi!
Nhờ mục lực tinh tường, chàng thấy cô nàng này không kém phần nhan sắc, nhưng vì cô ta đang giận giữ, nên Hoàng Trang Long kém phần thiện cảm.
Nghe xong lời phân tỏ của Hoàng Trang Long, cô nàng không bớt giận đi, mà lại càng giận hơn! cô ta nói:
- Các hạ đừng tưởng nói thế là xong!
Nào động thủ đi! Để bản cô nương xem các hạ có bao nhiêu cân lượng tài các mà dám cuồng ngôn!
Hoàng Trang Long lại chắp tay xả dài mà nói:
- Xin cô nương bớt giận! Đây không phải là ý của tại hạ! Tại hạ chỉ muốn cùng cô nương liệu định kế sách tuyệt trừ hẳn Ngũ Ma! Tội Vô lễ này, tại hạ xin cô nương rộng lượng thứ tha!
Nhưng cô nàng vẫn khăng khăng:
- Bản cô nương không dễ dàng tha thứ được đâu! Trừ khi...
- Trừ khi thế nào? Xin cô nương hãy nói! Nếu có cách gì để được cô nương thứ tha, tại hạ quyết không từ nan!
Cô nàng âm trầm nói:
- Trừ khi các hạ tự tuyệt trước vong - Đối với nữ nhân, tại hạ không khi nào ra tay trước! Mời!
- Hừ! Đối với bản cô nương, các hạ không xứng đáng để bản cô nương ra tay đâu!
Hoàng Trang Long cũng nói:
- Tuyệt học của Kiếm Tiên lão nhân gia không đủ làm cho tại hạ sợ đâu! Chỉ vì bình sinh tại hạ không đánh nhau với nữ nhân! Nếu cô nương không cần ra tay, thì thôi vậy! Tại hạ xin cáo từ!
Trước thái độ không biết điều của cô nàng này, quả là Hoàng Trang Long thấy thất vọng! Chàng đã định bỏ mặc, để cô nàng chống cự với Ngũ Ma, nếu bon chúng đến đây cho biết thân.

Nhưng chàng vừa đi được mấy bước thì tai liền nghe thấy tiếng gió rít ở sau lưng, kèm theo tiếng thét giận của cô nàng:
- Ngạo mạn! Xem kiếm đây!
Không ngờ đến tính khí quá nóng nảy của một nữ nhân như vậy, chàng đành quay người lại đẩy chưởng ra, xô luồng chưởng phong vào kiếm của nữ nhân đang ập đến...
Cô nàng không chút e dè trước luồng chưởng kình của Hoàng Trang Long, kiếm chiêu nương theo bóng chưởng đâm bổ vào đối phương.
Hoàng Trang Long lạng người sang bên, nhường hẳn kiếm chiêu của cô nàng đi qua.
Nào ngờ, kiếm chiêu của nữ nhân họ Lam vẫn đeo bám như bóng với hình theo thân pháp của Hoàng Trang Long kèm theo tiếng nạt:
- Chạy đi đâu!
Nhìn kiếm quang cứ loang loáng chiếu vào Hoàng Trang Long cất bổng người lên theo thân pháp thượng thừa: Kim Long thân pháp, nhương chỗ cho kiếm quang quét qua dưới chân chàng.
Thân thủ của cô nàng không kém, người và kiếm chiêu đã lăng không đuổi theo.
Hứ lên khe khẽ, Hoàng Trung Long uốn mình hai lượt, bức vượt ra xa, và lươn tròn khắp sân không một lần nào chạm đất.
Sở học của Kiếm Tiên nào kém! Cô nàng dùng bàn chân tả đạp vào bàn chân hữu, lấy đà, tiếp tục đuổi bám! Vừa đuổi bám cô nàng vừa nói:
- Không tiếp chiêu à?
Kiếm chiêu vẫn đuổi bám mãi không một lần biến thế, trong khi cô nàng vẫn ung dung phát thoại. Thân thủ này khiến Hoàng Trang Long biết ngay nội lực của nàng ta không kém sút chàng! Nhưng chàng không tin thân pháp của nàng hơn được kim long thân pháp! Do đó, chàng vẫn tiếp tục uốn người, đảo ra xa, cố thoát được kiếm chiêu cho cô nàng biết mặt.
Nhìn thân pháp của Hoàng Trang Long, đã hàng hai mươi trượng lăng không mà chưa có dấu hiệu chàng ta đuối sức. Nàng ta biết ngay đã gặp đối thủ không vừa!
Nếu không muốn nhìn nhận chàng ta hơn hẳn nàng.
Tuy nhiên, nàng vẫn không phục, quyết một phen dậy cho chàng ta một bài học nhớ đời! Do đó nàng liền biến chiêu, tận dụng hết sở năng, đảo chân một lần nữa, lượn xéo người một cái, cắt ngang đường lăng không của chàng ta. Và hét lớn:
- Đỡ!
Lần biến chiêu này của cô nàng thập phần lăng lệ!

Đòn cắt ngang đường lăng không của Hoàng Trang Long, cô nàng phải vượt ngang tàng cây của cây lý được trồng trước sân nhà Hoàng Trang Long những tưởng cô nàng phải hạ thân vào và dừng kiếm. Vì không lẽ lại đâm sầm vào tàng cây rậm rạp kia.
Nào ngờ, cô nàng vẫn không dừng thân pháp! Cứ lăn xả múa tít thanh kiếm, phá huỷ tầng lớn tàng cây, và tiếp tục duy trì thân pháp, đâm thẳng vào Hoàng Trang Long!
Đến nước này, chàng đành phải vung đao đón đỡ.
Vì không lẽ dùng đôi tay thịt mà hòng chặn đứng thế liếm của nàng ta...
Keng... Keng... Keng...
Tiếng chạm vang lên không ngớt. Hai người vẫn tiếp tục di chuyển và đao, dù thân hình cả hai đã rơi cả xuống đất.
Hoàng Trang Long thì lẳng lặng đón đỡ kiếm pháp lợi hại của nàng.
Còn cô nàng thì luôn miệng quát tháo:
- Xem này!
- Hay!
- Đỡ!
- Đỡ nữa nào!
- Đao pháp khá linh diệu thảo nào các hạ không ngông cuồng. Xem đây!
Cả hai trải qua trên trăm chiêu kiếm không áp đảo được đao. Và ngược lại, đao pháp của Hoàng Trang Long vẫn không qua được kiếm pháp lợi hại của cô nàng.
Bông dưng, Hoàng Trang Long thét lên:
- Dừng tay lại nào!
Hét xong, chàng lùi bộ ra xa. Cắp đao vào thân Hoàng Trang Long đứng nhìn cô nàng cũng đã định thân.
Nhìn cô nàng hơi thở vẫn bình thường, chàng phục thầm. Chàng nói:
- Cô nương! Tuyệt học của Kiếm Tiên quả là danh bất hư truyền. Tại hạ thập phần kính phục! Bây giờ cô nương có thể cho tại hạ đôi lời giải thích chứ?
Phục thì có phục, nhưng nàng ta vẫn bướng bỉnh. nàng nói:
- Đừng có tưởng các hạ cầm cự được bản cô nương hơn trăm chiêu la đủ đâu đấy nhé Nếu không vì tiếc tài năng này, bản cô nương đã xuống tay từ lâu. Sở học của tổ phụ không chỉ có thế thôi.
Hoàng Trang Long thoáng giận lên.
Nhượng vì đại cục, chàng ta đành nén lại.
Hít một hơi chân khí để dằn lại cơn giận, chàng nói:
- Đa tạ cô nương đã hạ thủ lưu tình.

Một lần nữa, xin cô nương thứ cho tội mạo phạm!
- Được! Bản cô nương bằng lòng bỏ qua việc này. Giờ thì... các hạ hãy về đi!
Chưa nói được lời nào, không ngờ nàng ta đã hạ lệnh trục khách.
Hoàng Trang Long ngẩn người vội nói ngay:
- Cô nương. Nguyên ủy việc này, cô nương không cần biết đến hay sao? Bọn Ngũ Ma vì thù xưa sẽ kéo cả đến đây, đó là sự thực. Cô nương không thể không quan tâm. Nhưng nàng ta vẫn nói:
- Việc của nhà họ Lam, các hạ bất tất phải quan tâm. Bản cô nương tự lo liệu được Xin mời đi ngay cho.
Không biết nói sao, chàng đành hậm hực bỏ đi.
Nhưng trong thâm tâm, Hoàng Trang Long quyết không bỏ cuộc. Không phải vì chàng lo lắng cho nàng ta, nhưng đây là dịp may duy nhất của chàng, có thể giáp mặt thù gia để trả thù báo hận. Hơn nữa, việc xảy ra liên lụy đến cô nàng là do chàng gây ra. cho nên, chàng tự thấy mình phải có trách nhiệm.
Vừa đi về khách điếm, Hoàng Trang Long âm thầm tìm cách thế...
Suốt năm ngày tiếp theo sau đó, Hoàng Trang Long âm thầm tiếp cận ngôi nhà, không cho chủ nhân ngôi nhà biết đến sự hiện diện của chàng.
Đêm cũng như ngày, chàng phục cách ngôi nhà độ năm mươi trượng. Chàng quan sát và nghe ngóng mọi động tĩnh nêu có...
Qua năm ngày này, Hoàng Trang Long nghi hoặc, chàng tự hỏi:
"Ngôi nhà to lớn thế này có bao nhiêu người ở? Theo những giọng nói ta nghe được đêm đó thì phải có ít nhất là ba nhân vật với lão bà nữa, vị chi là bốn người mới phải. Cớ sao đã năm ngày nay không thấy người nào xuất hiện? HỌ không việc gì phải ra ngoài sao? Không lẽ bọn họ chỉ dùng lương khô suốt?" Rồi hết vấn đề này, chàng lại nghi nan khi nghĩ đến bọn Cửu Trùng giáo:
"Hôm nay nữa là tám ngày, bọn Ngũ Ma không đến? Thư do chim câu đưa đi có đến tay bọn họ không? Nếu đã đến, cớ sao lại không tìm đến đây? Bọn Ngũ Ma không quan tâm đến việc trả hận sao? HỌ bỏ qua cho Kiếm Tiên được sao? Hay là bọn họ đang có mưu tính gì, quan trọng đến nỗi phải gác lại chuyện này? Chuyện gì? Không lẽ ta đợi ở đây suốt cả đời ư?
Lạ thật! Khó hiểu thật!" cảng nghĩ càng thấy nản, Hoàng Trang Long định bụng:
"Cố đợi thêm một ngày nữa xem sao!" Và chàng đành bấm bụng, phục người, nép sát vào bụi lùm, chỉ cách ngôi nhà độ năm trượng.
Trưa đến... chiều tàn... đêm về...

Hoàng Trang Long mơ màng, mệt mỏi, nằm ngủ ngay dưới lùm cây. Chợt có tiếng hú trầm trầm vang vọng vào không trưng làm cho Hoàng Trang Long tỉnh dậy.
Ngơ ngác, chàng nhìn sao trời ước định thời gian. Gần Hết canh hai.
Rốt cuộc, bon Cửu Trùng giáo cũng đến.
Tiếng hú càng lúc càng gần lại.
Rồi tiếng hú này chưa tắt, thì đã có thêm hai tiếng hú nữa cũng vang dội không kém, đang kéo đến ngôi nhà.
Ba tiếng hú vừa dứt, Hoàng Trang Long nghe có tiếng quát tháo văng vẳng, nhưng không rõ là của ai, và đang quát cái gì? Vì chàng ẩn thân khá xa, nên khó mà nghe được.
Cố ngồi im một lúc để nghe ngóng, khi biết chỉ có ba người phía địch nhân đến thôi ngoài ra không có sự trợ thủ nào khác Hoàng Trang Long bèn lướt gần đến ngôi nhà hơn.
Tiếng cười hung tợn đập vào tai chàng, lảm cho chàng càng thêm khẩn trương.
Chàng cố đến gần hơn nữa.
Lợi dụng lũy tre dày bao quanh ngôi nhà chàng phục người nép vào chân lũy tre.
Và chàng nghe giọng nói của nữ nhân nọ:
- Bổn cô nương không cho sở học của mình là cao cường, nhưng nếu các ngươi đã muốn động thủ thì xin chớ nói nhiều, cứ việc ra tay đi. Bản cô nương xin được hầu giáo!
Một trong ba tên vừa đến cười lên khả - Khẹc Khẹc Khẹc Dứt trang cười, hắn ta nói:
- Tiện tỳ! Chỉ vì bản nhân thương hoa tiếc ngọc nên mới bảo ngươi đơn đấu.
Chứ thật ra, xét về nguyên ủy sự việc trước đây của tiền nhân, bản nhân dù có băm vằm ngươi, ngươi cũng không thể trách bản nhân được.
Nữ nhân khinh khỉnh nói:
- Ngươi nói sao thì bản cô nương biết vậy thôi Còn nếu nói về đơn đấu các ngươi không xứng đâu!
Một tên khác nửa cất giọng lạnh lùng nói:
- Hừ! Quả là ngạo mạn không kém gì lão già lúc xưa. Con tiện nhân kia! Hôm nay, bản nhân quyết đòi lại món nợ năm xưa mà lão quỷ Kiếm Tiên đã vay ở sư phụ bản nhân. Để thử xem Kiếm Tiên mà không có người giúp sức có làm gì nổi sở học của gia sư không cho biết!
Nữ nhân kia liền cười lên lảnh lót, sau đó nàng ta nói:

- Nãy giờ bản cô nương tưởng là ai mà dám đến đây gây sự, nào ngờ là bại tướng trước đây của tổ phụ. Nào, còn chờ gì nữa? Vào cả đi, xem các ngươi đòi được nợ cũ hay phải cuốn vó chạy dài.
Đã biết đối phương ba người đến đây trả hận, đã biết đối phương dám đến đây chứng tỏ thân thù không vừa, thế mà một hai, cô nàng bảo đối phương cứ hợp công.
Khiến ba tên kia vừa giận vừa tức Một tên nhảy xô tới, tay vung kiếm, tay vươn rộng ngũ chỉ. Hắn thét lớn:
- Được! Xem bản nhân ra tay đây, tiện tỷ láo xược!
Nhìn thấy thân pháp này của tên kia, Hoàng Trang Long biết ngay hắn đã quá giận. Hắn quyết một đòn đoạt mạng địch nhân Chàng cũng hoang kinh giùm nàng kia, chờ xem nàng đối phó bằng cách nào. Và chàng chực chờ sẵn, để có gì thì kịp thời giải nguy cho nàng...
Phản ứng của nàng ngoài sở liệu của Hoàng Trang Long, và ngoài luôn ý nghĩ của ba tên họ.
vỉ nàng ta không đón đỡ, cũng không phản kích lại kiếm và ngũ khí của đối phương. Nàng chỉ khẽ xê mình ra để lách tránh, rồi lập tức vung kiếm đánh áp vào hai tên còn đứng ngoài. Trong khi đó, nàng hét lên:
- Bản cô nương đã bảo cùng vào kia mà. Đừng để bản cô nương phải cực nhọc đánh những ba lần!
Lối ngông cuồng (xem trời bằng vung) này của nàng khiến ba tên nọ giận lên. Cả ba đồng loạt vung chưởng, đẩy vào cô nàng...
Còn Hoàng Trang Long thì vừa sợ hãi, vừa khâm phục ngầm dũng khí của cô nàng. Vô tình chàng đã đứng lên từ lúc nào không biết. Lần lần, chàng dịch dần về phía cổng để nhìn cho rõ hơn cuộc đấu không cân sức nhưng không kém phần hấp dẫn.
Nói không cân sức là vì một bên có một người, lại là nữ nhân. Còn bên kia có đến ba tên lực lưỡng, nam nhi đại trượng phu ràng ràng. Nhưng cuộc chiến vẫn hấp dẫn vì đôi bên đồng tài đồng sức. tuy chỉ có một mình cô nàng không hề tỏ ra sút kém.
Bên tám lạng, bên nửa cân.
Cứ thế mà hai bên quần thảo nhau.
Cô nàng lâu lâu lại châm chọc:
- sức chỉ có thế này mà dám vác mặt đến đòi trả hận ư?
Hay là:
- Về đi! Về luyện cho hết sở học của Cửu Ma đi, rồi hẵng đến đây. May ra...
Còn bọn kia thì càng lúc càng tức giận.

Vì bọn chúng không ngờ một nữ nhi như nàng có thể một mình chống chọi lại một lúc bọn chúng ba tên. Huống chi, so về niên kỷ thì cô nàng chưa bằng một nửa tuổi của từng tên trong bọn. Đồng thời, cả ba đều là cao nhân đương thời, bọn chúng đang hy vọng ngoài việc báo thù này chúng sẽ làm mưa làm gió trên giang hồ, mặc tình mà vùng vẫy, mặc tình thao túng. Không ngờ, chỉ có một nữ nhân mà chúng đã...
Quan chiến ở phía ngoài, Hoàng Trang Long biết rằng khi trước nàng ta nói nàng ta nương tay với chàng đó là sự thật.
Nhưng thật ra, nàng ta cũng không biết là chàng cũng đã nới tay với nàng ta. Bằng không, chàng nghĩ thầm:
"Nàng làm sao đủ sức chống đỡ lại Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao!" Vừa nghĩ đến đây, Hoàng Trang Long đang thấy tình hình trận đấu trở lên gay go.
Do sự gắng sức càng ngày càng cao của đôi bên đang tham chiến mà trận đấu cảng lúc càng quyết liệt.
Vẫn đứng yên một chỗ ngoài cổng, Hoàng Trang Long đang căng mắt theo dõi trận đấu, hầu có nhận định chính xác về sở trường, cũng như sở đoản của đôi bên. Thì, bên tai chàng nghe có giọng cất lên rin rít:
- Thế nào? Thân thủ con bé ấy cũng khá đấy chứ! Xem có thú không?
Kinh hoàng, Hoàng Trang Long không thể nào ngờ có người lại đến gần chàng như thế mà chàng không phát hiện được mảy may.
Và Hoàng Trang Long càng sửng sốt hơn khi nhìn thấy người vừa nói đó chỉ đứng ngang hàng với chàng. Vai chàng và vai người nọ chỉ cách nhau không đầy ba thước.
Hình thái này y như là chàng và người nọ đang đứng cùng nhau xem tuồng diễn, và lại còn đàm luận khen chê những vai diễn nữa.
Há miệng ra, Hoàng Trang Long định lên tiếng hỏi, xem người nọ là ai mà võ công cao thâm đến vậy. Miệng đã há ra, chàng không thể thốt ra lời nào. Vì chàng đã kịp biết người đó là ai?
Tóc xõa dài bạc trắng.
Khuôn mặt xương xẩu.
Còn dưới bả vai hữu, đang chìa về phía Hoàng Trang Long là một ống tay áo đang phất phơ theo gió đêm thổi nhẹ.
Thân hình đó, hình dạng này. Hỏi làm sao họ Hoàng lại không sửng sốt, lại không nhận ra đấy là ai?
Nếu có thể la lên được thì chàng đã la to lên rằng: "Cửu Ma." Đúng như dự đoán của Hoàng Trang Long, ngay từ lúc cuộc chiến diễn ra,

chàng đã nghi ngờ đây chỉ là trận đánh để dò xét thực lực mà thôi. Vì chàng đã nghe bọn kia cứ nằng nặc đòi đơn đấu để ai đó ở bên ngoài nghiên cứu và ước lượng sức lực của cô nàng kia sao? Và nếu đúng như vậy, thì ai ở đây sẽ đứng ngoài quan chiến? Nếu không có những tay như là Cửu Ma thì bọn kia cần gì phải cố tình kéo dài trận đấu? Và đến bây giờ trận đấu mới trở nên căng thẳng, khẩn trương!
Đã hiểu được như thế, Hoàng Trang Long âm thầm vận tụ công lực. Vừa quan sát trận đấu ở bên trong, vừa đề cao cảnh giác với nhân vật mới hiện thân ở ngoài này.
Không nghe tên oắt con cắp đại đao đứng gần bên mở miệng đáp, lão già Độc Tý này hừ lên lạnh lẽo nói:
- Hừ... cứ xem đi, để chết xuống âm phủ khỏi phải luyến tiếc.
Nghe lão già nói mà Hoàng Trang Long giận muốn sôi gan, chàng lại định mở miệng nạt lại lão thì...
Diễn biến trận đấu bất ngờ đổi khác đi.
Cô nàng kia không hiểu bằng cách nào, thay vì giáp công ba mặt, bây giờ cô nàng đã làu như đàn dê gom vào một chỗ. Đợi đến lúc này, như đã có toan tính trước cô nàng loang rộng vầng kiếm che kín thân thủ của ba tên nọ, đồng thời lại hét lên:
- Xem chiêu!
Tiếng thét của cô nàng còn đang âm vang, lập tức Hoàng Trang Long nghe đồng một lúc có hai tiếng quát cực lớn.
Một tiếng từ trên đỉnh mái nhà vọng xuống.
Một tiếng nữa thì ngay bên tai chàng.
- Trích Huyết kiếm!
- ĐỒ nhi! Tránh mau!
Xoạch! Vù!
Cùng với hai tiếng quát như xé tan bầu không gian, bóng nhân ảnh từ trên đỉnh mái nhà đã lao ào xuống giữa trận và lão già ngay bên Hoàng Trang Long cũng nhảy vù qua cổng, lao xộc vào giữa cuộc chiến.
Cả hai lão già đều vươn cánh tay còn lại duy nhất. Một chụp vào trường kiếm của nàng kia, còn một thì vỗ vào hậu tâm của nàng.
Đang khi đó, ba tên nọ lúc nghe tiếng hai lão già quát đã nhảy ra, bây giờ lại ào cả vào Bọn chúng vung đủ sáu chưởng đập vào tấm thân kiều diễm của nàng.
Tình hình này khiến tánh mạng nàng trở nên thập phần nguy hiểm, không khác nào chỉ mành treo chuông.
Đôi mắt nàng toát ra ánh sáng lạnh toát Nàng vội rút kiếm về, hai

chân đạp vào nhau, lăng không vượt lên. Nàng định làm cho sáu chưởng của ba tên phía trước sẽ đập vào hai người vừa mới chen vào đánh ẩu.
Nhưng nàng nào ngờ, hai nhân vật mới đến là ai, do đó nàng đã đánh gia sai lầm bản lãnh của hai nhân vật này.
Bóng nhân ảnh của nàng vừa vượt lên trên, thì tai nàng đã nghe tiếng quát:
- Bé con! Còn định chạy ư!
Hồn vía nàng vụt bỗng lên mây, khi nghe được tiếng gió rít vẫn lao ào ào vào hậu tâm của nàng không đổi.
Lúc này nếu nàng muốn xoay kiếm đánh bọc hậu về sau, cũng không sao kịp.
Còn nếu nàng trầm người trở xuống thì sẽ gặp tình trạng lúc nãy, tiền hậu đều vây kín.
Hồn bất phụ thể.
Nàng định phen này chắc là hết sống...
Nào ngờ, mắt nàng vụt hoa lên một cái, tức thì tai nàng liền nghe:
- Tặc nhân Vô sĩ! Đỡ!
Tiếng gió của vũ khí nào đấy vượt qua tai nàng, đồng thời âm thanh của cái vỗ vào hậu tâm cũng biến mất. Không bỏ lỡ dịp may ngàn năm có một này, nàng đảo thân sang bên, nhường cho ai đó đỡ đòn lén phía sau, rồi nàng cấp tốc trầm mình xuống kịp lúc vào ba tên nọ cũng vừa hạ thân CÓ tiếng quát lớn:
- Oắt con! Mi là ai, lại xen vào việc của ĐỒ Tâm Ma này?
Giọng nói quen thuộc đối với nàng đã lên tiếng đáp trả:
Già mà hiếp trẻ, cậy đông đánh ít, bảo sao ta lại không xen vào. Để ta moi tim lão ra, xem lão có phải là loại tim chó không nhé?
Biết rõ ai đã đến trợ thủ cho nàng, nàng hơi giận. Nhưng nghĩ lại, không lẽ lại mang ơn chàng ta sao? Do đó, nàng trút nỗi căm hờn vào đầu ba tên nọ.
Vẫn giữ lối đánh cũ mới đây, nàng dùng kiếm quang gom lần lần đối phương lại đồng thời nhanh mắt liếc nhìn sang trận đấu bên kia đang diễn ra sao.
Không nhìn đến thì thôi, nàng vừa nhìn thấy khiến lòng nàng nao nao khó tả.
Bởi vì, chàng ta đang dùng đại đao, độc đấu với hai lão già quái gở. Đồng thời đao pháp của chàng thập phần nguy hiểm, khác với lần cùng nàng giao đấu trước đây Bây giờ nàng mới vỡ lẽ, lúc trước không những nàng đã nhượng chàng ta, mà chàng ta cũng không nỡ đánh lại nàng...

Bất ngờ, trong lúc phân tâm suy nghĩ viển Vông, nàng không ngờ bọn ba người đối phương của nàng, do đã biết được đường lối ra chiêu của nàng qua lần gặp hiểm lúc mới rồi, nên bây giờ bọn chúng đã có ít nhiều kinh nghiệm. Chúng quyết không để nàng toại nguyện tự do làm theo ý nàng nữa Lợi dụng phần nào lơi lỏng của nàng, một tên đã cất bóng người lên, cất tiếng cười cuồng dại.
Ha ha ha...
Tiếng cười còn đang vang dội, hắn đã nhảy vút qua đầu nàng.
Tiếng cười đã cảnh tỉnh nàng. Nàng kịp thời biến chiêu, hất kiếm thích vào Dũng Tuyền huyệt của hắn.
Nào ngờ, đó chỉ là kế dụ địch của ba tên đối phương.
Ngay lúc nàng hất kiếm bám sát theo tên nọ, thì hai tên còn lại lập túc phân khai, một tả một hữu cùng ập vào bủa kín thân hình của nàng bằng những bóng trào chập trừng...
Bọn chúng vùng cười lên trước thái độ luống cuống của nàng.
Ha... ha...
Ha... ha...
Nhưng quả là nàng là hậu nhân xứng đáng của Kiếm Tiên, lâm nguy bất loạn!
Thu trường kiếm về, nàng liền vũ lộng kiếm, thoắt thích, thoắt phạt, lúc đánh tả, lúc đánh hữu.
Bóng kiếm đan xen vào bóng trào, tiếng gió rít của kiếm chiêu hoà lẫn với tiếng gió kình từ những ngón tay của hai tên nọ phát ra, nghe rợn cả người.
Véo! Véo!
Vù! Vù!
Nhưng dẫu sao nàng ta do niên kỷ còn chưa cao, kinh nghiệm chiến trường còn ít lịch duyệt không phong phú bằng đối phương là bọn cáo già đã thành tinh.
Nàng ta không ngờ, đấy chỉ là hư chiêu của hai tên đang quần thảo với nàng. Mục đích chỉ là khoá chặt đường kiếm thập phần lợi hại của nàng mà thôi. Còn đòn công thực sự chính là đòn của tên lúc nãy đã nhảy vượt qua đầu nàng. Khi nàng vừa thu kiếm để lo đối phó với hai tên đồng bọn, tên này trầm người xuống thật nhanh theo pháp Thiên Cân Trụy và hắn đã đứng ngay sau lưng nàng.
Hắn lại vươn ngũ chỉ, án từ từ vào hậu tâm hoàn toàn để trống trải của nàng.
Hắn đắc ý nở nụ cười đanh ác, đang khi chầm chậm phát kình, không để nàng nọ nghe tiếng động mà phát giác được.
Bên kia, Hoàng Trang Long cũng không hơn gì nàng ở bên này. tuy

chàng chỉ có hai địch nhân, nhưng đây là hai nhân vật đã thành danh cách đây hàng sáu mươi năm dư. Dù là ác danh, nhưng võ công đã đạt đến mức tối thượng thừa.
Công phu nội lực tu vi của hai ma trong Cửu Ma cơ hồ đã xuất thần nhập hóa, đăng phong tạo cực. Lúc này hậu nhân của Kiếm Tiên đưa mắt nhìn sang Hoàng Trang Long và thấy chàng đang tỏ ưu thế bức người bằng đao pháp thập phần nguy hiểm. Chính là lúc mà nhị ma chỉ cố đánh cầm chừng, để dò xét qua đường đao nhằm nhận biết lai lịch sư thừa của chàng cũng như để tìm hiểu mức độ nông sâu của đao pháp.
Ngay sau đó, một trong hai nhị ma cất tiếng nói Oà ề khó nghe, nói với ma kia:
- Ngũ kha! Tiểu oa nhi này cũng có đôi chút thực lực. Ngũ ca hãy nghỉ tay để ĐỒ Tâm Ma này được dịp đùa giỡn cho giãn gân cốt một tý nhé.
Lão già kia - chính là lão già đã đứng sánh vai cùng Hoàng Trang Long lúc ở ngoải cổng. Nghe ĐỒ Tâm Ma nói thế liền ngừng tay thật. Và lão lượn mình nhảy ra.
Đến lúc này, ĐỒ Tâm Ma mới dở hết sở học, vung tay còn lại của lão vỗ ào ào bóng đao của Hoàng Trang Long.
Bấy giờ, Hoàng Trang Long mới thực sự kinh khiếp cho võ công của Cửu Ma qua đấu pháp của ĐỒ Tâm Ma.
Giữa vần đao loang loáng, không chút kẽ hở mà ĐỒ Tâm Ma vẫn an nhiên thò cánh tay nhục thể vào như thò vào chỗ hư không.
Không những thế, những cái vồ, cái chụp của ĐỒ Tâm Ma hoàn toàn khống chế làm loạn đao pháp của chàng, khiến Hoàng Trang Long thập phần luống cuống.
Chính lúc này, ĐỒ Tâm Ma lại cười vang lên thập phần ngạo mạn.
ĐỒ Tâm Đao vươn ngũ chỉ nhằm chụp vào đốc đao của Hoàng Trang Long, mong tước đoạt binh khí của chàng.
Cả kinh, Hoàng Trang Long lật đật trầm tay xuống, tránh được cái chụp thập phần hiểm ác của lão ĐỒ Tâm Ma.
ĐỒ Tâm ma lại cười to hơn.
- Ha... ha... ha...
Và lão nhanh chóng đảo bàn tay, vấu đủ ngũ chỉ vào ngực Hoàng Trang Long, khóa cứng năm trọng huyệt của chàng.
Hoàng Trang Long Vô phương trở tay, nhưng không lẽ đứng yên chịu chết!
Để ứng phó với đòn hiểm ác này của ĐỒ Tâm Ma, Hoàng Trang Long chỉ còn một cách duy nhất.

Hoàng Trang Long cấp tốc vận khởi toàn bộ nội công Kim Long hộ thể nên.
Giữa đêm đen như mực Kim Long hộ thể vừa được Hoàng Trang Long vận khởi, lập tức sáng lòa lên, soi tỏ cuộc chiến của hai người. Giữa một đại ác ma tuổi đã gần trăm. Và một trang hậu bối sinh nam tử tuổi đời chưa đến đôi mươi.
ĐỒ Tâm Ma thấy sự thể phát sinh đột ngột lão không kim được tiếng kêu thang thốt:
- HỘ thân cương khí!
Đối với cương khí hộ thân, nhị ma như "kinh cung chi điểu nên ĐỒ Tâm Ma nhanh tốc hồi bộ không dám cự chiến thắng vào lớp sáng sắc kim này.
Vào lúc đó Hoàng Trang Long đã nghe tiếng cười ngạo nghễ từ phía đấu trường bên kia vọng lại.
Quay đầu nhìn sang chàng liền biến sắc Lớn tiếng nạt đùa, Hoàng Trang Long không kịp xả công, đã sừ dụng thập phần thân pháp Kim Long lao nhanh về phía đấu trường bên kia.
- Hay cho loài chuột nhắt! Lui mau!
Vầng sáng vàng sắc kim rực rỡ đã cuộn ào đến tên đang âm thầm vỗ ngũ chỉ vào hậu tâm nàng kia như một ánh chớp, khiến hai tên đang giáp công tả hữu của nàng thấy được liền im ngay tiến cười.
Nhờ vậy nàng kia nghe được tiếng gió kình nhè nhẹ đang nhằm vào hậu tâm nàng mà cuộn tới...
Nhân hai tên phía trước đã nơi tay, nàng liền nhanh tốc nhảy xổ về phía trước đồng thời khoa kiếm về che chở sau lưng.
Trường kiếm loan nhanh, khiến tên đang đánh lén giật mình. Hắn ngừng tay, nhưng lúc đó tay hắn chỉ cách lưng nàng không đầy đến một thước. Thấy miếng ăn đã đến miệng, bây giờ sắp vuột đi mất, hắn không đành tâm, quyết không buông tha nàng một cánh dễ dàng.
Hắn lập tức vận thêm công lực, xả bắn ngũ kình vào bóng nhân ảnh của nàng đang thoát dần ra xa.
Thân pháp của nàng có nhanh đến đâu đi nữa, cũng không thoát khỏi ngũ kình của đối phương xạ tới.
Hai trong ngũ kình đã chạm vào thân kiếm của nàng, làm cho hổ khẩu nàng tê dại đi, trường kiếm rời tay rơi xuống đất.
Còn ba luồng kình còn lại của đối phương đã đánh trứng thân nàng. Nàng liền kêu lên một tiếng đau đớn, mắt hoa lên, chân loạng choạng, không kiềm giữ nổi thân mình, bèn ngã nghiêng người xuống đất.

Còn tên đắc thủ đòn đánh lén cũng không đắc ý lâu. Do hắn chuyên tâm chuyên ý vào việc hạ thủ nàng, nên hắn không nghe được tiếng nạt vang lên ở sau lưng, ngũ kình từ bàn tay hắn vừa làm rơi kiếm của đối phương và còn làm cho đối phương phải trứng thương té ngã, thì hắn cũng vừa lãnh đủ một kình cứu nguy của Hoàng Trang Long đẩy mạnh vào...
Tiếng âm vang của chưởng kình đánh vào người hắn như tiếng đánh vào bị gạo, làm cho tên nọ văng hẳn người theo hướng chạy và ngã của nàng kia.
Đả lao tới cỉa Hoàng Trang Long chưa dứt, chàng khoa nhanh đại đao qua châu thân để hộ thể, và rồi chàng hạ thân đứng về bên hai người vừa bị đánh ngã.
Hoàng Trang Long vươn tả thu xốc nàng kia lên giữ sát vào thân, tay hữu thu đại đao trước mặt. Còn hai chân thì một chân làm trụ chịu thân hình, một chân còn lại án vào hậu tâm tên kia của đối phương đang hôn mê trầm trầm, nằm sấp mặt xuống đất ngay bên chàng.
CÓ đôi ba tiếng quát phát lên:
- Tiểu oa nhi! Mau buông tha người!
- Đừng hại mạng đệ đệ ta!
- Oa nhi! ngươi định làm gì thế?
Hoàng Trang Long gườm gườm đôi mắt, nhìn đối phương bốn người đang tiến lại gần chàng. Chàng quát lớn:
- Đứng lại! Nếu các ngươi không muốn tên này phải chết!
Vừa quát Hoàng Trang Long vừa hạ đại đao xuống, đặt ngay lưỡi đao bén ngót vào Bách Hội huyệt tên đang nằm hôn mê.
Ném chuột sợ vỡ đồ.
Bốn tên kia, hai già, hai trẻ, hai lão già thì nghiến răng trèo trẹo, căm tức nhìn chàng, như muốn ăn tươi nuốt sống. Còn hai tên đồ nhi hoặc diệt nhi của hai lão, vì chân diện đã được che kín, nên Hoàng Trang Long chỉ thấy những ánh mắt giận giữ đang xạ vào người chàng.
Nhưng cả bốn tên đều dừng chân lại.
Lão già vừa được gọi là Ngũ Kha vừa gục gặc đầu, nhìn Hoàng Trang Long nói:
- Tiểu oa nhi khá lớn mật đấy! Ngươi có lượng được tình thế lúc này không?
Còn không mau cút đi à?
Hoàng Trang Long làm gì không hiểu được điều này. Chàng tự lượng sức mình biết không thể nào chống cự nổi hai lão già thành tinh này. Huống hồ, lại còn thêm hai tên kia nữa. Tên nào tên ấy đều

có thân thủ bất phàm, đến tam vị đại đao nhân đương thời còn không là đối thủ của chúng.
Hoàng Trang Long đang âm thầm tìm cách tháo lui an toàn. Không những riêng chàng, mà còn cô gái đang ngất đây nữa.
Hoàng Trang Long hy vọng bọn người kia, sẽ vì quý sanh mạng tên đang bị chàng uy hiếp, như thế chàng dễ dàng đối phó hơn. Do đó, chàng nói với lão Ngũ kha:
- Tình thế trước mắt ta biết. Ta không là đối thủ của các ngươi, đó là nói trường hợp các ngươi hợp công... Nhưng, còn sanh mạng tên này, các ngươi đành để hắn phải chết uổng sao?
ĐỒ Tâm Ma tức thì quát lên:
- Ranh con! Sức của ngươi bao lăm, mà dám uy hiếp bọn ta!
Chàng cười mỉa, nói:
- Lão ma, lão nói hay lắm. Cớ sao lúc nãy lão lại rụt tay về?
Giận đến run người ĐỒ Tâm Ma đưa tay tả chỉ vào mặt chàng, nói:
- Ngươi đừng tưởng ta không phá được cương khí hộ thân của ngươi. Không tin, ngươi dám đấu lại lần nữa với ta không?
Ha... ha... ha... ha...
Hoàng Trang Long thốt lên tràng cười dài với công lực phổ vào âm thanh.
Tiếng cười như tiếng sấm động khiến cho bọn người đối phương phải biến sắc.
Nhất là nhị ma. Hai lão già không ngờ đối phương niên kỷ quá trẻ mà lại có nội công thâm hậu đến thế.
Dứt tiếng cười, chàng đáp:
- ĐỒ Tâm Ma! Nói sao thì nói. Ta không mắc mưu của lão đâu. Bây giờ các ngươi nói đi. Các ngươi muốn tên này sống hay chết nào?
Vừa nói đến đây. Hoàng Trang Long nói nhỏ vào tai nàng kia. Vì lúc này, nàng ta đang lần lần hồi tỉnh:
- Lam cô nương! Hãy an tâm và cố điều hòa chân lực, ổn định thương thế. Là tại hạ đây! Hoàng Trang Long đây!
Nàng chưa kịp đáp lời, thì đã nghe có tiếng người hỏi lớn:
- Muốn sống thì sao? Chết thì sao?
Tiểu oa nhi dám đặt điều kiện với bọn ta à?
Nàng mở mắt ra, nhìn xem ai vừa nói và nói thế nghĩa là sao? Nàng từ từ quan sát trong khi Hoàng Trang Long lớn tiếng đáp lại:
- Điều kiện thì ta không dám đặt. Đây chỉ là một cuộc trao đổi công bằng thôi.
Lão Ngũ kha của ĐỒ Tâm Ma liền hỏi:
- Trao đổi là trao đổi làm sao? Ngươi nói ta thử xem!

- các ngươi hãy rời khỏi nơi này lập tức ĐỘ tàn một nén nhang, ta sẽ buông tha tên này. Đồng ý không?
Lão Ngũ kha vụt cười khan lên, kéo theo đó là tiếng cười châm chọc của ĐỒ Tâm Ma...
- Kha... kha... kha...
- Ha... ha... ha...
Hoàng Trang Long cả giận, nạt lên:
- Câm ngay! Tại sao các ngươi lại cười? Các ngươi không muốn tên này sống sao?
Lão Ngũ kha nhìn rừng rừng vào Hoàng Trang Long lão nói:
- Tiểu oa nhi! Ngươi xem ta đầu tóc đã bạc trắng thế này, dễ dàng mắc lửa ngươi sao hừ? Thế mà ngươi nói là công bằng đấy sao?
Nghe đến đây nàng kia vụt hiểu tất cả mọi chuyện.
Nàng liền cựa mình thoát khỏi tay giữ của Hoàng Trang Long, nàng nói với lão Ngũ kha:
- Hóa ra các ngươi đây là Cửu Ma năm xưa đấy phải không? Hừ! Đẹp mặt thật!
Nói sao? Các ngươi không cho đó là công bằng, vậy muốn thế nào đây hừ?
Nói xong, nàng tiến lại và xốc tên nọ ngồi lên. Đồng thời, nàng đẩy luôn đại đao của Hoàng Trang Long rời khỏi tên nọ. Thay vào đó, nàng đặt tay vào Linh Đài huyệt của hắn, nàng nói:
- Ta không sợ các ngươi đâu! Dòng dõi Kiếm Tiên không dễ dàng thua các ngươi đâu Ta hạn cho các ngươi trong mười tiếng đếm, nếu các ngươi không lui đi, thì ta sẽ hạ thủ tên này. Sau đó muốn sao thì muốn. Ta sẵn sàng hầu giáo các ngươi.
ĐỒ Tâm Ma kêu lên:
- Ngươi dám!
Nàng nói:
- Dám hay không các ngươi đợi mà xem. Một!
Bọn nhị ma và hai tên nọ không ngờ nàng này quá quyết liệt. Nói đếm là đếm ngay, không cho phép bất cứ ai phải làm ca.
Nàng vẫn tiếp tục đếm...
Hai!
Bối rối hai lão già đưa mắt nhìn nhau...
Ba!
Hai lão già đơm chân bước đến gần một bước... rồi luống cuống dừng lại...
Bốn!
Năm!

Tiếng đếm như tiếng trống ở pháp trường, càng làm cho bốn người đối phương phải sợ hãi thêm...
sáu!
Bẩy!
Tám!
Hai lão già như đứng chôn chân tại chỗ. Căm tức, hai lão già nghiến răng, trợn mắt.
Chín!
Vừa đếm xong tiếng thứ chín, nàng mím môi chặt lại, xạ cái nhìn quyết liệt vào hai lão già.
Còn Hoàng Trang Long vận khởi công lực bước đến đâu lưng lại với nàng ta, chàng âm thầm chuẩn bị giáp chiến nữa...
Nhưng tình thế hết khẩn trương ngay liền đó. Vì hai lão già đã giậm mạnh chân, lượn người bay biến đi.
Hai tên còn lại thấy hai lão già kia đã đành lòng bỏ đi. Hai tên không còn cách thế nào khác, cũng đành bỏ đi, sau khi ném lại một câu:
- Hừ! Liệu mà giữ lời! Bằng không...
Tên nào đó không nói dứt câu đã mất hút.
Nàng đợi cho đến lúc không thấy bóng dáng của đối phương đâu nữa, mới thở dài một tiếng, rồi khuỵu người xuống, ngồi cạnh tên nọ theo cái buông tay của nàng đã ngã vật xuống đất.
Hoảng hồn, Hoàng Trang Long vội đeo đại đao vào thắt lưng, và bồng nàng lên hai tay. Hoàng Trang Long đưa mắt nhìn quanh định tìm đường để chạy.
Bất chợt chàng nghí tiếng nàng nói thều thào:
- Đừng lo cho ta. Hãy để ta xuống các hạ hãy chạy...
Hoàng Trang Long liền nói:
- Lam cô nương! Lam cô nương!
- Tại hạ không thể bỏ mặc cô nương được Cô nương có nghe tại hạ nói không? Nói đi, Lam cô nương. Gần đây có chỗ nào kín đáo có thể ẩn nấp được không?
Nàng nhường mắt, nhìn vào Hoàng Trang Long để xem chàng nói thế có thật lòng hay không? Đến khi thấy vẻ mặt lo lắng của chàng là thật, không có chút nào hư dối, nàng liền cố gượng nói:
- Các hạ thật tình quan tâm đến ta sao?
Các hạ không... trách cứ ta sao?
Hoàng Trang Long thấy thời hạn càng lúc càng sắp hết. Do đó chàng nói ngay cho nàng yên tâm và hỏi:
- Tại hạ không có gì để trách cứ cô nương hết. Lam cô nương, hãy nói mau đi CÓ chỗ nào ẩn thân không, Lam cô nương?

Nhẹ gật đầu, nàng đáp:
- Hãy vào nhà trước đã!
Không cần nghĩ ngợi, Hoàng Trang Long liền tức tốc tiến vào ngôi nhà.
Khi đã vào tiền sảnh, chàng lại hỏi:
- Đi đâu?
Nàng nói:
- Đến từ đường, ở phía trước các hạ đó!
Y lời, Hoàng Trang Long bước thẳng vào Ngay phía trước là tấm rèm châu, nàng bèn vén tấm rèm ra và bước luôn vào trong.
Hoàng Trang Long thấy ngay đây là nơi thờ tự của dòng họ Lam. Trên bàn thờ có tất cả bốn thẻ bài vị.
Do tôn trọng nơi tôn nghiêm này Hoàng Trang Long hỏi nhỏ:
- Đến rồi! Làm gì đây Lam cô nương?
Nàng mở mắt ra nhìn, nói khe khẽ:
- Các hạ hãy gỡ tấm bài vị ở chính điện ra và chờ một lúc.
Nghe thế, Hoàng Trang Long khẽ đặt nàng đứng xuống, và giữ bằng một tay.
Còn tay kia chàng nhón rút tấm lệnh bài ngay chính điện lên.
Trong lúc chờ đợi, Hoàng Trang Long không hiểu là chờ đợi cái gì đây, thì chàng đã nghe nàng nói:
- Đưa cho ta!
Biết ngay nàng bảo đưa là đưa cái gì, Hoàng Trang Long lập tức đưa cho nàng tấm bài vị. Lúc nàng vừa cầm lấy tấm bài vị thì Hoàng Trang Long liền phát giác đất ở dưới chân đang từ từ chuyển động.
Kinh nghi, Hoàng Trang Long đưa mắt nhìn, chàng nhận thấy thân hình chàng và nàng, cả hai đang tụt dần xuống... xuống thấp dần... thấp dần...
Càng lúc càng xuống thấp, thấp đến mức mà Hoàng Trang Long không còn nhìn thấy nền nhà đâu nữa.
Nhưng như thế đã thôi đâu.
Thân hình hai người vẫn tiếp tục xuống nữa.
Bất ngờ, Hoàng Trang Long nghe nàng nói gấp:
- Lùi lại mau! Nhảy!
Vẫn giữ nàng trong tay Hoàng Trang Long cấp tốc nhảy lùi thật nhanh về phía sau. Và chàng đã đề phòng, vì thân hình của cả hai sẽ va vào vách đất phía sau lưng.
Nhưng không ngờ Hoàng Trang Long và nàng không va vào đâu cả, mà lọt thỏm vào một đường hầm sâu hun hút.
ôn định ngay thân hình Hoàng Trang Long cố giữ thăng bằng cho cả

hai. Đồng thời chàng đưa mắt nhìn lại chỗ mà chàng và nàng vừa rời bỏ lúc nãy.
Thất kinh, khi Hoàng Trang Long nhìn thấy chỗ nàng đã đặt chân lúc nãy chỉ là một tấm bưng bằng sắt khá dày. Tấm bưng sắt bây giờ đang từ từ đảo ngược lại lấy mặt dưới làm mặt trên và ngược lại Nếu Hoàng Trang Long không biết mà vẫn đứng yên đó, chắc chắn sẽ bị tấm bưng sắt trút xuống phía dưới. Và chàng cũng không biết ở sâu tít dưới là gì?
Nhưng Hoàng Trang Long vẫn có thể đoán được ở dưới sâu là nơi hiểm địa, nếu rơi xuống đó thì chắc chắn phải chết.
Và giờ đây sau khi đảo mình tấm bưng sắt từ từ được nâng lên, đậy kín lại chỗ mà tấm bưng sắt đã yên vị trước đó. Đến khi mọi tiếng động đều ngừng bặt, không gian xung quanh chỗ Hoàng Trang Long yên vị và nàng kia đều tối om om, chàng mới nhẹ thở dài và lên tiếng hỏi:
- Lam cô nương! Bây giờ thì đi đường nào đây?
Tiếng nói của Hoàng Trang Long do ở chỗ kín, nên âm thanh vang vang khiến chàng phải giật mình.
Và càng giật mình hơn nữa, khi chàng đợi mãi mà không nghe nàng lên tiếng trả lời Chàng lại nên tiếng gọi nữa, nhưng chàng cố hạ thật thấp giọng xuống khi gọi. Vì chàng e ngại bọn người phía ngoài lúc này đã trở lại để nhận tên kia, chắc có lẽ họ đang sục tìm đây đó, họ có thể nghe thấy âm thanh của chàng thì nguy mất.
- Lam cô nương! Nào! Tỉnh dậy Lam cô nương! Chúng ta ở đây chưa hẳn là an toàn đâu Lam cô nương! Lam cô nương!
Chực...
Sau một lúc gọi, Hoàng Trang Long buông một tiếng chực chán nản. Một tay vẫn giữ lấy nàng ta đứng thẳng lưng tựa vào người chàng. Hoàng Trang Long đưa cánh tay còn lại vào bọc áo lấy ra vật đánh lửa.
Xoạch! Xoạch! Xoạch!
Ba lần tia lửa nháng lên trong chớp mắt, đủ để Hoàng Trang Long xem xét lại ba mặt của căn hầm mà chàng đang nhờ vào đó để ẩn thân Ngay phía trái, cách chỗ nàng đang đứng độ một trượng nữa Hoàng Trang Long lờ mờ thấy có một cái miệng ngách hang khác.
Mơ hồ, Hoàng Trang Long nhớ đến cái ngách hang dài, thật dài. Nơi đã từng là đệ nhị phân đà của bọn Cửu Trùng giáo.
Do vậy, thoạt đầu chàng mừng, nghĩ rằng theo ngách hang trước mặt, chàng sẽ tìm được lối thoát thân Giông y như tình trạng ở đệ nhị phân đà của Cửu Trùng giáo.

Không chút chậm trễ, Hoàng Trang Long đặt cô nàng đã hôn mê lên vai, và chàng tiến nhanh đến nơi có ngách hang.
Đúng là một ngách hang như chàng đã dự liệu trước. Không chút e dè, Hoàng Trang Long đi sâu vào ngách hang.
Ngách hang này không được rộng rãi bằng ngách hang của phân đà đệ nhị. Chỉ vừa đủ hai người đi sát vào nhau. May thay, chiều cao thì hơn tầm với tay của một người bình thường. Nhờ vậy, Hoàng Trang Long đi lại khá thuận tiện với một người nằm vắt vẻo trên vai. Chưa đi được năm trượng mũi chân giày phía phải của Hoàng Trang Long đã đụng vào một vật chướng ngại nào đó ở phía trước Sững sờ, Hoàng Trang Long vội dừng lại nhưng do đà người đang đi tới, nên chàng vẫn để đôi chân đang thõng xuống của nàng kia va vào vật chướng ngại phía trước khiến nàng phải bật tiếng rên.
Lớp sợ, lớp lo ngại, do đó Hoàng Trang Long không dám lên tiếng gọi và hỏi nàng để biết xem hiện giờ chàng đang ở đâu? Chàng phải làm gì để thoát thân?
Bế khí, vận mục lực, Hoàng Trang Long vừa căng mắt nhìn và đưa tay đang rảnh rỗi sờ sờ vào phía trước, xem cho biết chướng ngại ở phía trước là gì?
Rụng rời, kinh khiếp khi Hoàng Trang Long thấy tay của chàng vừa đụng vào lớp đất đá chắn ngang. Biểu hiện cho biết, ngách hang đến đây là hết. Cùng đường Lại đánh đá lửa lên, Hoàng Trang Long trút ra một hơi thở nhẹ nhõm.
Phía sau chàng độ ba bước chân, cũng ở mé tả. Lại là một ngách hang khác nữa.
Do vì chàng đang đi trong bóng đen dày đặc nên chàng không thể nhìn thấy được.
Vững tâm, Hoàng Trang Long đi theo ngách hang vừa phát hiện. Để an toàn hơn, lần này chàng vừa đi vừa đưa tay huơ huơ vào khoảng không trước mặt, phòng lúc cùng đường, để người khỏi va vào vách đất dựng đứng.
Không được bao lâu, tay Hoàng Trang Long đã chạm phải vách đất đằng trước.
Do đã có kinh nghiệm, lần này Hoàng Trang Long hoàn toàn điềm tĩnh đánh đá lửa lên, để tìm chỗ rẽ khác.
Quả nhiên là có chỗ rẽ, lần này là ở mé hữu.
Vừa bước vào nghệch hang này, Hoàng Trang Long đã khấp khởi mừng. Vì đằng trước đã có một luồng ánh sáng mờ mờ.
Ngỡ là đến chỗ có thể ngoi lên mặt đất, Hoàng Trang Long bước nhanh đến.

Do quá dỗi mừng vui, mà chàng không để ý đến một vấn đề. ĐÓ là từ lúc chàng di chuyển qua mấy lượt ngách hang đến giờ, độ cao của nền đất dưới chân chàng không đổi.
Nghĩa là chỗ sáng mờ mờ mà chàng thấy đó chưa chắc đã là lối thoát thân. Vì tính kỹ ra, chang vẫn còn ở dưới độ sâu ước chừng năm trượng. Là độ sâu mà tấm bưng sắt đã hạ xuống, đưa chàng và nàng đã lọt đến độ sâu này. Và còn nữa không khí chàng đang thở đây vẫn không có gì khác so với nãy giờ. Nghĩa là, không mát mẻ hơn, không thoáng hơn. Vân là lớp không khí đặc rưng ở những hầm sâu trong lòng đất luôn có.
Đến khi Hoàng Trang Long nhìn được vật phát sáng thì chàng cơ hồ muốn nản.
Vì khi Hoàng Trang Long theo ngách hang mé hữu được ba trượng, thì lại cùng đường Tiếp giáp với chỗ tận cùng này là một ngách hang cũng ở mé hữu.
Nhìn vào đó, chàng thấy phía trước có gắn với một viên dạ minh châu to bằng quả rừng gà. Viên dạ minh châu đã bắt ánh sáng lọt ra ngoài ngách hang, khiến chàng lầm tưởng đấy là ánh dương quang rọi vào, chỉ lối thoát khỏi hang sâu ngoằn ngèo này.
Dù sao có ánh sáng ở nơi này, Hoàng Trang Long cũng thấy dễ thở hơn, thoải mái hơn là không có. Cố tiến lại chỗ có gắn viên dạ minh châu, Hoàng Trang Long lại chợt mừng lên, khi phát hiện viên dạ minh châu được khảm vào một cánh cửa. Do đã lâu năm ở nơi ẩm thấp này, nên cánh cửa có màu tiệp với màu đất Nên mới thoạt nhìn, Hoàng Trang long mới thấy nản do tưởng đá bít lối.
"có cửa là có lối đi. Mà có lối đi là còn hy vọng!" Vừa nghĩ thầm Hoàng Trang Long đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa gỗ.
Không nhúc nhích.
Đến khi Hoàng Trang Long dùng đến ba thành hoả hầu, thì cánh cửa gỗ mới chịu theo tay chàng mà mở vào trong.
Cánh cửa mở vào trong làm cho viên dạ minh châu nằm trên cánh cửa cũng xoay vào trong, rọi sáng hẳn khung cảnh trước mặt chàng.
Vừa nhìn được toàn cảnh bên trong cánh cửa gỗ, Hoàng Trang Long đã phải buột miệng kêu lên chán nản:
- sao lại là mật thất?
Quả vậy, trước mặt Hoàng Trang Long toàn cảnh phía trong là:
Một sập đá.
Một bàn đá.
Vài cái đôn đá Hết! Nếu không kể đến ngay phía trên sập đá người nào đó đã ghi lại mấy chữ đại tự viết theo lối chữ khải.

"Khổ Luyện thất." Nét chữ được khắc sâu vào sập đá có đến một lóng tay, lại hướng về phía cửa, nên Hoàng Trang Long thoạt nhìn vào đã thấy ngay.
Mỏi mệt thì ít, nhưng Hoàng Trang Long lại thấy chán nản nhiều hơn.
Hoàng Trang Long tiến về sập đá, sau đó chàng đặt nàng nằm lên sập.
Còn chàng thì thẫn thờ, buông người ngồi xuống đôn đá, thở dài.

Hồi 16
Anh hùng vướng phải sự sắp bày
Võ công tăng tiến nhờ khổ luyện

Phải một lúc thật lâu sau đó, Hoàng Trang Long mới nhớ đến nàng họ Lam đang mang thương thể trầm trọng, còn đang nằm hôn mê trên sập bằng đá của khổ luyện thất.
Dưới ánh sáng dịu xanh và nhẹ của viên dạ minh châu, Hoàng trang Long hoang mang, bối rối khi nhìn thấy sắc diện của cô nàng.
Khuôn mặt cô nàng xanh mét làm lộ rõ hai hàng lông mi và chân mày đen nhánh.
Nếu không có sự quan sát tinh tế của Hoàng Trang Long khi nhìn chiếc miệng nhỏ xinh của nàng đã lợt màu thì chàng hẳn đã cho rằng vốn dĩ khuôn mặt nàng đã trắng xanh từ trước...
Dù không biết gì về y lý, Hoàng Trang Long vẫn phải xem lại mạch tay của nàng, xem nàng còn sống không? Vì hơi thở của nàng nhẹ đến nỗi không làm sao nhận biết được.
Mạch nơi cổ tay của nàng chỉ nhảy láy phay. Qua đó Hoàng Trang Long cũng đủ kết luận: Nàng còn sống nhưng chỉ là cái sống mong manh, Vô vọng. Không biết lúc nào nàng sẽ chết.
Bối rối, Hoàng Trang Long không biết phải xoay xở ra sao đây? Vì chàng không phải là y sư. Chàng biết làm gì để cứu chữa lấy nàng.
Hoàng Trang Long trút vào người nàng một ít chân khí qua Bách Hội huyệt của cô nàng.
May thay, không bao lâu hơi thở cô nàng đã có phần mạnh hơn.
Hoàng Trang Long liền lên tiếng gọi:
- Lam cô nương! Lam cô nương!
Cô nàng họ Lam vẫn không hồi tỉnh.

Hoàng Trang Long vẫn tiếp trợ chân khí cho nàng, đồng thời chàng day day vào Nhân Trung huyệt của nàng.
Nàng khẽ bật lên tiếng rên yếu ớt.
Thoáng mừng, Hoàng Trang Long vẫn giữ nguyên động tác, và chàng kêu lớn hơn:
- Lam cô nương! Tỉnh lại nào! Lam cô nương!
Cô nàng hấp háy đôi mắt, sau một lúc cố gắng, nàng đã mở mắt ra.
Vừa nhận được người đang chữa trị cho mình là ai, nàng liền mở miệng hỏi:
- Các hạ! Chúng ta đã thoát chưa? Đây là đâu vậy?
Hoàng Trang Long nghe được tiếng nói của nàng, liền trút một hơi thở nhẹ nhõm, chàng nói:
- Chúng ta hiện giờ vẫn sống! Lam cô nương chỉ cần biết bao nhiêu đó là đủ rồi.
Bây giờ, Lam cô nương thấy trong người ra sao? Và phải làm sao để cô nương lành hẳn thương thế đây?
Nàng ta liền vận khởi công lực, tự kiểm soát toàn bộ kinh mạch trong người.
Được một lát, nàng ta thất vọng nói:
- Thương thế khá nặng! Ta có kim đơn đang để ở trong thư phòng. Các hạ có thể đến đấy, lấy hộ cho ta được không?
Hoàng Trang Long vội nói:
- Lam cô nương! Ngưng làm cách nào ra khỏi đây được? Cô nương hãy nói đi đã tại hạ sẽ đi lấy thuốc cho cô nương!.
Cô nàng kinh ngạc nói:
- Nhưng nơi đây là đâu? Các hạ đưa ta đến đây, chẳng lẽ các hạ không biết lối sao?
- Lam cô nương! Đây là một mật thất, lối vào là lối cô nương đã chỉ dẫn cho tại hạ, ngay dưới bệ thờ trong từ đường nhà họ Lam của cô nương. Cô nương nhớ ra rồi chứ? Bây giờ, chỉ cần cô nương hướng dẫn lại tại hạ cách thoát ra là được rồi. Thế nào?
Nàng ta ngơ ngác đưa mắt nhìn quanh.
Do nàng đang nằm, nên không thể nhìn thấy được hàng chữ khổ luyện thất ngay trên sập đá, chỗ nàng đang nằm. Nàng chỉ thấy bàn đá, đôn đá, rồi đến cánh cửa trên đó có khảm viên dạ minh châu.
sau một lúc quan sát, nàng hoang mang nói:
- Tử lối thoát đó các hạ đưa ta đến nơi này ư? Ở dưới này lại có mật thất sao?
Chứ không có lối nào khác, bí mật dẫn chúng ta ra ngoài sao?
Nàng ta thì hoang mang, còn Hoàng Trang Long vừa kinh ngạc, vừa

lo ngại.
Chàng hỏi:
- Nói sao? Cô nương chưa từng đến nơi này ư? Thế sao cô nương lại biết rõ ngay trong từ đường có đường bí mật mà chỉ dẫn cho tại hạ?
Nàng đáp trong nỗi kinh mang:
- ĐÓ là gia phụ trong lúc sinh tiền đã chỉ. Ta chỉ biết đó là đường thoát thân tốt nhất Còn ở bên dưới là gì thì ta chưa từng đến, nên ta không biết được. Các hạ, thế còn lối chúng ta theo đó mà vào thì sao?
- Lối vào thì còn đấy, nhưng tại hạ không biết làm cách nào để phát động cơ quan?
Nàng kinh ngạc hỏi lại:
- Cơ quan gì ở đây?
Thất vọng, Hoàng Trang Long thuật lại cách thức mà chàng đã làm theo lời chỉ dẫn của nàng. Sau đó, chàng đã chứng kiến tấm bưng sắt tự đảo ngược và nâng lên ra sao cho nàng nghe. Đoạn chàng nói:
- Lam cô nương cứ thử tượng tượng xem. Ngoài cách phát động cơ quan để đưa vật nọ xuống lấy lối chúng ta đi lên, thì tại hạ làm cách nào được đây? Và lại, độ sâu là khoảng năm trượng. Làm sao tại hạ có thể không lấy đà mà nhảy lên được? Cô nương nói đi!
Nghe Hoàng Trang Long nói như vậy, cô ta bối rối, nằm im và suy nghĩ Hoàng Trang Long vừa nghĩ ra một việc chàng liền hỏi nàng:
- Lam cô nương. Thế lúc sinh thời, lệnh tôn đã nói với cô những gì? Cô nương thử nhớ lại xem nào?
Nghe Hoàng Trang Long nhắc nhở, nàng nhớ lại ngay, nàng nói:
- CÓ rồi. Gia phụ bảo hãy xem kỹ sau lưng tấm bài vị của tổ phụ. Các hạ, tấm bài vị ấy đâu rồi?
Vừa hỏi nàng vừa định nhổm người dậy, để lấy tấm bài vị. Bất chợt, nàng đau đớn kêu lên một tiếng, rồi lại vật ra hôn me.
Hoàng Trang Long biết ngay là nàng lại bị hôn mê vì thương thế phát tác.
Nhưng việc trước mắt là làm sao tìm được phương cách để phát động cơ quan.
CÓ phát động được, thì Hoàng Trang Long mới có thể lấy được thuốc trị thương thế cho nàng. Cho nên, Hoàng Trang Long liền cầm tấm bài vị vẫn đặt bên cạnh nàng mà xem ở mặt sau.
Đúng như lời nàng nói, mặt sau tấm bài vị có một tờ hoa tiên được nhét vào kẽ dưới chân bài vị.

Rút tờ hoa tiên ra xem. Hoàng Trang Long có nhận định đầu tiên là: Tờ hoa tiên đã đặt vào đấy rất lâu. Vì tờ hoa tiên đã Oá vàng theo thời gian và một phần là do nhang khói phụng thờ đã ám vào.
Mở ra xem, Hoàng Trang Long đọc được:
"Thơ cho hậu nhân Lam tộc!
Đọc được thơ này và vào đến khổ luyện thất là gia tộc họ Lam đã gặp cơn binh biến.
Dòng họ Lam ta thà chết chứ không biết cúi đầu khuất phục.
Đừng vọng tưởng đã tìm được lối thoát thân một khi đã vào khổ luyện thất.
Quân tử báo thù mười năm chưa muộn nhớ lấy!
Ta đã an bày khổ luyện thất là muốn hậu nhân Lam tộc biết rằng: Nếu không chịu luyện võ công đến cảnh giới Vô thượng, thì thà chết trong khổ luyện thất còn hơn là chết trong tay kẻ thù, làm hổ thẹn gióng dõi nhà hạ Lam ta.
cứ an tâm! Thức ăn và nước uống ta đã lo trữ sẵn phòng lúc này. Cứ mở sập đá thì sẽ thấy Lối thoát thân chính là lối vào.
Dùng phi kiếm xuyên thủng ngay trưng tâm thiết kiều, sẽ tìm được lối ra.
Muốn luyện được thuật này, cần phải tham luyện kỹ lại mọi yếu quyết ta đã lưu lại Kèm theo đó là sự trì chí khổ luyện.
CÓ thế thanh danh Lam tộc sẽ không bao giờ mai một.
Lưu Kiếm Tiên Lam Phục." Đọc xong thơ của Kiếm Tiên lưu lại, Hoàng Trang Long khôn xiết bàng hoàng.
Thở dài, Hoàng Trang Long nghĩ "Không lẽ vì họ Lam mà ta lại tuyệt đường sao? Làm gì bây giờ? Phi kiếm!
Hừ! Lão Kiếm Tiên này sao lại an bày oái ăm thế không biết. Thiết kiều gì đó không biết dày bao nhiêu? Đại đao ta xuyên thủng được không?" Nghĩ đến đây, Hoàng Trang Long tự lắc đầu và nói lớn ý nghĩ của mình:
- Lực đạo ta ném ra làm sao xuyên thủng được thiết kiều? Trừ khi ta có chỗ trụ chân và đâm ngay vào đó với tận lực bình sinh.
Lúc này nhìn lại cô nương họ Lam, Hoàng Trang Long chua xót khi biết mạng sống của chàng hoàn toàn tùy thuộc vào con người hôn mê trầm trầm đó.
Hùng tâm lại nổi lên, chí cầu sinh đã giục giã Hoàng Trang Long bằng mọi giá phải chữa trị hết thương thế của nàng.
Cho nên, Hoàng Trang Long hết cả ty hiềm nam nữ, gạt bỏ ngoài tai câu nam nữ thọ thọ bất tương thân. Không e dè câu nam cô, nữ quả, chàng thừa biết thương thế của nàng đã bị là do Ngũ Quỷ Khô cốt

chỉ của đối phương chấn vào hậu tâm. Do đó, chàng xốc người nàng dậy ngồi trên sập đá. Một tay giữ vững thân hình nàng, một tay lần lượt mở xiêm y nàng ra...
Vì chàng ngồi ở phía sau nàng, nên Hoàng Trang Long đỡ bị dục vọng dâng lên làm mờ đi ý chí.
Hơn nữa, ba dấu đen điểm vào tấm lưng trần trắng nõn của nàng đã đập ngay vào mắt Hoàng Trang long. Nhờ thế, Hoàng Trang Long không phải phân tâm nghĩ vẩn vơ.
Trước đây, Hoàng Trang Long đã bị tuyệt học bá đạo này, do tên phản đồ Hồ Kỳ Đào thi triển, khi chàng đấu với hắn tại Đoạn Hồn nhai gây thương tích. Sau đó chàng không biết Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung đã làm cách nào để chữa trị thương thế cho chàng? Nhưng chàng biết rằng, thương thế của nàng lành hẳn phần nhiều là nhờ vào Vạn Niên Tuyết Liên tử. Tử đó mà suy ra, Hoàng Trang Long đoán biết muốn chữa trị thương thế cho nàng, không cách gì khác ngoài cách vận dụng chân lực bản thân, vừa truyền vào người nàng, vừa... xoa vào vết bầm đen.
Không một chút đắn đo, Hoàng Trang Long cứ thử nghiệm. CÓ thế mới biết được là đúng hay không?
Tay tả chàng ấp vào Linh Đài huyệt, trút nội lực vào. Còn tay hữu thì áp vào nơi có ba vết bầm đen mà xoa.
Vừa mới đụng vào da thịt của nàng, Hoàng Trang Long đã rùng mình. Người như cứng lại, hơi thở dồn dập. Huyết trong người chàng như muốn sôi lên.
Biết là không xong, Hoàng Trang Long vội lắc đầu nhắm tịt mắt lại, cố trấn tĩnh tâm thần.
May mà định lực của Hoàng Trang Long khá vững, và nội công của chàng đã đạt đến mức thượng thừa, do đó Hoàng Trang Long dễ dàng vượt qua cơn dục niệm này.
Nhưng trong lúc hành công chàng không còn dám mở mắt ra một lần nào nữa cả.
Hoàng Trang Long vẫn vận công tiếp trợ Cứ xoa hữu thủ không ngừng.
Không biết đã được bao lâu, Hoàng Trang Long gần như kiệt sức, nhưng vẫn không dám đưa mắt nhìn, xem thử vết thương của nàng đã bớt chưa. Nhưng còn chàng không còn chút sức lực cỏn con nào để mà tiếp tục duy trì được nữa.
Chàng đành ngừng tay. Ngồi tọa công điều tức bổ trợ lại công lực đã tổn hao.
Bông nhiên lúc chàng vừa dừng tay, lập tức bị ăn một tát tay như trời

giáng vào mặt, chàng liền ngất đi.
Đến lúc tỉnh dậy, Hoàng Trang Long ngỡ ngàng khi thấy nàng giờ đã hồi tỉnh, và đang ngồi nhìn chàng đăm đăm.
Hoàng Trang Long vội hỏi:
- Thương thế Lam cô nương đã bớt nhiều chưa? Nàng họ Lam sững sờ nhìn chàng, một lúc sau nàng mới nói:
- Các hạ! Các hạ không nhớ gì sao?
Nhíu mày, vừa nhổm dậy, Hoàng Trang Long vừa hỏi:
- Nhớ là nhớ gì? Không phải là Lam cô nương đã bị trọng thương, sau đó... sau đó Nói đến đây, Hoàng Trang Long thoáng ngượng ngùng. Chàng cúi đầu xuống và nói:
- Nếu Lam cô nương hỏi tại hạ về điều đó thì tại hạ thật có lỗi. Nhưng xin Lam cô nương hiểu cho, đó là điều bất đắc dĩ Ngộ biến phải tùng quyền. Tại hạ xin thề có trời đất chứng giám, tại hạ không hề có ý nghĩ mạo phạm đến Lam cô nương. Tại hạ đã nhắm mắt, tại hạ không nhìn thấy gì hết. Thật đó.
Hoàng Trang Long vẫn cúi gầm đầu chờ cô nàng nổi cơn thịnh nộ. Nhưng thật là lạ! Nàng không nổi giận, không la hét, không chửi rủa, khóc lóc.
Mà nàng lại nhỏ nhẹ nói:
- Còn sau đó nữa thì sao? Các hạ không nhớ gì thật à?
Hoàng Trang Long ngỡ rằng nàng ta trách chàng, sau khi chữa lành thương thế cho nàng xong, chàng đã vận dụng dịp may để... nên chàng vội phân minh:
- Lam cô nương tại hạ thật tình không mạo phạm đến cô nương. Xin cô nương hãy tin vào lời nói của tại hạ. Sau khi...
sau khi...
Nói đến chỗ này, Hoàng Trang Long mang máng nhớ lại sự việc đã xảy ra sau đó rồi chàng ngẩng mặt nhìn nàng và lắp bắp:
- ó! Sao... sao tại hạ... lại ngất... ngất đi vậy được nhỉ? Tại hạ nhớ rồi! Hình như hình như có vật gì đó. Đúng rồi, có vật gì đó đập vào mặt tại hạ thì phải?
Vừa nói, Hoàng Trang Long vừa đưa tay sờ vào mặt. Sững sờ, khi nhận ra đấy là dấu vết của bàn tay vẫn còn in hẳn trên gò má, chàng vụt hỏi:
- Là cô nương? Cô nương đã...
Mãi đến lúc này nàng họ Lam mới ôm mặt mà khóc.
Nghe tiếng khóc của nàng, Hoàng Trang Long cũng đâm ra ân hận. Chàng lên tiếng vỗ về an ủi nàng, chàng nói:
- Lam cô nương! Cô nương đánh tại hạ là đúng lắm. Tại hạ không

dám trách gì cô nương đâu. Cô nương đừng khóc nữa.
Đừng khóc nữa! Cô nương muốn trách sao, phạt sao Hoàng Trang Long này cũng cam chịu.
Hoàng Trang Long nói xong đã nghe nàng vừa khóc vừa nói:
- Hoàng huynh! Tiểu muội... tiểu muội không phải khóc... vì giận Hoàng huynh đâu! Mà là... mà là tiểu muội... khóc giận chính... tiểu muội đã... đã hiểu lầm Hoàng huynh. Hoàng huynh có... tha thứ cho tiểu... tiểu muội không... Hoàng huynh?
Khó hiểu! nghe nàng nói mà chàng không sao hiểu được:
"Sao lại giận chính mình mà phải khóc? Đúng là nữ nhân thật khó hiểu!" Nghĩ thì nghĩ thế nhưng làm sao Hoàng Trang Long lại dám nói ra? Chàng chỉ biết là nàng không oán trách chàng Vô lễ là được rồi. Bây giờ phải lo đến vấn đề chính yếu trước đã. Do đó, chàng nói:
- Lam cô nương! Dâu sao thì cô nương đừng khóc nữa. CÓ di thư của Kiếm Tiên lão nhân gia lưu lại, cô nương hãy đọc đi.
Sau đó hãy nói cho tại hạ biết ý nghĩ của cô nương.
Nói đến đây, Hoàng Trang Long định tìm kiếm tờ hoa tiên mà trao cho nàng xem. Nào ngờ, chàng đã nói:
- Có! Tiểu muội đã xem rồi. Nhờ đó, phần nào tiểu muội mới hiểu được Hoàng huynh.
Dứt lời, nàng vừa lau khô lệ, vừa nói thêm với Hoàng Trang Long:
- Hoàng huynh! Hoàng huynh có tha thứ cho Lam Kỳ Trân này không?
Nói xong, nàng đưa mắt nhìn, chờ đợi Hoàng Trang Long nói lời tha thứ.
Ngẫm nghĩ một lúc, Hoàng Trang Long cũng không hiểu thật sự nàng nói thế là sao? Lôi gì của nàng mà nàng lại xin tha thứ? Tuy nhiên chàng vẫn đáp:
- Lam Kỳ Trân! Tại hạ không trách gì nàng đâu. Hãy an tâm! nào, nói tại hạ nghe xem nào. Di thơ của Lam lão tiền bối viết như thế nàng liệu sao?
Lam Kỳ Trân nhoẻn miệng cười nói:
- Đa tạ Hoàng huynh đã rộng lượng.
Nghĩ lại, tiểu muội thấy thẹn trong lòng và càng thêm thẹn với Hoàng huynh. Nếu hôm trước, tiểu muội chấp thuận hợp tác với hoàng huynh, thì hôm nay tiểu muội đâu phải khốn đốn như thế này. Vả lại, tiểu muội còn trách lầm Hoàng huynh, trong khi Hoàng huynh đã tận tâm tận lực chữa trị nội thương cho tiểu muội, Hoàng huynh thật đại lượng.
Hoàng Trang Long liền đáp lễ cho nàng yên tâm:

- Lam Kỳ Trân! Nói ra thì... lỗi này là do tại hạ. Tại hạ đã đem đến sự khó khăn cho cô nương. Chỉ có điều đáng tiếc là, nếu cô nương cho tại hạ có đôi lời giải thích trước, thì có khi chúng ta không phải gặp nông nỗi này.
Lam Kỳ Trân liền hỏi:
- Hoàng huynh nói thế nghĩa là sao?
Sao lại do lỗi của Hoàng huynh?
Hoàng Trang Long giải thích:
- Chỉ vì muốn truy tìm tung tích của kẻ thù, muốn xác định địa điểm tổng đà của Cửu Trùng giáo, mà tại hạ đã dụ đối phương đến đây. Tại hạ đã định giải thích với cô nương, sau đó cùng bàn định kế sách đối địch. Đáng tiếc, chỉ vì tại hạ quá nóng nảy, không kiềm chế được mình, nên giữa chúng ta đã xảy ra điều đáng tiếc Rốt cuộc, đã thua chạy liểng xiểng, còn không tra được tông tích kẻ thù đang thực sự ở đâu!
Nói đến đây, Hoàng Trang Long không đợi Lam Kỳ Trân hỏi rõ, chàng đã đem việc làm của chàng lúc trước mà nói qua một lượt cho nàng nghe. Tại sao và bằng cách nào chàng đã ghi thơ để chim câu truyền tin báo địa điểm này cho bọn nhị ma và Cửu Trùng giáo biết mà đến đây...
Nghe xong, Lam Kỳ Trân liền nói:
- Hoàng huynh cũng đâu có lỗi gì. Giả thử, nếu Hoàng huynh không gặp tên đệ tam lệnh chủ, có phải hắn cũng báo về cho Cửu Ma không? Và nếu vậy, kết quả xảy đến cho tiểu muội còn thê thảm hơn phải không? Trách là phải trách muội đây! Chuyện này trước sau gì cũng xảy ra, nếu tiểu muội chịu hợp tác cùng Hoàng huynh, thì chắc chắn chúng mình không phải trốn chui, chốn lủi như thế này. Muội nói có phải không?
Hoàng Trang Long liền cười xòa và nói giảng hòa:
- Thôi được rồi! Chúng ta không phải nhận lỗi làm gì. Hãy lo chuyện trước mắt đã Nào, cô nương nói xem. Thuật phi kiếm của Lam gia, cô nương đã luyện qua chưa? Nếu đã luyện, thì bây giờ hãy lo cách thoát thân đi.
Vừa nghe Hoàng Trang Long nói đến đây Lam Kỳ Trân liền xịu mặt xuống, nàng nói:
- Đã như vậy rồi mà Hoàng huynh còn tiếc với muội tiếng xưng hô sao?
Bối rối, Hoàng Trang Long lúng túng hỏi:
- Vậy thì tại hạ... biết xưng hô với...
làm sao đây?

Lam Kỳ Trân lặng thinh không thèm đáp Nàng cũng không thèm nhìn vào mặt Hoàng Trang Long nữa. Bấm bụng, chàng đành nói:
- Nếu Kỳ Trân muội không chê bỏ họ Hoàng này, ta xin... xem Kỳ Trân muội nhưlà nhưlà Chàng ấp úng mãi, không sao nói được hết ý mà chàng định nói. Lam Kỳ Trân đột nhiên giương mắt tròn xoe nhìn chàng, hỏi nhỏ:
- Như lả gì? Sao Hoàng huynh không nói? Hoàng huynh nên nhớ rằng, thân thể này Hoàng huynh đã thấy, đã đụng tay vào Hoàng huynh cứ tự định lấy, tiểu muội chấp nhận mọi sự an bài của huynh.
Rúng động tâm can, Hoàng Trang Long không thể nào ngờ đến sự thể này. Đưa mắt đáp lại ánh mắt gửi gắm của Lam Kỳ Trân chàng vươn tay giữ lấy bàn tay búp măng thon thả, nõn nà của nàng.
Chàng nói:
- Được! Kỳ Trân muội nghe ta nói đây nhé CÓ hoàng thiên hậu thổ chứng giám.
Ta Hoàng Trang Long nguyện suốt đời bảo bọc Lam Kỳ Trân và xem nàng là nương tử của họ Hoàng này.
Rồi Hoàng Trang Long đưa tay kéo nàng gần lại, ôm nàng vào vòng ngực rắn chắc của chàng. Trong khi ấy, Lam Kỳ Trân vừa nép người vào ngực Hoàng Trang Long, vừa âu yếm gọi khẽ:
- Hoàng huynh! Tiểu muội nguyện suốt đời theo huynh. Dù có đi đến tận chân trời hay đi bốn bể, muội cũng theo để nâng khăn sửa túi cho chàng. Hoàng huynh có nghe muội nói không?
Hoàng Trang long đáp lại:
- Có! Ta có nghe! Kỳ Trân! Kỳ Trân!
Rồi cả hai cùng lặng yên, lắng nghe tiếng lòng của nhau qua nhịp đập rộn ràng của đôi tim đang thổn thức.
Một lát sau, Lam Kỳ Trân ngước mắt lên nhìn chàng và nói:
- Hoàng huynh! Việc này cũng rất hợp đạo lý! Hoàng huynh có biết không?
Còn đang bàng hoàng xao xuyến, Hoàng Trang Long vẫn ôm chặt Lam Kỳ Trân vào lòng, chàng hỏi:
- Muội nói thế là sao? Thế nào là hợp đạo lý? Đạo lý là gì, ta không hiểu!
Nàng đáp:
- Muội không thể nào luyện phi kiếm được Nếu Hoàng huynh không là... phu quân của muội, thì làm sao chúng mình có thể thoát khỏi khổ luyện thất này?
- Sao lạ vậy? Làm sao muội lại không luyện được phi kiếm? Còn ta, dù ta có luyện, biết đến khi nào mới thành công?

Biết đến bao giờ mới rời được khổ luyện chất?
Lam Kỳ Trân liền giải thích:
- Muốn luyện được phi kiếm, phải là nam nhân. Phải là người có nội công khí cương. Muội là nữ nhân, nguyên nữ đã là âm, muội làm sao có đủ khí chất mà luyện phi kiếm được? Còn huynh, nội công đã đạt đến mức thượng thừa, luyện phi kiếm không khó đâu. Nếu huynh chịu kiên tâm trì chí, nếu huynh cam lòng khổ luyện như di thư của tổ phụ lưu lại. Thế nào? Huynh đã rõ chưa?
Hoàng Trang Long còn đang ngẩn người trước sự ngẫu nhiên đầy tấu xảo này. Thì Lam Kỳ Trân lại nói tiếp:
- Hoàng huynh! Còn nữa, nếu huynh luyện được đến cảnh giới này của kiếm thuật. Hoàng huynh sẽ đạt được mức hỏa hầu tối thượng về nội công, đó là cương khí hộ thân. Nghĩa là...
Hoàng Trang Long vừa cười, vừa ngắt lời nàng nói:
- Kỳ Trân! Nếu ta luyện thành cương khí hộ thân sẵn rồi thì sao? Luyện phi kiếm có thuận lợi hay là không?
Nghe Hoàng Trang Long nói mà Lam Kỳ Trân không thể nào tin được. Nàng ngơ ngác hỏi lại chàng:
- Nói sao? VÕ học của Hoàng huynh cao đến thế sao? Muội... muội không thể nào ngờ được. Hoàng huynh, thế sư thừa của Hoàng huynh ra sao? Còn gia thế của Hoàng huynh thế nào? Huynh nói qua cho muội xem!
Cũng phải một lần nói qua tất cả cho Lam Kỳ Trân biết, vì không lẽ chàng đã là người nhà HỌ Hoàng mà lại không biết chút hiểu biết gì về chàng thì làm sao được!
Hoàng Trang Long từ từ mà thuật lại.
Bắt đầu chàng nói:
- Kỳ Trân! Nguyên phụ thân ta là minh chủ võ lâm, húy danh là Hoàng Thạch Nguyên. Với đao pháp thượng thừa Ngũ Long Tuyệt Mệnh đao phụ thân ta đã được toàn thể nhân vật võ lâm Trung Nguyên kính trọng và ưu ái trao cho trọng trách ấy. Đao pháp này ta chưa từng sừ dụng với muội vì nó rất nguy hiểm...
Thuật lại toàn bộ sự việc cho Kỳ Trân nghe xong, thời gian như trải qua quá lâu Đến lúc này, cả hai mới nghe bụng đói cồn cào.
Theo di thơ của Kiếm Tiên, hai người dời sập đá, tìm thức ăn mà Kiếm Tiên đã lưu sẵn Sau lúc đã ăn no, Lam Kỳ Trân mới nói:
- Hoàng huynh! Muội được một người có nhân biểu bất phàm, võ công cái thế như huynh là phu quân, muội quả có phúc lớn Đây có phải là duyên phận mà trời cao đã sắp bày không. Hoàng huynh?
Hoàng Trang Long nói:

- Cũng có thể là như thế! Chứ nếu không, ta và muội đâu có gặp gỡ nhau trong hoàn cảnh thập phần bi thảm như thế này. Này, Kỳ Trân! CÓ một điều ta muốn nói trước cho muội nghe, kẻo sau này muội lại hiểu lầm mà trách cứ ta.
- Còn việc gì nữa? Lam Kỳ Trân lo âu hỏi.
Hoàng Trang Long trấn an đáp:
- Muội cứ bình tâm. Cũng không phải là việc quan trọng lắm. Đây, Trước khi Trang Long được ý trời dun rủi cho gặp muội thì...
Lại một lần nữa, Hoàng Trang Long nói qua cho Lam Kỳ Trân biết về sự quen biết trước đó giữa chàng và hai nữ môn đồ của hai vị tuyệt đại cao nhân là Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung. Hoàng Trang Long sợ không nói điều này ra trước thì sau này khó tránh khỏi hậu quả tệ hại xảy ra giữa nàng và hai giai nhân kia. Đến lúc đó, chàng mới khó giải bày.
Nghe xong, Lam Kỳ Trân nói:
- Xét ra, hai nàng ấy cũng đã mấy phen chung chia hoạn nạn với Hoàng huynh, thì tránh làm sao được mối hảo cảm đã phát sinh giữa huynh và hai nàng ấy.
Không, huynh cứ cho phép muội được nói tiếp đã. Hoàng huynh, người ta thường nói trai năm thê bảy thiếp. ĐÓ là sự thường tình. Chỉ mong biết phải biết xử sự đừng có bên trọng bên khinh. Muội chỉ ngại thanh sơn thì bất cái, còn lòng người thì luôn luôn biến đổi.
Hoàng Trang Long nghe nàng nói như vậy chàng vội vàng nói cho nàng yên tâm:
- Kỳ Trân! Muội hãy yên lòng, và hãy vững tin vào họ Hoàng này. Ta nhất quyết sẽ không bao giờ phụ bạc nàng. Nàng tin ta chứ?
Nữ nhân nào mà lại không có máu ghen tuông. Bởi vì ớt nào mà ớt chẳng cay? Lam Kỳ Trân cũng thế. Nhưng nàng đã có phương thế riêng của nàng. Nàng tự nhủ:
"Ta phải luôn thuận phục chàng, đối xử với chàng luôn tương kính và ta nhất mực chung thuỷ với chàng. Thì dù chàng có thêm thê thiếp thì cũng không thể nào bạc đãi ta được! " Nghĩ vậy, nên Lam Kỳ trân vội gạt bỏ chuyện đó sang một bên. Nàng nói:
- Được rồi. Muội tin hoàn toàn ở huynh. Này Hoàng Huynh, bây giờ chàng hãy bắt tay vào việc khổ luyện nhé. Để xem, nếu ngộ tánh của chàng cao, thì chẳng mấy chốc, chúng ta sẽ tái xuất giang hồ. Sẽ trả được mối hận cho Hoàng gia.
Chỉ mấy lời ngắn ngủi thế thôi, Hoàng Trang Long đã sanh lòng cảm phục Lam Kỳ Trân. Vì chưa gì, nàng đã xem nàng đã là người nhà họ Hoàng, và nàng đã đặt mối thù của Hoàng gia lên trên nỗi khổ

nhục của nàng, nỗi nhục của Lam tộc.
Thế là Hoàng Trang Long liền lắng lòng, tĩnh tâm, nghe Lam Kỳ Trân đọc qua một lượt về yếu quyết luyện phi kiếm, một loại kiếm thuật tối thượng của một danh gia thượng thặng về kiếm, đó là Kiếm Tiên với Ngư Kiếm thuật.
Với tâm cơ mẫn tiếp, với nội công đã sẵn thâm hậu. Bây giờ, Hoàng Trang Long chỉ chuyên tâm chú trọng về ba loại yếu quyết: Chấn, Dẫn và Hấp khí.
Chấn để phóng kiếm ra theo đuổi địch nhân Dẫn để sát thương địch nhân theo nội kình được bản thân người phóng kiếm điều khiển. Và Hấp là thu kiếm về.
Về yếu quyết Chấn thì Trang Long chỉ trong một ngày (tính theo số lần ăn uống và nghỉ ngơi trong khổ luyện thất), thì Hoàng Trang Long đã luyện thành thuộc.
Chỉ nội phần này thôi hai người đã có thể thoát khỏi nơi này. Nhưng vì chàng không muốn để cho thuật Ngư Kiếm này thất truyền, phụ lòng kỳ vọng của Kiếm Tiên.
Phần nữa, Hoàng Trang Long muốn Lam Kỳ Trân được vui lòng, khi chàng coi trọng võ học của Lam tộc. Nên Hoàng Trang Long tiếp tục luyên thêm nữa.
Trong khi đó Hoàng Trang Long cũng không để Lam Kỳ Trân ở không.
Ngoài sự ôn luyện võ học Lam tộc, Hoàng Trang Long chỉ dẫn thêm cho Lam Kỳ Trân biết về Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao, võ học của Hoàng gia cho nàng. Vì nàng đã là người nhà họ Hoàng.
Trong bốn ngày sau đó, Hoàng Trang Long luyện thuật Dân khí, thì chàng tạm dùng những hòn đá to bằng nắm tay để luyện. Còn thanh đại đao, thì Hoàng Trang Long đưa cho Lam Kỳ Trân luyện đao pháp.
Ba ngày cuối cùng, Hoàng Trang Long đã luyện xong thuật Hấp khí. Và bây giờ, đã đến lúc Hoàng Trang long ứng dụng vào thanh đại đao.
Thanh đại đao vốn nặng, Hoàng Trang Long phải dùng gần hết nội kình trong người chàng mới có thể điều khiển được thanh đại đao trong phạm vi năm trượng.
Do đó, nếu sau này chàng sừ kiếm thì khoảng cách ắt phải xa hơn gấp bội. Vì trong lúc này, ở tại Khổ Luyện thất này, hai người không ai có kiếm cả. Thanh trường kiếm của Lam Kỳ Trân đã đánh rơi tại đấu trường, nơi diễn ra trận đấu giữa hai người với nhị ma và ba tên đồ đệ của hai lão.

Còn Lam Kỳ Trân với tư chất thông minh, nàng đã nắm vững được Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao. Sau này, nàng sẽ tập lại đao pháp này bằng kiếm. (Vì nàng không đủ lực để dùng đại đao nặng đến 200 cân) Quyến luyến, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân nhìn lại Khổ Luyện thất trước khi dời đi.
Vì chính nhờ Khổ Luyện thất này mà võ công của cả hai đều được tinh tiến.
Chẳng những thế, nhờ nơi này mà tình cảm hai người thêm khăng khít. Nhất là, nơi này được cả hai dùng vào việc tế bái thiên địa, kết thành phu phụ. Và sập đá kia là nơi động phòng hoa chúc của hậu duệ Hoàng gia và hậu nhân Lam tộc.
Không quyến luyến làm sao được?

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 17
Thoát khỏi khổ luyện thất
Trước mắt tìm nhị tiên

Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân âu lo đứng nhìn phía trên và phía dưới nơi có tấm thiết kiều.
Hai người chồm người ra, nhìn xuống thì thấy sâu thăm thẳm. Không hiểu nơi đây nguyên thủy là hố sâu gì? Và đã có người nào rơi xuống đấy chưa?
Còn phía trên, tấm thiết kiều rõ là cách đầu hai người khoảng năm trượng. Phải tinh mắt lắm, cả hai mới thấy trưng tâm tấm thiết kiều có một khe hở rất hẹp. ĐÓ lả nơi Hoàng Trang Long dùng thuật phi kiếm mà đưa đại đao cắm vào. Gật đầu, Hoàng Trang Long bảo Lam Kỳ Trân:
- Kỳ Trân, muội chuẩn bị nhé! Ta ra tay đây!
Nói xong, Hoàng Trang Long nghiêng người ra, ngắm ngay vào khe hở, phóng đại đao đi với tận lực bình sinh.
Vút!
Thanh đại đao rời tay Hoàng Trang Long lao đi như trường tiễn rời cung, xé gió lao và cắm vào khe hở không sai chạy một ly.
Ngay sau đó, tiếng động lại ầm ầm vang ra...
vả tấm thiết kiều rung chuyển, tụt dần xuống.
Vừa hạ xuống ngang tầm mắt hai người, thì cả hai đều kinh hoàng

khi thấy trên thiết kiều lổn ngổn đầy gạch ngói.
Nhiều đến nỗi mũi của thanh đại đao không lú khỏi được đống gạch ngói này.
Chưa hết, tấm thiết kiều hạ xuống thêm một trượng nữa, và từ từ chuyển đảo tự thân nó, trút xuống dưới hố sâu toàn bộ gạch ngói phủ đầy trên mặt tấm thiết kiều.
Kế đó, tấm thiết kiều từ từ được nâng lên. Thanh đại đao cắm vào khe hở lúc này đã trở đốc đao lên trên.
Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân cấp tốc phi thân đến, đứng lên trên tấm thiết kiều. Chờ tấm thiết kiều nâng lên vị trí cũ Kịt!
Tấm thiết kiều đã về đúng vị trí trước đây của nó.
Hoàng Trang Long và Lam kỳ Trân căm hận khi nhìn thấy toàn bộ ngôi nhà đổ nát nằm ngổn ngang.
Vương tay thu hồi thanh đại đao lại, Hoàng Trang Long nói:
- Đó! Muội đã thấy mức độ hung tàn của chúng không? Hoàng gia của ta cũng gặp số phận tương tự!
Lam Kỳ Trân không đáp một lời, nàng chỉ đứng yên và nghiến răng trèo trẹo.
Chợt nhớ đến một việc, Hoàng Trang Long hốt hoảng hỏi:
- Kỳ Trân! Thế những người đã ở đây với muội đâu?
Nghe hỏi, Lam Kỳ Trân quên ngay cơn giận giữ, nàng phì cười, rồi đỏ mặt nói:
- Muội chỉ sống có một mình. Đâu còn ai nữa mà Hoàng huynh phải hốt hoảng?
Không tin vào tai mình, chàng hỏi:
- Muội nói sao? Thế không phải trước đây chính ta có gặp một lão bà? Sau đó, vào đêm ta và muội ấn chứng võ công, không phải ta đã nghe âm thanh giọng nói của hai người nào nữa đó sao?
Lam Kỳ Trân cười lên nắc nẻ. Một lát sau hết cười, nàng nói:
- Vẫn là muội đấy thôi! Huynh thật không biết sao?
Vụt hiểu ra, Hoàng Trang Long liền lên tiếng khen ngợi:
- Muội tài thật! Ta bị muội bưng mắt mà không biết. Tài này của muội, biết đau sau này lại không có chỗ dùng?
Lam Kỳ Trân giải thích thêm:
- Song thân của muội mất đi. Lam gia của muội lại sống ẩn dật, muội đâu thể đưa người nào đến sống ở đây được. Do đó muội hay hóa trang để đi ra ngoài.
Trước là tiện cho việc của muội, sau đó cũng là cách để muội giải khuây. Nếu huynh muốn muội sẽ chỉ lại cho huynh.
Không khó đâu, huynh chỉ để ý cách phát âm và sửa lại sơ qua dung

mạo và tướng mạo là xong ngay.
Hoàng Trang Long gật gù, nói:
- Cũng không phải ai cũng làm được.
Được ta nhất quyết thọ giáo bí thuật này của muội. Nào, lên đường thôi!
Vượt khỏi ngôi nhà đổ nát, Vô tình Lam Kỳ Trân nhặt lại thanh trường kiếm của nàng. Hứng chí, nàng nói:
- Hoàng huynh! Khoan đi đã nào, để muội diễn qua Ngũ Long Tuyệt Mệnh kiếm cho huynh xem nhé.
Nói xong, Lam Kỳ Trân không đợi Hoàng Trang Long đồng ý hay không, nàng đã thi triển ngay lập tức.
Đúng là khí chất của nam và nữ nhân hoàn toàn khác nhau.
Với Ngũ Long Tuyệt Mệnh đao, Lam Kỳ Trân sừ bằng trường kiếm, khí thế hoàn toàn khác hẳn khi Hoàng Trang Long sừ dụng bằng đại đao.
Màn kiếm quang lồng lộng, giăng kín Lam Kỳ Trân trông y như là tiên nữ đang múa hát trong tấm rèm the. Nhưng đừng trông yểu điệu thục nữ thế mà lầm. Sát khí không tỏa ra ngùn ngụt mhư khi sừ dụng đao, nhưng màn kiếm quan vẫn thừa khả năng sát địch chứ không nói đến bảo vệ kín thân người mình sừ dụng.
Huống chi nội công và tâm pháp của Lam Kỳ Trân, nếu đem so sánh trong giới quần thoa, chưa hẳn có ai là địch thủ của nàng. Kể cả La Sát sư thái.
Vững tâm, Hoàng Trang Long nói:
- So với Nhị Tiên kia, muội ít ra cũng phải cầm cự được hơn trăm chiêu.
Kinh ngạc, Lam Kỳ Trân hỏi chàng:
- Huynh nói sao? Huynh đã gặp nhị vị lão nhân gia rồi sao?
Gật đầu, Hoàng Trang Long đáp:
- Đã gặp! Do đó khi gặp muội, ta thật lỏng không ngán sợ. Và ta thật lòng muốn biết qua sở học của Kiếm Tiên lão nhân gia ra sao? Thôi, chuyện cũ qua rồi. Bây giờ ta định đưa muội đến gặp Nhị Tiên đây!
Đã phục Hoàng Trang Long, hơn nữa bây giờ chàng là phu quân của nàng. Thì chàng bảo gì mà nàng lại không nghe?
Do đó, Lam Kỳ Trân lên tiếng tán đồng:
- Vậy thì hay lắm! Chúng ta đi Hoàng huynh.
Trên đường đi đến chỗ ẩn của Đạo Tiên, Hoàng Trang Long thuật lại buổi sơ ngộ của chàng và Đạo Tiên...
Nghe xong, Lam Kỳ Trân nói ngay:
- Nếu lúc trước đã thế, thì bây giờ Hoàng Huynh với Nhị Tiên có thể

nói là kỳ phùng địch thủ, phải thế không?
Không kiêu căng, Hoàng Trang Long lắc đầu đáp:
- Việc này thì khó nói được lắm. Vì biển học vốn mênh mông, cao nhân tắc hữu cao nhân trị. Biết đâu trước đây Đạo Tiên không phải đã nhân nhượng ta phần nào. Hơn nữa, ta thực sự chưa thấy hết chân tài thực lực của Đạo Tiên. Và nói cho cùng, dẫu ta có võ công cao cường, cũng không phải để tranh danh đoạt lợi.
Muội có hiểu cho ta không?
Lam Kỳ Trân lại càng thêm kính phục phu quân nàng. Nàng gật đầu tỏ ý hiểu lời chàng nói. Sau đó nàng hỏi:
- Tại sao chúng mình phải tìm đến Nhị Tiên? Huynh chưa biết chút nào về Cửu Trùng giáo cơ mà? Đến tổng đà của bọn chúng ở đâu huynh cũng chưa biết, gấp gì phải đi tìm Nhị Tiên?
Hoàng Trang Long giải thích:
- Ta phải tự lượng sức mình. Ta biết rằng võ công của Cửu Ma không kém gì ta đâu. Chưa kể bọn chúng là những tên xảo quyệt lắm mưu ma chước quỷ. Mãnh hổ nan địch quần hồ. Còn nữa, Nhị Tiên đã có hứa lời với ta nếu phát hiện Cửu Ma còn sống, ắt Nhị Tiên phải một lần nữa xuất thế để giải kiếp nạn cho võ lâm.
Ta muốn cùng Nhị Tiên bàn định kế sách rõ ràng. Tri kỹ tri bỉ bách chiến bách thắng Chừng nào Nhị Tiên khước từ, ta sẽ tính sau. Nói thật ra, ta không ngán sợ Cửu Ma đâu.
Huống chi bây giờ võ học của ta đã kiêm thông hai nhà. Thế tất thắng, chứ không thể bại được!
Mọi sự giải thích, mọi sự sắp đặt của Hoàng Trang Long, Lam Kỳ Trân đều hài lòng. Nàng càng thích thú khi chàng không phải là kẻ hữu dũng Vô mưu.
Hai người càng nói chuyện, càng thêm tương đắc. Và thái độ nhu mì rất mực của Lam kỳ Trân đã hoàn toàn xóa đi ấn tượng ban đầu của chàng đối với nàng.
Lúc đó, lối sừ sự của nàng đầy vẻ bướng bỉnh. Do đó bắt buộc chàng phải một lần ấn chứng võ công với nàng.
Bây giờ thì khác hẳn, Lam Kỳ Trân hoàn toàn xứng đáng với Hoàng Trang Long.
Trải gần mười ngày dong ruổi, đi ngang trấn thành nào, hai người cũng tìm chỗ nghỉ ngơi. Trước là thăm thú giang sơn gấm vóc, sau nữa là để dò la tình hình của bọn Cửu Trùng giáo.
Còn một ngày đường nữa, hai người sẽ đến nơi ẩn cư của Nhị Tiên, cả hai đều nghe nhiều tin tức đang chấn động giang hồ...
Thất đại môn phái sau một đêm đều thay ngôi đổi chủ. Bây giờ, thất

đại môn phái đã trở thành bảy phân đà của Cửu Trùng giáo.
Hai phân đà kia, một ở Thiên Sơn. Và một nữa ở gần vùng quan ngoại đều ra mặt.
Tên gọi lần lượt của các phân đà đều là những tên số. Thứ tự từ đệ nhất đến đệ cửu phân đà.
Chỉ có tổng đà là còn ẩn mặt.
Nhưng vẫn có lời rao truyền: Tiết Cửu Trùng, Cửu Trùng giáo sẽ xuất hiện hoàn toàn Và trên ngôi cao nhất Cửu Trùng giáo sẽ là bậc cao nhân cái thế một lần nữa trừng hiện - tái hiện!
ĐÓ là những ai? Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân thừa hiểu.
Chàng nói lại cho Lam Kỳ Trân nghe về câu ngôn truyền loạn ngữ trước đây của Cửu Ma. ĐÓ là: "Cửu Ma trường tồn tiêu Tam Tiên. Diệt Tam Tiên Cửu Ma trừng cửu." Lần đầu tiên Lam Kỳ Trân mới nghe nói đến câu vè này. Nghe xong nàng giận đến ứa gan. Nàng nói:
- Hoàng huynh! Vì danh dự của Lam tộc vì thanh danh của tổ phụ Kiếm Tiên, muội quyết lòng diệt hết Cửu Ma, để bọn chúng hết kiêu căng, phách lối!
cả cười chàng đáp:
- Để rồi ta sẽ cho muội được thỏa nguyện. Cứ yên tâm, còn nhiều dịp cho muội thỏa sức vẫy vùng.
Không ngờ ở trên đời này lại có nhiều việc quá trừng hợp, ngẫu nhiên một cách lạ kỳ.
Hoàng Trang Long vừa nói xong câu nói, thì cả hai cùng nghe bên mé tả con đường cả hai đang đi có tiếng kêu la thất thanh.
Tiếng kêu chưa dứt, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân lại nghe một giọng nói cười hết mực khả Oá vang lên, làm át cả tiếng kêu của nạn nhân.
Ha... ha... ha...
Không hẹn mà lên, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân đều rời bỏ con đường sơn đạo đang đi, mà nhanh chóng chạy vào phía còn vang lên giọng cười.
Khuất sau tàng cây dày đặc, cả hai thấy một lão niên và một thiếu nữ tuổi chưa đến trăng tròn đang bị một bọn người gần năm tên đại hán lực lưỡng vây đánh.
Hiện trạng này vừa thoạt nhìn Hoàng Trang Long đã bắt giận. Vì bọn chúng năm người đường đường là nam nhân đại trượng phu, mà lại vây cùng đánh một người già và một nữ nhi chân yếu tay mèm. chưa kể đến hành vi bỡn cợt của năm tên nhằm vào thiếu nữ nọ. Chúng hình như không có ý đánh chết cả hai, mà cố tình quần cho

mệt mỏi đến lúc ngã quy mới thôi.
Lão già và thiếu nữ chạy thì chúng không cho chạy.
Van xin bọn chúng để được buông tha, bọn chúng đã không tha lại buông lời ghẹo nguyệt trêu hoa. Lời nói càng lúc càng khó nghe, khiến Lam Kỳ Trân quá tức giận bọn người đốn mạt.
Lam Kỳ Trân lao người tới nhanh như chớp loé, miệng thì lanh lảnh hét lên:
- Bọn đê tiên! Xem bản cô nương ra tay đây!
Đứng ngoài quan chiến, Hoàng Trang Long thấy không cần chàng phải ra sức.
Vì bọn người kia công lực chỉ vào hạng đệ tam lưu, cỡ như là bọn gia nhân trước kia của tên phản đồ Hồ Kỳ Đào mà chàng đã gặp khi còn ở Hồ gia trang, hay sau đó tại đệ nhị phân đà của bọn Cửu Trùng giáo. Bấy nhiêu đó làm sao đương cự nổi với hậu nhân của Kiếm Tiên?
Hoàng Trang Long vừa cười, vừa ra dấu cho lão già và cô thiếu nữ nọ yên tâm, không việc gì phải sợ hãi.
Lam Kỳ Trân nhan sắc tuyệt trần, lại bận võ phục, vai đeo trường kiếm, nên trông nàng một mình giáp chiến giữa năm tên nọ trông càng thập phần mỹ lệ.
Một cái cất tay của nàng là một tên trong bọn ấy ăn một chưởng.
Một cái quét chân thì lại một tên khác ngã dúi dụi.
Dường như Lam Kỳ Trân cố tình dùng gậy ông đập lưng ông. Nàng chỉ quần thảo mà chưa thèm ra tay giết bọn chúng.
Lúc đầu, thấy có người bỗng dưng xen vào hảo sự của chúng, chúng thịnh nộ hét lên vang trời, quyết giết cho được Lam Kỳ Trân.
Sau đó, thấy được nhan sắc của Lam Kỳ Trân, bọn chúng lại quen thói cũ dở trò trêu ghẹo bỡn cợt.
Nào ngờ, bây giờ chúng mới biết đã gặp khắc tinh.
Cả năm tên không còn hớn hở được nữa, thay vào đó là chúng cất tiếng van xin, năn nỉ nàng buông tha cho chúng.
Năn nỉ không xong, chúng lại tự xưng là môn nhân Cửu Trùng giáo, hy vọng Lam Kỳ Trân khiếp oai mà bỏ chạy đi.
Kết quả hoàn toàn ngược lại.
Vừa nghe đến danh từ Cửu Trùng giáo, Lam Kỳ Trân liền vươn tay, rút thanh trường kiếm xuống, nàng quát:
- Hay! Vậy thì hôm nay bản cô nương quyết lấy mạng bọn ngươi để tế kiếm đây.
Nói thế nào, làm thế đấy.
Hoàng Trang Long cũng không màng ngăn cản lại Chàng và hai nạn

nhân lúc nãy đứng nhìn nàng tế kiếm.
Hoàng Trang Long trông thấy rõ Lam Kỳ Trân đã sừ ngay một trong năm chiêu liên hoàn của chàng đã chỉ dạy là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao, và tên chiêu nguyên thủy của đao pháp là Triệt Long Đao.
Chàng biết sát cơ trong Lam Kỳ Trân đã bốc lên bừng bừng, khi nàng vừa vung kiếm đã sừ dụng ngay chiêu đó, và bọn kia thế là hết hy vọng.
Thật vậy, bóng kiếm của Lam Kỳ Trân vừa phát ra, đã như bóng cầu vồng xạ ngay vào thân hình bọn chúng.
Bọn chúng gần như cùng một lúc kêu lên thảm thiết.
A... A... A...
Đến lúc Lam Kỳ Trân dừng tay, xem lại thì cả năm tên đều hồn du địa phủ.
Lão già được cứu mạng vội vàng hướng về Lam Kỳ Trân, chắp tay lại nói:
- Đa tạ nữ hiệp đã ra tay giải cứu cho hai mạng ông cháu của lão đây!
Thiếu nữ nọ đã nhanh chân chạy đến, vừa nắm tay Lam Kỳ Trân vừa nói:
- Đại tỷ! Đại tỷ hay quá! may mà có đại tỷ đến kịp, nếu không tiểu muội và nội tổ chắc không sao sống được.
Lam Kỳ Trân vuốt tóc và xem lại y phục của cô ta, nàng nói:
- Ở hiền thì gặp lành thôi. Còn bọn chúng gieo gió ắt gặp bão. Tiểu muội muội chớ quá lời, đại tỷ chỉ ra tay trượng nghĩa mà thôi. à, tiểu muội muội và nội tổ sao lại đến nơi hoang vắng này làm gì, để phải gặp bọn họ vậy?
Lão già vội lên tiếng đáp thay cho nữ tôn của lão:
- Bọn Cửu Trùng giáo không hiểu ở đâu lại xuất hiện. Bọn chúng đang ra tay cướp bóc, giết hại dân lành. Lão chỉ có một mình nữ tôn của lão đây là thân thích, đành phải bồng trống nhau tìm chỗ vắng vẻ để sống cho yên thân. Nào ngờ đã đi đến nơi này, vẫn còn gặp bọn ác nhân đó Nếu không gặp được nữ hiệp.
Bọn lão không biết phải làm sao đây!
Đến lúc này Hoàng Trang Long mới lên tiếng, chàng hỏi:
- Thế lão trượng định đi đến đâu?
Lão già liền đáp:
- Đến nơi nào cũng được, miễn không còn bọn ác nhân nữa thì thôi.
Hoàng Trang Long lấy làm khó nghĩ vì đã giúp người thì giúp cho đến cùng.
Sau một lúc ngẫm nghĩ Hoàng Trang Long liền nói:

- Lão trượng! Vãn bối biết có một nơi có thể tạm thời lẩn tránh được. Nhưng chưa biết ý chủ nhân ra sao? Vậy lão trượng không phiền thì cứ đi thử một phen. Biết đâu, đây là dịp may ngàn năm một thùa cho tiểu muội đây. Lão trượng nghĩ sao?
Lão già không chút ngập ngừng liền đáp:
- Được! Lão đã nói là thế nào cũng được Đa tạ đại hiệp!
Hoàng Trang Long cười, không buồn đính chính cách xưng hô quá tôn của lão già.
Còn Lam Kỳ Trân thì hỏi chàng:
- Hoàng huynh định đưa lão trượng và tiểu muội đây đến chỗ của Đạo Tiên à?
Gật đầu, chàng nói:
- Đúng vậy, muội hãy xem thử gân cốt của tiểu muội đây xem. CÓ khi Phật Tiên hoặc Đạo Tiên vừa mắt nhận làm truyền nhân thì giang hồ sau này sẽ thêm một nữ hiệp giống muội phải không chứ?
Lam Kỳ Trân đỏ mặt khi nghe lời châm chọc của chàng.
Còn Hoàng Trang Long vừa mỉm cười, vừa bảo nàng:
- Kỳ Trân! Đường đến đó không còn bao xa nữa. Muội hãy đưa giúp một tay cho tiểu muội này nhé.
Quay sang Hoàng Trang Long nói với lão già:
- Lão trượng! Để vãn bối giúp người đi cho nhanh nhé!
Nói đoạn, Hoàng Trang Long giữ chặt cổ tay của lão già và nạt khẽ:
- Lên!
Ngay sau tiếng "lên" Hoàng Trang Long đã lôi lão già lướt đi vùn vụt. Lam Kỳ Trân nâng người cô nhỏ kia lên cũng lướt theo bén gót.
Đến chỗ ẩn cư của Đạo Tiên thì trời cũng về chiều. Hoàng Trang Long đợi tất cả đều qua suối xong đâu đấy. Chàng hướng vào phía trong tít bãi đá lổn nhổn và nói:
- Tiểu bối là Hoàng Trang Long xin được bái kiến Thái ất đạo trưởng!
Đứng ngay kế bên, Lam Kỳ Trân không nghe chàng nói lớn lắm. Nhưng nàng thừa biết chàng đã vận dụng công phu Thiên Lý truyền âm để đưa âm thanh xuyên suốt vào trong.
Quả nhiên ngay sau đó, cả bốn người đều nghe có tiếng đáp lại:
- Thằng bé hôm nay sao lại khách khí thế? Đã đến sao không vào? Còn đợi ta thỉnh nữa sao?
Hoàng Trang Long liền cất tiếng nói vọng vào:
- Lão đạo trưởng, hôm nay tiểu bối có đưa người ngoài đến nữa, e phá sự thanh tu của đạo trưởng, nên tiểu bối không dám mạo muội.
Thái ất đạo trưởng lại nói:
- Đã là người do thằng bé ngươi đưa đến thì cứ vào đi. Ta không xua

đuổi đâu!
Nghe Thái ất đạo trưởng đã chấp thuận Hoàng Trang Long liền bảo Lam Kỳ Trân và hai ông cháu lão trượng rằng:
- Phía trước là Thái ất đồ trận. Một trận pháp do chủ nhân nơi này là Thái ất đạo trưởng dựng lập. Kỳ Trân muội hãy đoạn hậu, bước sát theo ta nhé!
Nói xong, Hoàng Trang Long ung dung bước vào trận thế.
Hôm nay trận thế có nhiều đổi khác.
Vừa bước chân vào trận đã nghe tiếng gió hú lên ầm ầm, bóng sáng chớp lòa lên làm cho hai ông cháu lão trượng phải thất kinh.
Nếu không phải tay lão trượng do Hoàng Trang Long nắm chặt, và tay của tiểu muội kia đang bấu chặt vào tay Lam Kỳ Trân thì có lẽ hai ông cháu họ đã cuống cuồng chạy loạn lên trong trận pháp Thái ất.
cỏn Lam Kỳ Trân lần đầu biết thế nào là trận thế kỳ môn, nàng cũng thấy khiếp sợ Nhưng tin tưởng vào Hoàng Trang Long bội phần, nên nàng an tâm mà đi theo.
Cơn kinh khiếp đi qua mau chóng, cả bốn người đã vượt qua được Thái ất đồ trận Vừa thấy Thái ất đạo trưởng đứng trước tĩnh thất để tiếp đón Hoàng Trang Long vội chắp tay thi lễ:
- Thái ất đạo trưởng! Tiểu bối xin ra mắt!
Đưa tay chỉ Lam Kỳ Trân chàng lên tiếng giới thiệu:
- Đạo trưởng! Còn đây là Lam Kỳ Trân cô nương, hậu nhân của Kiếm Tiên, lão hữu của đạo trưởng.
Thái ất đạo trưởng nhận lễ ra mắt của Lam Kỳ Trân xong. Đạo trưởng hỏi:
- Thế nào? Tiểu cô nương đây liên quan thế nào với Lam huynh?
- Dạ tiểu nữ là nữ tôn của Lam tổ phụ.
Tiểu nữ đã nghe tiên tổ phụ nói rất nhiều về đạo trưởng. Nay được may mắn bái yết tôn nhan tiểu nữ rất là vinh hạnh.
- Nói sao? Lam huynh đã tạ thế rồi sao? Chà! Lão Lam hay thật, đi mà không nói một lời từ giã gửi đến hai lão già này.
Thiệt là tệ!
Lam Kỳ Trân buồn rầu, nói thêm:
- Lão đạo trưởng! Tiên phụ đã định tìm cho nhị vị lão hữu của tiên tổ phụ biết tin, nhưng nhị vị đã như hạc nội mây ngàn.
Hôm nay may nhờ Hoàng huynh đây dẫn kiến, tiểu nữ mới được gặp. Xin lão đạo trưởng chớ trách phiền!
Một lần nữa Đạo Tiên lại kinh ngạc, đạo trưởng hỏi:
- Thế nào? Tiểu cô nương, đến cả lệnh thân cũng không còn nữa sao?

- Dạ! Tiểu nữ đã năm rồi sống côi cút, nhưng nay thì khác rồi. Tiểu nữ giờ đã là người nhà họ Hoàng.
Thái ất đạo trưởng vùng cười lên, tay vuốt ve chòm râu bạc, lão đạo nói:
- Hay! Hay lắm! Tiểu cô nương thật khéo chọn! Tiểu tử này tương lai chắc còn hơn hẳn bọn lão già ta. Nào! Nói xem, còn hai vị đây nữa là nhân vật nào đây?
Hoàng Trang Long cảm thấy khó nói, ngập ngừng một lúc, chàng mới đem việc của hai người kể cho lão đạo nghe.
Kể xong, chàng chờ xem phản ứng của lão đạo trưởng.
Thái ất đạo trưởng trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:
- Được! Để đấy cho ta, ta sẽ có cách an bày sau. Nào, vào đây! Hôm nay thằng bé ngươi đến đây, ngoài việc gửi gấm này còn việc gì nữa không? Cứ nói hết đi!
Đừng ngại!
Vừa đi vào nhà theo chân lão đạo trưởng, Hoàng Trang Long vừa đáp:
- Đạo trưởng! còn một việc nữa, Nhưng tiểu bối muốn được diện kiến với Vô Trần lão đại sư rồi sẽ trình bày luôn một lượt. Được không đạo trưởng?
Thái ất đạo trưởng đã ngồi xuống chiếc ghế đưa tay bảo mọi người tự ngồi, nghe Hoàng Trang Long trả lời như vậy lão đạo liền hỏi:
- Sao? CÓ việc nghiêm trọng lắm à? CÓ phải Cửu Ma phải không? Bọn chúng còn sống sao?
Hỏi xong không nghe Hoàng Trang Long đáp gì cả, lão đạo trực nghĩ lại biết Hoàng Trang Long muốn được diện kiến Phật Tiên rồi mới trình bày cặn kẽ. Thái ất đạo trưởng lại nói thêm:
- Lão Phật gia mười ngày nữa mới đến đây Nếu tình hình không đến nỗi nguy cấp lắm, thằng bé ngươi lưu lại đây chờ gặp Thế nào? Đồng ý không? Hay chê cơm của lão đạo này toàn là rau dưa, không dám ở?
Hoàng Trang Long cười nói:
- Đạo trưởng khéo nói đùa! Tiểu bối chỉ ngại đạo trưởng không dám chứa chấp một lúc những bốn người vì sợ hết gạo thôi. Chứ nếu đạo trưởng đã lưu lại, thì tiểu bối cung kính không bằng vâng mệnh!
Nói xong, mọi người theo chân Thái ất đạo trưởng để thu xếp chỗ nghỉ ngơi. Kế đó Lam Kỳ Trân và tiểu cô nương kia - tên là Diệp Trang Đài - tiếp tục lo phần nấu nướng bữa ăn tối.
Trong khi đó, Hoàng Trang Long nói thì nói vậy cũng đem việc Ngũ Ma còn tại thế đã giáo huấn được năm môn đồ.

Bây giờ đang làm mưa làm gió trên giang hồ, nói qua tỷ mỹ cho Thái ất đạo trưởng nghe...
Nói xong, Hoàng Trang Long nói tiếp:
- Tiểu bối bây giờ kể như là hậu nhân của Kiếm Tiên và lão nhân gia. Việc đối phó với Cửu Ma phần là trách nhiệm do Kiếm Tiên lão nhân gia giao phó lại, phần nữa nó là bổn phận của tiểu bối! Vì bọn họ là thù gia của HỌ Hoàng này! Đạo trưởng, lần trước tiểu bối chưa nói với đạo trưởng là chưa có dịp. Tiểu bối đây là con của minh chủ võ lâm! Danh tự của tiên phụ là Hoàng Trạch Nguyên! Nguyên nhân nào tiên phụ phải tử vong thì tiểu bối chưa biết được, chứ hung thủ chính là tên đại đồ đệ của Cửu Ma. Và người đứng phía sau hạ lệnh không ai khác ngoài Cửu Ma. Do đó, giữa tiểu bối và Cửu Ma đã có mối thù sâu tựa bể, cao bằng non.
Trước sau gì tiểu bối cũng phải diệt cho được Cửu Ma, dù nhị vị lão nhân gia không ra tay tiếp trợ!
Vừa nghe Hoàng Trang Long nói dứt, Lão đạo liền trầm trồ:
- Thảo nào thằng bé ngươi lại không có khí chất bất phàm. Dòng dõi minh chủ võ lâm có khác! Được! Thằng bé ngươi cứ yên tâm! Nhị Tiên này đã không hứa thì thôi chứ đã hứa thì quyết không sai lời!
Mới ở được ba ngày, Hoàng Trang Long đã nghe nôn nao trong lòng! Sau khi bàn bạc kỹ với Lam Kỳ Trân, cả hai bèn đến xin từ giã Thái ất đạo trưởng.
Chàng nói:
- Đạo trưởng! Hãy để bọn tiểu bối nên đường trước! Tử nay đến tết Trùng Cửu còn đúng một tháng, mà tổng đà và hạ lạc của Ngũ Ma bọn tiểu bối chưa biết được!
Hơn nữa, tiểu bối e càng để lâu thì lại càng thêm bất lợi. Sau này, nhị vị lão nhân gia tái xuất, chúng ta sẽ hội ngộ sau, được không đạo trưởng?
Suy nghĩ một lúc, Thái ất đạo trưởng liền tán đồng, nhưng lại nói:
- Được! Nhưng có điều này, thằng bé ngươi phải lưu ý: Chớ đả thảo kinh xà nhé! Nếu để bọn Ngũ Ma trốn biệt, lúc tìm diệt ta e gặp không ít khó khăn! Nhớ chưa?
Gật đầu biểu thị đã nhớ lời dặn, Hoàng Trang Long trước khi lên đường còn nói thêm với lão đạo:
- Việc của Diệp Trang Đài cô nương và nội tổ xin lão đạo thu xếp dúm! Tiểu bối xin cáo biệt!
Thế là Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân lại một lần khăn gói lên đường diệt thù.
Nhưng lần này lại đăng thêm phần tin tưởng! Vì trước sau gì hai

người đã được sự tiếp trợ của Nhị Tiên, hai bậc kỳ nhân cái thế đương thời. Một lực lượng thừa sức chống lại quần ma...
Vượt ngang Thái ất đồ trận lần này, Lam Kỳ Trân thập phần ung dung. Vì đã được phu quân chỉ dạy nhiều về kỳ môn độn giáp trong ba ngày qua.

Hồi 18
Ò tìm thánh địa Cửu Trùng giáo
Bất ngờ giải cứu được quần hùng

Hôm sau, Lam Kỳ Trân hỏi Hoàng Trang Long:
- Hoàng huynh định đi đâu trước?
Chàng đáp ngay, như đã suy tính kỹ:
- Đương nhiên là tìm địa điểm tổng đà Cửu Trùng giáo trước! Nhưng ta không biết phải tìm ở đâu đây? Nếu đến các phân đà thì như Đạo Tiên đã dặn đừng đả thảo kinh xà! Do đó cũng khó khăn cho việc tìm kiếm của chúng ta... Hay là,...
- sao? Hoàng huynh đã nghĩ được điều gì?
Hoàng Trang Long đắn đo một chút, rồi mới đáp:
- Ta muốn tìm đến Thái Hành sơn một chuyến! Vì theo ta nghĩ kết quả trận giao chiến năm xưa giữa Cửu Ma và VÕ Lâm Tam Tiên thì bọn Cửu Ma chỉ quật khởi được từ chỗ khởi đầu là Thái Hành sơn thôi! Bởi lúc ấy VÕ Lâm Tam Tiên tin rằng Cửu Ma đã chết! Bọn Ngũ Ma còn sót lại nếu tìm nơi khác để ẩn thân, thì lúc di chuyển làm sao tránh được tai mắt quần hùng. Và nếu vậy thì VÕ Lâm Tam Tiên đã hay biết và đã diệt luôn bọn chúng rồi! Cứ thế mà suy, ta cho Thái Hành sơn có khả năng là tổng đà của bọn này! Muội có đồng ý với suy nghĩ của ta không?
Ngẫm nghĩ một lúc, Lam Kỳ Trân thấy nhận định này của Hoàng Trang Long rất có khả năng là đúng! Nàng bèn đáp:
- Đúng rồi! Rất có khả năng là như thế!
Đi chúng ta cứ đi khắc biết!
Nói xong, hai người cùng nhau nhằm Thái Hành sơn mà đi tới.
Chỉ ba ngày đi đường, cả hai đã đến được chân núi Thái Hành sơn.
Nhìn ngọn núi cao chót vót, Lam Kỳ Trân lên tiếng:
- Thế nào Hoàng huynh? Chúng ta có cần leo lên đỉnh để xem lại đấu

trường năm xưa không?
Hoàng Trang Long phân vân, không biết định sao. Chàng nói ý nghĩ đang dằn vặt trong tâm não của chàng ra cho Lam Kỳ Trân hiểu, đồng thời để bàn bạc luôn.
Chàng nói:
- Kỳ Trân muội! Ta cũng chưa biết là có cần leo lên thượng đỉnh không? Vì nội việc leo lên rồi đi xuống tốn ít nhất cũng trên một ngày. Còn nếu không leo lên trên ấy làm sao chúng ta biết được Cửu Ma năm xưa đã bị đẩy rơi xuống theo hướng nào mà tìm? Ngược lại, nếu chúng ta cứ vòng quanh chân núi để tìm thì... cũng khó đoán định phải mất bao nhiêu thời gian đây? Muội nghĩ thế nào?
Lam Kỳ Trân không chần chừ, đã quyết định được ngay:
- Theo muội! Chúng ta cứ thượng sơn!
CÓ manh mối rồi từ đó chúng ta sẽ tìm nhanh chóng hơn!
Hoàng Trang Long thấy Lam Kỳ Trân rất lẹ làng, kèm theo sự phấn khích, nôn nóng được lên Thái Hành sơn. Hơn nữa, chàng cũng cho là như vậy thì tốt hơn là cứ tìm hú họa dưới chân núi! Do đó chàng liền đồng ý ngay. Chàng chỉ nói ngăn gọn:
- Được! Đi thôi!
Hăm hở, cả hai sừ dụng tột đỉnh thân pháp khinh công mà tung người theo từng khối đá phóng lên.
Do không theo lối mòn mà du khách hoặc các người săn bắt đốn củi thường dùng để leo lên, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân càng lúc càng vất vả.
Đôi khi gặp những tảng đá to lớn lạ thường, cao đến hàng mười trượng, phẳng lý như mặt tuyết mùa đông, Hoàng Trang Long phải dùng thuật phi kiếm chém lên các kẽ đá nhỏ làm điểm tựa để ngừng chân giữa chừng.
Tỷ dụ như Hoàng Trang Long sau khi phóng đại đao lên độ cao năm trượng, đại đao cắm phập vào vách đá cứng ngắt.
Hoàng Trang Long phóng mình lên trước, chàng bám tay vào đốc đao thòng hai chân xuống, để Lam Kỳ Trân nhảy lên bám vào chân chàng. Sau đó Lam Kỳ Trân thót người, hạ thân đứng lên thanh đại đao còn cắm đó, rồi Hoàng Trang Long mới rút người lên sau.
Sau khi đã nghỉ để lấy hơi, Hoàng Trang Long dùng trường kiếm phóng lên lần thứ hai (là thanh trường kiếm của Lam Kỳ Trân). Nhưng khoảng cách chỉ còn có ba trượng, đủ để sau khi Lam Kỳ Trân đã nhảy lên thanh trường kiếm, Hoàng Trang Long kịp rút đao ra và phóng mình đặt chân lên trường kiếm.
Tử chỗ dừng chân nghỉ lần thứ hai này lên đến đỉnh tảng đá chỉ còn

hai trượng.
Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân thừa sức để nhảy lên mà không cần phóng đại đao làm điểm tựa nữa.
May cho hai người là nhờ có biết qua thuật phi kiếm. Và may hơn nữa là cả hai chỉ gặp loại đá tảng này chỉ có hai lần mà thôi Còn hầu hết đều cao vừa tầm phi thân của hai người.
Nếu không, chắc Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân chỉ có cách cuối cùng là...
thối lui tìm đường khác mà leo lên.
Không biết có phải "Hoàng Thiên bất phụ khổ nhân tâm" hay không?
Lúc hoàng hôn sắp buông xuống, giữa cái nắng chiều nhập nhằng, từ chỗ đang dừng chân nghỉ mệt, Lam Kỳ Trân chỉ tay vào một khoảng tối gần đó, nàng nói:
- Hoàng huynh xem kìa! Hình như nơi đó là một động khẩu!
Sau khi quan sát một lúc, Hoàng Trang Long thoáng mừng, chàng nói nhỏ:
- Suýt! Chắc là nơi này rồi! Muội xem kìa, ngay phía trên động khẩu là một tàng cây lớn Đồng thời chỉ cách đỉnh Thái Hành sơn độ năm mươi trượng mà thôi!
Theo ta nghĩ năm xưa, Ngũ Ma Vô tình rơi xuống tàng cây lớn đó nên mới sống sót! Còn Tứ Ma kia xấu số hơn nên đã chết tan thây! Bây giờ, chúng ta tìm đường lần sang lên đó nhé?
Nói xong, Hoàng Trang Long dựa vào các mẩu đá nhô ra để đặt chân, còn người thì tựa hẳn ngực vào vách núi đá mà lần sang.
Lam Kỳ Trân cũng vội vàng bám theo.
Không bao lâu, Hoàng Trang Long đã đứng kề bên động khẩu.
Sau một hồi nghe ngóng, không phát hiện được tiếng động nào ngoài tiếng gió thổi vào động khẩu nghe hun hút. Hoàng Trang Long bước hẳn vào động khẩu.
Cả hai đứng im quan sát kỹ động khẩu Động khẩu là do thiên tạo nên khá rộng! Miệng động khẩu có đến hơn một trượng vuông lởm chởm toàn đá là đá.
Tối tăm, ẩm thấp. Nghe cả mùi xác thú vật chim điểu bay lạc vào đây chết bốc lên nồng nặc.
Nhìn vào lòng động khẩu sau hun hút, Lam Kỳ Trân thấy ớn lạnh trong người.
Hoàng Trang Long hiểu ý, kéo nào sát vào chàng khẽ nói:
- Một là phía trong này có đường dẫn thông đến một nơi nào đó thoáng hơn, hoặc là dẫn đến một khe núi nào đó. Hai là sau khi trú chân tạm nơi đây để dưỡng thương, Ngũ Ma đã tìm đường leo

xuống và bỏ đi nơi khác! Muội nghĩ sao? Chúng ta có phải vào thám thính ở bên trong không?
Đã có Hoàng Trang Long đứng ngay bên nên Lam Kỳ Trân quên hẳn nỗi sợ hãi. Không chút đắn đo nàng nói:
- Chúng ta cứ thám thính, sau đó sẽ liệu bề tính toán sau!
Nghe Lam Kỳ Trân nói xong, Hoàng Trang Long vừa dìu nàng đi tới vừa trấn an:
- Muội cứ bình tâm! Đã có ta ở đây, chúng ta sẽ không việc gì đâu!
Động thất quả là sâu, có đến hơn mười trượng. Kế tiếp ngay sau đó là một kẻ đá nứt vừa đủ cho một người đi lọt. Hoàng Trang Long chen người đi trước mở đường Nhưng chỉ đi được hơn trượng là cụt đường.
Hoàng Trang Long lấy đá lửa trong người ra bật bật lên vài lần.
Sau khi quan sát qua tia đá lửa nhoáng lên chàng nói:
- Hết đường rồi! Chúng ta quay trở lại thôi!
Trở lại đến chỗ kẻ nứt của đá, Hoàng Trang Long lại đánh đá lửa lên để quan sát một lần nữa động thất. Sau đó chàng nói, như nói với chính mình:
- Vậy là nơi này chỉ là nơi tạm dưỡng thương của Ngũ Ma mà thôi! Bây giờ muội tính sao, chúng ta nên đi xuống hay là tạm nghỉ chân ở đây?
Do mùi hôi vẫn còn nồng nặc trong động thất nên Lam Kỳ Trân bèn bàn với Hoàng Trang Long đi trở xuống bất chấp trời đã về đêm.
Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân lần lần đi xuống.
Nhưng sau khi xuống được chừng nửa canh thời gian, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân bất chợt nghe ở phía dưới chân núi có tiếng vó ngựa nện vang lên lồng lộng.
Kinh nghi, Hoàng Trang Long khẽ bảo:
- Kỳ Trân muội! Sao lại có người xuất hiện vào lúc này? Không lẽ... là bọn Cửu Trùng giáo?
Lam Kỳ Trân cũng thấy ngờ vực vì không lý nào nàng và chàng lại bất ngờ gặp manh mối may mắn đến thế sao.
Nàng đáp:
- Hoàng huynh! Đây có lẽ là bọn chúng rồi!
- Chúng ta cứ bám sát thử xem sao?
Biết đâu đây lại là ý trời!
Không hề chậm trễ được, cả hai lao mình xuống nhanh như tia chớp.
Dù Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân đã nhanh hết mức có thể đạt được, dù đây là chân núi đầy những tảng đá lổn nhổn, nhưng tợp người ngựa đang di hành trong bóng đêm vẫn nhanh hơn hai người.

Đến khi đã hạ thân đến chân núi, đoàn người ngựa hầu như đã khuất dạng hẳn.
Cả hai người cơ hồ không còn nghe được tiếng vó câu giữa đêm khuya tĩnh mịch.
Nhưng không thể bỏ lỡ dịp may, cả hai cứ thẳng phía trước mà lướt đi tới.
Dần dần, Hoàng Trang Long đã bắt được tiếng vó câu Dè dặt, cả hai đuổi bám theo, quyết xác định rõ thực hư.
ẩn hiện trong bóng đêm, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân phát hiện được hai bóng người đang cỡi trên lưng tuấn mã, đi ở cuối đoản người ngựa dài dằng dặc phía trước.
Cố lắng nghe hai người này đang kháo chuyện với nhau, Hoàng Trang Long bỗng run bắn cả người vì mừng... vì chàng đã tìm được đúng đối tượng.
Hoàng Trang Long khẽ ra dấu cho Lam Kỳ Trân, biểu thị ý chàng là phải bám sát.
Nhưng Hoàng Trang Long vẫn hồ nghi, sao đang đêm mà bọn Cửu Trùng giáo này lại di hành? Việc đang gấp rút? Hay đây là hành vi ám muội nào đó của bọn chúng?
Đã định ra tay bắt hai tên đi sau cùng để tra hỏi, thì một lần nữa, Hoàng Trang Long lại gặp may mắn. Vì hai tên này đang nói:
- Sao giáo chủ lưu bọn này lại làm gì cho phiền phức nhỉ? Cứ tên nào không phục tùng thì cứ giết! Giết một hai tên làm gương thì bọn còn lại sao lại dám không vâng phục? Phải không lão tứ?
Tên kia đáp:
- Giết thì trước sau gì cũng giết! Thâm ý của giáo chủ làm sao chúng ta biết được mà lạm bàn! Huống chi bọn này giờ có khác gì người chết? Chỉ phiền là phiền cho chúng ta, phải đêm đêm đưa bọn này đi thật là mệt mỏi! Ta chỉ mong qua được đêm nay nữa là khỏe thân!
- Thôi cố đi, xong đêm nay là ta cũng xin đi! Như bọn ở các phân đà có phải khỏe không? Lần này hoàn thành nhiệm vụ ta phải cố chạy chọt để được hoán đổi về các phân đà mới được!
Nghe đến đây, Hoàng Trang Long tức thì dừng lại. Lam Kỳ Trân thấy lạ cũng dừng theo. Đợi hai tên này đi thêm một quãng chàng mới hỏi nàng:
- Muội nghe có hiểu gì không? Đây là bọn ở tổng đà đang di chuyển phạm nhân!
Đi đến đâu thì ta không biết, nhưng có lẽ không xa chỗ này là bao nhiêu! Vì theo bọn chúng vừa nói chỉ đêm nay nữa là xong! Yù ta định ra tay giải cứu số phạm nhân này, muội thấy thế nào?

Lam Kỳ Trân hỏi:
- Nhưng Hoàng huynh có biết số phạm nhân này là những ai chưa?
- Ta chưa biết, mà cũng không cần phải biết. Chỉ cần họ đối kháng với Cửu Trùng giáo tức là người cùng chí hướng với ta rồi! Muội, ta muốn muội giúp ta dị dung một chút! Vì như Đạo Tiên đã căn dặn, ta không muốn làm kinh động đến bọn này!
Lam Kỳ Trân vừa nghe, liền ra tay diệu thủ ngay. Vừa hành động nàng vừa hỏi:
- Hoàng huynh định làm cách nào? Ra tay ngay bây giờ ư? Rồi nếu huynh giải cứu được số người này, huynh sẽ đưa họ đi đâu? Huynh đừng quên một chi tiết...
- chi tiết gì? Muội nói thử xem!
- Vừa rồi hai tên kia có nói số phạm nhân này xem như là người chết! Theo muội hiểu thì số người này ắt đã bị tên giáo chủ khống chết, việc đi lại của họ chắc chắn sẽ có nhiều khó khăn! Huynh định sao?
Ngẫm nghĩ một lúc, Hoàng Trang Long liền nói:
- Được! Vấn đề này ta đã có cách giải quyết! Bây giờ muội cũng dị dung đi! Ta chỉ cho muội một thủ pháp này, muội phải giúp ta một tay, khống chế toàn bộ bọn người đi áp giải nhé!
Không bao lâu, Hoàng Trang Long được Lam Kỳ Trân tiếp tay, chàng đã biến thành một trưng niên đứng tuổi, còn nàng thì lại biến thành một lão bà. Không để nàng có thì giờ cười cợt vì hình dong kỳ lạ của mình, Hoàng Trang Long đem thủ pháp độc môn Kim Long Triệt Mạch Thủ chỉ qua cho nàng. Chỉ một thủ pháp duy nhất để phế đi tâm não của bọn người áp giải là đủ.
Xong đâu đó, chàng dặn thêm:
- Muội cứ yên tâm mà ra tay, sẽ không làm kinh động đến bất kỳ một ai cả! Thủ pháp này không ai nhận diện được! Nào, xong chưa? Chúng ta xuất phát nào!
Nói vừa xong, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân đã lướt người đi. Thủ pháp này quả là kiến hiệu. Bọn đi áp giải gần ba mươi tên, không tên nào biết điều gì đã xảy ta cho bọn chúng.
Sau khi đã bị phế hủy tâm não, bọn người này cứ ngây ngây dại dại, tiếp tục thúc ngựa đi. Không còn nhớ đến điều gì khác không chuyện trò cũng không kinh ngạc sợ hãi.
Còn Hoàng Trang Long tức tốc nối một dãy gồm mười tù xa lại với nhau. Chàng ngồi trên chiếc xa mã đầu tiên điều khiển, còn Lam Kỳ Trân thì theo ở phía sau.
Cố điều khiển ngựa đi xuyên qua vùng chân núi lổn nhổn những tảng đá to bằng chiếc vung, Hoàng Trang Long khẩn trương không màng

đến việc các cỗ xe lắc lư muốn ngã.
Do không biết bọn người đã ngây ngây kia cứ đi thẳng mãi chừng nào sẽ đến nơi.
Hoàng Trang Long thấy đã đến vùng có nhiều cây hoang dại mọc um tùm như cánh rừng chồi nhỏ, chàng bèn cho ngựa dừng lại.
Xuống xe, có Lam Kỳ Trân phụ giúp một tay, Hoàng Trang Long đã dùng địa thế sẵn có với nhiều tảng đá lớn, và cành cây lập thành một thế trận. Thế trận này thập phần biến ảo, không như lần do vội vàng, chàng đã lập lúc trước ở Đoạn Hồn nhai.
Lập trận xong, chàng và Lam Kỳ Trân đưa từng người đang nằm lả trong các tù xa vào trong trận.
Bàng hoàng, khi Hoàng Trang Long nhận thấy trong các đám tù nhân này có La Sát sư thái, Đào Kiều Sương, Hoa Nghi Dung và hơn mười người nữa. Tổng cộng có đến mười sáu người. Tất cả bọn họ, phần nhiều vẫn tỉnh táo nhưng công lực hoàn toàn bị thất tán. HỌ đang đói khát đến lả người, do đó họ không còn hơi sức đâu để nói chuyện chứ đừng nói đến việc đi đứng tự nhiên.
Càng khẩn trương hơn, Hoàng Trang Long lại tiếp tục cho đoàn tù xa trống không đi thêm một đoạn nữa rồi phá hủy tất cả Đây là kế nghi binh của chàng, để dẫn dụ bọn Cửu Trùng giáo đi xa hơn nếu bọn chúng đuổi theo.
Tiếng chưởng va chạm vào các cỗ xe vừa im, Hoàng Trang Long đã nghe có tiếng hò hét từ xa. Tử phía chân núi vọng lại Mỉm cười, Hoàng Trang Long lướt người trở lại và lọt vào trong trận thế.
Vừa gặp lại Lam Kỳ Trân, đã nghe nàng nói:
- Làm sao bây giờ Hoàng huynh? Bọn người này đang bị cái đói và khát hành hạ, chúng ta biết lấy gì cho họ ăn đây?
Không đáp, Hoàng Trang Long tiến đến gần La Sát sư thái đang ngồi nghĩ Chàng lên tiếng hỏi vì chàng tin là La Sát sư thái do công lực cao thâm nhất trong đám này ắt hẳn vẫn còn có thể nói chuyện được
- Sư thái! Đây là việc gì? Sao các vị lại bị lọt vào tay bọn Cửu Trùng giáo?
Do công lực đã thất tán, mục lực của La Sát sư thái khó thể nhìn được diện mạo của Hoàng Trang Long nhưng nghe giọng nói ồm ồm (mà Hoàng Trang Long cố tình làm cho biến âm) đoán là người hỏi đã cao niên, nên La Sát sư thái đáp:
- Đại hiệp là nhân vật hà phương? Đã giải cứu được bần ni và số người này thì cũng đủ hiểu hà cớ gì lại phải hỏi nguyên nhân?
Nghe câu đáp lời của La Sát sư thái, Hoàng Trang Long không giận mà chỉ ngạc nhiên. Nguyên chàng những tưởng sau sáu năm cách

biệt, từ lúc Sa La lão tăng Vân Du Phật đưa chàng đến Hồng Vân am cho đến nay, ắt hẳn La Sát sư thái có phần nào bớt đi tánh quá cương trực, nóng nảy. Nào ngờ vẫn thế, có khi lại còn nóng tánh hơn nữa là khác. Chắc cũng một phần do La Sát sư thái trải qua một thời gian bị bạc đãi trong lúc bị giam cam.
Hoàng Trang Long lại giả giọng ồm ồm hỏi tiếp:
- Sư thái! Thôi được, tại hạ không hỏi đến vấn đề ấy nữa. Bây giờ tại hạ muốn biết phải làm sao để giúp cho sư thái và bao nhiêu người đây phục hồi công lực?
Vì hiện tình lúc này chúng ta đang nhờ vào trận thế mà có thể trốn tránh được ít lâu nhưng nguy hiểm vẫn còn! Nếu các vị sớm hồi phục được công lực, việc thoát thân hoặc tự vệ không thành vấn đề nữa!
La Sát sư thái miễn cưỡng nói:
- Muốn thế thì phải lấy thuốc giải Thất Tán Công mới được!
Hoàng Trang Long hấp tấp hỏi ngay:
- Thuốc giải đó có thể tìm ở đâu, sư thái có biết không?
- Ta biết... ở trong người... giáo chủ!
Bấn loạn, Hoàng Trang Long lớn tiếng than:
- Chà! Bây giờ biết tên giáo chủ ấy ở đâu mà tìm được đây?
Lần này có một người khác đáp lại lời than của chàng:
- Ta biết hắn... sẽ đến đây vào... ngày mai! Vì... ngày mai, đã là ngày... bọn ta phải dứt khoát... trả lời hắn!
Hoàng Trang Long liền hứa:
- Được! Ngày mai tại hạ hứa sẽ tìm được giải dược Thất Tán công cho chư vị! Bây giờ, vị nào có thể cho tại hạ biết rõ việc gì đã xảy ra hay không? CÓ thể tại hạ tìm được cách ứng phó với bọn Cửu Trùng giáo!
Lập tức có một giọng nữ nhân lên tiếng:
- Tiểu nữ xin nói!
Vừa nghe qua, Hoàng Trang Long đã nhận được là ai vừa mới nói. ĐÓ là Hoa Nghi Dung, nữ môn đồ của La Sát sư thái.
Chỉ chút nữa là Hoàng Trang Long đã không kềm được gọi tên nàng lên. Nhớ lại chàng đang dị dung, hơn nữa lại còn có Lam Kỳ Trân vẫn đứng gần đó nên chàng chỉ nói:
- Thôi được! Nếu cô nương có thể thì xin nói đi!
Hoa Nghi Dung liền nói:
- Đa phần chúng tôi đây đều là những nhân vật đã thành danh, thuộc các môn phái. Ngoài sư đồ tiểu nữ và sư đồ của tỷ tỷ đây còn kỳ dư tất cả đều là chưởng môn và những tay cột trụ của Thất đại môn phái. Nguyên nhân bị lọt vào tay đối phương thì mỗi người mỗi

trường hợp không ai giống ai. Nhưng tựu trưng tất cả vì không khuất phục nên đều bị cưỡng ép uống Thất Tán công của đối phương. Thất Tán công rất lợi hại, tùy theo liều lượng đã bị bắt uống. Sau đó thì mười ngày hoặc một tháng thì sẽ mất công lực vĩnh viễn. Dù có giải dược cũng Vô ích. Ở đây phần nhiều thì ngày mai là ngày đến hạn chót phải trả lời: đáp ứng hay không đáp ứng Nhưng đáp ứng điều gì với đối phương thì không ai ở đây chịu nói thật với đại hiệp đâu! Đấy, chuyện vỏn vẹn chỉ có chừng ấy. Nếu đại hiệp nội trong ngày mai lấy được giải dược thì mọi người ở đây mới có hi vọng. Bằng không xin đại hiệp hãy cấp tốc rời đi ngay kẻo phải liên lụy. Vì võ công của tên giáo chủ rất lợi hại. Nếu có... chàng ta ở đây thì còn may ra.

Biết Hoa Nghi Dung nói chàng ấy là muốn ám chỉ chính chàng, nên Hoàng Trang Long làm ngơ, không hỏi rõ thêm mà chỉ nói:

- Việc đoạt được giải dược hay không hãy để đến mai mới biết được! Bây giờ chư vị có thể nói cho tại hại biết, bọn Cửu Trùng giáo định đưa các vị đến nơi nào không? Tại hạ muốn rõ điều này để tại hạ đến dò xét thử, sau đó tìm chút thực phẩm để chư vị tạm dùng!

Một người khác nữa lên tiếng nói, Hoàng Trang Long nghĩ ngay người này là chưởng môn một phái. Vì giọng nói người này tuy vẫn mệt nhọc như mọi người nhưng không kém phần rắn rỏi, uy nghi:

- Lão phu có thể nói chắc được! ĐÓ là một nơi gần như là thánh địa của bọn Cửu Trùng giáo! Tử đó mà Cửu Trùng giáo được khai tông. Địa điểm thì không xa nơi này là bao nhiêu. Nhưng lão phu khuyên các hạ chớ có vọng động. Vì đã là thánh địa thì nguy cơ sẽ trùng trùng!

Vừa nghe xong, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân đã mừng rỡ muốn nhảy cẫng lên. Vì biết rõ đấy là nơi tập trưng hang Oả của Ngũ Ma. Cố kiềm cơn mừng lại Hoàng Trang Long nói:

- Bây giờ... bọn tại hạ xin tạm cáo từ.

Đến khi tìm được thực phẩm bọn tại hạ sẽ quay lại ngay! Ở đây, tại hạ muốn nhắc nhở một điều. Xin chư vị cứ ngồi yên nơi đây đừng đi lại lung tung kẻo sẽ dễ dàng bị thất lạc trong trận thế! Còn về sự an toàn của chư vị thì bọn tại hạ cam đoan!

Nói xong, Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân xuất trận.

Ra khỏi phạm vi trận thế, Hoàng Trang Long chỉ vẽ lại cách xuất nhập trận cho Lam Kỳ Trân sau đó chàng nói:

- Kỳ Trân muội! Phen này chúng ta đã gặp may mắn! Bây giờ ta định thế này:

mọi việc ở đây cứ để ta liệu lý! Còn muội hãy cấp tốc trở lại, làm sao

gặp được Nhị Tiên rồi đưa tất cả về đây! Xuất kỳ bất ý ta tấn công thẳng vào có khả năng thành công! Muội thấy sao?
Lam Kỳ Trân băn khoăn, vì không muốn rời xa chàng... Nhưng biết chàng nói đúng nên nàng gắng gượng tán đồng và căn dặn:
- Hoàng... lang! Thiếp xin nghe lời chàng! Chỉ xin chàng đừng quá mạo hiểm! Đừng do nôn nóng mà hỏng việc!
Thiếp đi đây! Hoàng loang cố bảo trọng!
Đợi cho bóng hình của Lam Kỳ Trân đã đi khuất Hoàng Trang Long mới trở lại con đường sơn đạo lúc nãy, để dò tìm thánh địa Cửu Trùng giáo.
Hoàng Trang Long vừa định hạ thân trên sơn đạo, thì vội vàng lùi lại...
Nhưng vẫn không kịp, vì có tiếng người kêu lên:
- Người nào!
Tiếng kêu giữa đêm trường tĩnh mịch vang đi khá xa, khiến cho nhiều tên nữa ở gần đó chạy đến.
Hoàng Trang Long vừa nghe tiếng kêu liền trở mình bỏ chạy lui lại. Hai ba bóng người liền bám theo. Vừa chạy đuổi, những tên này vừa tiếp tục kêu lên:
- CÓ gian tế!
- CÓ ai không! Lại đây vây bắt gian tế!
Lúc đầu, Hoàng Trang Long chỉ muốn dẫn dụ bọn này đi theo một quãng bằng cách chàng chỉ chạy chậm, công lực chỉ cỡ hạng đệ Tam lưu mà thôi. Sau đó, chàng sẽ thi triển thân pháp thượng thừa, vượt bỏ bọn này và quay trở lại tiếp tục dò tìm thánh địa.
Nhưng không ngờ bọn này liên tục lớn giọng hô hoán. E lộ chuyện nên Hoàng Trang Long đành phải bịt miệng bọn chúng lại.
Chàng liền vút người lên cao, rồi từ thinh không, chàng lao ngược lại phía bọn chúng.
Thân pháp quá tinh diệu của Hoàng Trang Long khiến bọn này kinh hoàng biết đã gặp phải cao thủ. Chúng cấp tốc hồi bộ, miệng định kêu gọi thêm đồng bọn...
Nhưng Hoàng Trang Long nào để bọn này được toại nguyện. Chàng đã như hổ đói vồ mồi, hai tay vấu vào đại huyệt của hai tên đang ở kề ngay bên chàng.
Miệng vân há rộng nhưng âm thanh không thể phát ra ngoài được, ngoài mấy tiếng ặc ặc trong cổ họng chúng khó nhọc vọng ra.
Ngay lúc đó, tên thứ ba vừa chạy trối chết vừa la:
- Cứu! Cứu! CÓ địch nhân xuất hiện!
CÓ địch xuất hiện! Cư... u!

Hắn chỉ la được đến chừng đó, tiếng sau cùng bị nghẽn lại vì Hoàng Trang Long đã phóng đại đao vào người hắn.
Thuật phi kiếm quá bất phàm. Đại đao sau khi đâm phập vào người tên kia, đã theo hấp kình từ bàn tay Hoàng Trang Long mà bay trở lại vào tay của chàng.
Chưa kịp hài lòng trước kết quả thật mỹ mãn, Hoàng Trang Long phải lạng người cố thoát đi thật xa. Vì có một bọn người nữa đang theo tiếng kêu của bọn này mà chạy tới.
Nhất quyết không bứt dây động rừng, Hoàng Trang Long phải thoát đi.
Đi được chừng hai mươi trượng thì có tiếng còi rúc vang lên, từ phía sau lưng chàng lan dần mãi đến phía trước.
Hoàng Trang Long hiểu đây là cách thông báo của bọn này về phía thánh địa.
vả cũng hiểu thế là không xong. Vì nếu đã có báo động, ắt bọn đang canh giữ thánh địa sẽ đề phòng cẩn thận mất.
Thất vọng, Hoàng Trang Long đành nép người vào một tảng đá lớn gần đó chờ đợi.
Tiếng còi rúc vài tiếng người gọi nhau ới hòa quyện vào nhau làm náo động cả một góc trời.
Rồi bóng dáng bọn giáo chúng Cửu Trùng giáo túa ra đen nghịt khiến Hoàng Trang Long phải hoảng hồn khi thấy nhân số đông đảo này.
CÓ một tợp ba người đang xúc tìm lần lần về tảng đá, nơi chàng đang ẩn núp...
Hoàng Trang Long di chuyển quanh tảng đá tránh không để bọn kia phát hiện.
Quả nhiên, bọn chúng sau khi đi phớt ngang xúc tìm hời hợt liền bỏ đi nơi khác Nhưng việc vẫn không dễ dàng hơn đối với Hoàng Trang Long vì bọn chúng vẫn tiếp tục xúc tìm.
Phải đến gần tàn canh ba, sau khi xúc tìm không kết quả, bọn chúng mới bỏ về.
Không bỏ lỡ dịp may hiếm có, Hoàng Trang Long bèn theo sau bọn chúng.
Chàng nghĩ "Dẫu sao thì cũng khỏi cất công dò tìm thánh địa Cửu Trùng giáo!" Đến nơi, Hoàng Trang Long thất vọng khi thấy cửa vào thánh địa Cửu Trùng giáo là một động khẩu và đang được bọn canh gác kiểm soát gắt gao từng người một.
Tuy đã tìm được địa điểm cần tìm nhưng Hoàng Trang Long không thể nào vào được thì làm sao mà dò xét được đây? Và còn tìm thực phẩm nữa chứ.

Chợt Hoàng Trang Long nhìn phía trên động khẩu, thấy một khoảng trời sao xuất hiện. Chàng liền cố hình dung lại hình thể dãy núi Thái Hành sơn này. Và phấn khích khi biết ngay phía sau lưng động khẩu là một cửa núi hẹp, do hai chân dãy núi giao nhau tạo thành, mà lúc cùng Lam Kỳ Trân leo lên núi chàng đã nhìn thấy từ trên cao.
Ngỡ thế nào chứ như thế thì Hoàng Trang Long đã có cách đột nhập.
Cố tiến lại gần động khẩu, Hoàng Trang Long đợi bọn giáo chúng đã lần lượt đi vào Và khi tợp người canh gác trước động khẩu đưa mắt nhìn theo đồng bọn, thì chàng phóng người lên ngay.
Vút Chỉ là một luồng gió thoáng, chàng đã đứng ở phía trên động khẩu.
Không chậm trễ, chàng băng mình lướt nhanh vào phía trong. Kín đáo, Hoàng Trang Long luôn dựa vào hình thế chập chùng của núi đá mà len lỏi đi.
Vượt khỏi khu vực đầy đá tảng, Hoàng Trang Long lặng người nhìn vào bóng cây dày đặt ở phía trước.
Đã biết sắp lọt vào cấm địa quan trọng này của Ngũ Ma, thì Hoàng Trang Long cũng biết ngay ở phía trước ắt phải có nhiều hiểm nguy. Nếu không có bẫy rập thì cũng có cơ quan ám tàng. Còn bằng không vẫn phải có bọn phục binh đang rình rập quan sát động tĩnh.
Đắn đo một lúc, Hoàng Trang Long lại len lén lượn người tới.
Để đề phòng, chàng ẩn mình vào một tảng cây rậm rạp để quan sát. Vẫn yên tĩnh. Không phát hiện có gì khả nghi, chàng đảo mình sang tàng cây khác ở phía trong.
Bất ngờ, Hoàng Trang Long vừa chạm chân vào một thân cây thì đã có tiếng xé gió lao thẳng lên trời.
Cả kinh, Hoàng Trang Long vội đảo người sang tàng cây khác.
R... r... ì... i!
Lại một tiếng xé gió nữa bật lên.
Tiếng xé gió lần này chưa im tiếng thì ngay trên khoảng không đã có tiếng nổ nhỏ Phình!
sau đó là một đốm lửa cháy sáng xuất hiện. Đốm lửa này vẫn cháy trong khi đang từ từ rơi xuống, tạo thành một vệt sáng dài.
Vừa nhìn thấy đốm sáng hiển hiện trên bầu trời đêm, Hoàng Trang Long liền quăng người thối lui.
Nhưng chàng phải khứng người đổi hướng. Vì phía chàng vừa lao vào lúc nãy đã có một dãy gồm nhiều cọc cây cao dựng lên tua tủa. Giữa cọc này đến cọc kia là những tấm lưới ánh lên màu tím biếc dưới đốm sáng chiếu mờ mờ đang rơi thấp dần.
Đã đổi hướng chạy rồi mà Hoàng Trang Long vẫn thấy ớn lạnh, khi

nghĩ đến những loại chất kịch độc được tẩm vào những tấm lưới ở đằng kia.
Lúc này chàng đã lao nhanh như tên bắn về phía dốc núi dựng đứng. Nơi sẽ là tuyệt lộ của bao người, nhưng lại là sinh lộ của chàng, của Hoàng Trang Long.
Vừa đến chân dốc núi, Hoàng Trang Long đã tận lực bình sinh, phóng mình lên cao hơn năm trượng. Sau đó, chân chàng lấy đà tung người lên một lượt nữa. Rồi một lượt nữa.
Bây giờ Hoàng Trang Long an toàn, nép vào sau một bờ đá, ngồi im để nghe ngóng.
Tiếng náo động một lần nữa lại vang lên...
Rồi, phút chốc, mọi âm thanh đều im bặt. Chỉ còn một âm thanh duy nhất bực tức vang lên:
- Xúc tìm kỹ! Ta không tin nhân vật nào ba đầu sáu tay thoát được nơi này!
Tức cười, Hoàng Trang Long cố tưởng tượng gương mặt giận dữ của ĐỒ Tâm Ma.
Không bao lâu đã có tiếng bẩm báo:
- Bát lão gia! Bọn tiểu nhân không phát hiện được gì cả! Chắc đây là do chim điêu - ĐỒ Vô dụng! Vậy ở ngoài kia chim thú gì đã giết chết ba tên, hả?
Tử phía trong sân, có tiếng người vừa chạy ra vừa nói:
- Bát lão gia! Ngũ lão gia bảo ở phía bắc không phát hiện địch nhân!
- Bát lão gia! Phía đông cũng không có địch nhân! Là do Lục bà bà nói!
Một tên nữa vừa ở phía đông chạy đến báo.
Qua đó, Hoàng Trang Long đã nhận được Tam Ma trong Ngũ Ma còn sống sót ĐỒ Tâm Ma là lão Bát không nói gì khi nghe tin báo. Vì có một người vừa đến hỏi:
- Lão Bát, có phát hiện gì không? Ở chỗ ta không có gì!
ĐỒ Tâm Ma liền nói:
- Tam ca, ở chỗ lão Bát này cũng không có!
Lão ma đứng hàng thứ ba liền hỏi:
- Còn phía này, lão Bát đã hỏi qua chưa?
- Kha... kha... kha! Tam ca thật khéo đùa! Trên cõi đời này, người hay được lên trên đó ngoài huynh đệ ta, người đó chưa sanh ra đâu!
Ngạo nghễ lão ĐỒ Tâm Ma cười lên sằng sặc...
Hoàng Trang Long nghe mà cũng thấy nực cười.
Lão ma kia liền nghiêm giọng nói:
- Lão Bát! Lão không quên thằng tiểu tử sừ đao độ nọ ở nhà lão khốn

kiếp Kiếm Tiên chứ?
ĐỒ Tâm Ma giận dữ quát lên:
- Tam ca! Sao Tam ca cứ nhắc việc đó mãi thế? Đâu phải lỗi lão Bát này. Còn có Ngũ ca nữa chứ! Nếu Tam ca có nghi ngờ và c Où hứng thú thì... Xin mời!
Nghe đến đây, thần tình của Hoàng Trang Long thoắt đổi. Chàng bế khí, chờ đợi lão Tam Ma phóng vọt người lên tìm chàng. Chàng đã định nếu vừa nghe tiếng gió động liền tức tốc lui ngay.
Nào ngờ, lão Tam Ma đã nói:
- Ta chỉ nhắc lão Bát thế thôi! Còn nơi này là do lão Bát quản cố. Ta không hơi đâu mà chen vào! Ta về chỗ của ta đây!
Chờ một lúc, Hoàng Trang Long lại lo ngại khi nghe lão ĐỒ Tâm Ma nói:
- Bọn người các ngươi giám sát chặt chẽ nhé! Ta phải lên trên đó thử xem sao!
Kẻo không mấy lão kia lại nói ta tắc trách!
Vừa nghe đến đây, Hoàng Trang Long nhanh tốc lùi lại. Và khi nghe có tiếng gió, chàng liền lượn người tiếp tục chạy lên nữa theo triền núi.
Triền núi lúc này thoai thoải, do đó Hoàng Trang Long dễ dàng chạy thoát đi.
Không hiểu vì ý gì mà Hoàng Trang Long không lướt đi hết sức mình mà cứ lượn lờ theo các khe tảng đá lớn.
Lão ĐỒ Tâm Ma quả là không khoác lác Lão đã hạ thân được trên dốc đá dựng đứng cao hơn mười trượng.
Không ngoài dự liệu của Hoàng Trang Long, lão ĐỒ Tâm Ma khi thấy có bóng người thấp thoáng phía trước lão đã kinh nghi.
Nhưng khi thấy bóng người phía trước cứ chầm chậm lượn lờ theo các khe do các tảng đá lớn kề nhau tạo thành và cứ ẩn hiển in bóng xẩm trên nề đá lúc ánh dương quang đang dần dần ló dạng.
Lão ĐỒ Tâm Ma cũng ngạc nhiên hơn, nên lão quyết âm thầm bám theo để làm rõ chân tướng.
Người đi trước chậm chạp lướt đi, kẻ đuổi phía sau cũng lượn lờ đeo bám.
Triền dốc hết dần sự thoai thoải.
Đến một vách khá cao, bóng người đi trước liền dừng lại, rồi cứ đứng yên đó ngắm vách đá dựng đứng, như ước lượng sức mình và chiều cao của vách đá.
Ở phía sau, lão ĐỒ Tâm Ma cũng dừng lại nép vào một tảng đá lớn để dò xét.

Thấy người ở phía trước hết ngắm vách đá cao rồi lại lặng lẽ lắc đầu, lão ĐỒ Tâm Ma bất giác thêm ngờ vực.
Lão tự hỏi:
"Người này là ai? Sao lại đến được nơi này? Nếu là kẻ vừa xâm nhập lúc nãy sao lại không bỏ chạy thục mạng? Nếu đã có năng lực vượt được vách đá dựng đứng ở dưới kia, sao lại lắc đầu chán ngán trước vách đá chỉ cao hơn năm trượng này? Lạ thật! Và cũng đáng nghi ng Ơø thật! " Nghĩ sao thì nghĩ dù gì lão ĐỒ Tâm Ma cũng quyết không về không.
Do đó lão khẽ đằng hắng.
Tiếng động bất ngờ vang lên làm người ở phía trước giật mình. Người ấy quay lại thật lẹ, rồi đảo mắt nhìn quanh một vòng. Nghĩ sao, người ấy lên tiếng, cất giọng ồm ồm lên hỏi:
- Cao nhân ở phương nào? Đã đến sao không xuất hiện?
Lão ĐỒ Tâm Ma vừa từ từ bước ra khỏi chỗ nấp vừa nói:
- Là ta! Còn ngươi, ai cho phép ngươi đến đây?
Người vừa quay lại, tuổi độ tứ tuần, ở thắt lưng có giắt thanh đại đao. Chính là Hoàng Trang Long. Nghe lão ma hỏi liền hỏi lại:
- Lão là ai? Sao lão đến nơi này được lại còn hỏi người khác không có phép lại đến? Núi này là của lão sao?
Dưới gầm trời này, có ai dám đừng trước mặt ĐỒ Tâm Ma mà trả treo như vậy? Do đó, lão ĐỒ Tâm Ma vừa nghiến răng vừa nói:
- Hay lắm! Đã sáu mươi năm nay, chỉ có mỗi mình người là dám hỏi núi này có phải là của ta không! Nghe đây! Nơi này, nếu không được sự đồng ý của ta thì ngay cả hoàng đế cũng không được phép đến! Nghe chưa?
Hoàng Trang Long trong lốt người trưng niên cố ý chọc giận lão ma nên vừa nghe lão ma nói xong, liền đáp:
- Nghe rồi! Sao? Bây giờ ta đã lỡ đến rồi ngươi tính là gì ta đây?
ĐỒ Tâm Ma giận đến run người. Giận đến nỗi không sao cười được. Lão chỉ nói:
- Ngươi có biết ta là ai không đã? Vì nếu ngươi đã biết, ta tin rằng chẳng những không dám hỏi ta như vậy, mà đến sống ngươi cũng không thiết sống nữa!
Cố tình nhếch mép cười chọc lão ma, Hoàng Trang Long nhại lại lời của lão ma:
- Lão phế nhân kia! Tử khi ta ra đời đến nay, người dám nói với ta như vậy chưa từng có! Ta cho ngươi hay, nếu ngươi không mau xin lỗi ta thì đừng trách đao của ta sao lại Vô tình nhé!
Quá lắm. Lão Bát Ma không sao chịu nỗi. Giận quá, lão đâm ra nực

cười cho hạng người Vô tri. Lão hỏi nữa:
- Thế sao! Ngươi liệu mấy đao thì sẽ chém được ta?
Hoàng Trang Long giả vờ ngắm nghía lão ma như muốn cân phân lượng sức của lão Rồi lại ngắm nhìn thanh đao nơi lưng, chàng đáp:
- Một đao!
ấu trĩ ấu trĩ đến không ngờ. Lão ma chỉ muốn đùa vui một chút nên lão cười cười mà hỏi:
- Ngươi chắc chứ? Dám cuộc không?
- cuộc? Lão có gì để ta phải đánh cuộc? Cái mạng già của lão không được bao cân, liệu bán có ai mua? Lão lấy gì để cuộc đây?
ĐỒ Tâm Ma hứng chí, lão nói:
- Ngươi muốn cuộc cái gì, ta cũng đáp ứng được!
- Thôi được! BỘ tướng của ngươi chắc trong túi cũng có ít tài sản! Nào ngươi hãy thử lấy hết ra xem nào! Xem có gì đáng giá không?
Đã lâu lắm lão ĐỒ Tâm Ma mới có dịp đùa chơi hứng thú như vậy. Do đó, không ngần ngại lão vừa móc toàn bộ các vật trong bọc áo ra. Đặt xuống đất lão nói:
- Đấy! Vàng hai lượng, bạc năm nén, tiền lẻ một nắm! Còn đây là gói giải dược. Ta cho ngươi luôn để ngươi đem xuống Hoàng Tuyền nạp cho lão diêm vương!
- Sao lại phải xuống Hoàng Tuyền?
Bấy giờ lão ĐỒ Tâm Ma mới long mắt lên sòng sọc, so với vầng dương vừa ló dạng không biết bên nào sáng hơn. Lão nói:
- Sau một đao ngươi không động được vào ta, thì ta lấy mạng ngươi làm vật được cuộc của ta! Thế nào?
Hoàng Trang Long giả vờ sợ hãi, vừa nhín lão ma chỉ còn có một tay tả duy nhất chàng vừa nói:
- Chỉ bao nhiêu đó tiền, mà ngươi đòi đổi sanh mạng của ta? Hừm! Cũng được, không phải rồng thì không quá giang!
Lão Bát ĐỒ Tâm Ma tức thì gầm lên, lão nói:
- Khoan!
Vừa lên tiếng ngăn lại, Hoàng Trang Long vừa xê người đến gần chỗ lão ma đặt tiền và gói giải dược. Lão ma nóng nãy hỏi:
- Còn chần chừ gì nữa?
Chàng bèn từ tốn nói:
- Đã cuộc thì phải xem lại hàng! Mạng ta thì đang sờ sờ trước mắt ngươi đây!
Còn vật đặt cuộc của ngươi, ngươi cũng phải để ta xem qua đã chứ! Tin người thì đương nhiên phải tin, nhưng phòng thì vẫn cứ phòng.
Nói xong, chàng ung dung tự toại ngồi thụp xuống, với tay cầm số

vàng bạc của lão ma để đó, và tung nhẹ nhẹ trên tay, đoạn nói:
- Hừm! Xem ra... ngươi làm sao dám qua mặt ta! ừ... được... được! Aø... còn cái này là cái gì? CÓ bán được không hả?
Lão Bát Ma âm trầm nói:
- ĐÓ là giải dược thất tán công, tâm huyết hàng mấy mươi năm của ta! Nếu ngươi không thích thú thì...!
Hoàng Trang Long vội lên tiếng chân ngang lời của lão:
- Đương nhiên là ta không thích rồi!
Của này chỉ đáng để vất đi thôi!
Nói xong, Hoàng Trang Long liền vất đi thật khiến lão Bát Ma hoảng hốt kêu lên:
- Đừng!
Nhưng lão đã quá trễ. Vì Hoàng Trang Long đã nhắm vào phía dưới núi chỗ có một hèm sâu mà vất gói giải dược đi.
ĐỒ Tâm Ma không thể nào ngờ đến việc làm bất ngờ này của đối phương.
Nên sau tiếng quát bảo, lão liền quăng mình nhảy xuống định chộp lại gói giải dược của lão.
Bất đồ, vật do tay Hoàng Trang Long ném ra đã có sự tính toán trước. Đồng thời chàng cũng toan liệu trước phản ứng tất nhiên của lão ma.
Cho nên, chàng đã dùng các yếu quyết của Ngư Kiếm thuật ngay khi ném gói giải dược đi.
Gói giải dược vừa rơi xuống được năm trượng, mặc tình cho lão Bát Ma đưa tay chộp, gói giải dược được dẫn kình của Hoàng Trang Long điều khiển cuốn quanh người lão, khiến cho lão ma phải xoay vòng để chộp. Động tác ngưng thân người ở lưng chừng, lại còn phải xoay vỏng, khiến chân khí của lão ma càng mau thoát đi. Và rồi thân hình của lão ma đã từ từ hạ thấp dần xuống.
Biết lão ma đã trứng kế và biết sức lực của ĐỒ Tâm Ma gần cạn, Hoàng Trang Long đưa tay ngoắc nhẹ một cái. Hấp kình tức thì phát sinh hiệu lực. Gói giải dược bay ngược trở lên trên vào tay chàng.
Hoàng Trang Long tức tốc quăng người chạy đi, chỉ ném lại một câu:
- Thất kính!
Đợi đến khi lão ma điều hòa lại chân lực và nhảy được lên chỗ cũ thì lão không còn thấy bóng dáng đối phương đâu nữa.
Nếu không có chỗ vàng bạc vẫn còn đó thì lão ma đã nghĩ lão đang nằm mơ.
ĐỒ Tâm Ma tức tối la hét vang trời.
Giận cho lão đã bị đối phương hí lộng.

Sau một lúc la hét, lão nghe từ xa có tiếng hỏi vọng lại:
- Lão Bát! CÓ gì mà lão la hét dữ vậy?
CÓ địch nhân sao?
Tiếng của lão Tam Ma càng lúc càng gần lại, chứng tỏ lão Tam đang đi đến gân Không lẽ lại cứ sự thật mà nói. Nói thì biết lão Tam có tin hay không? Hoặc giả đây là dịp để lão Tam chế giễu như lần mới rồi ở chỗ ẩn cư của Kiếm Tiên?
cho nên, không chút chậm trễ, ĐỒ Tâm Ma vơ vội số vàng bạc cất vào bọc. Sau đó lão giả vờ trụ tấn, vươn tả thủ phóng cả Ngũ chỉ cắm ngập vào vách đá trước mặt.
Lão Tam Ma cũng vừa đến đúng lúc để xem màn biểu diễn công phu này của lão Bát. Lão Tam bèn nói:
- Té ra lão Bát có hứng thú lên tận trên này để luyện công! Thế mà ta cứ ngỡ...
ĐỒ Tâm Ma sắng giọng nói:
- Tam ca ngỡ gì? Tam ca việc gì lại đến đây? Muốn dò xét lão Bát này sao?
Lão Tam liền phân bua:
- Nào có, nào có! Ta biết lão Bát thế nào cũng lên đây để dò tìm địch nhân.
Sau lại nghe tiếng lão la hét... Ta nghĩ..
ta chỉ muốn giúp lão Bát một tay mà thôi!
ĐỒ Tâm Ma thần tình như không ưa lão Tam nên lão liền hừ nhẹ một tiếng, đoạn lạnh lùng nói:
- Đa tạ mỹ ý của Tam ca! Nhưng việc của ĐỒ Tâm Ma này không mượn người khác phải xen vào!
Nói xong, lão Bát giận dữ phóng mình trở xuống.
Còn lão Tam thì hồ nghi, đảo mắt nhìn chung quanh. Khi không phát hiện được điều gì khả nghi, lão cũng hậm hực thối lui.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 19
Ngũ long tuyệt mệnh đao xuất thế

Nhắc lại Hoàng Trang Long sau khi lửa được lão ĐỒ Tâm Ma, đã dùng đến tột độ thân pháp Kim Long để thoát đi.
Vừa chạy Hoàng Trang Long vừa tự giận mình, lại vừa cười thầm.

Giận là vì chàng đã dùng cách hạ lưu để gạt gẫm lão ta. Trong khi chàng biết rằng thật sự chỉ một đao là chàng có thể xuất kỳ bất ý đoạt được mạng lão ma.
Chàng đã không hành động như vậy vì không muốn đả thảo kinh xà, khiến Ngũ Ma phải đề phòng, khó cho việc sau này chàng và Nhị Tiên liên tay tiêu diệt Ngũ Ma và bọn tặc đảng.
Còn cười là vì Hoàng Trang Long đã hí lộng được lão ma. Bên vỏ quít dày bên móng tay nhọn. Chàng đối xử với lão ma như vậy không có gì là không đúng.
Cũng thật may cho Hoàng Trang Long, chỉ vài lời nói khích đã Vô tình lấy được giải dược Thất Tán công. Tuy quần hùng đang bị lả người vì đói khát nhưng chỉ cần công lực được phục hồi thì chẳng mấy chốc quần hùng sẽ lại sức. Tuy không đủ cùng địch nhân giao chiến nhưng nếu để thoát thân thì thừa sức.
Cho nên, Hoàng Trang Long mới phải cấp tốc về lại nơi quần hùng đang trông chờ.
Vừa đến gần nơi chàng lập trận thế, Hoàng Trang Long đã thoáng lo ngại khi thấy bóng dáng nhiều người đang đứng ngoài chỗ trống, chỉ trỏ vào trận thế.
Hoàng Trang Long thoạt thấy đã hiểu ngay vấn đề. Chàng nghĩ thầm: "Chắc có bọn nào đó Vô tình đi lạc vào trận bọn còn lại mới nghi hoặc! Kiểu này không xong rồi! Trước sau gì bọn Ngũ Ma cũng đến đây thôi! Bây giờ phải tính sao đây? à! CÓ cách rồi!" Thế là Hoàng Trang Long nhanh chóng lao vào trận từ phía sau.
Quả không sai. Hoàng Trang Long phát hiện được năm tên Cửu Trùng giáo đang nhớn nhác trong trận. Bằng cách cách không điểm huyệt, chàng làm cho cả năm tên phải ngã ra hôn mê. Sau đó, Hoàng Trang Long đem lần lượt năm tên ra ngoài trận ở phía mà chàng đã theo đó mà vào.
Đặt bọn chúng nằm theo tư thế tự nhiên, Hoàng Trang Long sau khi giải huyệt cho chúng liền lạng người vào trong trận.
Đứng nhìn mười sáu nhân vật võ lâm dưới ánh sáng ban ngày, Hoàng Trang Long thấy căm hận bọn ác ma Cửu Trùng giáo với dã tâm của chúng.
chàng lớn tiếng nói:
- Tại hạ đã lấy được thuốc giải Thất Tán công, nhưng chưa rõ thực hư thế nào.
Bây giờ có vị nào dám thử nghiệm trước không?
Cả mười sáu người cùng nghi hoặc, hết nhìn nhau lại nhìn Hoàng Trang Long, lúc này vẫn còn là vị trưng niên đại hán do đã dị dung.

Một người mà bọn họ không biết mặt, biết danh.
Một lúc lâu sau, La Sát sư thái cất tiếng hỏi:
- Đại hiệp là ai? Làm sao chúng ta tin thuốc trong tay đại hiệp là giải dược, chứ không là thuốc độc?
chàng ôn tồn giải thích:
- Việc này tại hạ thiết tưởng chư vị nên tin hơn là không tin! Vì như chư vị đã nói, ngày hôm nay là đến kỳ hạn Thất Tán công phát sinh hiệu lực của nó. Nhẹ thì mất võ công, nặng thì có thể chết.
Giải dược này tại hạ đoạt được từ trong tay sư phụ của tên giáo chủ Cửu Trùng giáo. Nếu mọi người trong chư vị dùng xong mà không hiệu nghiệm thì tại hạ vẫn còn kịp thời gian để chân đón tên giáo chủ hầu đoạt được thuốc giải. Còn như đây là giải dược thật sự, có phải là chư vị có rộng thời gian để sau khi công lực được phục hồi vẫn còn kịp mà tẩu tán? Các vị nghĩ sao?
Tuy lời nói của Hoàng Trang Long không phải là lời đoan quyết nhưng lập luận của chàng thập phần vững chắc. Do đó Hoàng Trang Long vừa nói xong, thì La Sát sư thái liền nóng nảy nói:
- Được! Vậy bần ni xin thử trước cho!
Hoa Nghi Dung vội lên tiếng can ngăn:
- Sư phụ! Hãy để đồ nhi thử nghiệm cho. Dẫu có bề gì, sư phụ vẫn còn nhiều khả năng thoát nạn hơn đồ nhi!
La Sát sư thái lườm Hoa Nghi Dung một cái rồi nói:
- Dung nhi! Ta lịch duyệt hơn con nhiều do đó không cần phải bàn cãi. Cứ để ta thử nghiệm. Hiệu lực của giải dược nếu có thì chỉ cần một chút biểu hiện là ta biết rõ ngay. Ngược lại thì cũng thế. Nào, đại hiệp hãy trao giải dược cho ta!
Nhanh chân bước đến gần La Sát sư thái Hoàng Trang Long nói ngay điều còn đang làm chàng phải băn khoăn:
- Sư thái! Trong này có độ ba mươi hoàn. Theo sư thái thì sư thái phải dùng bao nhiêu hoàn là đủ?
La Sát sư thái không nói không rằng, nhận gói giải dược trong tay Hoàng Trang Long, trút ra một hoàn. Sư thái cho ngay vào miệng. Sau khi đã nuốt xong, La Sát sư thái ngồi im nhắm mắt lại.
Biết tánh tình nóng nảy của La Sát sư thái nên Hoàng Trang Long không nói gì, chỉ đứng lặng nhìn. Chàng theo dõi từng biến đổi trên sắc diện của sư thái.
Số người còn lại cũng hồi hộp chờ đợi.
Đối với bọn người này, nếu nói về môn phái thì bọn họ hơn hẳn La Sát sư thái nhưng nếu so về thứ bậc, cũng như danh vọng trên giang hồ thì La Sát sư thái và Lãnh Diện cư sĩ như là thái sơn bắc đẩu, là

những người đứng đầu trong võ lâm Trung Nguyên hiện nay.
Chỉ có một mình Lãnh Diện cư sĩ đang được Đào Kiều Sương ngồi ngay ở phía sau là vẫn không một lời mở miệng, kể từ lúc Hoàng Trang Long giải thoát cho đến bây giờ. Đúng là lãnh diện! Chết không sợ thấy được cứu cũng không lộ vẻ vui mừng. May mà Đào Kiều Sương là nữ nhân nên tánh tình có phần nào nhu thuận hơn. Bằng không chắc cũng không kém sư phụ nàng về mặt lãnh đạm.
Thời gian chờ đợi không là bao nhưng đối với toàn thể mọi người đang hiện diện thì như rất dài.
ĐỘ tàn một nén hương, La Sát sư thái mở mắt ra. Thấy sự quan tâm của mọi người, sư thái bèn gật đầu và nói ngắn gọn:
- Chỉ cần một hoàn là đủ! Uống đi!
Mọi người đều thở ra nhẹ nhõm.
Hoàng Trang Long nhanh chóng trao cho mỗi người một hoàn giải dược.
Sau đó chàng cũng ngồi như mọi người để suy tính những việc phải làm trong thời gian chờ đợi Lam Kỳ Trân đến với Nhị Tiên.
Không biết đã bao lâu, Hoàng Trang Long nghe tiếng nhiều người tranh nhau nói:
- Đa tạ đại hiệp!
- Đại hiệp đã giải thoát lại còn cực nhọc tìm giải dược. Thật lão đây không biết lấy gì đền đáp ơn sâu dày này!
- Thân thủ của đại hiệp chắc là cao thâm lắm mới đoạt được giải dược này trong tay sư phụ của tên giáo chủ Cửu Trùng giáo? Đại hiệp có thể nói qua cho chúng tôi đây biết về gốc gác tên giáo chủ này không?
- VÕ công của tên giáo chủ đã như vậy, thì không nói cũng biết sư phụ của hắn võ công đã đến hàng tuyệt đỉnh!
Môi người một lời, không đa tạ thì cũng hỏi nhau về võ công cũng như xuất xứ của tên giáo chủ và của vị đại hiệp lạ mặt đây.
Trong khi đó, Hoàng Trang Long do thính lực cao thâm, đã nghe Hoa Nghi Dung nói nhỏ với Đào Kiều Sương:
- Tỷ tỷ! Thanh đại đao này tiểu muội trông quen lắm! Tỷ tỷ thấy sao?
Đảo Kiều Sương cũng nói:
- ừ! Trong giống đại đao của Long đại ca. Chả lẽ... vị này là nghĩa phụ của đại ca sao?
Kinh ngạc, chàng nghe tiếng Hoa Nghi Dung hỏi lại:
- Tỷ tỷ nói sao? Long đại ca còn có nghĩa phụ nữa sao? Là ai vậy tỷ tỷ?
Đào Kiều Sương đáp nhỏ:

- Đại ca không có nói đến danh hiệu, mà chỉ nói trên giang hồ không ai biết đến nghĩa phụ của đại ca. Lát nữa Dung muội hỏi thử xem, biết đâu lần này chúng ta biết được tung tích của đại ca?
Hoàng Trang Long cười thầm, và chàng đã nảy được một ý khá hay, nhân nghe câu chuyện của hai nàng Đào, Hoa...
Hoàng Trang Long đứng lên thi lễ với mọi người một lượt. Sau đó, chàng rành rọt nói:
- Tại hạ chỉ là hạng Vô danh tiểu tốt.
Nếu có nói ra e rằng các vị không sao biết được Duy về nguồn gốc của Cửu Trùng giáo và xuất xứ của tên giáo chủ thì tại hạ cũng biết được khá tường tận. Bây giờ, tại hạ không có thì giờ nói kỹ càng cho các vị nghe, mà chỉ có thể tóm lượt đôi nét thôi. Sau đó, còn phải để chư vị hồi sức liệu tính bề đương cự với bọn Cửu Trùng giáo. Các vị nghĩ sao?
Thế là số người này liền quên đi vấn đề tìm hiểu lai lịch của vị trưng niên trước mặt. Mà tất cả cùng nhao nhao lên hỏi về nguồn gốc và xuất xứ của tên Cửu Trùng giáo giáo chủ.
Riêng La Sát sư thái và Lãnh Diện cư sĩ thì luôn luôn ngờ vực khi nhìn đại đao của Hoàng Trang Long.
May mà Hoàng Trang Long luôn giữ tay vào đốc đao, che kín chỗ có khắc hai chữ ở hai bên đốc đao. ĐÓ là chữ Hoàng và minh chủ.
Hoàng Trang Long liền nói:
- Cách đây sáu mươi năm, trên giang hồ có cơn biến loạn. Sau đó, đã xảy ra một trường huyết chiến giữa hai phe chính tà. Trong chư vị hiện diện đây có vị nào còn nhớ không? Hay vị nào có nghe kể đến thiên bí sừ hùng hồn này không?
Hỏi là chỉ để hỏi chứ Hoàng Trang Long biết không ai trong số người này biết được.
Nào ngờ, đã có một người lên tiếng:
- A Di Đà Phật! Việc này bần tăng có nghe sư phụ của bần tăng nói qua. CÓ phải đại hiệp muốn nói đến Cửu Ma?
Lại có người nói:
- Vô Lượng Thọ Phật! Phương trượng nghĩ sao mà lại nói vậy? Không phải Cửu Ma đã bị chết hết vào năm đó sao? Bần đạo thiết nghĩ khó có sự liên quan giữa Cửu Trùng giáo chủ và Cửu Ma. Vì việc này đã xảy ra quá lâu. E bây giờ, đến xương cốt của Cửu Ma cũng không còn tồn tại đâu!
Hoàng Trang Long bèn nói:
- Phương trượng Thiếu Lâm phái nói không sai! Điều này chắc có lẽ chưởng môn đạo trưởng phái VÕ Đang cũng không thể nào ngờ

được đâu. Đúng là Cửu Ma năm xưa. Nhưng bọn họ chỉ còn sống có năm tên mà thôi. Giải dược này tại hạ đoạt được trong tay của Bát Ma có hỗn danh là ĐỒ Tâm Ma. Và không phải tại hạ bằng võ công thực lực mà đoạt được chỉ toàn vào mưu kế mà thôi. Còn vấn đề năm xưa thì đó là cuộc huyết chiến của Cửu Ma và VÕ Lâm Tam Tiên.
Không hiểu hai vị Đạo Tiên và Phật Tiên có liên quan gì đế VÕ Đang và Thiếu Lâm phái hay không? Chỉ biết là một vị thì tu theo đạo Tam Thanh, còn một vị là đại sư Phật hiệu là Vô Trần!
- Vô Trần ư? Đúng rồi, đó là sư thúc tổ của bần tăng. Không ngờ sư thức tổ từ khi rời tệ tự không một lần quay về đã có danh là Phật Tiên. Chuyện này quả là Thiếu Lâm phái của bần tăng không thể tin được.
Hoàng Trang Long cũng không ngờ Vô Trần đại sư lại thật sự có liên quan đến Thiếu Lâm. Không hiểu sao Vô Trần đại sư lại không quay về Thiếu Lâm tự. Và sao Thiếu Lâm phái lại không biết đến danh hiệu Phật Tiên của đại sư Vô Trần?
Đây ắt có điều gì đó bí ẩn.
Rồi chàng hỏi thử chưởng môn VÕ Đang phái:
- Đạo Tiên chính là Thái ất đạo trưởng, chưởng môn có biết vị này không?
Chưởng môn VÕ Đang phái liền giật bắn mình, thần tình mười phần kinh ngạc.
Đạo trưởng nói:
- Là sư bá tổ sao? Vậy mà tệ môn đã ngỡ sư bá tổ đã chết từ lâu lắm rồi. Kể từ khi sư bá tổ thất tung hồi tám mươi năm trước Thật không ngờ vị Đạo Tiên lừng danh năm xưa lại là sư bá tổ!
Hoàng Trang Long tự nhủ:
"Sau này ta phải hỏi cho ra chân tướng sự bí ẩn này mới được!"
Chàng lại nói tiếp:
- ĐÓ là việc năm xưa! Bây giờ Ngũ Ma lại một lần nữa phát sinh dã tâm. Việc đối phó với Ngũ Ma tại hạ và vị hôm rồi cùng đến với tại hạ là hậu nhân của Kiếm Tiên năm nào sẽ có cách đối phó. Nhưng cũng mong chư vị bàn bạc thêm kế sách, trước hết là làm sao nắm lại được môn phái của các vị Sau đó mới nói đến việc thu phục quần ma Cửu Trùng giáo.
Nghe nói có hậu nhân của Kiếm Tiên xuất hiện, bọn họ đều mừng và tiếc cho việc không được đàm đạo cùng vị cao nhân này.
Sau khi nghe Hoàng Trang Long nói đến vấn đề thu lại môn phái, tất cả đều ngẩn người lo sợ.

CÓ người nói:
- Đại hiệp, sức của mỗi người trong chúng tôi e không sao giải thoát cho môn đồ mình được. Nếu bao nhiêu đây người tập trưng giải quyết từng môn phái một thì mới có khả năng nói đến việc thu lại môn phái. Các vị chưởng môn nghĩ sao?
Hoàng Trang Long ngẫm nghĩ lại, thấy người này nói đúng. Vì võ công của bọn họ đã không bằng Tam vị tuyệt đại cao nhân Mà đến Tam vị tuyệt đại cao nhân này cũng chưa là đối thủ của giáo chủ Cửu Trùng giáo và các sư huynh đệ của hắn, thì làm sao bọn họ có thể tự lực đoạt lại được môn phái của họ. Ngoài việc hiệp lực lại, tập trưng giải quyết gọn từng môn phái một thì không còn cách nào khác
Hoàng Trang Long liền nói:
- Chưởng môn Thái Cực phái nói rất đúng! Việc này hoàn toàn là do chư vị đây tự định đoạt lấy nhưng có hai việc mà tại hạ cần cho chư vị được biết. ĐÓ là tại hạ đã hẹn với hậu nhân của Kiếm Tiên ở đây để cùng liên tay đối phó với Ngũ Ma. Do việc này tại hạ tạm thời không thể ngớp chút sức mọn vào việc thu hồi lại các môn phái giúp chư vị. Mong chư vị nể tình cho! Và có thể, quí vị hãy nhờ đến sự trợ giúp của hai vị cao nhân là La Sát sư thái và Lãnh Diện cư sĩ! Việc thứ hai cũng không kém phần quan trọng, đó là thời gian. Thời gian hiện giờ rất cấp bách. Tại hạ e không đủ cho các môn phái được giải thoát tất cả. Vì đến ngày mồng chín tháng tới đây là tết Trùng Cửu bọn Cửu Trùng giáo sẽ tổ chức điện lễ mừng công, đánh dấu ngày hoàn thành bá nghiệp. Vậy chư vị hãy cấp tốc định đoạt hãy chọn một vài môn phái có thực lực mạnh nhất để thu hồi trước. Sau đó, với nhân số ngày càng đông sức đối kháng càng mạnh sẽ lần lượt thu hồi các môn phái còn lại sau. Chư vị hãy suy nghĩ đi!
Đào Kiều Sương bỗng dưng ngớp tiếng:
- Sao đại hiệp không tạm để Ngũ Ma đấy lo thu hồi lại các môn phái giúp các chưởng môn trước đi, rồi toàn thể các anh hùng ở các phái và đại hiệp hãy cùng thanh toán Ngũ Ma sau cũng không phải là muộn?
Một số người tán đồng cao kiến này của Đào Kiều Sương, liền nhao nhao lên.
Hoàng Trang Long vội giải thích:
- chư vị hãy nghe đây! Hiện giờ Ngũ Ma đang tạm thời đắc ý và cuồng ngạo, vì bọn chúng cứ ngỡ rằng trên giang hồ không ai là địch thủ của chúng. Do đó, tại hạ đã định giấu kín hành tung, chờ hậu nhân Kiếm Tiên đến đây. Chỉ một trận là tuyệt trừ ngay hậu hoạn, không để Ngũ Ma biết mà lẩn trốn như năm nào. Việc chư vị liên tay

thu hồi từng môn phái cũng vậy, cố giữ càng kín càng tốt, lợi cho các vị mà cũng có lợi cho tại hạ. Dâu cho việc thu hồi môn phái của chư vị bị bại lộ thì chỉ tổ làm cho Ngũ Ma động nộ thêm chứ không quá hãi sợ mà lẩn trốn mất!
Lời phân tích của Hoàng Trang Long thập phần chí lý, khiến người các phái không biết phải nói sao. Chỉ còn cách là y theo lời chàng đã bàn. Duy có điều, bọn họ vẫn thắc mắc: người này là ai? VÕ công ra sao mà xem ra khẩu khí cũng không vừa, ngang nhiên đòi triệt hạ một lúc cả Ngũ Ma? Nếu là VÕ Lâm Tam Tiên thì qua lời phương trượng đại sư Thiếu Lâm vừa xác nhận thì bọn họ còn có thể tin tưởng vào khả năng tử đấu với Ngũ Ma. Còn đây, chỉ là một người lạ, chưa nghe danh tiếng gì ở trên giang hồ và một lão bà tự nhận là hậu nhân của Kiếm Tiên, hỏi làm sao bọn họ không nghi ngờ cho được?
Biết tâm ý của họ, Hoàng Trang Long bèn nói:
- Không lẽ qua bao việc tại hạ đã làm cho chư vị, chư vị còn chưa tin tưởng ở tại hạ sao? Hay ý chư vị muốn thế nào?
Xin cứ nói!
Một người bèn lên tiếng:
- Tại hạ là chưởng môn phái Trường Bạch, tại hạ có ý kiến như thế này. Bây giờ, tất cả chúng ta đây hãy nhất tề giải cứu trước phái Trường Bạch tại hạ, vì bản phái ở gần đây nhất. Trước lấy làm chỗ tạm trú thân, sau là chờ hậu nhân của Kiếm Tiên hội diện. Rồi nhất loạt tấn công vây diệt Ngũ Ma. Ngũ Ma bị diệt rồi, tuần tự thu hồi lại các phái sau. Chư vị nghĩ sao?
Các phái đều nhất mực tán đồng, cả La Sát sư thái và Lãnh Diện cư sĩ cũng gật đầu đồng ý, khiến cho Hoàng Trang Long lấy làm khó nghĩ Vì làm sao chàng không hiểu trong thâm tâm bọn họ nghĩ gì muốn gì.
Bọn họ muốn một lần chứng kiến võ công tuyệt thế của Hoàng Trang Long, sau đó bọn họ cũng muốn có phần công sức của họ vào việc diệt trừ Ngũ Ma lưu danh hậu thế.
Ngẫm nghĩ một lúc, Hoàng Trang Long đành phải đáp:
- cũng được! Nhưng tại hạ e nơi này quá gần với Ngũ Ma, sợ Ngũ Ma phát giác được kéo đến thì tất cả chúng ta đây kham không nổi!
La Sát sư thái liền nói với cho chàng yên tâm:
- Đại hiệp đừng lo! Chúng ta nhất định phải kín tiếng, cố giữ được cho đến lúc người của đại hiệp đến mới thôi!
Nói xong La Sát sư thái đã đứng dậy ngay, kéo theo mười lăm người còn lại cũng đứng lên. Biểu thị mọi người đều nhất quyết phải làm

như vậy, không còn gì để cãi sửa được nữa.
Hoàng Trang Long bèn chỉ dẫn mọi người cách thức xuất nhập trận. Sau đó, chàng còn dặn dò thêm:
- Trận thế này là nơi hẹn của tại hạ và hậu nhân của Kiếm Tiên, do đó tạm thời tại hạ còn lưu lại trận thế này. Nếu chư vị có khi nào cần kíp, xin hãy tạm thời lấy trận thế này để làm nơi náu mình. Địch nhân khó bề phát hiện được!
Đến khi mọi người ra khỏi trận, trong lúc các phái còn đang trầm trồ xuýt xoa, khâm phục bản lãnh cao siêu về trận thế kỳ môn của Hoàng Trang Long, thì chàng sực nhơ lại một việc. Chàng bèn lên tiếng hỏi thăm đường đi lối lại của Trường Bạch phái.
Sau đó chàng còn nói:
- Được rồi, bây giờ các vị hãy đi trước một bước. Tại hạ phải lưu lại vài chữ cho hậu nhân của Kiếm Tiên biết rồi sẽ đi theo ngay!
Quần hùng lúc bây giờ, sau khi công lực được phục hồi, phần thì vì phấn khích khi nghĩ đến viễn cảnh thu hồi được các môn phái, phần thì ao ước được trả lại mối nhục bị bắt giam. Cho nên tất cả đều không chần chừ xuất phát ngay.
Còn Hoàng Trang Long bước ngay vào trận tước một mảng vỏ cây rời khỏi thân.
Chàng dùng móng tay lưu tự lại trên thân cây đã tước cho Lam Kỳ Trân, sau đó chàng nhanh chóng rời đi, định đuổi theo người của các môn phái.
Nhưng chàng còn phải lưu lại thêm một ít thời gian để xóa đi các dấu vết mà người các môn phái đã lưu lại bên ngoài trận thế Chàng sợ bọn giáo đồ Cửu Trùng giáo khi đi đến nơi này sẽ phát hiện ra mà nghi ngờ.
Cho nên, Hoàng Trang Long đã xuất phát chậm hơn người các phái đến hơn một khắc thời gian. Một khắc thời gian này đủ cho bọn họ đi ít nhất cũng năm dặm đường. Biết thế nên Hoàng Trang Long cật lực đuổi theo.
Đến khi chàng đi được gần tám dặm đường thì ngay phía trước đã có tiếng la hét vang dội vào tai chàng.
cả nghi, Hoàng Trang Long vút người lên theo những tàng cây mà đi lần đến.
Thiếu điều chàng la lên kinh hoảng, khi nhìn thấy mười sáu người võ lâm đang bị một bọn Cửu Trùng giáo đông gấp đôi vây chặt. Còn đứng phía ngoài quan chiến là một tên có uy thế khiếp người, mà Hoàng Trang Long cho là một trong bốn tên đồ đệ của Ngũ Ma.
Bọn người võ lâm tuy công lực cao thâm, đều là bậc tông sư một

phái nhưng phần thì hai tay không phần thì đang đói khát lả người, hỏi làm sao đương cự nổi cả ba mươi tên đang vũ lộng binh khí vây công?
Thảo nào tên đứng ngoài, diện mạo che kín, nhưng ánh mắt vẫn xạ ra cái nhìn đắc y ngạo nghễ về phía đương trường.
Đã xảy ra trường hợp như thế này, Hoàng Trang Long không thể không ra tay. Chàng thầm nghĩ "Nếu ta triệt hạ hết được bọn này thì mới không lo hậu sự!" Nghĩ thế, Hoàng Trang Long quyết tốc chiến tốc thắng đánh một đòn không kịp bưng tay.
Chàng tuốt đại đao cầm tay, tung người lao vào trận đấu.
Khí thế này của Hoàng Trang Long chẳng khác nào sóng Trường Giang.
chàng vừa hiện thân, từ phía ngoài ánh đại đao cuốn lần quanh đấu trường.
Hoàng Trang Long đi đến đâu là thây người ngã vật ra đấy.
Chỉ trong chớp mắt, chàng đã loại bỏ được hơn mười tên giáo đồ. Số còn lại kinh sợ, cố chạy tránh đường đao của Hoàng Trang Long, đồng thời bọn chúng cố tình nhường chỗ cho tên đứng ngoài nhảy vào nhập cuộc Tiếng la hét vang lên khủng khiếp, lần này không do người các môn phái mà là bọn giáo đồ.
Đang lúc bóng nhân ảnh tên đứng ngoải lao ập đến, Hoàng Trang Long quát lên thật to:
- Cố giết hết! Không thể tha thứ một tên nào cả!
Hào khí can vân của người trưng niên lạ mặt sừ đại đao đã làm bừng bừng khí thế của bọn người võ lâm. Bọn họ, ai thuận chưởng và quyền thì tung quyền tung chưởng. Còn ai thuận sừ dụng vũ khí thì nhặt lấy khí giới của bọn Cửu Trùng giáo chết nằm đầy mà đánh.
Lúc này, áp lực địch nhân đã giảm, hùng khí của người võ lâm đã bốc lên nên phần thắng đã nghiêng dần về phía các phái võ lâm.
Tên phía ngoài vừa lao vào, vừa hét hỏi:
- Cẩu tặc đáng chết, lại dám xen vào việc của bổn giáo chủ?
Trong câu hét hỏi, hắn đã vươn Ngũ chỉ vỗ vào năm đại huyệt của người sừ dụng đại đao.
Hoàng Trang Long cả cười, rồi lên tiếng hỏi, trong khi khoa đại đao cuốn vào Ngũ chỉ của đối phương:
- Ngươi là đệ nhất hay đệ nhị giáo chủ?
Tên kia thốt giật bắn thân mình, phần vì e dè trước đao kình của đối phương cuốn tới phần vì kinh ngạc khi nghe đối phương hỏi rất rành mạch. Giống như đối phương tường tận mọi bí ẩn của hắn.
Hắn rụt tay về, lượn người lùi lại, nhìn đối phương, hắn hỏi:

- Ngươi là ai? Xem ra ngươi biết khá rõ về bổn giáo, vậy ngươi cho bản giáo chủ là người đứng hàng thứ mấy?
Hoàng Trang Long không thể hiểu tại sao tên này lại hỏi như thế? Chừng như ý của tên này muốn kéo dài thời gian thì phải? Tại sao lại phải kéo dài thời gian?
Hắn chờ ai? Chờ viện bịnh ư? Là ai sẽ đến? Ngũ Ma à?
Tâm tư xáo trộn trước bao nhiêu vấn nạn trừng trừng.
Hoàng Trang Long cười gằn lên một tiếng rồi nói:
- Nhất nhị Tam, tứ, Ngũ! Thế nào cũng được! Ta cần gì phải đoán chứ? Cứ giết được ngươi là xong! Nào xem đao đây!
Nói xong, âm thanh vừa dứt thì ánh đại đao lại cuộn lên như vũ bão cuốn vào người tên này.
Tên tự xưng là giáo chủ cũng không kém phần lanh lẹ. Hắn cứ lượn quanh, song thủ cứ chờn vờn công không ra công, thủ không hẳn là thủ.
Thái độ này của hắn đã giúp Hoàng Trang Long khẳng định một điều: hắn đang trừng trình kéo dài thời gian.
Không để hắn được toại nguyện, Hoàng Trang Long quyết lòng diệt cho được tên này. Do đó, chàng bèn hú lên lanh lảnh, tức thì vũ lộng đại đao theo Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao vây kín người tên nọ, với thập thành hỏa hầu.
Tên nọ biến hẳn sắc mặt trước khí thế bức người này của địch nhân. Hắn cuống cuồng vung loạn song thủ, cố luồn qua bóng đao công vào đối phương.
Nhưng hắn không thể nào ngờ uy lực của Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao.
Hắn cũng không hơn gì Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung trước đây khi đụng đao pháp này của minh chủ võ lâm Hoàng Thạch Nguyên, phụ thân chàng.
Nghĩa là, sau chiêu thứ ba Phục Long đao, hắn đã bắt đầu kinh khiếp ra mặt khi Hoàng Trang Long vũ lộng chiêu thứ tư là Triệt Long đao.
Hắn cấp tốc hồi bộ, định bỏ chạy.
Nhưng Thiên Tào đã giũ sổ hắn, Diêm vương đã định canh ba chết thì không sao đến được canh năm.
Người hắn lùi đến đâu thì đại đao của Hoàng Trang Long theo đến đấy.
Phút chốc, đại đao đã kề vào cổ hắn.
Ngay lúc đó, có hai tiếng người bật kêu lên, làm lấp luôn tiếng kêu chết của tên giáo chủ:
- Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao!

- Đao pháp Hoàng gia!
Rồi sau đó, không gian hoàn toàn yên ăng Hoàng Trang Long lau máu dính trên đại đao vào thi thể tên giáo chủ nằm đó.
Sau khi đeo đại đao vào thắt lưng, Hoàng Trang Long quay người lại, nhìn vào số người võ lâm đang sững sờ nhìn chàng.
Vì bọn họ đã nghe La Sát sư thái và Lãnh Diện cư sĩ vừa kêu lên điều gì.
HỌ không sững sờ sao được khi chứng kiến thần công tuyệt thế của Hoàng Trang Long. Khi nghe nhắc đến danh tự Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao của Hoàng Thạch Nguyên minh chủ mà đã mười sáu năm vắng bóng.
HỌ kinh ngạc và nghi ngờ, nhìn và quan sát kỹ diện mạo của người trưng niên tứ tuần đang uy uy lẫm lẫm đứng ngay trước mặt họ.
Và họ thất vọng khi không thấy một nét nào quen thuộc của Hoàng minh chủ mà họ đã từng biết trước đây.
Hoàng Trang Long lên tiếng, phá tan bầu không khí im lặng đang bao trùm nơi đây:
- Xin chư vị cứ xuất phát, tiến hành theo kế hoạch đã định! Tại hạ sẽ đến sau một bước, vì có lẽ sắp có địch nhân xuất hiện!
Hoa Nghi Dung lên tiếng:
- Điều này rất có khả năng, vì lúc này, trước khi đại hiệp đến, tiểu nữ thấy có một tên thân thủ rất khá đã bỏ đây mà đi!
Nghe nói vậy, Hoàng Trang Long liền lên tiếng thúc giục:
- Đấy chư vị đã nghe cả rồi đấy! Còn không mau đi đi!
Thế là đám người võ lâm các phái, kể cả La Sát sư thái và Lãnh Diện cư sĩ mang theo tâm trạng nghi nan bỏ đi về Trường Bạch...
cỏn Hoàng Trang Long thì lặng người đứng nhìn xác địch nhân chết ngổn ngang Chàng tự hỏi:
"Ta làm thế này là đúng hay là sai?
Diệt ác thì phải nên diệt, nhưng đa sát thì có nên hay không? Thảo nào Đạo Tiên đã bao lần căn dặn ta chớ nên đả thảo kinh xà chắc là ý này! Đúng lắm! Đánh rắn chỉ nên đánh đầu là đủ! Còn lại bao nhiêu sẽ tự tan rã thôi! " Bất nhẫn, Hoàng Trang Long nấp vào một chỗ kín, ngồi dưỡng thần, chờ địch nhân cứu viện sẽ đến, sắp đến, lòng thì toan tính cách ứng phó...

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 20

Mưu thần chước quỷ gạt anh hùng
Thấp trí cả tin đành vong mạng

Trời đã về chiều. Một ngày lại sắp tàn.
Hoàng Trang Long càng chờ đợi, càng sốt ruột Bọn người cứu viện của địch nhân liệu có đến không? Nếu đến sao lại chậm trễ thế này? Hay là... tên đi báo tin đã gặp điều gì bất trắc?
Lòng nóng như lửa đốt, nhưng Hoàng Trang Long vẫn phải đợi. Đợi để dẫn dụ, để làm lạc hướng bọn người Cửu Trùng giáo. Nếu không, bọn chúng càng thêm nghi ngờ, mà hễ đã có nghi ngờ ắt bọn chúng sẽ lao sư động chúng để tìm cho ra manh mối.
Lúc đó, chắc gì phân đà Cửu Trùng giáo được lập ở môn phái Trường Bạch gần nơi này, lại không bị điều động?
Và đã vậy thì tránh làm sao được việc để lộ tin của những người võ lâm các phái đã thu hồi lại được môn phái Trường Bạch.
Nếu thế, thì bọn Ngũ Ma sẽ kéo đến để tiêu diệt. Nguyên khí của võ lâm Trung Nguyên sẽ tiêu tan. Không biết sau này có hồi phục lại được hay không?
Do đó bằng mọi giá, Hoàng Trang Long phải ở đây chờ địch nhân đến.
vả tùy theo địch nhân là ai, đối tượng nào, Hoàng Trang Long sẽ có cách ứng phó hợp lý. Vì chàng đã toan tính rồi...
Quạ... Quạ...
Tiếng quạ kêu làm Hoàng Trang Long giật mình.
Quay đầu nhìn về hướng có tiếng quạ kêu, Hoàng Trang Long thấy rùng mình.
Vì một bầy quạ đông đúc từ các nơi đã đánh hơi được mùi máu tanh, hơi xác chết, đã kéo nhau đến đây để dự một bữa tiệc trời cho.
Bọn này thật xấu số. Đã chết rồi mà cũng không được yên thân. Đúng là tử Vô địa táng.
Nhớ lại tên giáo chủ Cửu Trùng giáo mà chàng vừa giết, Hoàng Trang Long không hiểu hắn là tên nào trong năm tên đồ đệ của Ngũ Ma, mà chàng đã biết chúng chỉ qua cách gọi: từ đệ nhất đến đệ ngũ lệnh chủ.
Tên đệ tam lệnh chủ thì chàng đã giết ở phân đàn đệ nhị.
Còn ba tên có mặt ở ngôi nhà của Lam Kỳ Trân thì Hoàng Trang Long biết chắc chắn không có tên đệ nhị lệnh chủ.
Vì nếu có hắn tại đó, ắt hẳn hắn sẽ nhận diện được chàng là ai, vì hắn có lần giáp mặt với chàng tại Lưu Sa Lâm kỳ trận vậy thì ba tên

đó phải là đệ nhất, đệ tứ và đệ Ngũ lệnh chủ.
Và có khả năng tên bị chàng giết hôm nay là tên đệ nhị lệnh chủ, bởi hắn chưa từng thấy qua đao pháp của chàng.
Lúc hắn gặp chàng tại Lưu Sa Lâm kỳ trận thì chàng không có sừ đại đao.
Còn hôm nay thì diện mạo của chàng đã được dị dung.
Tóm lại, thù gia của Hoàng Trang Long, kẻ đã đích thân giết hại phụ thân chàng là tên đệ nhất lệnh chủ vẫn còn sông.
"Được! Cứ chờ đó! Ta sẽ gặp mi, cho mi biết thế nào là đao pháp họ Hoàng!
Thế nào là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao!
Xem mi có thân thủ bậc nào? CÓ thoát được đến bốn chiêu đao của họ Hoàng không?" Đắc ý Hoàng Trang Long vừa nghĩ thầm vừa mỉm cười.
Bất chợt, Hoàng Trang Long nghe có tiếng người hỏi ở phía trước:
- Lão Bát! Kẻ nào đã động thủ thế này?
Chà ghê gớm thật! Địch nhân ắt không ít đâu! Phải thế mới một lúc giết được bao nhiêu mạng người đây!
Nghe âm thanh người này, Hoàng Trang Long đã biết ngay đó là lão Ngũ Ma. Người lão vừa gọi chính là ĐỒ Tâm Ma, lão Bát trong Cửu Ma năm xưa còn lại Nhìn ra, Hoàng Trang Long chỉ thấy có hai lão mà thôi. Hai lão vừa xua xua lũ quạ đi vừa nhận dạng bọn người đã chết.
ĐỒ Tâm Ma lên tiếng:
- Ngũ ca! Xem ra địch nhân toàn là những tay khá cả! Toàn bộ xác chết này đều là người Cửu Trùng giáo chúng ta!
Ngũ ca nghĩ sao?
Lão Ngũ đáp:
- CÓ lẽ đây là bọn chưởng môn các phái! Không có lý nào, bọn chưởng môn còn sống, vả lại còn giải dược Thất Tán công của chúng ta? Còn nếu không phải bọn chúng thì lực lượng nào đây?
ĐỒ Tâm Ma nghe lão Ngũ ma phân tích chắc là rúng động lắm vì bây giờ lão lại lên tiếng nhưng lão nói không được mạnh:
- Bọn đó... làm sao giải được... Thất Tán công! Ngũ ca khéo tưởng tượng!
Lão Ngũ lại nói:
- Vậy lão Bát cho là bọn nào đây? Trên giang hồ từ lúc nào lại có một lực lượng như vậy mà bọn ta lại không nghe nói đến?
ĐỒ Tâm Ma thật tình không nghĩ được đây là hành động bọn nào, ngoài bọn người chưởng môn đã trốn thoát. Nhưng thử hỏi, lão Bát

Ma làm sao dám lên tiếng tán đồng ý kiến này của lão Ngũ Ma? Vì như Ngũ ca của lão vừa mới nói, điều này thật phi lý. Còn có ai trên đời này, giải được Thất Tán công của Ngũ Ma mà Ngũ Ma sau thất bại năm xưa đã đổ bao nhiêu tâm huyết để phối chế được loại độc dược này.
Còn như đã làm cho tường tận, phân rõ ngô khoai thì không lẽ lão ĐỒ Tâm Ma lại "lạy ông tôi ở bụi này" sao?
Ngược lại, nếu bây giờ lão Bát Ma lặng im, cố tình dấu diềm thì lão sẽ dấu được bao lâu? Chưa kể là nội bộ Ngũ Ma lại nghi ky lẫn nhau sinh ra xào xáo.
Nhưng lão ĐỒ Tâm Ma bây giờ phải nói, thì lão không sao nói được. Vì lão đang hận.
Hận cho lão Tam lắm lời, cứ mở miệng ra là cứ nhắc lại mãi chuyện hôm nọ, chuyện lão Bát, lão Ngũ và ba tên môn đồ lực lượng hùng hậu như vậy mà để xổng hai đứa ranh con chưa sạch máu đầu Hận cái nữa đó là phải chi hôm qua, lúc lão bị một gã Vô danh gạt gẫm làm mất đi giải dược Thất Tán công, người đến với lão không là lão Tam mà là lão Ngũ, lão hữu thân thiết với lão từ hồi còn để chỏm cho tới thời bấy giờ thì lão đã nói từ hôm qua rồi. Chớ đâu có để đến ngày hôm nay. Để đến ngày hôm nay là đã muộn.
Và đã lỡ muộn thì lão Bát Ma cho muộn luôn. Không dại gì mà nói. Nói làm chi cho sự việc thêm dỡ lỡ. Nói làm chi cho huynh đệ của lão cằn nhằn lão, oán trách lão rồi sau đó đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu lão.
Hỏi làm sao ĐỒ Tâm Ma, lão Bát trong Cửu Ma đã lừng danh khắp hoàn vũ hàng tám mươi năm nay lại chịu nổi.
Chắc có lẽ do thần sắc của lão ĐỒ Tâm Ma luôn biến đổi thoạt xanh thoạt đỏ khiến lão Ngũ Ma ngờ vực. Lão hỏi:
- Lão Bát, có việc gì mà xem lão băn khoăn quá vậy?
ĐỒ Tâm Ma đáp:
- Aø không có gì đâu Ngũ ca. Đệ đang suy nghĩ thử xem đây là kiệt tác của bọn nào đây mà!
Lão Ngũ lại hỏi:
- Thế lão Bát nghi ngờ ai? Lão Bát thử nói xem nào!
Lão Bát ấp úng:
- Ta nghĩ.. CÓ khả năng là... Chẳng lẽ Lão Ngũ gắt gỏng:
- có gì thì lão nói mẹ nó ra đi chứ ở đó mà chẳng với lẻ!
Lão Bát đành nói đại:
- Là VÕ Lâm Tam Tiên!
Lão Ngũ hỏi:

- Lão nghĩ sao, mà lão lại cho đây là hành động của VÕ Lâm Tam Tiên? Há lão không biết rằng Kiếm Tiên đã chết, thì lẽ nào Nhị Tiên kia lại không qui tiên sao?
Lão Bát lại lúng túng:
- Thì đã nói là ta chỉ nghĩ vậy thôi chứ làm sao ta biết được Nhị Tiên kia còn sống hay đã chết? Thế Ngũ ca có nghĩ đây là hành động của hai đứa oắt con hôm nọ không?
Lão Ngũ gật gù, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi lão mới nói:
- Cũng có thể lắm! Vì từ hôm ấy đến nay chúng ta không sao phát hiện được tung tích của bọn nó!
Lão Bát bèn nói thêm vào:
- Còn gì nữa mà cũng có thể, ta dám đoan chắc với ngũ ca đây là kiệt tác của hai đứa nhãi ranh hôm đó!
Nghe được đến đây, Hoàng Trang Long thấy mừng thầm, phen này thì bọn người võ lạm các phái có cơ hội thành công. Và chàng không cần phải xuất hiện.
Vì Ngũ Ma và Bát Ma đã chuyển hướng, đặt mối nghi ngờ về Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân, mà bọn chúng chỉ biết qua nhân dạng thật của hai người lúc ở ngôi nhà ẩn cư của Kiếm Tiên là một đôi trai tài gái sắc.
Như thế càng thuận lợi hơn cho kế hoạch của Hoàng Trang Long đã bàn định với bọn người võ lâm.
Bây giờ, chỉ cần hai lão ma này bỏ đi xem như việc ngày hôm nay đã giải quyết xong.
Không ngờ, tình hình lại đột nhiên diễn biến có tính cách bất lợi.
Vì trước khi động thân bỏ đi, lão Bát đột nhiên nói với Ngũ Ma:
- Ngũ ca! Lão về trước đi! Để ta đi thám thính thử một vòng xem sao!
Nói sao, ĐỒ Tâm Ma không đợi phản ứng của Ngũ Ma đã tung người chạy đi.
Và thật bất ngờ, lão Bát Ma lại chạy về hướng Trường Bạch phái.
Diễn biến này không những Hoàng Trang Long cảm thấy bất ngờ và lo âu, mà chính lão Ngũ Ma cũng thấy lạ trước hành vi lạ lùng này của ĐỒ Tâm Ma, lão hữu của lão.
Ngũ Ma đứng lặng một lúc rất lâu, nhìn theo ống tay áo phất phơ của lão Bát đang bay phần phật trong gió khi lão Bát chạy đi.
Hoàng Trang Long vừa bất an, vừa sốt ruột trong lòng, khi lão Ngũ đứng mãi không chịu bỏ đi cho chàng nhờ.
Một lúc sau, lão Ngũ mới động thân chạy trở về. Hoàng Trang Long thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Rồi chàng vội vàng rời chỗ nấp đuổi theo lão Bát Ma.

Trong lúc vội vàng, Hoàng Trang Long đã bất cẩn, Vô tình chàng đã chạm mũi đại đao vào một hòn đá nhỏ ngay dưới chân chàng.
Tiếng chạm rất khẽ, khiến Hoàng Trang Long trong lúc vội vàng đã không để ý đến. Nhưng lão Ngũ Ma thì không như vậy Vì lão Ngũ ma phần vì hoang mang, phần thì nghi ngờ trước những lời nói và cử chỉ lạ lùng của ĐỒ Tâm Ma.
Nên lão tuy đã trở mình nhưng lão đi không nhanh, do đó, tiếng động khẽ này của Hoàng Trang Long lão đã nghe được.
Cho là lão ĐỒ Tâm Ma có hành vi mờ ám, muốn che dấu lão điều gì đó, nên lão Ngũ lạng người, phục vào một thân cây, quay lại nhìn.
Vừa kịp lúc, lão đã nhìn thấy bóng nhân ảnh của một người lạ với ánh phản quang của vầng nguyệt chiếu vào thanh đại đao xạ lại vào mắt lão.
Kinh nghi, lão Ngũ âm thầm bám theo bóng lạ vì bóng kẻ lạ đang đi về hướng lão Bát.
Nhìn thân pháp của người đi phía trước lão Ngũ thập phần kinh hoàng. Vì tốc độ di chuyển của người này thật kinh khiếp, đến như lão Ngũ đã danh lừng vũ nội cũng khó mà nhìn rõ được bóng nhân ảnh của người ở phía trước.
Với tốc độ di chuyển này, lão Ngũ phải thầm công nhận, người ở phía trước võ công không thua gì lão, không thua kém tí nào so với Cửu Ma.
Lão Ngũ Ma chỉ gượng gạo khi tự so sánh như vậy, vì công bằng mà nói, lão Ngũ e võ công của người này có phần cao hơn lão.
Vừa đuổi theo, lão Ngũ vừa xúc tìm lại trong ký ức lão, xem người đi phía trước lả nhân vật nào mà có võ công kinh khiếp thế Đạo Tiên thì không phải vì người này không vận đạo bào.
Phật Tiên cũng không, vì người này có đầu tóc hẳn hoi kia mà.
Kiếm Tiên thì lại càng không phải vì người này thấp người hơn lão khốn Kiếm Tiên và binh khí của người này là đại đao chứ không phải trường kiếm.
Vậy thì là ai?
Ai là nhân vật có võ công cao lại chuyên sừ dụng đại đao?
Và lão Ngũ thoáng nghi ngờ, khi nghĩ đến một nhân vật: minh chủ võ lâm cách đây hai mươi năm, Hoàng Thạch Nguyên.
Nhưng vừa nghĩ đến nhân vật này, lão liền gạt ngay ra khỏi tâm trí lão vì hai lý do:
Lý do thứ nhất: đó là Hoàng Thạch Nguyên võ công so với Cửu Ma chỉ là ánh đom đóm so với vầng trăng tròn!
Lý do thứ hai: đó là Hoàng Thạch Nguyên đã chết, dòng dõi họ

Hoàng đã hoàn toàn bị diệt sạch theo lời báo lại rõ ràng của diệt nhi lão trước đây đã lâu.
Tâm tư bấn loạn, ngổn ngang trăm mối, lão ma không sao lần ra được lai lịch gốc gác của người đang đuổi theo lão Bát Ma.
Lão Ngũ đuổi theo một đoạn đường gần hai mươi dặm, cùng lúc với người ở phía trước, lão đã thấy bóng dáng mờ mờ của lão Bát, qua ống tay áo lất phất bay trong gió đêm.
Lão Ngũ tuy vẫn tiếp tục bám theo nhưng bây giờ lão dè dặt hơn, cẩn mật hơn.
Không ngoài dự liệu của Ngũ Ma, bóng người phía trước khi chỉ cách lão Bát độ hai mươi trượng đã lên tiếng gọi lão Bát:
- Lão già kia! Đứng lại xem nào!
Lão Bát do hoang mang trong nỗi hồ nghi thủ phạm của vụ huyết chiến mới rồi là do chưởng môn các phái đã được tay trưng niên sừ đao cứu thoát đã gây ra, nên lão quyết âm thầm theo dấu chân còn in trên đất để điều tra rõ thực hư.
Vì lão đã nói các mắt xích lại với nhau:
- Các chưởng môn tuy đã vướng Thất Tán công nhưng đã được ai đó cứu thoát!
- Kế đó, tay trưng niên sừ đao cố tình lửa bịp lão, đã đoạt được giải dược Thất Tán công!
- Sau đó là cuộc huyết chiến đã xảy ra, với dấu vết để lại trên người bọn giáo chúng Cửu Trùng giáo, lão đã tin chắc thủ phạm chính là tay trưng niên sừ đại đao, và bọn chưởng môn các phái!
vả lão quyết lòng đuổi theo vì lão đã phát hiện được các dấu chân còn in lại chạy về hướng này. Qua các dấu chân lão còn nghiệm ra được một điều: bọn người võ lâm tuy công lực đã hồi phục nhưng vẫn chưa hoàn toàn. Bọn họ vẫn đang còn yếu sức Vì các dấu chân để lại rất sâu, rất rõ đã chứng tỏ điều này.
Bất ngờ ĐỒ Tâm Ma nghe có tiếng gọi từ phía sau, nên lão vừa lạng người sang một bên, vừa quay lại nhìn.
Vừa nhìn thấy người này, lão Bát đã nổi xung lên. Lão hét:
- Cẩu tặc ngươi dám lửa bịp ta! Ta xé xác ngươi!
Lão vừa hét vừa tràn người tới nhanh như bóng u linh, công vào Hoàng Trang Long.
Hoàng Trang Long vừa hoành thân tránh né bóng chưởng vờn của ĐỒ Tâm Ma, vừa cười lớn lên, rồi hỏi:
- Ha... ha... ha! Xem kìa lão phế nhân!
Sao lão giận dữ như vậy? Ta đã làm gì mà lão lại bảo ta lửa bịp lão chứ? Ha...

Ha... Ha... ĐÓ là ta chỉ đùa cợt ngươi một tí thôi! Thế nào? Hả giận chưa nào?
Lão Bát thấy sau một lúc quần thảo vẫn không làm gì được đối phương. Nghe đối phương nói vậy, lão càng tức giận hơn, lão thét lên và nói:
- ĐỒ lửa bịp, đồ con rùa thụt cổ! Sao cứ chạy loanh quanh thế? Hãy khôn hồn trả lại lại giải dược cho ta! Bằng không ta quyết phanh thây ngươi! Xé xác ngươi ra cho diều tha quạ mổ!
Hoàng Trang Long lại cười lớn hơn.
Sau đó chàng hỏi lại:
- Ha... Ha... Giải dược gì của ngươi mà ngươi lại hỏi ta? Ha... Ha... Tưởng là gì ta không thấy có gì đáng giá ngoài mấy hoàn hột hôi hám ra! Ha... Ha... Ta đã vất đi rồi! Bây giờ, nếu ngươi muốn đánh cuộc với một chiêu đao của ta thì thử xem!
Lão Bát không sao nén được cơn giận dữ tích tụ từ nãy đến giờ, lão cứ cố công ào ào vào đối phương và quát tướng lên:
- Ta giết ngươi! Ta giết ngươi!
Hoàng Trang Long liền bạt đại đao ra và nạt lớn lên:
- Dừng tay lại nào!
Thấy lão ĐỒ Tâm Ma vẫn không chịu dừng tay, Hoàng Trang Long liền vung đao lên công tới tấp vào người lão Bát Ma, đồng thời, Hoàng Trang Long gầm lên:
- Được! ĐÓ là ngươi muốn chết chứ không phải ta muốn giết ngươi! Xem này! Đỡ này! Đỡ nữa này!
Lúc này sát khí đã bốc mờ lên khuôn mặt dị dung của Hoàng Trang Long, khiến chàng không kềm được nữa. Lý trí bị mờ luôn trong cơn tức giận, Hoàng Trang Long không màng nghĩ đến lợi hại, không nghĩ đến hậu quả nếu chàng giết chết lão Bát Ma.
Chàng cũng quên luôn lời căn dặn chí tình của Nhị Tiên.
Chàng chỉ biết vung đao loang loáng, quyết giết cho được lão ác ma.
Đến chiêu đao thứ tư là Triệt Long đao, lão Bát ma mới biết ngán sợ.
Nhưng thế đã cưỡi lên lưng cọp rồi, lão không làm sao lui được nữa.
Lão cũng đâm ra liều mạng, quyết đổi mạng với đối phương.
chợt lão Bát Ma thấy áp lực đột nhiên giảm đi và nghe có tiếng quát quen thuộc:
- Dừng tay!
âm thanh này cũng không lạ gì với Hoàng Trang Long, chàng than thầm:
- Không ngờ lão Ngũ Ma cũng đã đến!
Cùng với tiếng quát, lão Ngũ Ma đã công vào hậu tâm của Hoàng

Trang Long khiến chàng bắt buộc phải chậm tay đao, buông tha lão Bát Ma và nhảy tránh đòn công lén của lão Ngũ Ma.
Lão Ngũ ma khi thấy lão Bát vẫn an toàn không để lão Bát lên tiếng hỏi, lão Ngũ đã nhìn Hoàng Trang Long và hỏi:
- các hạ đánh cuộc thế nào với huynh đệ ta?
Hoàng Trang Long chưa kịp đáp thì lão Bát đã lên tiếng:
- Ngũ ca...
Lã Ngũ ma đưa tay chân lời, không cho lão Bát nói tiếp. Xong lão lại nói:
- Lão Bát! Ta đã nghe, đã biết hết rồi!
Bây giờ, ta không trách gì lão, ta chỉ muốn vị này lập lại lời ước đánh cuộc giữa hai người! Nào các hạ hãy nói đi chứ?
Việc lão Ngũ Ma xuất hiện làm cho Hoàng Trang Long khó nghĩ hơn. Như đã nói, chàng không ngại trước võ công của Ngũ Ma. Nhưng nếu chỉ hạ thủ một mình lão Bát thì Hoàng Trang Long không sợ lắm việc bứt dây động rừng, khiến tứ ma còn lại trốn mất biệt, khó mà tìm được để diệt một lần cho tuyệt hậu hoạn.
Bấy giờ thêm một ma nữa, đã đến đã nhìn thấy thần công hãn thế của Hoàng Trang Long thì việc đả thảo kinh xà không làm sao tránh được.
Chỉ còn một cách duy nhất là phải giết cho kỳ được hai lão ma này. Sau đó, đơn thân độc lực Hoàng Trang Long phải tận diệt cho được Tam lão ma còn lại kia.
Nghĩ thế, Hoàng Trang Long bèn hướng cái nhìn về lão Ngũ Ma và nói:
- Không có gì mà ta không dám nói! Ta đã cuộc với lão kia là chỉ một đao là ta có thể đả thương được lão!
Ngũ ma gật đầu hỏi:
- Đởm lược của các hạ khá lắm!
Nhưng các hạ biết bọn ta là ai không? Và các hạ là ai? Đã cuộc sao lại không dám nói tánh danh ra?
Hoàng Trang Long đáp:
- Ta chỉ là người Vô danh tiểu tốt, đối với Cửu Ma ta làm sao dám khai tên tuổi để làm bẩn tai lão Bát và lão Ngũ trong Ngũ Ma còn tại thế chư? Nhưng cả lão nữa, lão có dám nhận cược một đao của ta không?
Thấy đối phương đã biết rõ hai lão như lòng bàn tay, lão Ngũ thoáng biến sắc.
Lão nói:
- Hãy khoan! Để chúng ta bàn bạc một lúc đã!

Hoàng Trang Long đã quyết tâm diệt trừ ngay hai lão bèn đáp ứng. Chàng nói:
- Được! Hai ngươi cứ mặc tình bàn bạc đi! Nhưng đừng có đáp không với ta!
Lão Ngũ lườm Hoàng Trang Long một cái rồi lão mới đi bộ đến gần lão Bát.
Lão Ngũ hạ thấp giọng, hỏi lão Bát:
- Thế nào lão Bát? CÓ phải hắn đã đoạt mất giải dược Thất Tán công của lão không?
Lão Bát không thể nào che giấu được nữa, nên đành nói:
- Đúng vậy Ngũ ca!
- Lúc nào? Sao lão Bát lại dấu ta?
Lão Ngũ bực tức hỏi.
Lão Bát liền cuống cuồng, đem đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra vào qua kể lại cho lão Ngũ nghe. Kể xong, lão Bát còn tức giận nói:
- Vì ta không ưa lão Tam nên ta không thể nói! Bởi thế lúc nãy ta quyết tìm cho bằng được tên cẩu tặc này! Bây giờ Ngũ ca tính sao?
Lão Ngũ hoàn toàn hiểu và thông cảm cho tâm tình của lão Bát. Vì từ trước đến nay, lão Bát chỉ thân với lão và lão Cửu đã chết. Ngoài ra, lão Bát chỉ sợ có lão Đại và lão Nhị mà thôi. Kỳ dư, lão Bát không kinh ai, không nể ai, nhất là lão Bát lại càng ghét cay ghét đắng lão Tam.
Bấy giờ lão Đại đã ra người thiên cổ, may mà còn lão Nhị và lão, nên lão Bát mới còn lưu lại chút tình huynh đệ giữa lão Bát và tứ lão còn lại.
Do đó, lão Ngũ quyết không để việc cỏn con này mà Ngũ Ma phải xích mích, đâm ra bất lợi.
Nghe lão Bát hỏi, lão Ngũ hạ thấp giọng hơn nữa hỏi:
- Nghĩa là Thất Tán công hiện giờ Vô dụng vì hắn đã có giải dược phải không?
Lão Bát gật đầu không đáp, thắc thỏm chờ xem lão Ngũ định cách nào.
Vì xét ra đao pháp của đối phương thập phần lợi hại, e cả lão Ngũ cũng không chống cự nổi.
Lão Ngũ âm trầm nói:
- Thế này nhé! Lão Bát có nhớ vị trí Vô Nhai khe không? Suýt! Bây giờ làm cách nào dẫn dụ hắn đến Vô Nhai khe!
Sau đó, lão để ta đấu cuộc với hắn!
Khoan đã chờ ta nói xong đã! Trong lúc hắn bất phòng, lão tung Thất Tán công ra, hắn không sao uống giải dược kịp! Hiểu chưa? Do đó,

ngay chiêu đao của hắn cũng không làm gì được ta! Bất quá nếu ta gặp nguy hiểm thì lão cứ xông vào, một chưởng xô hắn vào Vô Nhai Khe!
Vậy là hết sống! Được chưa nào?
Lão Bát suy nghĩ một lúc về kế sách này của lão Ngũ. Rồi lão băn khoăn hỏi:
- Làm thế nào dụ hắn đến Khe Vô Nhai? Biết hắn có chịu đi hay không?
Lão Ngũ thâm hiểm cười, rồi nói:
- Xem tình thế này, hình như hắn đã quyết không tha lão Bát đâu! Bằng cớ là hắn đã đuổi theo lão suốt một chặng đường khá dài! Nếu hắn không đáp ứng, lão cứ mặc hắn và chạy về Khe Vô Nhai!
Ta cam đoan hắn sẽ đuổi sát theo ngay.
Đừng lo ngại, ta sẽ bám theo ngay! Được chứ?
Thế lão Bát vẫn ngần ngừ, lão Ngũ thúc giục và hăm:
- Nếu lão còn chần chừ, nếu không diệt được tên này, ta không bênh che cho lão được đâu Nếu Nhị ca hỏi đến... Tánh tình của Nhị ca lão biết rồi đấy!
Nghe vậy lão Bát mới bằng lòng.
Thấy lão Bát đã chịu, lão Ngũ bèn lớn tiếng nói với Hoàng Trang Long:
- Các hạ! Ta đồng ý đánh cuộc với các hạ! Nhưng...
Hoàng Trang Long ngạc nhiên hỏi vì ngỡ lão Ngũ đòi hỏi gì:
- Nhưng sao?
Nào ngờ, Hoàng Trang Long nghe lão Ngũ nói tiếp:
- Yên tâm! Ta không thoái thác đâu!
Nhưng ta không thích địa điểm nơi này!
Nếu các hạ có can đảm đến địa điểm do ta chọn không?
Hoàng Trang Long khinh bỉ hỏi:
- Ngươi định chọn địa điểm nào?
Thánh địa của bọn ngươi à?
Hai lão ma giật mình khi nghe Hoàng Trang Long hỏi. Không lẽ chàng đã vào thánh địa của hai lão rồi sao?
Lão Bát chợt nghĩ ra, lão hét lên:
- Vậy té ra là ngươi! Đêm qua ngươi đột nhập vào gây náo động chính là ngươi à?
Lão Ngũ không đợi cho Hoàng Trang Long lên tiếng xác nhận hay là không. Vì xét ra lão không quan tâm đến điều này.
Do đó, khi nghe lão Bát hét xong, lão Ngũ vừa xua tay vừa nói:
- Các hạ hãy yên tâm, ta không muốn các hạ cho bọn ta là hèn hạ Vô

sỉ! Không, ta không phải chọn thánh địa của bọn ta làm địa điểm đấu mà là ở trên kia! Thế nào?
Đưa mắt nhìn theo tay chỉ của lão Ngũ, Hoàng Trang Long chỉ thấy đó là một sườn núi thoai thoải, không có gì đáng sợ.
Hơn nữa, dẫu nơi đó có hiểm nguy thì hiểm nguy đó không chỉ là do địa thế hiểm trở mà thôi. Chàng hoàn toàn không tin chỗ lão Ngũ chỉ lại là một nơi có cơ quan hoặc bẫy rập ám toán nào. Vì nơi này đã cách khá xa thánh địa của Ngũ Ma.
Vì vậy chàng liền đồng ý, và hăm he:
- Được! Lão muốn chết ở đâu lại không được! Nhưng ta cho hai lão hay trước, đừng có giở trò gì với ta, kẻo lại trách ta sao không giữ lời!
Hoàng Trang Long vừa đi theo hai lão, vừa nghĩ thầm:
"Tưởng thế nào chứ đã như thế thì còn tiện việc cho ta hơn! Nơi càng có địa điểm hiểm trở thì bọn ngươi càng khó thoát! CÓ thể Tam Ma còn lại mới bị bất ngờ khi ta xông vào thánh địa của bọn ngươi! "
Môi phe mỗi toan tính riêng. Bên nào cũng phấn khích khi nghĩ về địa điểm ước đấu Vì nếu đấu ở nơi này, hai lão không sao diệt trừ được Hoàng Trang Long, mà hai lão đã biết gờm.
Còn đối với Hoàng Trang Long thì chàng lại sợ nếu đấu ở nơi này, e rằng khi chàng tận diệt được một lão thì lão còn lại lập tức bỏ chạy về báo động với Tam Ma kia thì sẽ hư hết mọi toan tính của chàng.
Khi đến được địa điểm hai lão Ma đã ấn định thì đã là canh ba.
Hai lão ma đứng xa nhau một trượng nhìn vào chỗ hai lão đã dành sẵn cho Hoàng Trang Long tạo thành thế chân vạc Hoàng Trang Long đưa mắt nhìn qua đã hiểu ngay ý đồ của hai lão Ma. Vì dù hai lão liên thủ ra tay, chàng vẫn tin vào khả năng bất chiến bại của thuật phi kiếm mà chàng đã luyện thành thục.
Không nói không rằng, chàng tuốt đao cầm chắc vào tay.
cỏn lão Ngũ thì vân khoan thai. Xua cánh tay tả còn lại, lão nói:
- Khoan đã! Các hạ cho biết cuộc thế nào đây?
Hoàng Trang Long dứt khoát nói:
- Nếu lão qua được một đao của ta thì lão muốn sao cũng được! Bằng ngược lại, ta e lão không sao chạy thoát được tay ta, nên ta không cần phải nêu điều kiện!
Lão Ngũ nhìn thoáng qua lão Bát một cái rồi mới gật đầu nói với Hoàng Trang Long:
- Được! Đã thế ta không cần phải lắm lời! Nào! Động thủ đi!
Lão Ngũ vừa dứt tiếng đã nhanh nhẹn lao ập vào Hoàng Trang Long.
Lão Bát ngay lúc đó cũng đã khua khoắng tả thủ vào khoảng không

trước mặt.
Hoàng Trang Long thì đã hội tụ sẵn chân lực, nên ngay lúc đó, chàng cũng triển khai đến tột độ chiêu thức cuối cùng của đao pháp Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao là chiêu Trảm Long đao.
Uy lực của chiêu đao Trảm Long này chẳng những Hoàng Trang Long không thể nào ngờ đến mà lão Ngũ cũng thế.
Vầng đao quang tỏa rộng, sát khí trừng trừng làm cho bầu trời vốn chỉ sáng nhờ vầng trăng non phải tối sầm lại.
cát bay! Đá chạy! Tất cả đều chuyển động, cuốn mình vào trưng tâm vầng đao quang Tiếng gió rít lên kinh khiếp khiến cho quỷ khóc thần sầu.
Và lão Ngũ cuống cuồng gọi rối rít:
- Lão Bát! Lão Bát đâu!
Lão Bát nào có hơn gì lão Ngũ.
Khi thấy Hoàng Trang Long phát ra chiêu đao, lão Bát đã sợ thất thần. Lão chực nhắm mắt lại không dám nhìn đến kết quả của chiêu đao.
May mà lão Ngũ cất tiếng gọi cầu cứu nếu không lão Bát sẽ quên hết những điều lão Ngũ đã bàn định và giao phó cho lão.
Không chần chừ, lão Bát lao ngay vào cuộc Bất chấp lời hẹn đã nói trước khi giao đấu. BỎ ngoài tai tiếng đời thị phi vì xét cho cùng, dưới gầm trời này còn ai dám khen chê gì đối với hành vi của Cửu Ma.
Lão Bát tung tả chưởng với toàn bộ chân lực lão có vào vầng đao quang của Hoàng Trang Long. Với tâm trạng vừa hồ nghi vừa lo sợ.
"Làm sao lão đã tung Thất Tán công ngay khi lão Ngũ nói đến chữ: Nào! Như là một hiệu lệnh đã ám thị trước mà khí thế đao pháp của đối phương vẫn còn ghê gớm như vậy?
Không lẽ hắn ta đã dự liệu trước và đã nuốt giải dược để đề phòng?"
Nghi thì nghi. Sợ thì vân sợ. Nhưng lão Bát vẫn tiếp tục công thẳng vào vầng quang đao, phối hợp với đòn đánh của lão Ngũ hi vọng cản được phần nào đao pháp của đối phương. May ra lão Ngũ mới được toàn mạng.
Đòn hợp công của lão Bát, Hoàng Trang Long đã trông thấy. Cho nên Hoàng Trang Long mở rộng vầng đao, định cuốn luôn lão Bát vào vùng xoáy của đao pháp.
Hi vọng một đao sẽ trảm một lúc được hai ma.
Tất cả mọi việc xảy ra không đầy một cái chớp mắt.
Lúc mà hai lão ma đã hoàn toàn tuyệt vọng trước sức hút mãnh liệt của vầng đao, trước sự thèm được tắm máu của đại đao. Hai lão

chờ đao pháp chém phập vào cổ như lưỡi hái của tử thần thì...
Vầng đao bỗng dưng tan biến, sức hút của vầng đao cũng tiêu tan. Như khí lực trong người Hoàng Trang Long cũng biến đâu mất dạng. Thanh đại đao lúc này quá nặng, nặng ngoài sức tưởng tượng của Hoàng Trang Long.
Thất kinh, Hoàng Trang Long cố gượng để giữ được thanh đao trong tay.
Chàng mắng lớn lên, tức hận:
- Vô sĩ! Hèn mạt...
Chỉ nói được đến thế, Hoàng Trang Long đã phún ra một vòi máu. Thân người chàng bị sức chấn của chưởng phong từ tay lão Bát đẩy ra sau, va vào vách đá. Rồi theo đà của triền núi đá cốc, chàng lăn lông lốc rớt vào khe đá hẹp.
Nhưng khe đá hẹp này rất sâu, sâu hầu như không thấy đáy. Vì thế mới được gọi là khe Vô Nhai.
Còn lại ở phía trên là hai lão ma. Hai lão đang lặng người, không tin vào diễn biến đã xảy ra trước mắt hai lão.
Mồ hôi đã tuôn ra thấm đượm khắp người hai lão. Vì hai lão đã quá kinh sợ.
Sợ đến nỗi bóng hình của đối phương đã rơi vào khe Vô Nhai mà hai lão vẫn chưa tin. Chưa tin là hai lão đã thoát chết, hai lão vẫn còn sống.
Một lúc thật lâu sau đó, hai lão mới vùng cười lên. Và theo tiếng cười, hai lão bỏ đi mất.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 21
Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm

Khe Vô Nhai sâu hun hút. Sương mù quanh năm giăng phủ.
Hoàng Trang Long không biết chàng đang ở đâu đây. Chỉ biết là có một cơn đau thắt ruột đã làm cho chàng tỉnh lại.
Vừa tỉnh lại, Hoàng Trang Long đau và mệt đến nỗi chàng không sao ngóc đầu lên được nữa.
Phía dưới Hoàng Trang Long lúc này chỉ là sương mù và khí lạnh bốc ra ngùn ngụt. Cái lạnh đã làm Hoàng Trang Long mau trấn tĩnh hơn. Và nhờ thế, Hoàng Trang Long mới biết rằng chàng đang nằm

vắt vẻo trên thanh đại đao.
Lần lần nhớ lại, Hoàng Trang Long biết rằng chàng đã rơi vào khe hẹp mà trước đó chàng đã nhìn thấy.
Với âm mưu thâm độc, hèn hạ này của hai lão ma, Hoàng Trang Long biết rằng khe đá này sâu lắm. Sâu đến nỗi hễ ai rơi xuống đều phải chết.
Nhưng Hoàng Trang Long lại không chết. Trời chưa tuyệt đường Hoàng Trang Long.
Trong lúc Vô tình nhất, trong lúc tình hình diễn ra nguy ngập nhất, Hoàng Trang Long đã cố giữ thanh đại đao của phụ thân chàng. Chàng và đại đao cùng rơi. Và bây giờ thanh đại đao đã cứu mạng chàng.
Đao vống nặng nên nằm ở phía dưới, trì kéo Hoàng Trang Long cùng rơi xuống khe Vô Nhai.
Chính nhờ thế và nhờ vào khe đá vốn hẹp, nên bây giờ thanh đại đao nằm ngang mỗi đầu đều bị gài cứng vào hai mỏm đá nhô ra ở lưng chừng khe đá. Và Hoàng Trang Long do bất thần nằm vắt người qua thanh đao nên không bị rơi xuống tiếp tục. Đồng thời sức nặng của thân người đè lên sống đao đã làm cho Hoàng Trang Long đau đến thốn ruột, đau đến mức đang bị hôn mê phải tỉnh dậy.
Tỉnh dậy để thấy một thực tế đau lòng phủ phàng.
Chí cầu sinh đã làm Hoàng Trang Long phải cố ngóc đầu dậy, quan sát hai bên thành khe đá để tìm một chỗ an toàn hơn.
Hơn là nằm vắt vẻo trên thanh đại đao lúc này.
Thường tình là vậy. Hê nơi nào có mõm đá nhô ra thì ngay dưới chỗ mõm đá là chỗ nước chảy không tới, tuyết rơi không vào. Và thường là chỗ hốc đá sâu.
Hiện tình của Hoàng Trang Long đúng là như vậy Ngay chỗ chân Hoàng Trang Long đang buông thõng xuống là một hốc đá khá sâu đủ để Hoàng Trang Long có thể thoải mái nằm hoặc ngồi.
Để đặt được chân vào hốc đá sâu đó, Hoàng Trang Long phải chịu biết bao đau đớn để tuột người xuống, để cố chạm chân vào hốc đá. Mỗi một cử động của chàng đều dẫn đến cơn đau kinh khủng! Vì muốn tuột người xuống, Hoàng Trang Long phải tỳ ngực và sống đao thay cho bụng, do đó cái đau đến sau còn đau gấp bội lần cái đau trước đó. Nhưng chàng cũng phải cố chịu đựng.
Ngoài cái đau còn nỗi sợ hãi đang đè nặng trong tâm tưởng của Hoàng Trang Long. Sợ bị tuột tay, tuột luôn cả người xuống đáy khe. Công lực đã thất tán, giải dược lúc trước giao cho La Sát sư thái chàng đã không giữ lại số còn thừa. Bây giờ Hoàng Trang Long chỉ

là một thường nhân. Tệ hơn một thường nhân nữa là khác vì chàng đang mang thương tích trầm trọng.
Phải có ý chí mãnh liệt mới cứu được Hoàng Trang Long.
Nhờ vào lòng hận thù nung nấu, Hoàng Trang Long mới thoát khỏi hiểm cảnh này.
Hoàng Trang Long vừa buông người nằm phịch vào hốc đá thì một bóng mờ lướt ngang người của chàng.
Một cơn đau nhẹ ở cánh tay tả xuất hiện rồi biến mất nhanh chóng.
Và Hoàng Trang Long lần nữa lại hôn mê...
* * * Sáng hôm sau, lúc đầu giờ thìn, mặt trời đã lên và chiếu sáng vạn vật. Chiếu sáng cả khu rừng chồi nhỏ ngay dưới chân núi Thái Hành sơn.
Chính nhờ ánh dương quang này, người ta có thể thấy từ xa ba bóng người lao vùn vụt đến khu rừng chồi thưa ấy.
Ba bóng người dừng chân dừng ngay trước khu rừng chồi. Gồm một thiếu nữ tuổi trạc mười tám khuôn mặt ửng hồng do chạy một quãng đường xa. Trên vai thiếu nữ có giắt một thanh trường kiếm.
Thiếu nữ lên tiếng:
- Chính là nơi này rồi! Xin đợi tiểu nữ một lát!
Nói xong, thiếu nữ đã lao ngay vào khu rừng.
Chỉ trong nháy mắt, hai người còn lại đang đứng ở phía ngoài, không làm sao trông được bóng dáng người thiếu nữ đâu nữa.
Một người vận đạo bào liền gật gù cất tiếng khen ngợi:
- Phật huynh! Xem ra thằng bé ấy kiến văn thông bác còn hơn lão đạo này! Trận thế thằng bé ấy sắp đặt ở đây, ta không sao nhìn ra được là trận thế gì! Phật huynh nghĩ sao? CÓ phải anh hùng xuất tự thiếu niên không?
Người kia mình vận tăng bào màu xám, vừa mới gật đầu, chưa kịp nói thì thiếu nữ đã từ trong trận chạy ra, hớt hơ hớt hải nói:
- Mọi người đã không còn ở đây! Tất cả đã kéo đi đến Trường Bạch phái rồi!
Vừa nghe tiếng thiếu nữ nói xong, vị đại sư và vị đạo trưởng liền khẩn trương ra mặt. Cả hai đồng một lúc lên tiếng.
Người thì nói:
- vậy thì chúng ta phải đăng trình ngay!
Kẻ thì bảo:
- Đi mau! Kẻo không kịp!
Thế là cả ba cùng tức tốc lướt người đi Chỉ trong phút chốc không còn tăm dạng đâu nữa.
* * * Đến cuối giờ thìn.

CÓ ba bóng người nữa đã xuất hiện. Ba người này đi ngang khu rừng chồi thưa đã không quan tâm đến cánh rừng. Bọn họ vẫn kiêm trình vượt đi luôn một mạch.
Hai trong ba bóng người này khi chạy, mỗi người đều có một ống tay áo rỗng phất phơ theo gió. Chứng tỏ hai người này chỉ còn mỗi người có một tay duy nhất Người thứ ba thì không như vậy, vẫn còn đủ cả hai tay. Người này đang lớn tiếng cằn nhằn hai người kia:
- Ngũ thúc, Bát thúc sao lại quá xem thường! Nhị vị thúc thúc đã biết bọn chưởng môn các phái còn sống, hơn nữa đã hồi phục võ công sao nhị vị thúc thúc lại không đuổi theo ngay lúc đó? Tiểu diệt cho là bọn họ ắt kéo đến đệ cửu phân đà của chúng ta (tức là môn phái Trường Bạch)! Để xem, nếu sự thực là vậy, nhị vị thúc thúc làm sao nói được với gia sư?
Một người độc tý liền nóng nảy đáp:
- Ngươi không phải Nhị ca của ta, sao dám lớn tiếng khiển trách? Ngươi không quên thân phận của ngươi chứ? Hừ! Ta giết ngươi cũng còn được, đừng nói chi chuyện nhỏ nhặt này mà Nhị ca ta và cũng là sư phụ ngươi trách mắng ta!
Lão thứ hai, cũng độc tý, liền lớn tiếng can ngăn:
- Lão Bát! Hắn trách cũng có phần đúng nhưng điều hắn nói không phải cách đấy thôi! Sao? Còn không mau tạ lỗi Bát thúc thúc của ngươi à?
Người kia do bối phận nhỏ hơn nên cố nén lại cơn bực tức, cất tiếng tạ lỗi:
- Bát thúc thúc! diệt nhi lỡ lời mạo phạm, xin thúc thúc tha thức cho tiểu diệt!
Lão Bát tuy nóng nảy, nhưng cũng biết phục thiện. Thấy tên diệt nhi đã chịu lời tạ lỗi lão bèn nói:
- Không phải là bọn ta không biết đã làm sai! Như bây giờ ngươi thấy đấy, không phải bọn ta đang cấp tốc đi về Trường Bạch để cứu đó sao? Hơn nữa, xét ra bọn ta cũng đã lập được đại công kia mà! Ngươi không nghe bọn ta đã kể rồi sao?
Tên kia như nhớ ra, liền hỏi ngay:
- Nhị vị thúc thúc! Đối với tên sừ đao mà nhị vị thúc thúc đã nói đó, sao tiểu diệt cứ mơ hồ nghĩ rằng hắn không phải người lạ mặt đâu! Theo tiểu diệt thì chắc là hắn đã dị dung! Chứ trên giang hồ đâu có nhân vật nào sừ đao điêu luyện đến nỗi chư vị thúc thúc phải...
Nói đến đây như biết đã lỡ lời hay sao đó nên hắn phải bỏ dỡ chừng câu nói...
Như biết ý của lão Bát, lão Ngũ thúc thúc của tên nọ vội lên tiếng nói

ngay, không để cho lão Bát kịp nói:
- Dù sao thì tên nọ cũng đã bị đẩy rơi vào Vô Nhai khe mà chết rồi! Hiền diệt bất tất phải lo lắng!
Tên kia đành thôi, không bàn đến nữa.
Nhưng hắn nghĩ sao không biết lại nói:
- Nhị vị thúc thúc, hai vị đi trước đi!
Để tiểu diệt đến xem qua Vô Nhai khe đã nhé!
Tên Ngũ thúc thúc liền ngăn lại. Hắn nói:
- Còn gì đâu mà xem! Phía dưới thì sâu muôn trượng, còn phía trên thì sương mù giăng giăng. Hiền diệt còn trông được gì mà đòi đến xem chứ?
Còn lão Bát thì lại bảo:
- Được! Muốn xem thì ngươi cứ đi mà xem! Kẻo lại về báo với sư phụ ngươi rằng bọn ta cấm ngăn ngươi y như là bọn ta đặt điều mà nói nên sợ bị ngươi lật tẩy vậy!
Tên kia không cho lời thúc thúc là có ý đe dọa hắn. Nên hắn vẫn cố cười cầu hoà và nói:
- Thúc thúc! Cẩn tắc Vô ưu mà! Để tiểu diệt xem qua rồi sẽ đuổi theo nhị vị thúc thúc ngay! Tiểu diệt đi đây!
Vừa nói đến đây thì cũng đã đến đúng chỗ rẽ lên Vô Nhai khe, nên tên kia liền vội tách ra, phóng người lên triền dốc thoai thoải.
Còn lại hai lão độc tý vẫn tiếp tục đi theo hành trình hai lão đã vạch sẵn là:
Trường Bạch phái, mà bây giờ sau khi bị bọn Cửu Trùng giáo chiếm đoạt đã được đổi lại là: đệ cửu phân đà.
Ở hai địa điểm: Trường Bạch phái và Vô Nhai khe đều xảy ra sự cố. Sự cố ở đâu cũng đều quan trọng. Quan trọng đến nỗi Ngũ Ma phải lúng túng.
Và rồi Ngũ Ma phải thỏa hiệp.
* * * Nhắc lại ba bóng người đi về phía Trường Bạch phái trước hai bóng người đi sau gần một giờ. ĐÓ là Lam Kỳ Trân, hậu nhân của Kiếm Tiên và là thê tử của Hoàng Trang Long.
Lam Kỳ Trân đã nghe theo lời Hoàng Trang Long đã đi về lại chỗ ẩn cư của Đạo Tiên để thỉnh cho được Nhị Tiên cùng đến hầu thượng nghị kế sách diệt trừ Ngũ Ma.
Bây giờ Lam Kỳ Trân đang đồng hành cùng Nhị Tiên đi về Trường Bạch phái.
Suốt chặng đường đi, Lam Kỳ Trân luôn miệng phiền trách Hoàng Trang Long khiến Nhị Tiên cứ luôn miệng cười nàng và lên tiếng trấn an nàng. Nàng nói đại ý như thế này:

- Thật là... đã nói là cứ ở yên đấy chờ tiểu nữ gặp nhị vị lão đạo trưởng và lão đại sư xong sẽ hội họp lại bàn định kế sách. Vậy mà cứ... cứ... ham xông xáo khiến tiểu nữ sốt ruột quá đỗi! May mà nhị vị khéo tính đã nghi ngờ hang Oả của Ngũ Ma phải ở Thái Hành sơn, nên tiểu nữ vừa đi được một ngày đường thì gặp.
Còn nếu không phải vậy thì không biết lúc gặp được nhi vị rồi, tiểu nữ không biết phải tìm chàng ở đâu đây? Nhị vị nghĩ xem, như thế có đáng giận không cơ chứ?
Đạo Tiên cứ vuốt vuốt chòm râu bạc, hiền hòa cười và ôn tồn trấn an:
- Chắc phải có gì đó khẩn trương nên thằng bé họ Hoàng mới phải hành động như thế chư! diệt nữ đừng trách thằng bé ấy làm gì! Hơn nữa, võ công của hắn bây giờ đừng nói chi Ngũ Ma, đến cả bọn ta đây e cũng không phải là đối thủ của hắn nữa. diệt nữ cứ an tâm đi.
Phật Tiên cũng đưa ánh mắt xa vời nhìn về phía trước, nói với Lam Kỳ Trân:
- A Di Đà Phật! Quả thật lão tăng cũng không ngờ đến việc này, ý là muốn nói về võ công của Hoàng tiểu thí chủ! Là hậu duệ của minh chủ võ lâm, Hoàng tiểu thí chủ thật không khác nào long phụng ở trần thế! Lại còn kiêm luôn tuyệt nghệ phi kiếm của Lam lão hữu! Thiện tai, thiện tai! Phen này cơ đồ võ lâm Trung Nguyên đều trông cậy hoàn toàn vào Hoàng tiểu thí chủ và Lam tiểu nữ thí chủ đây! Hai người thành đôi giai ngẫu thật là mối lương duyên tốt đẹp! A Di Đà Phật!
Nghe hai lão Đạo Tiên và Phật Tiên không tiếc lời ca tụng võ công của phu quân nàng là Hoàng Trang Long, Lam Kỳ Trân không dấu được niềm kiêu hãnh. Lại nghe Phật Tiên khen hai người đẹp đôi làm cho Lam Kỳ Trân thoáng e sượng sùng.
Nhưng dẫu sao, việc Hoàng Trang Long tự ý dẫn các chưởng môn đi về Trường Bạch phái, qua lưu tự của Hoàng Trang Long để lại, vẫn khiến Lam Kỳ Trân nóng lòng, lo lắng. Tử nóng lòng dễ dẫn đến bực dọc. May nhờ có Nhị Tiên theo ngay bên cạnh hết lời trấn an nên Lam Kỳ Trân có phần nguôi ngoại hơn.
Mãi đến lúc gần về chiều, Đạo Tiên, Phật Tiên và Lam Kỳ Trân mới đến được Trường Bạch phái.
Khi cỏn cách sơn môn Trường Bạch phái gần năm mươi trượng, Đạo Tiên bỗng nói:
- Lạ nhỉ! Sao lại còn có tiếng khí giới nào ở đây? Không lẽ thằng bé vẫn chưa giải quyết được bọn sâu bọ ở đây sao?
Nếu thế lực lượng Cửu Trùng giáo của bọn Cửu Ma quả là đáng

gờm!
Do nội công không tinh thâm bằng nên Lam Kỳ Trân không nghe được xa bằng Đạo Tiên. Bấy giờ nàng nghe Đạo Tiên nói như thế, nàng nóng lòng lao ngay vào cổng sơn môn Trường Bạch phái.
Miệng nàng thì lảnh lót kêu lên:
- Hoàng lang! CÓ muội đến đây rồi!
Hoàng lang!
Đạo Tiên và Phật Tiên cũng cấp tốc lao theo.
Vào đến khuôn viên sơn môn Trường Bạch phái, cả ba người đều thất kinh khi thấy hàng hàng lớp lớp bọn người Cửu Trùng giáo với y phục đồng một màu đen nhánh. Bọn Cửu Trùng giáo đang hò hét, vây kín một nhóm người ở bên trong.
Nhìn lại thì thấy bọn người đang bị vây gồm La Sát sư thái, Lãnh Diện cư sĩ với hai nữ nhân và toàn bộ mười hai người nữa đều là những người đêm hôm rồi nàng đã cùng Hoàng Trang Long giải cứu nhưng không thấy Hoàng Trang Long đâu cả Lam Kỳ Trân điếng cả người. Nàng mơ mơ hồ hồ cảm nhận có điều bất tường Không dừng được, Lam Kỳ Trân rút kiếm, lăng không nhảy vào giữa trừng vây miệng thì quát lên:
- Đáng chết! Giỏi cho bọn ác ma! Xem kiếm của bản cô nương đây!
Sau bao nhiêu cơn nóng nảy dồn vào đường kiếm lặng lẽ, Lam Kỳ Trân đã giải tỏa bớt đi nhiều áp lực cho bọn người võ lâm các phái. Khiến bọn họ phát động hùng tâm, tất cả đều gắng sức đón đỡ và phản công lại bọn Cửu Trùng giáo cho hả cơn tức hận bấy lâu nay bị giam cầm.
Nhất lả La Sát sư thái, Nhiệt Dương công của sư thái đánh vào đâu đều bốc lên mùi khét của tóc, của y phục bị sức nóng của chưởng đốt cháy đến đó.
Hoa Nghi Dung cũng không kém. Tuy sức nàng có yếu hơn sư phụ nàng là La Sát sư thái nhưng với huyết khí phương cường của tuổi mới lớn, Hoa Nghi Dung không chút xót thương địch nhân.
Tên nào xấu số đứng lờ ngờ gần bên nàng đều bị nàng tặng cho một chưởng Nhiệt Dương nóng đến cháy da xém thịt.
Ngay một góc gần đó thì bọn Cửu Trùng giáo lại gặp một cảnh trái ngược lại bên này. Vì ở bên đó đối thủ của bọn chúng là hai sư đồ một người cao dong dỏng, sắc mặt lãnh đạm, lạnh lùng. Hai sư đồ người này mỗi khi đánh ra đều lẳng lặng mà đánh. Không hét, không la cũng không quát nạt.
Giống với tánh khí của cả hai, quyền chưởng và chỉ phong của họ đều lạnh đến tột độ Lạnh đến phát lạnh mà chết. Và tên nào bị diệt

bởi tay hai sư đồ người này đều không đổ ra một giọt máu nào cả, vì máu đã đông cứng lại tại miệng vết thương.
ĐÓ là Lãnh Diện cư sĩ với nữ đồ đệ yêu là Đào Kiều Sương. Đào Kiều Sương có biệt danh là Lãnh Diện nữ - một thái cực hoàn toàn khác với Hoa Nghi Dung danh hiệu La Sát Nhiệt Dương nhưng cả hai lại thân với nhau. Nên đến bây giờ Đào Kiều Sương đang động thân tiến lại gần Hoa Nghi Dung.
Còn chưởng môn các phái thì đã động đến sát cơ. Dù là Tăng, Đạo hay Tục đi chăng nữa, thì ai ai cũng đánh ra với toàn bộ chân lực mà họ có được. Với chiêu thức bí truyền mà họ đã lãnh hội được.
Tất cả đều quyết đuổi tận, giết tuyệt bọn Cửu Trùng giáo ác nhân nên không người nào chịu kém người nào trong việc chém giết.
Tất cả khí thế này có được là nhờ vào sự xuất hiện của Lam Kỳ Trân.
Được một lúc, áp lực địch nhân sắp giảm dần, Lam Kỳ Trân sắp len lỏi đến gần La Sát sư thái và nàng đã định lên tiếng hỏi về sự vắng mặt lạ kỳ của Hoàng Trang Long thì nàng bỗng nghe có tiếng quát đập vào màng nhĩ - Dừng tay!
Giật mình, Lam Kỳ Trân vừa dừng tay vừa nhìn về nơi phát ra tiếng quát để xem ai mà có nội lực hùng mạnh uy mãnh đến thế Đến khi nhận ra đó là Đạo Tiên đã quát lên thì nàng mới nhìn lại chiến trường đẫm máu mà thất thần sợ hãi.
CÓ tiếng niệm phật hiệu vang lên:
- A Di Đà Phật! Xin chư vị dừng tay!
Đừng quá lạm sát mà phạm đến đức hiếu sinh của Phật tổ!
Tiếng niệm Phật như tiếng chuông cảnh tỉnh khiến các người võ lâm phải hổ thẹn khi nhìn la liệt xác người ngã xuống.
Đạo Tiên lại nói nhưng là nói với một tên che kín diện mạo bằng vuông lụa đen tuyền:
- Ngươi là phân đà chủ ở đây phải không?
Tên kia trước thảm cảnh dù đang sợ hắn vẫn cố nói cứng:
- Đúng vậy! Đạo trưởng là ai? Sao lại dám can thiệp vào việc của bổn giáo?
Đạo Tiên quắc mắt nhìn ngay vào nhãn quang của hắn mà nói:
- Sao? Liệu ta không can thiệp vào, giờ này ngươi có còn sống không? Ngươi can tâm nhìn đồng bọn của ngươi chết thảm sao?
Tên kia liền cứng họng không sao đáp được lời nào.
Đạo Tiên còn nói nữa chưa chịu buông tha:
- Nơi đây nguyên là sơn môn của phái Trường Bạch, cớ sao bọn Cửu Trùng giáo các ngươi tiến chiếm? Lấy của người là của mình là

tại sao? Việc làm của bọn Cửu Trùng giáo các ngươi lại còn hỏi tại sao ta can thiệp vào ư?
Tên kia không sao đáp được. Nhưng có lẽ hắn không phục vì hắn đang bị người uy hiếp. Hắn đã bị Đạo Tiên chế trụ huyệt đạo nên đành chịu khuất phục vậy thôi.
Nhìn thần thái của hắn, Lam Kỳ Trân lại thấy sôi gan. Nàng hỏi lớn:
- Này tên kia! Thế còn Hoàng Trang Long, Hoàng huynh của ta đâu? Bọn ngươi đã làm gì chàng rồi?
Câu hỏi này ngoài tên kia đang ngơ ngơ ngác ngác không biết đường nào mà đáp thì còn hai người nữa cũng ngơ ngác không kém. ĐÓ là Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung.
Hai nàng đồng thời nhìn nhau và tự hỏi:
"Nàng này là ai? Sao lại hỏi Hoàng Trang Long đại ca của ta? Long đại ca đã đến đây rồi ư? Nàng là gì của đại ca mà lại gọi là Hoàng huynh nghe thân mật đến Lam Kỳ Trân thấy tên này không đáp lại câu hỏi của nàng và bọn người võ lâm các phái cũng không ai lên tiếng nói cho nàng biết Hoàng Trang Long hiện giờ đang ở đâu. Và vì sao chàng lại không có mặt ở đây với bọn người này. Nàng bèn hỏi La Sát sư thái:
- Sư thái! Các vị ở đây vậy Hoàng huynh của tiểu nữ đâu? Không phải Hoàng huynh đã đến đây cùng các vị sao?
La Sát sư thái thấy nàng nhìn ngay mình mà hỏi, đáng lý ra sư thái đã nổi cơn tam bành như tánh khí bình thường của sư thái. Nhưng vì nàng là người đến cứu viện kịp lúc cho phe của mình, hơn nữa võ công của nàng quá đỗi cao thâm.
Do đó, La Sát sư thái không vội tỏ thái độ mà chỉ hỏi lại:
- Cô nương! Hoàng huynh của cô nương là ai? Sao lại bắt buộc phải chung đường với bọn ta đến đây?
Hoa Nghi Dung cũng hỏi:
- CÓ phải tỷ tỷ muốn nói đến Hoàng Trang Long, người sừ đại đao hay không?
Lam Kỳ Trân nghe hai người hỏi lại, có vẻ như không biết Hoàng Trang Long đã giải cứu bọn họ, cho nên nàng chực nhớ lại là Hoàng Trang Long và nàng đêm đó đã dị dung, trách sao bọn người này không biết. Nàng mới giải thích:
- Chư vị! Hoàng Trang Long là người trưng niên sừ đại đao, đã cùng với một lão bà giải cứu chư vị và đưa vào ẩn núp trong trận thế. Ngay đêm đó, người lão bà ấy chính là tiểu nữ đã dị dung mà nên. Tiểu nữ đã cấp tốc rời đi để thỉnh cho được Đạo Phật nhị Tiên theo lệnh của Hoàng huynh. Vậy một lần nữa tiểu nữ xin hỏi, Hoàng

huynh của tiểu nữ đang ở đâu? sao lại không có mặt ở đây như lời chàng ghi lại ở trong trận thế vậy?
Lời giải thích của nàng khiến mọi người sửng sốt. Sửng sốt vì không ngờ vị lão bà đêm đó lại là trang giai nhân tuyệt sắc này. Còn Hoàng Trang Long là ai thì bọn họ không biết nhưng nếu đã nói là người trưng niên sừ đại đao thì họ biết nhưng cũng không sao trả lời được câu hỏi này của nàng. Vì bọn họ cũng đã chờ đợi người trưng niên này xuất hiện để phát hiệu lệnh tấn công vào đệ cửu phân đà hầu thu hồi lại sơn môn Trường Bạch Phái nhưng không thấy.
Sau một đêm nghĩ ngơi tìm thực phẩm ăn uống cho lại sức, thêm gần trọn một buổi sáng chờ đợi vẫn không thấy vị trưng niên có võ công cao tuyệt đâu. Bọn họ bèn bàn với nhau tiến công chiếm lại Trường Bạch phái, và trận chiến kéo dài mãi cho đến bây giờ.
Còn Hoa Nghi Dung và Đào Kiều Sương thì khỏi phải nói. Vừa nghe xong lời giải thích của vị nữ hiệp có võ công thập phần lợi hại này, hai nàng đồng một lúc xảy ra hai tâm trạng mâu thuẫn ở trong lòng. Một thì mừng khi biết được tin tức Long đại ca, hai là cũng khẩn trương lo ngại không biết Long đại ca lại không để lộ chân diện mà nhìn hai nàng.
Lại còn nàng kia nữa. Xem ra giữa Long đại ca và vị nữ hiệp này đã có quá nhiều thân thiện.
Còn hai vị chưởng môn VÕ Đang và Thiếu Lâm thì mừng rỡ, đã đến bái yết Nhị Tiên và nhìn Nhị Tiên như là trưởng bối của môn phái mình.
Sau lời giải thích quá rõ ràng minh bạch của nàng, nhưng Lam Kỳ Trân vân không nghe một lời hồi đáp nào thỏa mãn được nỗi niềm nghi nan của nàng nên Lam Kỳ Trân lại hỏi lần nữa:
- Sư thái chư vị! Hoàng Trang Long đâu?
Đến lúc này La Sát sư thái mới lắc đầu đáp:
- chúng ta cũng đã và đang trông tin của Hoàng đại hiệp đây. Số là như vầy...
Thế là La Sát sư thái đem mọi việc trước sau kể lại cho Lam Kỳ Trân nghe qua một lượt...
Thuật xong, La Sát sư thái lại nói:
- Theo ta chắc có lẽ Hoàng đại hiệp đã gặp binh cứu viện của bọn Cửu Trùng giáo. Sau đó ắt có lẽ có sự tình đột biến sao đó nên Hoàng đại hiệp không đến đây kịp. Cô nương cứ yên tâm, Hoàng đại hiệp võ công rất lợi hại sẽ không xảy ra điều gì kinh biến đâu!
Lam Kỳ Trân vẫn không thể nào yên lòng. Nàng quay lại nói với Nhị Tiên, làm Nhị Tiên và hai vị chưởng môn phải ngưng ngang cuộc

đàm đạo. Nàng nói:
- Nhị vị lão nhân gia! Vậy là thế nào?
Không lẽ Hoàng huynh đã...
Đạo Tiên cũng giật mình. Lão hỏi nhanh:
- Đã làm sao? Thế thằng bé ấy chưa đến đây sao?
Lam Kỳ Trân biết Nhị Tiên do phải đàm đạo với hai vị chưởng môn nên đã không nghe lời thuật mới rồi của La Sát sư thái Nàng bèn thuật lại một lần nữa cho Nhị Tiên nghe, sau đó nàng hỏi:
- Tử Thái Hành sơn đến đây nhị vị lão nhân gia có thấy điều gì đáng nghi không? Cớ sao Hoàng huynh lại chưa đến đây? Tiểu nữ e chàng đã quá nôn nóng mà xông vào chỗ hiểm nguy rồi!
Đạo Tiên nhíu mày, trầm tư.
Còn Phật Tiên thì cố nói để Lam Kỳ Trân được ân tâm:
- A Di Đà Phật! Tiểu nữ thí chủ đừng quá lo lắng, lão tăng không tin Hoàng tiểu thí chủ lại gặp hiểm nguy đâu, Vì dẫu Hoàng tiểu thí chủ có gặp Ngũ Ma đi chăng nữa cũng không có gì đáng ngại!
Đạo Tiên sau một lúc suy nghĩ liền tiếp lời nói ngay:
- Đừng có lo lắng thái quá như vậy! Ta có thể đoan chắc là Hoàng phu quân của hiền diệt nữ sẽ không chết đâu mà lo.
Ngũ Ma thì làm gì được hắn cơ chứ?
Do để trấn an Lam Kỳ Trân nên câu nói của Đạo Tiên càng về cuối lão Đạo càng nói lớn. Lão định la càng lớn càng cả quyết thì Lam Kỳ Trân càng đỡ hoang mang và càng yên tâm hơn. Không ngờ, câu nói lớn tiếng của Đạo Tiên vừa dứt thì từ phía ngoài có tiếng quát nạt vọng vào trong khiến tất cả cùng sửng sốt:
- Ai? Ai dám khinh thường Cửu Ma này như vậy? Chắc đã hết muốn sống rồi sao? Ha ha ha...
Tràng cười chưa tắt thì mọi người cùng lúc nhìn thấy hai bóng nhân ảnh đã xuất hiện trước cổng cửa sơn môn Trường Bạch phái.
Hai bóng người vừa hiện thân là hai người tuổi đã gần trăm, râu tóc bạc trắng, mắt Où mũi diều hâu. Nhưng có điều cả hai đều mất một cánh tay hữu.
Hai lão đã hiện thân rồi mà tràng cười vẫn chưa tắt, Bỗng có một giọng nói với nội lực thâm hậu đã át đi mất tiếng cười của hai lão:
- Tưởng kẻ nào mà lại dám huênh hoang hống hách. Thế nào Ngũ lão ma và Bát lão ma vẫn còn chưa chết sao?
Hai lão cùng giương mắt Où nhìn về nơi phát ra tiếng nói.
Khi biết đấy là nhân vật nào, hai lão co rúm người lại, căm tức. Lão Bát ma liền nói:
- Đạo Phật Nhị Tiên! Hai ngươi còn chưa chịu theo chân lão khốn

kiếp Lam Phục sao? Ha ha ha... Món nợ máu sáu mươi năm trước bọn ta đã ngỡ là không sao đòi lại được rồi! May thật! Ha ha ha...
Lão Ngũ cũng cười một hồi, sau đó lão mới nói:
- Ha ha ha...! Còn cánh tay của bọn này thì... ha ha ha... Con bé kia ngươi là hậu nhân của Lam lão tặc, bây giờ Lam lão tặc đã chết thì ta chỉ biết đòi lại ở ngươi thôi! Ha ha ha...
Đạo Tiên cũng cất tiếng cười giòn giã và nói với nhị lão ma:
- Ha ha ha... Bọn người các ngươi chớ có lo Lão đạo ta sẽ không để Tứ Ma kia chờ các ngươi lâu hơn nữa đâu. Nào! Để lão Đạo ta xem sau sáu mươi năm, bọn ngươi có khá hơn được chút nào không?
Nói xong, Đạo Tiên từ tốn bước tới, đứng đối diện với Bát Ma và Ngũ Ma như sẵn sàng giao chiến với nhị lão ma.
Lão Bát do uất hận đã tích tụ hơn sáu mươi năm nên lão không nhịn được nữa, bèn tràn người tới. Nhanh như cắt lão đã vỗ cả ngũ chỉ của tay tả vào người Đạo Tiên. Khí thế mười phần kinh dị.
Đạo Tiên vẫn không nao núng, chân liền đảo bộ, hai ống tay áo cùng lúc phất ra, xô ra luồng nội kình hàng trăm năm công lực vào ngũ kình của đối phương.
Đạo Tiên còn nói:
- Ngũ Quỉ Khô Lâu Chỉ của ngươi vẫn thấy không hơn được chút nào so với trước!
Lão Bát thấy ống tay áo trường bào của Đạo Tiên cứ phần phật trước mặt lão, đồng thời xem ra vẫn không hề hấn gì trước ngũ kình sắc bén của lão. Nên lão Bát liền biến chiêu ngay, đổi trào thành chưởng, đẩy bật ống tay áo của Đạo Tiên ra. Lão Bát cũng châm chọc lại:
- Lưu Vân Phất Tụ của lỗ mũi trâu ngươi cũng không khá hơn ta đâu. Xem này!
Đạo Tiên cười lớn, rụt hai ống tay áo trường bào lại. Đạo Tiên vừa tung chưởng đỡ vào chưởng phong của lão Bát, vừa nói:
- Để xem nội công của ngươi có tăng tiến không nhé!
Hai luồng chưởng kình sắp đập vào nhau, bất ngờ lão Bát thu chưởng lại, thân hình lão đã như bóng u linh, sau cái đảo bộ đã tiến sát vào người lão Đạo, Ngũ chỉ lập tức xòe ra vỗ vào các trọng huyệt của Đạo Tiên.
Đạo Tiên cũng không kém nhanh.
Chưởng kình liền thu lại, theo tay lão Đạo mà tạt xéo vào thân hình lão Bát.
Như cố ky hay sao đó, lão Bát không để cho chưởng kình của đối phương đánh trứng vào người lão, lão lại thoắt biến sang vị trí khác,

tiếp tục công vào Đạo Tiên.
Ở bên kia, lão Ngũ không thấy Phật Tiên nói gì, cũng không thấy biểu hiên chứng tỏ Phật Tiên muốn ra tay. Đồng thời lão Ngũ đã thấy huynh đệ là lão Bát đang cùng Đạo Tiên giao chiến, lão Ngũ lại ngứa ngáy tay chân. Cho nên lão Ngũ liền xăm xăm tới, không để cho Phật Tiên nói gì, lão Ngũ cứ lặng lẽ phát chiêu khởi động thế công.
Phật Tiên một tay để ngang ngực, một tay xô nhẹ, một luồng kình phong êm nhẹ vào lão Ngũ. Phật Tiên nói:
- A di đà phật! Đã gần trăm tuổi rồi sao Cuồng Tâm Ma vẫn còn hiếu sát như vậy?
Thấy chưởng kình nhè nhẹ của Phật Tiên một tay xô ra, lão Ngũ biết ngay đây là công phu thượng thừa của phật môn, tên gọi là Đại Ban Nhược chưởng, nên lão Ngũ không dám tiếp lấy.
Lạng thân sang một bên để tránh, tiện tay lão Ngũ vỗ ngay một chưởng vào vị đại sư chưởng môn phái Thiếu Lâm còn đang đứng gần đó Khiến cho vị đại sư này luống cuống tay chân không biết làm sao đón đỡ được.
Bùng!
Lão Ngũ Ma loạng choạng thoái lui sau cú chạm chưởng với Phật Tiên.
Vì Phật Tiên đã nhanh chóng với một tay còn để ngang ngực đã phóng một chưởng đỡ vào chưởng của lão Ngũ nhằm đánh vào chưởng môn phái Thiếu Lâm.
Vị đại sư chưởng môn Thiếu Lâm thoát nạn, liền không chút chậm trễ, hồi bộ lui ra sau ngoài hai trượng, nhường chỗ trống cho hai đại cao thủ giao đấu với nhau.
Liền lúc đó đang khi lão Ngũ Ma còn chưa ổn định cước bộ, Lam Kỳ Trân đã vung kiếm nhảy xổ vào lão ma, miệng nàng thét lên:
- Lão tặc ma Vô sỉ. Xem kiếm nhà họ Lam đây!
Kiếm phong liền vây kín lão Ngũ ngay lúc đầu cũng phải bối rối.
Nhưng sau đó, lão Ngũ đã không hổ danh lừng vũ nội nhiều năm.
Chỉ với một tay còn lại duy nhất lão Ngũ đã bình thủ được với Lam Kỳ Trân...
Lúc này ở nơi sơn môn của Trường Bạch phái, tất cả mọi người đều say mê quan sát hai trận đấu nảy lửa giữa VÕ Lâm Tam Tiên và Cửu Ma.
Trong đó có trận đấu lôi cuốn sự chú ý của mọi người nhất, đó là trận giao chiến giữa lão Ngũ Ma và hậu nhân của Kiếm Tiên là một thiếu nữ tuổi đời chưa đến đôi mươi.
Đứng ngoài quan chiến, hai vị tuyệt đại cao nhân bất giác hổ thẹn

cho danh xưng của mình mà hai mươi năm nay giang hồ đã gọi, khi so sánh với võ công của bốn người đang giao chiến.
Nếu chỉ có nhị tiên Đạo Phật và hai lão ma thôi, thì La Sát sư thái và Lãnh Diện cư sĩ cũng đỡ phải hổ thẹn. Nhưng ở đây lại còn có Lam Kỳ Trân, chỉ cần sự so sánh với nàng này mà thôi, hai vị tuyệt đại cao nhân đã muốn tìm lỗ mà chui rồi, chưa kể đến vị trưng niên sừ đại đạo mà nàng kêu là Hoàng Long Trang nào đó...
Hoa Nghi Dung và Đào Kiều Sương ngây người đứng nhìn kiếm pháp của giai nhân nọ đang cật lực đấu với lão ma.
Hai nàng không hiểu lúc này lòng của hai nàng đang nghĩ gì nữa? Mong hay không mong hậu nhân của Kiếm Tiên đánh thắng lão ma? Do đó, thần sắc của hai nàng luôn luôn biến đổi khi đứng nhìn vào trận chiến.
Còn Đạo Tiên không hiểu làm sao lại như đùa cợt với lão Bát? Cứ chốc chốc Đạo Tiên lại châm chọc một câu, hay chê bai cười giỡn, khiến lão Bát càng thêm khích nộ. Và càng động nộ lão Bát lại càng thêm liều lĩnh.
Lão Bát đáp lại tiếng cười châm chọc của Đạo Tiên bằng những tiếng quát nạt, và lão Bát đang cố sức hơn nữa quyết đập chết cho được Đạo Tiên.
Bông lão Bát nghe Ngũ kha của lão ở đàng kia la lên:
- ôi chà! Sao kiếm pháp này giống đao pháp của thằng lõi kia quá vậy? Chẳng lẽ thằng lõi hôm qua là trưởng bối gì của con bé này sao?
Rồi nghe tiếng đối thủ của lão Ngũ - con bé nhà họ Lam nói gì nữa, nhưng lão Bát không nghe được. Vì lão Bát chợt nghĩ đến một điều khác.
Lão Bát Ma liền hồi bộ, cho tay vào bọc áo, và rồi lão nhào tới gần Đạo Tiên, tay lão khua loạn trong không khí, cả một khoảng không rộng lớn.
Tức thì có tiếng quát cực lớn từ trên không vọng xuống nghe muốn điếc cả tai.
- Thất Tán Công! Giỏi cho lão ma giở trò hèn mạt, hạ lưu!
Tiếng quát vẫn còn đang ong ong trong tai lão Bát lại nghe có tiếng nhiều người kêu lên. (Do nhiều người cùng kêu lên lão Bát mới nghe được.) - Hoàng Trang Long!
- Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao!
- Đao pháp Vô địch nhà họ Hoàng!

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 22
Vừa thoát hiểm diệt được thù gia
Trừ nhị ma nhận chức minh chủ

Hoàng Trang Long sau một lúc hôn mê dần dần hồi tỉnh.
Người chàng nóng, nóng đến phát sôi huyết lên. Miệng và cổ họng của Hoàng Trang Long khô đến rát bỏng.
Yết hầu đau nhức khiến cho Hoàng Trang Long vừa hé miệng rên lên, lập tức vì cái đau phải nén lại tiếng rên.
CỐ mở mắt nhìn. Hoàng Trang Long chỉ thấy một màn tối đen.
"Không lẽ ta đã chết rồi sao? Ta đang ở đâu đây? âm phủ à?" Tự nhủ thầm như vậy, trong vô thức Hoàng Trang Long cố nén đau và hít một hơi dưỡng khí .
Luồng nội lực trong thân người chàng liền cuồn cuộn lưu dẫn khắp châu thân.
Dẫn đến vùng ngực thì Hoàng Trang Long phải bật lên tiếng kêu đau đớn:
-A... A... A...
Tiếng kêu này đập vào tai chàng, sau đó là tiếng dội lại của âm thanh ùa tới, khiến Hoàng Trang Long tỉnh lại hắn.
Và Hoàng Trang Long nhớ lại mọi việc đã xảy ra . . .
chỗ chàng nằm . . . thanh đại đao còn đang vắt vẻo đó. Tất cả đã gợi cho Hoàng Trang Long biết rõ điều gì đã xảy ra với chàng.
"Thất Tán Công." Chàng kêu thầm lên, nhưng hầu như tiếng kêu này muốn vọt ra khỏi miệng khô đắng của Hoàng Trang Long.
Hoàng Trang Long nhớ lại tất cả . . . nhớ lại chàng đang thi triển đao pháp thì nội lực thất tán Sau đó, hai lão ma đồng thời xô chưởng vào chàng. Kế đến chàng đã tuột người xuống khe đá sâu. . .
Nhưng đồng thời Hoàng Trang Long cũng nhớ lại, mới vừa rồi đây, nội lực trong người chàng vẫn còn đó kia mà.
Không lẽ không phải là Thất Tán Công? Không đúng. Nếu không là Thất Tán Công tại sao nội lực của chàng lại biến đi đâu mất?
Còn nếu đã là Thất Tán Công, thì sao bây giờ nội lực vẫn còn?
Nghi hoặc, Hoàng Trang Long lại hít một hơi chân khí.
Quả nhiên, nội lực vẫn còn. Duy có một điều Hoàng Trang Long không hiểu và đang phập phồng lo ngại, đó là thân nhiệt của chàng đang cao. Nóng, nóng muốn phát cuồng lên.
Thập phần ái ngại, Hoàng Trang Long sợ chàng đổ bệnh. Bệnh lúc

này kể như chết mục nát ở đây.
Do đó, cố gượng đau, Hoàng Trang Long gượng lên để tọa công, để vận hành công lực, để tự trị liệu thương thế, trấn thống cơn bệnh bất ngờ vô lý này.
Vùng ngực dần dần giảm đau. Nhưng cái nóng cái nóng vẫn còn đó.
Hoàng Trang Long không lơi lỏng vẫn tiếp tục tọa công . . .
Dần dần, Hoàng Trang Long đã nhập định vào cõi vô thức.
Đến lúc Hoàng Trang Long thức tỉnh.
Chàng thấy trong người hoàn toàn khỏe mạnh tâm thần sảng khoái.
Mở mắt ra, không gian xung quanh chàng như bừng sáng hẳn lên.
Hoàng Trang Long nhìn rõ được mọi vật quanh chàng.
Kiểm tra lại thân thể, nghi ngờ, Hoàng Trang Long không hiểu tại sao bắp tay tả của chàng lại có hai vết nhỏ sâu?
"ám khí?" Hoàng Trang Long tự hỏi, và cố nhớ lại để tìm cách giải thích.
Bóng đỏ thoáng qua . . .
Hoàng Trang Long nhớ ra, khi chàng vừa ngã người vào hốc đá này, có một bóng đỏ mờ thoáng qua, sau đó là một cái nhói đau nơi bắp tay.
Nhìn lại hai vết sâu nhỏ, Hoàng Trang Long chợt nghĩ đến độc xà.
"Có lý ta đã bị độc xà ngoạm phải.
Ai bảo ta xâm phạm vào chỗ ở của nó làm chi? À phải rồi, nếu đã là độc xà sao ta lại không trúng độc?" Nghĩ đến đây Hoàng Trang Long lo ngại nhìn quanh sợ loài độc xà còn đâu đây và lại nhìn kỹ vết cắn trên tay.
Thịt vẫn hồng hào không bầm đen, không đau nhức, chứng tỏ Hoàng Trang Long không bị trúng độc của độc xà.
Tự lý giải một lúc Hoàng Trang Long mới lý giải được đại thể.
Chàng bị trúng độc Thất Tán Công của hai lão ma, công lực của chàng bị thất tán Sau đó độc xà cắn trúng chàng, vô tình độc tính của độc xà hóa giải được Thất Tán Công. Nhưng độc tính này quá mạnh làm người Hoàng Trang Long nóng lên. Nếu chàng không kịp vận công trị thương kịp bức độc tánh này ra khỏi thân thể theo các lỗ chân lông, e mạng chàng đã tuyệt Tấu xảo thật! Hoàng Trang Long không ngờ chàng lại gặp may mắn thế.
Hai lần suýt chết. Và hai lần nhờ may mắn bất ngờ mà Hoàng Trang Long được cứu thoát Một lần nhờ đại đao của phụ thân, nếu không chàng đã rơi xuống khe sâu hun hút.
Một lần nhờ độc xà vô tình ngoạm vào, nên bây giờ chàng phục hồi công lực.

Công lực phục hồi chàng mới mong thoát được khe đá này.
Với tay thu lại thanh đao vẫn còn kẹt hai đầu đao vào hai mỏm đá.
Hoàng Trang Long nghĩ đến lúc chàng nằm vắt vẻo trên thanh đao mà tức cười.
Tư thế thật khó coi. Nhưng nhờ đó mà chàng vẫn sống.
Nghĩ đến tư thế đó, Hoàng Trang Long chực nghĩ đến các vật trong bọc áo chàng, chắc đã rơi tất cả xuống khe sâu.
Lần mò tìm lại, Hoàng Trang Long thấy đúng là như vậy. Cả thanh tiểu kiếm mà trước đây đã lâu rồi Kim Diện Phật Tâm HỒ Bá Trung, tên phản đồ đã tặng chàng làm quà cũng đã mất.
Không chút nuối tiếc, Hoàng Trang Long bây giờ mới lo liệu tìm đường leo lên khe đá hẹp.
Khe đá vốn hẹp nên trải qua bao nhiêu năm tháng dài, khe đá đã bị tuyết và nước xối xuống bào mòn nhẵn. nhưng với thanh đại đao trong tay, Hoàng Trang Long không gặp khó khăn khi tìm đường leo lên.
Đã đến lúc leo lên đến gần hết khe đá sâu Hoàng Trang Long mới biết chàng đã rơi xuống hơn hai mươi trượng.
Vừa định tung người lên vượt trượng cuối cùng, Hoàng Trang Long chợt nghe có tiếng người lầm bầm ở bên trên:
- Khe VÔ Nhai đây rồi. CÓ lẽ Ngũ thúc và Bát thúc nói đúng. Ta đã lãng phí thời gian khi đến đây để xem. Hắn không thể nào sống được, nhưng hắn là ai? Sao lại sử đao? Hừ. . . tuổi trung niên lại sử đao.
Ta không tin là Hoàng Thạch Nguyên còn sống!
Người ở bên trên cứ lầm bầm mãi.
May mà hắn quá tin vào sự chắc chắn phải chết của Hoàng Trang Long, nên hắn không thèm nhìn xuống khe đá. Nếu không hắn sẽ nhìn thấy Hoàng Trang Long đang ghìm người vào cách khe đá, chân trụ trên một mỏm đá trơn tuột và tay chàng đang thủ sẵn đại đao. Chàng chờ đợi nếu hắn khom người nhìn xuống thì chàng sẽ ném đại đao lên, công vào hắn.
Sau đó chàng đã nhảy thoát liền ngay. . .
May mà hắn không nhìn xuống mà cứ ở phía trên lầm bầm, nên Hoàng Trang Long đã vô tình nghe được những lời này của hắn.
Vừa nghe lầm bầm đến đây Hoàng Trang Long biết ngay hắn là ai, nên chàng đã vội đề khí nhảy vọt lên.
Tiếng gió xô quần áo Hoàng Trang Long lay động, làm cho tên ở bên trên giật mình.
Hắn quát lên:

- Ai?
Hoàng Trang Long tay cắp đai đao, bình an đứng trên nền đá khe vô nhai.
Chàng nhìn hắn và đáp:
- Là ta!
Hắn thấy nhân dạng chàng kỳ lạ, tóc thì hoa râm, nhưng khuôn mặt thì non choẹt trông quen quen, lại còn cắp đại đao nữa. nên hắn quát hỏi:
- Các hạ . . . là tiểu tử ngươi ư? CÓ phải tiểu tử ngươi ta đã gặp ở ngôi nhà của Kiếm Tiên không?
Nghe hắn nói Hoàng Trang Long thoạt đầu không hiểu tại sao hắn lại nhận ra chàng khi chàng dị dung? Lúc sau chàng mới biết lớp dị dung của chàng đã bị lớp sương tây xóa sạch đi rồi. Do đó chàng liền đáp:
- Đúng là ta đây? Còn ngươi? CÓ phải ngươi là đệ nhất lệnh chủ Cửu Trùng giáo giáo chủ không?
Hắn nghe Hoàng Trang Long nói tư thế bất giác không tự chủ được liền lùi lại Hắn hỏi:
- Ngươi làm sao biết được ta là đệ nhất lệnh chủ?
Chàng liền giải thích:
- CÓ gì là lạ! Trong năm vị lệnh chủ có ai là thủ phạm giết chết Hoàng Thạch Nguyên minh chủ ngoài đệ nhất lệnh chủ chứ? Ngươi nói xem ta nói thế có đúng không?
- Tiểu tử! Dù ngươi nói đúng đi nữa thì đã sao nào? Hôm nay ngươi chết chắc rồi đó Hoàng Trang Long thấy hắn đã công nhận, lại còn có ý định giết chàng. Hoàng Trang Long liền vươn đao ra, tiến lại gần hắn hơn. Chàng hỏi:
- Nói! Ngươi làm sao mà giết được Hoàng minh chủ? Thứ ngươi mà qua được Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao ư?
Hắn liền vươn ngay song thủ, khinh bỉ noi:
- Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao đã làm gì được ta! Tại sao ngươi lại hỏi thế?
- Vì Hoàng minh chủ là tiên phụ. Vì ta muốn ngươi nếm thử cho biết mùi Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao. Đỡ này!
Nói vừa dứt câu. Hoàng Trang Long đã tiến đánh hắn ngay.
Đao pháp bổ cầu vồng quanh chỗ hắn đứng, sát khí toát ra từ đại đao tỏa ra rợn người .
Hắn chưa thấy quan tài nên chưa sa lệ, nên ung dung khua tả thủ dang rộng đón đại đao, hữu thủ thì thần tốc uy hiếp tay cầm đao của Hoàng Trang Long. Hắn còn lớn tiếng nói:

"Chỉ có thế thôi à?" Phải nói là hắn quá ư mạo hiểm, hoặc nói theo lối của con nhà võ thì hắn trầm tĩnh đúng mực .
Trong vầng đao quang hắn phân biệt rõ được đâu là đao nhử đâu là đao thật. CÓ thế hắn mới vươn tay vào vầng đao định sau khi hữu thủ của hắn đã uy hiếp được tay đao của đối phương, thì hắn sẽ nhân đà này khóa chặt đại đao lại theo thế "Không thủ nhập bách nhãn." Nhưng Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao nào chỉ có thế thôi cho hắn xem thường.
Đà đao đi chưa trọn vẹn, thì Hoàng Trang Long đã biến chiêu đao, đổi sang chiêu Tây Phương Yết Như Lai. Vầng đao biến mất, để khi hiển hiện lại thì đao đã ghim mũi nhọn vào yết đầu hắn, còn dốc đao theo đà chiêu thức biến đổi, đã gõ vào mu bàn tay hắn ở huyệt Hiệp Cốc.
Tất cả chiêu gói trọn trong đao thức Cầm Long, mà khi xưa Hoàng Thạch Nguyên minh chủ, phụ thân của Hoàng Trang Long chỉ cần một chiêu đao này đã thu phục được biết bao tên ác tặc, đã vì tiền tài mà mờ đi lý trí gây bao án mạng đẫm máu.
Sở dĩ được gọi là Cầm Long, vì chỉ cần có thế khi mũi đao đã chĩa ngay vào huyệt Hầu Lộ, thì những tay bại hoại trong giang hồ ngoài cách bó tay qui hàng thì chỉ có cách chết.
ĐÓ là những tay xoàng xoàng bậc trung Chứ còn dư tên đệ nhất lệnh chủ này, thân đã là giáo chủ Cửu Trùng giáo, và là đại môn đồ của lão Nhị ma thì khác.
Thân thủ của hắn quả nhiên bất phàm.
Khi thấy chiêu đao vụt đổi, hắn liền cảnh giác. Do đó, huyệt Hiệp Cốc trên mu bàn tay phải suýt chút nữa bị điểm trúng Còn để tránh mũi đao, hắn đã nhanh hồi bộ, tay hữu rụt về đã vờn vờn trước ngực, phòng đại đao của đối phương lại biến chiêu công tiếp nữa.
Nhưng Hoàng Trang Long đã ngừng chiêu đao ngay lúc đó. Chàng nhìn hắn và nói mỉa mai:
- Thế nào đó mới chỉ là nhất đao thôi đấy nhé! Ngươi còn dám bảo Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao của họ Hoàng này không làm gì được ngươi nữa không?
Rồi không đợi hắn đáp lời. Hoàng Trang Long đã hét lên:
- Xem nhị đao Sách long đây!
ánh đao lúc này không cuốn đi ào ào nữa, mà cứ nhằm vào các trọng huyệt trước ngực hắn mà chao đảo uy hiếp.
Song thủ hắn che kín trước vùng ngực, thân hình hắn đã như bóng u linh, thoạt ẩn, thoạt hiện. hy vọng sẽ thoát được mũi đại đao cứ ghim trước ngực hắn.

Nhưng đúng tên chiêu đao thức là Sách Long, dù hắn có cố gắng di chuyển đến đâu thì thân hình của hắn chẳng khác nào từ thiết thạch luôn giữ cứng thanh đao gần kề ngay ngực hắn. hay nó cho rõ hơn, là khi thân hình hắn di chuyển, thì Hoàng Trang Long vẫn không buông tha hắn, đại đao luôn bám sát hắn.
Đến bây giờ hắn mới biết sợ Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao. Hắn phải tận dụng mọi kỹ năng, lúc thì phục người xuống theo Xà Quyền, lúc thì cất bổng người lên tư thế Phi Long Tại Thiên. Và sau cùng, hắn đành uốn người sử chiêu Lăng Hà Yến Tử, cuộn lộn ngược người ra sau. Hai cước luân phiên đá vào tay Hoàng Trang Long, nhờ vậy mà hắn mới thoát.
Thoát được hắn đã thất kinh hồn vía, đã tung mình theo triền núi thoai thoải và bỏ chạy.
Hoàng Trang Long dễ gì buông tha, thân pháp Kim Long Lập Địa được chàng sừ dụng, thân hình chàng đã như mãnh long xuất hải, bay vượt qua đầu hắn và chận hắn lại. Chàng nói:
- Nói mau! Làm sao ngươi hại được tiên phụ?
Hắn không sao đáp được vì hắn đang sợ đến vỡ mật.
Và rồi hắn lại đảo người bỏ chạy lần nữa.
Hoàng Trang Long đã dự liệu trước hành động này của hắn. Do đó chỉ trong nháy mắt, chàng đã đứng ngay trước mặt hắn. Chàng lại hỏi nữa:
- CÓ phải như bọn thúc thúc ngươi, ngươi đã dùng Thất Tán Công để đối phó với tiên phụ không?
Hắn chợt biến sắc mặt, vô tình hắn đã tự thú nhận hắn đã dùng thủ đoạn đê hèn với phụ thân chàng. Hoàng Trang Long do đã trải qua âm mưu này, nên căm giận chàng lại hét lên, vung đao cuộn quanh người hắn ngay tức khắc:
- VÔ sỉ! Xem Trầm Long Đao của họ Hoàng đây!
Vầng đao quang dày đặc phủ kín gần trượng vuông quanh chỗ hắn đứng như chôn chân tại chỗ, đã làm lu mờ đi ánh dương quang gần trưa này. Khiến cho hắn điếng hồn nhìn đao quang trừng trừng như chực chờ đưa hắn hồn du địa phủ.
Nhưng dù sao hắn cũng là nhất môn chi chủ của một giáo phái lớn, đang có thế lực mạnh nhất hiện thời, hắn đâu cam lòng chết uổng! Thò tay vào bọc, hắn lôi ra ngay một vật tròn, hắn tung luôn vào vầng đao quang của chàng, và hét lên:
- Cho ngươi cùng chết!
Hoàng Trang Long kinh hoàng, khi nhận ra vật hắn ném là Liệt Hỏa Thần Đạn Uy lực của Liệt Hỏa Thần Đạn này Hoàng Trang Long đã

biết quá rõ. Và cách đối phó với nó chàng cũng thừa biết.
May mà nội công của chàng đã đạt tới cảnh giới vô thượng. Lúc này Hoàng Trang Long đối với chiêu thức đánh ra đã đạt đến mức thu phát tùy tâm. Do đó, vừa nhận ra Liệt Hỏa Thần Đạn, chàng ngay lập tức thu chiêu, đồng thời lạng tránh sang một bên để tránh tầm sát thương của thần đạn nọ .
Hành động thu đao này của Hoàng Trang Long đã làm tên giáo chủ Cửu Trùng giáo bất ngờ vì quá kinh ngạc.
Hắn không tin chỉ trong nháy mắt mà chàng đã vô hiệu hóa lợi khí thần vật của hắn.
Nhưng hắn không phải bất ngờ lâu.
Hắn đã lợi dụng dịp may này, Hoàng Trang Long đang đứng cách hắn gần ba trượng. hắn vội vàng tháo chạy.
Ở đằng kia Liệt Hỏa Thần Đạn đang đi trật mục tiêu lăn lông lốc xuống triền núi.
còn Ở đây, thì tên chủ nhân đang tháo chạy. Chạy theo triền núi thoai thoải.
Vì sợ sức chấn động của Liệt Hỏa Thần Đạn lây đến chàng, Hoàng Trang Long thật tình không dám duỗi theo. Nhưng không lẽ đứng giương mắt nhìn kẻ thù không đội trời chung chạy mất?
Nhanh trí nhờ vào tâm cơ mẫn tiệp, Hoàng Trang Long ném vụt thanh đại đao đi đuổi bám theo hắn.
Đã ngoài năm mươi trượng rồi, Hoàng Trang Long mím chặt miệng, vận dụng đến thập thành hỏa hầu vào yếu quyết Dẫn Kình, quyết giết được thù gia.
Phập !
Phịch!
Bùng!
Vút !
Bao nhiêu âm thanh tiếng động như cùng một lúc vang lên. Tiếng đại đao đâm ngập vào người tên giáo chủ, thây của hắn ngã xuống lăn theo triền dốc.
Tiếng nổ xé tai của Liệt Hỏa Thần Đạn và tiếng thu đao về theo lực hấp kình của Hoàng Trang Long.
Cầm chặt chuôi đao, Hoàng Trang Long lặng người nhìn cát đá lẫn vào xác thịt của tên giáo chủ thù gia bay bắn lên không trung, ngay phía dưới triền dốc núi.
Một lúc thật lâu, Hoàng Trang Long mới quỳ xuống, tỳ vào thanh đại đao đã được chàng cắm xuống đất, ngẩng đầu lên Hoàng Trang Long rơi nước mắt mà khấn vái:

- Phụ thân! Mẫu thân! Nhuế thúc thúc!
Toàn thể mọi người ở Hoàng gia đã chết.
Chư vị thiên tại chi linh, xin về đây chứng kiến hài nhi đã báo được thù. Song thân! Đao pháp Hoàng gia đã báo được mối thù này. Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao là vô địch. Phụ thân ơi hài nhi nguyện phát dương quang đại đao pháp nhà họ Hoàng. Song thân! Xin hộ trì cho hài nhi!
Đứng lên Hoàng Trang Long thẫn thờ một lúc lâu, hồi tưởng lại sự hoang phế của Hoàng phủ.
Trời đứng bóng. Đúng ngọ, Hoàng Trang Long chợt nhớ đến cái hẹn với bọn người võ lâm tại Trường Bạch phái.
May mắn cho Hoàng Trang Long.
Chàng vừa đến kịp lúc để cảnh tỉnh chất độc Thất Tán công mà lão Bát Ma đang khua tay loạn trong không khí để đối phó với bọn Đạo Tiên.
Động tác này của lão Bát không làm sao mà Hoàng Trang Long quên được.
Khi ước hẹn với hai lão ma tại VÔ Nhai khe .
Do chàng sợ cho Đạo Tiên trong lúc sơ xuất sẽ bị hại dưới độc thủ của lão, cho lên chàng đang đà lao từ ngoài vào.
Hoàng Trang Long đã uốn mình một cái.
Vận công bế khí, chàng đã thần tốc tung chiêu đao Trảm long cuộn ập vào người lão Bát.
Sát khí bừng bừng làm lão Bát rung động cả tâm can.
Khí thế di sơn đảo hải đã đổ ập vào, làm lão ma phải thét lên một tiếng kinh hoàng.
A... A... A!
Đạo Tiên thì loạng choạng, cố gượng lắm thì lão đạo mới đứng vững được Phật Tiên thì chắp tay tụng niệm phật hiệu. Lão đại sư biết dù có lên tiếng ngăn cản cũng không sao ngăn lại được khí thế này của đao pháp.
Lam Kỳ Trân thì sững người, quên cả đối thủ của nàng đang cùng nàng giao chiến.
La Sát sư thái, Đào Kiều Sương, Lãnh Diện cư sĩ, Hoa Nghi Dung và bọn người võ lâm các phái thì tròn mắt kinh ngạc nhìn chàng trai tuấn tú, đang khí thế uy lẫm vây kín vầng đao quanh người lão ma đệ Bát.
Còn lão Ngũ thì lao nhanh lại, rồi bàng hoàng dừng chân, đứng nhìn huynh đệ của lão đầu một nơi, mình một nơi, chết thảm dưới đại đao của chàng trai mà có lần lão đã gặp ở nhà Kiếm Tiên.
"Hoàng Trang Long, Hoàng Trang Long . . . ".

âm thanh của tên người vọng vào tâm khảm lão Ngũ ác ma nghe đến nhức nhối.
Ngược lại với lão Ngũ, âm thanh này làm cho bao nhiêu con tim phải thổn thức, vui mừng. ĐÓ là Lam Kỳ Trân, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung.
Cả ba nàng định chạy ùa đến mừng Hoàng Trang Long, nhưng không kịp so với lão Ngũ ác ma.
Lão Ngũ vừa lão vào Hoàng Trang Long vừa gầm lên:
- Tiểu tử trả mạng huynh đệ ta đây!
Hoàng Trang Long trụ bộ, vẫy đại đao chỉ vào người lão Ngũ, chàng nói:
- Lão Ngũ! Ngươi còn nợ ta một đao. Nhớ không nào ! Lại đây chúng ta cùng đánh cuộc. Nào! Lão ma!
Lão Ngũ lại một lần nữa chững người.
Lão nhìn trân trối vào Hoàng Trang Long.
Lão lên tiếng hỏi:
- Là ngươi ! Sao lại là ngươi? Ngươi . . .
ngươi không phải đã rơi . . .
Hoàng Trang Long cười lớn:
- Ha... ha... ha!
Dứt tràng cười chàng chỉ đại đao vào lão Ngũ mà nói:
- Lão ma đốn mạt. Dám giở trò hạ lưu đệ tam cấp với ta. Đao này ta đã triệt hạ tên diệt nhi của lão, thêm lão Bát Ma này nữa. Bây giờ đến lão. Thử xem uy lực đao pháp nhà họ Hoàng ta ra sao? Lão hãy tự vệ đi !
Lão Ngũ bây giờ bất chấp tất cả.
Huynh đệ lão chết thảm trước mắt lão.
Bây giờ lại nghe Hoàng Trang Long nói tên đồ đệ của Nhị Kha lão cũng đã bị chàng giết chết. Lão giận điên người, động nộ lên. Lão gầm lên một tiếng vang trời và hét:
- A! Ta thí mạng với ngươi!
Hoàng Trang Long vùng cười khan lên, chàng nói lớn:
- Lão ma muốn chết!
Đao quang liền hiện lên đổ ập vào người lão Ngũ như bão táp mưa sa . . .
Lão Ngũ đã một lần nếm qua đao pháp này của chàng và cũng chính lần đó lão đã suýt mất mạng.
Nhưng lúc này lão đã phát cuồng. Lão liều mạng, lão không sợ chết. Lão bất chấp tất cả miễn sao lấy được mạng của Hoàng Trang Long để bồi mạng cho lão và người thân của lão là được rồi.

Do đó lão cứ như con thiêu thân vào vầng đao của đối phương.
Mức độ liều lĩnh của lão ác ma, đã làm cho Hoàng Trang Long phải chùn tay.
Nhưng dù chàng có muốn dừng cũng không được, vì lão cứ cắm đầu lao tới mãi. Nếu chàng dừng lại chàng phải gục ngã trước ngũ chỉ đang xé gió cắm vào ngực chàng của lão ác ma.
Nhân nhượng với kẻ địch là bất nhân với chính mình.
Do vậy, dù không muốn cũng phải ra tay thật khốc liệt mới mong ngăn được đòn mạng đổi mạng của lão ác ma Cuồng Tâm.
Chiêu đao thứ tư Triệt Long đao được Hoàng Trang Long kịp thời thi triển.
Vì chỉ có đao thức này mới có thể vừa diệt được Ngũ chỉ của lão, vừa chân được thế công điên cuồng đang bất kể mạng sống đổ ập vào người Hoàng Trang Long.
Quả thế thật! ánh đao như ánh chớp tiện đứt cách tay còn lại của lão Ngũ ác ma. Đồng thời đà đao đã cuốn xuống hạ bàn tiện đứt lìa hai chân của lão, khiến lão Ngũ Cuồng Tâm Ma đang chạy tới phải ngã vật xuống, nằm úp mặt vào thi thể không đầu của lão ĐỒ Tâm Ma.
Lão Ngũ Cuồng Tâm Ma đau đớn khóc rống lên và hét:
- Lão Bát! Ngũ Kha này vô dụng! Không trả thù được cho lão Bát rồi. Lão Bát . . . hãy chờ ta theo với !
Hét xong, lão Cuồng Tâm Ma vận lực vào hai hàm răng cắn đứt lưỡi, tự tận mà Suốt cả đời lão Ngũ và lão Bát đã là lão hữu của nhau. Bây giờ đến khi chết, hai lão như chết cùng một giờ cùng một nơi .
Thế là hết đời hai ma: Cuồng Tâm và ĐỒ Tâm Ma.
Tất cả mọi người hiện diện đều thấy thương hại cho cái chết thương tâm của hai lão ma . . .
Hoàng Trang Long cũng cảm thấy bất ngờ trước diễn biến này.
Đạo Tiên thấy ai cũng tỏ ra bi lụy, lão Đạo sợ mọi người nhụt đi nhuệ khí trong khi cửu Trùng giáo còn đang bóp nghẹt võ lâm, và Tam lão ma kia vãn còn tồn tại Sát kiếp vẫn còn.
Đạo Tiên liền vận công vào âm thanh noi:
- ác lai ác báo! Đây là quả báo nhãn tiền. Hai tên ma đầu này đã hoành hành bá đạo trên giang hồ gần hai mươi năm.
Sát kiếp trừng trừng. Không điều ác nào không làm, giết người không gớm tay. CÓ chết cũng không đáng tiếc. Còn không mau thu dọn sạch sẽ, các ngươi quên Cửu Trùng giáo rồi sao?
Phật Tiên cũng lên tiếng:
- A di đà phật! Nghiệp quả! Thiện ác đáo đầu chung hữu báo!
Hai vị kỳ nhân cái thế cùng nói như vậy chăng khác nào tiếng chuông

cảnh báo. Khiến mọi người hết bàng hoàng xao xuyến. mà mọi người đều nhớ lại bản thân mình, nhìn lại những điều họ đã làm từ khi lớn cho đến bây giờ.
Một lúc lâu sau đó, Lãnh Diện cư sĩ mới nhìn Hoàng Trang Long mà hỏi:
- Hoàng thiếu hiệp là di tử của minh chủ Hoàng Thạch Nguyên ư?
Câu hỏi của Lãnh Diện cư sĩ làm cho La Sát sư thái chợt nhớ đến việc xưa. Sư thái cũng lên tiếng hỏi:
- Hoàng thiếu hiệp là đứa bé năm xưa mà...
Hoàng Trang Long tay vẫn còn cầm đại đao, nghe hai vị tuyệt đại cao nhân hỏi, chàng liền đeo đại đao vào thắt lưng.
Đoạn chàng thủ lễ đầy đủ và nói:
- Sư thái cư sĩ! Đúng vậy! Vãn bối là di tử nhà họ Hoàng. Và là đứa bé năm xưa Sa La lão tăng có đưa đến gặp nhị vị.
Đây là hai mảnh Hồng Sa ngọc này, vãn bối xin hoàn lại cho sư thái.
Đa tạ sư thái đã nể tình Nhuế thúc thúc mà cho vãn bối mượn Hồng Sa ngọc.
Vừa nói, Hoàng Trang Long vừa tháo dây đeo Hồng Sa ngọc trong người, trao lại cho La Sát sư thái.
La Sát sư thái bần thần khi nhận lại hai mảnh Hồng Sa ngọc. Sư thái lại hỏi:
- Thế thiếu hiệp không phải đã bị Ngũ âm Tuyệt Mạch (còn được gọi là Túc Mạch âm Tuyệt Kinh) sao? Còn Nhuế đại hiệp đâu?
Nhắc đến vấn đề này, Hoàng Trang Long thấy chua xót cho thân phận chàng khi xưa: đi cầu sư mà bị cự tuyệt. Nhưng nhớ đến di thư của Nhuế thúc thúc để lại, chàng liền nén lòng nói:
- Vãn bối không phải bị Ngũ âm Tuyệt Mạch, mà chính là do thủ pháp của Kim Long Triệt Mạch Thủ của hung thủ đã tàn sát Hoàng gia thi triển trên người vãn bối.
Còn Nhuế thúc thúc của vãn bối thì đã bị chính hung phạm bức tử vì Nhuế thúc thúc đã bội tín, dù là bội tín với kẻ thù.
- Hoàng huynh! Thế huynh đã tìm được thù gia chưa?
Lam Kỳ Trân căm hận hỏi Hoàng Trang Long. Vì dù nàng đã biết phu quân mình là con của vị minh chủ, nhưng nàng không ngờ họ Hoàng lại xảy ra thảm trạng như thế vì Hoàng Trang Long chưa từng nói qua cho nàng nghe.
Hầu như tất cả mọi người đều trông chờ vào câu trả lời của Hoàng Trang Long để đáp lại câu hỏi này của Lam Kỳ Trân vì đây đã là nghi án của võ lâm gần hai mươi năm nay liên quan đến sự thất tung của Hoàng minh chủ.

Hoàng Trang Long gật đầu đáp:
- Chủ hung là tên Cửu Trùng giáo giáo chủ mà ta đã hạ thủ lúc nãy tại Vô Nhai khe. Còn tên đầu sai ta đã giết chết cách đây mấy tháng trước khi trở lại Giang Nam hội ngộ với Sương muội và Dung muội. Kẻ tay sai đó là ai chư vị có biết là ai không?
Hoàng Trang Long đáp lời của Lam Kỳ Trân Do đó, chàng vừa nhìn Lam Kỳ Trân vừa nói. Khi chàng nhắc đến việc hội ngộ ở Giang Nam, thì chàng lại nhìn Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung mà nói. (Khiến hai nàng mừng vì hai nàng đều ngỡ là Long đại ca đã cố tình quen hai nàng. Nhưng không phải như vậy).
Đến lúc chàng hỏi câu cuối, thì chàng lại nhìn bao quát mọi người. Thấy không ai biết gì để đáp lại, chàng đành vạch trần ra cho mọi người biết:
- ĐÓ là tên phản đồ khi sư diệt tổ của kẻ hèn này. Và cũng chính là tên giả nhân giả nghĩa có danh xưng là Kim Diện Phật Tâm Hồ Bá Trung.
Đoạn chàng quay sang La Sát sư thái mà nói tiếp:
- Hồ Bá Trung giả nhân giả nghĩa ra sao có lệnh đồ của sư thái biết rõ. Cả lệnh đồ của cư sĩ cũng biết việc này. Phải không Dung muội, Sương muội?
Hai nàng Đào, Hoa nghe lần nữa được Long đại ca nhắc đến liền sung sướng, gật đầu Sau đó, Hoàng Trang Long quay lại, nói với Lam Kỳ Trân:
- Kỳ Trân muội! Tên Hồ Bá Trung này vì tham lam bí kíp Kim Long của nghĩa phụ ta mà hắn đành tuyệt tình sư đồ, khiến nghĩa phụ ta ra thân tàn phế... Sau đó do thua sút dưới tay tiên phụ, hắn đã dùng âm mưu thâm độc. Cùng tên đồ đệ của lão nhị trong Cửu Ma hắn đã dùng Thất Tán công đối phó với tiên phụ. Giết thác tiên phụ xong hắn lại muốn đoạt một đời sở học của tiên phụ là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao, hắn đã đến và tàn sát tiên mẫu và toàn gia họ Hoàng. Hoàng gia bây giờ đã trở thành nơi hoang phế, đến chim muông điểu thú cũng không muốn dùng làm chỗ trú chân. Kỳ Trân muội. Chư vị! Thế đó, xin đừng trách tại sao ta ra tay tàn độc với ác nhân.
Không biết mọi người hiểu được cho Hoàng Trang Long hay không? Mà chỉ sau một lúc im lặng, có người chợt hô to lên, kéo theo sau đó là sự đồng thanh tương ứng của mọi người:
- Hoan hô Hoàng minh chủ! Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao Vô địch!
- Hoàng minh chủ là anh hùng cái thế!
- Hoàng minh chủ cái thế kỳ nhân!
- Hoan hô Hoàng Trang Long thiếu hiệp.

Và:
- Hoàng Trang Long thiếu hiệp xứng đáng là minh chủ võ lâm Trung Nguyên.
Thoạt đầu, Hoàng Trang Long xúc động đến rơi lệ khi nghe mọi người đồng thanh lên tiếng ca ngợi phụ thân chàng là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao. Nhưng càng về sau Hoàng Trang Long càng cảm thấy lúng túng khó xử khi nghe mọi người quay sang tán tụng và đề bạt chàng lên làm minh chủ võ lâm Lúng túng, ngượng nghịu. Hoàng Trang Long đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về nhị tiên.
Và chàng càng thêm ái ngại trước ánh mắt nhìn cổ vũ, hâm mộ của Đạo Tiên và Phật Tiên.
Đạo Tiên thì mân mê chòm râu bạc, tủm tỉm cười với chàng, và lại còn gật đầu không ngớt.
Phật Tiên thì mở to đôi mắt hiền hòa, nhìn chàng khuyến khích, qua đôi mày bạc, rủ xuống đôi mắt. Và vẫn như lão Đạo Nghĩa là Phật Tiên cũng cười và gật đầu ánh mắt nhìn cầu cứu của Hoàng Trang Long hướng về nhị tiên mọi người đều thấy Và mọi người đều hân hoan khi bắt gặp thái độ đồng tình của hai vị kỳ nhân tuổi đã gần trăm.
Một lần nữa tiếng hoan hô lại dậy lên.
Không nín nhịn được nữa, Hoàng Trang Long đưa cao tay, biểu thị chàng muốn nói điều gì đó, tức thì mọi người đều im bặt lại, chờ nghe chàng nói.
CÓ kẻ còn thì thào khẽ với người đứng bên cạnh rằng:
- Suýt! Để xem Hoàng minh chủ có hiệu lệnh gì kia kìa.
Hoàng Trang Long dở khóc dở cười, chàng nói:
- Chư vị! Hoàng Trang Long này sợ đức bạc, nào xứng đáng gì mà chư vị phải công cử? Ở đây còn có hai bậc kỳ nhân là VÕ Lâm nhị tiên, tại sao chúng ta lại không giao lại trọng trách này cho nhị vị lão nhân gia?
Đạo Tiên liền lên tiếng nói:
- Này Hoàng tiểu tử! Đừng quên bọn già ta là những người thanh tu. Hơn nữa, tuổi trời sắp mãn. Gánh làm sao được trọng trách này mà ngươi lại đưa đẩy cho bọn già ta?
Hoàng Trang Long lại nói:
- Vậy thì còn bao nhiêu cao nhân đây.
Nào là sư thái và cư sĩ, và còn bao nhiêu chưởng môn các phái khác nữa. Tại hạ chỉ là hậu sinh mạt học, không kham nổi trọng trách này đâu.
Một lần nữa Hoàng Trang Long lại từ chối thì Đạo Tiên lại lên tiếng:

- Hoàng Trang Long! Hoàng thiếu hiệp! Thiếu hiệp cứ từ chối mãi, vậy thiếu hiệp có xứng đáng với vong linh Hoàng minh chủ không? Thiếu hiệp có phải là hậu duệ nhà họ Hoàng không?
Thiếu hiệp cứ nói đi.
Hoàng Trang Long nghe lời trách cứ của Đạo Tiên mà bàng hoàng. Chàng sực nhớ đến lời khấn hứa của chàng lúc trưa nay tại Vô Nhai khe.
Chàng đã khấn: "Hài nhi nguyện phát dương quang đại đao pháp nhà họ Hoàng... " Hào khí can vân liền bốc lên, Hoàng Trang Long ngẩng cao đầu, dõng dạc nói:
- Được! Hoàng Trang Long này được chư vị tin cậy và giao cho trọng trách thì họ Hoàng này dù tài thô đức thiển cũng vì võ lâm trưng nguyên mà xả thân. Quyết phá tan bọn Cửu Trùng giáo, diệt trừ hoàn toàn tặc đảng của chúng. Thu hồi lại toàn bộ sơn môn của các môn phái cho võ lâm Trung Nguyên.
Chàng vừa dứt tiếng, âm thanh hoan hô liền nổ tung lên. Khiến cho tên phân đà chủ đệ cửu phân đà đang bị chưởng môn các phái bắt giữ đó phải run lên vì sợ hãi.
sợ cho tương lai đen tối của giáo phái Cửu Trùng không tồn tại được cho đến tết Trùng Cửu.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 23
Hoa thiêu thánh địa Cửu Trùng giáo
Du hồn địa phủ hai ác ma

Hoàng Trang Long nhìn lại La Sát sư thái mà lên tiếng hỏi:
- Sư thái! Giải dược Thất Tán Công sư thái còn giữ đó không?
Nghe hỏi, La Sát sư thái liền đáp ngay:
- Còn đây! Hoàng minh chủ cần giải dược Thất Tán công sao?
Chàng thoáng ngượng, vì chưa quen với danh xưng minh chủ, cười gượng gạo.
Chàng đáp:
- Không phải vãn bối cần, mà là lão đạo trưởng.
Hoàng Trang Long đáp xong, mọi người mới nhớ đến chuyện giao đấu lúc vừa rồi giữa Đạo Tiên và lão Bát ác ma, và cũng nhớ đến cái loạng choạng và cơ hồ sắp ngã lúc nãy của lão Thái ất đạo trưởng!

Quay lại nhìn thấy Đạo Tiên đang nhận giải dược Thất Tán công do Hoàng Trang Long trao, mọi người mới thật sự tin, vừa rồi lão Bát ác ma đã dùng thủ đoạn hèn hạ với Đạo Tiên!
Như vậy việc của Hoàng Thạch minh chủ trước đây cũng đã xảy ra đúng như thế!
Mọi người càng thêm căm phẫn bọn Cửu Trùng giáo thâm độc, tà ác.
Sau khi hủy bỏ toàn bộ võ công của bọn giáo chúng Cửu Trùng giáo của đệ cửu phân đàn, ngay trong đêm đó, quần hùng cùng ngồi lại bàn định kế sách diệt trừ Tam lão ma còn lại trong Ngũ Ma.
Chưởng môn VÕ Đang phái nói:
- Các phân đà của Cửu Trùng giáo rải rác khắp nơi, khó, mà đồng loạt đánh úp các phân đà mà không lậu sự cho ba tên lão ma đang ở thánh địa Cửu Trùng giáo!
Do đó bần đạo đề nghị phải cấp tốc triệt hạ cho được ba tên lão ma này trước. Sau đó mới tiến hành cách giải cứu lần lượt các môn phái sau!
Lời giải thích về đề nghị này của trưởng môn phái VÕ Đang rất hữu lý, do đó mọi người đều lên tiếng tán đồng:
Nhưng Hoàng Trang Long ngăn lại, chàng xua tay và nói:
- Chưởng môn VÕ Đang phân tích địch tình thật là đúng! Nhưng chúng ta, tất cả chúng ta không tài nào xâm nhập vào thánh địa này được! Chỉ vì mọi nơi trong thánh địa đều ám tàng cơ quan, bẫy rập rất ư là nguy hiểm!
Sau đó, bằng vài lời ngắn gọn, Hoàng Trang Long thuật lại tình hình khi trước chàng đã chứng kiến, lúc định dò xét thánh địa Cửu Trùng giáo của Ngũ đại ác ma.
Thuật xong, chàng lại nói:
- Bây giời chỉ còn cách, là làm sao chúng ta dụ cho ba tên ác ma này ra ngoài khỏi phạm vi thánh địa của chúng!
CÓ thế mọi người mới được an toàn! Chư vị có cao kiến gì không?
Mọi người cùng phân vân, trước tình trạng đầy rẫy nguy hiểm ở thánh địa Cửu Trùng giáo... Tất cả cùng lặng người.
Thầm tự suy tính theo cách riêng của mỗi người.
Hoàng Trang Long cũng bồn chồn, lo lắng nhìn mọi người đang suy tư.
Trong cái nhìn của chàng, bất giác một hình ảnh đập vào thị tuyến của chàng, khiến chàng bận lòng không ít...
ĐÓ là ba nàng kiều nữ đang châu đầu lại thì thầm to nhỏ xem có vẻ rất tương đắc Ngồi giữa là Lam Kỳ Trân, hai bên tả hữu là Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung!

Và Vô tình Hoa Nghi Dung trong lúc ngước mặt lên bắt gặp cái nhìn kinh ngạc của Hoàng Trang Long, Hoa Nghi Dung bẽn lẽn, đỏ mặt, cúi đầu, nói gì đó với hai giai nhân kia.
Hai nàng Lam, Đào cũng ngước mắt nhìn Hoàng Trang Long. Nhưng cái nhìn vừa như thân thiện, vừa như trêu trọc khiến Hoàng Trang Long phải lúng túng, dời ánh mắt sang nơi khác!
Tuy nhiên, sau đó Hoàng Trang Long không sao tập trưng được luồng suy nghĩ vì lòng của chàng bật giờ đang hoang mang, xao xuyên.
Bất đồ, đoạn cuối của La Sát sư thái lọt vào tai chàng:
- Chỉ như thế, ba tên ma đầu mới chịu rời hang của chúng!
Hoàng Trang Long thật sự không nghe được lúc đầu hỏi làm sao chàng có thể lên tiếng tán đồng hay không, khi mọi người đang dồn ánh mắt vào chàng?
Chờ chàng quyết định.
May mắn cho Hoàng Trang Long! Vị Đạo Tiên đã lên tiếng:
- Dùng hỏa công! Cách này xem ra thì được! Nhưng lão đạo ta e... chúng ta không còn đủ lực lượng để chặn đánh ba tên ác ma! Vì xét ra võ công của ba tên này rất lợi hại, chúng ta đây nếu chặn không đúng hướng bọn chúng tẩu thoát thì chẳng khác nào thả hổ về rừng!
Đến lúc này Hoàng Trang Long mới hiểu ý đồ của La Sát sư thái vừa đưa ra:
Hoả công!
Chàng suy nghĩ dựa vào địa hình mà chàng đã nhận thấy khi tiến hành dò xét thánh địa này, chàng nghĩ có thể tiến hành được. Do đó, chàng nói:
- Đúng đấy! Chúng ta có thể dùng hỏa công được đấy! Lão đạo trưởng tiểu bối có cách bắt buộc Tam lão ác ma phải xuất hiện đúng hướng mà chúng ta đã định sẵn!
Đạo Tiên liền hỏi:
- Đâu! Hoàng minh chủ nói thử xem!
"Lại nghe xưng danh minh chủ!" Hoàng Trang Long đành phải làm mặt dày đáp:
- Phía hậu sơn của thánh địa có tất cả ba hướng để đột nhập. Bây giờ chúng ta ước định như thế này: Đúng giờ mẹo sáng mai, tại hạ sẽ xuất hiện trước động khẩu thánh địa! Tại hạ trả lại hai thi thể của hai lão ma này cho chúng và buông lời thách thức Tam lão ma! Theo tại hạ dự liệu không lâu sau đó, Tam lão ma sẽ vì tức giận phải bước ra ngoài thánh địa để gặp tại hạ ngay phía trước động khẩu! Cứ cho là một khắc sau đó đi, các vị tiềm phục ở ba hướng phía hậu sơn,

đồng loạt nổi lửa! Thánh địa bị phá hủy, kẻ thù thì ở ngay trước mặt. Tại hạ tin chắc Tam lão ma sẽ không bỏ chạy đâu! Việc giải quyết Tam lão ma xin cứ đệ tại hạ và nhị vị lão đạo trưởng và lão đại sư! Còn chư vị có sư thái cư sĩ và Lam Kỳ Trân dẫn đầu, cứ thẳng tay diệt trừ bọn tặc đảng! Thế nào? Chư vị thấy có được không?
Cách thế này có thể có hiệu quả, do vậy quần hùng đồng loạt tán thành.
Phật Tiên chỉ nói thêm:
- A di đà phật! Nếu tha được xin chư thí chủ hãy nới tay cho bọn giáo đồ! Chỉ hủy võ công của chúng là đủ rồi! Đừng lạm sát mà gây nhiều oan nghiệt! A di đà phật!
Lời khuyên can của vị kỳ nhân nhân đức mọi người không sao cãi được! Ai ai cũng ngần ngại đến câu oan oan tương báo!
Thế là xong!
Mọi người thấy trời đã vào canh ba, thấy đã trễ nếu muốn bắt đầu vào giờ mẹo sáng mai. Nên không ai bảo ai, mọi người đều nai nịt lại gọn gàng, chuẩn bị sẵn hỏa dược và xuất phát ngay.
nhị tiên đi trước dẫn đường, kế đó là quần hùng.
Đi sau cùng là tợp bốn người, ba nữ một nam. Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân đi cạnh nhau trước Đào Kiều Sương vả Hoa Nghi Dung độ ba bước chân.
Hoàng Trang Long nghe Lam Kỳ Trân hỏi:
- Hoàng lang! Sao chàng không cho thiếp tiếp một tay khi đối đầu với Tam lão ma?
- Ta ngại... ta không muốn nàng phải đương đầu với sóng gió hiểm nguy! Hơn nữa, phía quần hùng tuy đông nhưng lực lượng lại quá kém, nên cần phải có nàng một bên để củng cố thực lực!
Lam Kỳ Trân nũng nịu:
- Không chịu đâu! Thiếp không muốn phải rời xa chàng! Như mới vừa rồi đây, thiếp chỉ xa chàng có hai ngày, mà lòng thiếp đã nghe nôn nao! Hơn nữa thiếp lại ngại chàng sinh mạo hiểm! Đó, như hôm trước đó thiếp đã có căn dặn, mà chàng có nghe đâu! Không phải suýt nữa thiếp đã ôm hận rồi sao? Không biết đâu, chàng làm sao thì làm, thiếp phải ở phía trước với chàng!
Hoàng Trang Long ngầm lại, thấy thương cho Lam Kỳ Trân, và thầm trách chàng đã không hiểu tâm tánh của nương tử Tính toán một lúc, Hoàng Trang Long gật đầu, đáp ứng:
- Được! Ta sẽ nhờ Nhị Tiên tiếp trợ quần hùng ở phía hậu sơn. Để xem đao họ Hoàng và kiếm của Lam tộc có triệt hạ được Tam lão ma không cho biết?

Đảo Kiều Sương và Hoa Nghi Dung ở phía sau cũng ứng tiếng, nói:
- Long đại ca! Tiểu muội cũng ở phía trước với đại ca nhé?
- Long đại ca! Còn Lãnh Diện Nữ và Nhiệt Dương Thủ ở đây, đại ca không để vào mắt sao?
Luống cuống, Hoàng Trang Long nhìn và chờ xem phản ứng của... Lam Kỳ Trân!
Lam Kỳ Trân ngượng mặt, nhìn sang chỗ khác, cố che dấu nụ cười kín đáo đang nở trên đôi môi nàng.
Hoàng Trang Long bất đắc dĩ gọi nhỏ Lam Kỳ Trân:
- Kỳ Trân! Muội... Muội nghĩ như thế nào?
Lam Kỳ Trân như chờ có thế, nàng quay lại, nhìn chàng, nói:
- Không biết! Hoàng lang muốn làm sao đó thì làm! Thiếp không có ý kiến gì hết!
Hoàng Trang Long lại nói:
- Kỳ Trân! Ta để... tùy nàng! Nàng quyết định sao ta cũng chấp nhận! Nàng nói đi!
Lam Kỳ Trân đỏng đảnh nói:
- Thì thiếp đã nói là tùy chàng mà!
Chàng quyết định sao, thiếp cũng chịu!
Thở một hơi dài, ngao ngán, Hoàng Trang Long phân trần:
- Kỳ Trân! Theo ta thì... thì...
- Thì sao nào? Sao chàng lại ấp úng?
Hoàng Trang Long đành phải nói:
- Ta nghĩ.. nếu có Lãnh Băng và Nhiệt Dương C ông trợ thủ... thì cũng... cũng hay! Muội nghĩ sao?
Lườm Hoàng Trang Long, Lam Kỳ Trân ngoe nguẩy nói:
- Là chỉ... trợ thủ... thôi phải không?
Hừm! Vậy thì muội chấp thuận!
Ở phía sau, hai nàng Kiều Sương và Hoa Nghi Dung thắc thỏm, chờ đợi.
Đến khi nghe Hoàng Trang Long hỏi xong, và nghe tiếng chấp thuận của Lam Kỳ Trân, hai nàng đều reo lên:
- Đa tạ đại nương! Nhị nương và Tam nương xin ra mắt đại nương!
Hoàng Trang Long giật mình vì hai nàng quá bạo mồm bạo miệng! Và chàng lo ngại nhìn Lam Kỳ Trân.
Nào ngờ, Lam Kỳ Trân lại nghiêm giọng lại, và nàng nói:
- Miễn lễ cho hai vị tiểu nương tử!
Nói xong, nàng còn nói với Hoàng Trang Long một câu:
- Thế nào? Liệu Hoàng lang có chịu nổi kiếm pháp Lam tộc và Lãnh Băng, Nhiệt Dương hợp công lại không?

Hoàng Trang Long trong lòng thì mừng khấp khởi nhưng ngoài miệng thì chàng nói:
- Phen này... ta đành bó tay, trước sự hợp công của tam vị cô nương.
Nói xong, Hoàng Trang Long tăng tốc độ băng mình chạy như bay về phía trước Còn lại ba nàng, nắm tay nhau cười khúc khích...
Mãi đến gần tàn canh năm. Hoàng Trang Long và mọi người đã đứng chân ngay khu rừng thưa. Nơi mà Hoàng Trang Long đã lập trận thế!
Hoàng Trang Long lên tiếng sắp đặt:
- Như tại hạ đã bàn lại với nhị tiên, Đạo và Phật, ở phía trước động khẩu sẽ là tại hạ, Lam cô nương và hai và hai nữ đồ đệ của hai vị tiền bối đây là sư thái và cư sĩ Còn lại thì các vị chia nhau đột nhập vào hậu sơn, đã có lão đạo trưởng và lão đạo sư tiếp tay! Như thế cũng có phần tiện lợi hơn! CÓ hai điều xin chư vị nhớ cho, thứ nhất là hãy đề phòng Thất Tán Công của quần ma, thứ hai sau đây khoảng độ một khắc mới được xông thẳng vào thánh địa và đốt lửa làm hiệu lệnh!
Rồi Hoàng Trang Long đưa tay chỉ vào khu trận thế mà cách đây vài ngày chàng đã lập sẵn chàng nói:
- Trận thế này vẫn còn đôi chỗ diệu dụng! Chư vị có thể tùy nghi sừ dụng.
Hoặc để giam giữ địch nhân hoặc để náu thân lúc cần thiết! Vậy nhé! Bọn tại hạ xin đi trước một bước, chư vị hãy tự bảo trọng!
Đoạn chàng ra dấu bảo Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung, mỗi người mang một thi thể của lão Bát và lão Ngũ đi theo chàng! Còn chàng thì xách thủ cấp của lão Bát đi trước!
Tất cả quần hùng còn lại, theo lời đã định trước đều âm thầm nương theo vách đá mà tiến về phía hậu sơn của thánh địa Cửu Trùng giáo.
Hoàng Trang Long đưa ba giai nhân hiệp nữ men theo đường sơn đạo tiến thẳng đến động khẩu, là cửa xuất nhập công khai vào Thánh Địa của Quần Ma.
Khi còn cách động khẩu mười trượng, đột nhiên Hoàng Trang Long phục người, nép kín vào một tảng đá bên sơn đạo làm cho ba nàng theo sau phải giật mình, ngỡ địch nhân đã phát hiện được...
Lam Kỳ Trân thấy Hoàng Trang Long nghiêng tai để nghe ngóng, nàng cũng vội định thần để lắng nghe động tĩnh.
Trong tiếng gió sớm thoang thoảng Lam Kỳ Trân nghe hai tên đứng gác ngay động khẩu đang trò truyện với nhau...
Một trong hai tên nói:

- Không biết có việc gì khẩn trương mà Nhị lão gia và Tam lão gia đang đêm lại đi đâu vậy huynh có biết không?
Tên thứ hai giải thích:
- Ta mà không biết thì còn ai biết? Tại ngươi có mắt mà lại không chịu mở ra quan sát nên mới hỏi như vậy, bằng không mấy khi mà ngươi hạ cố nói chuyện tầm phào với ta trong lúc làm nhiệm vụ, phải không?
Tên kia vội nói, ý chừng như muốn biện bạch:
- Huynh đừng có trách đệ! Chỉ vì đệ...
mới được đổi từ tổng đà về, phần nữa là do đệ sợ sệt tính tình nghiêm khắc của các lão gia! Do đó... quả tình đệ không dám lơ là trong lúc làm nhiệm vụ. Nếu các lão gia biết được thì... Đệ e không thoát được tội chết.
Tên kia lại hỏi, ý trách móc rõ ràng:
- Sao hôm nay ngươi lại dám? Không phải là ngươi vì khinh khi ta mà không thèm nói chuyện sao? Hừm! Tử giờ tý cho đến bây giờ ngươi làm ta bực mình lắm đó, ngươi có biết không?
- Đã nói là đệ không dám thật mà! Đệ làm sao mà khinh thường huynh, trong khi hai đứa chung ta đều là người đồng giáo, lại cùng chung một địa vị thấp hèn nhất! May mà đệ chứng kiến Nhị và Tam lão gia đi khỏi, đệ mới dám nói chuyện với huynh! Đừng trách cứ đệ nữa mà, huynh!
Nghe mát lòng, tên kia mới chịu nói, chứ thật ra, tên nọ không cần năn nỉ trước sau gì tên kia cũng phải nói thôi vì hắn thuộc loại khâu thủ bình bình! Hắn nói:
- Này! Xem ta nói này, xem có đúng không nhớ! Hôm qua giáo chủ vừa về đến, chưa kịp tham kiến Nhị lão gia đã vội vàng theo chân Ngũ lão gia và Bát lão gia, ngươi có thấy việc này không?
Đợi tên kia gật đầu công nhận xong, hắn mới làm ra vẻ quan trọng, nói tiếp:
- Đến đêm nay, lúc ta và ngươi đến phiên canh gác, ngươi có thấy giáo chủ về chưa? Chưa! à! Thế mới gọi là nhìn, là quan sát Ngươi nghe tiếp nè! Ngũ lão gia và Bát lão gia có khi nào cùng một thời gian mà vắng mặt cả hai người và đi cả đêm không về không? Aø quên! Cái này do ngươi mới đổi về, chắc ngươi không biết rõ bằng ta! Vậy ta cho ngươi hay, ta cam đoan là Nhị lão gia thì đi về tổng đà để tìm giáo chủ! Còn Tam lão gia thế nào cũng đi loanh quanh tìm Bát và Ngũ lão gia cho mà xem! Ngươi dám cuộc không?
Hoàng Trang Long và ba nàng đều nghe rõ được những lời này! Do đó Hoàng Trang Long thấy bất ngờ, khi kế điệu hổ ly sơn của

chàng, chỉ điệu được có một con hổ lại là hổ cái nữa chứ!
Ngẫm nghĩ một lúc, chàng nửa muốn đi gặp quần hùng để hoãn lại trò chơi, nửa muốn xúc tiến! Vì chàng còn một tia hy vọng là nếu lão Tam ma ở lẩn quẩn gần đâu đây, thì có thể lão ma sẽ thấy ngọn lửa thiêu hủy thánh địa và lão sẽ quay về nộp mạng! Còn như lão không về thì sau này sẽ tìm lão và lão Nhị sau!
Vấn đề quan yếu ở đây là làm sao biết được tổng đà Cửu Trùng giáo ở đâu?
Nghĩ đến nát óc, Hoàng Trang Long chợt nói nhỏ vào tai Lam Kỳ Trân, chàng nói:
- Bây giờ ta và Sương muội, Dung muội hiện thân! Còn Kỳ Trân muội thì ta có việc giao cho đây...
Lam Kỳ Trân vừa định lắc đầu, thì Hoàng Trang Long đã nói:
- Yên tâm! Không có đi đâu đâu! Nghe này! Muội phải khống chế tên kia và làm sao tra được địa điểm tổng đàn Cửu Trùng giáo nhé! Được không?
Đến đây, Lam Kỳ Trân mới vui lòng mà gật đầu. Nàng định mở miệng để nói điều gì đó, thì Hoàng Trang Long đã đưa tay bịt miệng nàng lại, ngăn không cho nàng phá hoại.
Lam Kỳ Trân không hiểu, ngỡ chàng định táy máy tay chân, đang khi còn cô Đào Hoa hai nàng ở kế bên.
Nào ngờ, tai Lam Kỳ Trân đã nghe có tiếng hỏi hách dịch:
- Này! CÓ thấy Ngũ lão gia và Bát lão gia về chưa, hừ?
Hai tên chưa kịp trả lời, thì Lam Kỳ Trân thấy tay Hoàng Trang Long rời miệng nàng ra. Đồng thời, nàng nghe tiếng chàng nói lớn:
- Lão Bát đây!
Vút!
Hoàng Trang Long theo tiếng nói đã lạng người vọt ra. Nàng chỉ thấy tả thủ của chàng vung nhẹ một cái...
- Kẻ nào?
Và khi nàng cùng Đào Kiều Sương, Hoa Nghi Dung cùng hiện thân thì nàng mới tận mục sở thị chứng kiến bản lãnh cao cường của người kia, đến sau, nàng mới biết đấy là lão Tam ác ma trong Tam ma còn tại.
Lão Tam Ma vừa quát hỏi xong, lão thấy có một vật tròn đen, phủ ở một mặt phía ngoài là một lớp trắng, bay như đập vào người lão! Lão Tam do bất ngờ đã định đưa tay đập một chưởng vào vật đó.
Thì... qua ánh bình minh còn mờ mờ, lão Tam tinh mắt nhận ra đó là thủ cấp... và là thủ cấp của lão Bát. Tức thì lão cấp tốc biến chiêu, đổi chưởng thành trào, cuộn tay một vòng, thu được thủ cấp của lão

Bát vào lòng bàn tay.
Thu phát tùy tâm. Bản lãnh này quả là cao cường! Lão là ai? Sao Hoàng lang lại ném thủ cấp của lão ma kia cho lão.
Lúc đó, lão Tam vừa nhận định rõ đúng là thủ cấp của lão Bát, huynh đệ của lão!
Thì lão liền gầm lên, thương tiếc:
- Lão Bát! Sao lại ra nông nỗi này?
Hoàng Trang Long đã vậy, lại còn châm chọc, chàng nói:
- Lão Tam! Không phải lão không ưa gì lão Bát sao? Ta đã thay lão giải quyết giùm mối họa tâm phúc cho lão. Lão nói sao đây? à! Còn đây nữa! Đây có phải là huynh đệ của lão không lão Tam?
Vừa nói, Hoàng Trang Long vừa đưa tay chỉ vào thi hài của lão Ngũ đã được Đào Kiều Sương đặt xuống gần đó.
Rồi cả bốn người đứng nhìn một tình cảnh rất là thương tâm đang diễn ra trước mặt.
Lão Tam tay còn lại duy nhất ôm lấy thủ cấp của lão Bát, gục đầu vào người lão Ngũ mà kêu lên thảm thiết:
- Lão Ngũ, lão Bát! Sao mà tang thương quả vậy? Sao mà tệ quá vậy? Hai lão ra đi mà không thèm từ giã huynh đệ sao? Lão Bát, lão Ngũ!
Khóc đến đây, lão Tam ngừng lời! Lão đặt thủ cấp của lão Bát vào cho lão Bát.
Còn lão Ngũ thì lão Tam đành chịu, không sao tìm đâu được ba chi còn lại trả cho lão Ngũ.
Xong đâu đó, lão Tam mới trợn ánh mắt kinh khiếp nhìn vào bốn người Hoàng Trang Long.
Một lúc thật lâu, sau khi đã nhận xong, lão Tam mới nói bằng một giọng nói ghê hồn, kinh khiếp - Là kẻ nào đã hạ thủ? Bằng vào bốn tên tiểu oa nhi, ta không tin là các ngươi đã hạ thủ được lão Bát và lão Ngũ đâu!
Cũng được ta sẽ thu thập bọn ngươi trước sau sẽ tìm trưởng bối của bọn ngươi sau! Nộp mạng đây!
Hoàng Trang Long liền khoa tay ngăn lão ác ma lại, chàng nói:
- Khoan! Lão Tam, ngươi đã nhìn rõ chưa? Ngươi hãy xem lại dấu vết trên người huynh đệ của ngươi đã. Xem có phải là dấu vết do đại đao của ta gây ra không?
Lão Tam liền nhìn lại, quả nhiên lão đã nhận ra dấu vết của đại đao đã tiện ngọt, thủ cấp của lão Bát, và cắt tiện ba chi của lão Ngũ.
Nhưng lão Tam như không màng đến chi tiết đó, lão hét lên:
- Mặc! Bọn ngươi vẫn phải chết thôi!

Còn không mau nạp mạng!
Rồi lão định tràn tới tấn công...
Nhưng một lần nữa, Hoàng Trang Long lại lên tiếng can ngăn:
- Ta còn chưa nói hết! Lão thử nghĩ xem. VÕ công của lão liệu có hơn được võ công của hai lão Bát và Ngũ cộng lại không? Ta e lão qua nôn nóng mà vấp phải sai lầm! Sao lão không mau vào gọi Lục quái bà ra đây! Ta nhất quyết sẽ đem huynh đệ các lão về họp mặt nhau tại suối vàng!
Lão Tam không sao nuốt nổi lời khinh khi này từ Hoàng Trang Long, lão đã nhanh tốc xòe rộng Ngũ chỉ, cuộn sát người, lăn xả vào Hoàng Trang Long!
Hoàng Trang Long vì sợ ba nàng kia đứng ngay phía sau chàng gặp nguy hiểm nếu chàng đảo thân lách tránh Ngũ chỉ của đối phương! Hơn nữa, do chàng muốn thị uy lão Tam, để lão sợ và lão phải chạy trở vào gọi mụ Lục quái bà ra.
Đúng như ý của chàng! Chàng bèn vận công phu Kim Long hộ thể, nội công tâm pháp tối thượng để chân đón một kích của lão.
Vầng cương khí hộ thân liền xuất hiện, ánh lên một sắc vàng kim làm lão Tam phải giật mình... lão rụt tay lại, hoành thân sang một bên, tránh va vào lớp cương khí này của đối phương. Lão kêu lên một tiếng thảng thốt:
- cương khí hộ thân!
Lão kêu xong, liền trụ thân trố mắt nhìn chừng chừng vào Hoàng Trang Long không chớp mắt...
Hoàng Trang Long thu kình lại, nhìn lại lão Tam, chàng nói:
- Thế nào? Lão đã tin lời ta nói chưa?
- Còn không mau vào gọi Lục muội muội của lão ra đây! Ta chờ lão đó!
Lão Tam sau một lúc định thần, lão hỏi lại Hoàng Trang Long:
- Ngươi là môn hạ của lão lỗ mũi trâu Thái ất phải không?
Hoàng Trang Long này thấy lão ác ma này cứ lần khân mãi. Bực tức, chàng rút đại đao ra, nháy mắt làm hiệu với Lam Kỳ Trân. Sau đó, chàng vẫy vẫy đại đao, nói với lão Tam:
- Đã thế! Nếu lão không còn vào gọi mụ quái bà ra thì ta đành phải hóa kiếp lão vậy! Xem đao đây!
ánh đại đao đã xuất hiện, cuộn quanh chỗ lão Tam đứng, khiến lão không còn đường né tránh, bắt buộc phải cùng Hoàng Trang Long động thủ...
Đang khi đó, thì Lam Kỳ Trân y theo lời dặn trước của Hoàng Trang Long, nàng lạng nhanh đến chỗ hai gã đang gác trước cổng động

khẩu...
Hai gã này lúc đầu, khi thấy bốn người lạ hiện thân có mang theo thi thể của hai lão gia mà bọn chúng đã từng nghe biết về võ công đã đến mức quỷ khốc thần sầu thì bọn chúng sợ hãi. thụt tuốt vào trong động khẩu... Sau đó thấy Tam lão gia không sợ, vẫn thần uy, nạt nộ, đòi giết bọn người kia, thì bọn chúng lại men ra lần lần để được chứng kiến tận mắt võ công cao cường của Tam lão gia... lúc này bọn chúng đang say mê quan sát trận đấu nên không ngờ bất thình lình lại có người đến gần và uy hiếp bọn chúng.
Đến khi bọn chúng phát giác thì đã bị điểm vào huyệt định thân.
Lam Kỳ Trân hỏi chúng:
- Tên nào vừa ở tổng đà về? Nói mau!
Một tên lanh lẹ đưa tay chỉ tên còn lại và nói vội nói vàng:
- Là... là hắn! Hắn vừa... mới từ tổng đà đổi về không phải là tiểu nhân ạ!
Nghe giọng nói của hắn, Lam Kỳ Trân khẳng định đúng là tên kia!
Nàng giải huyệt cho tên vừa nói, và bảo hắn:
- Còn ngươi! Nếu muốn sống hãy vào kêu mụ quái bà nào đó ra đây mau!
Hắn sợ hãi đáp:
- Tiểu... tiểu nhân không dám! Sợ Lục bà bà... bà bà... bà bà...
Thấy hắn cứ bà bà mãi, Lam Kỳ Trân thấy tức cười nàng cố nén lại, nói với hắn:
- Không sao đâu! Ngươi cứ vừa chạy, vừa kêu lên: "Có địch nhân giết hại Bát và Ngũ lão gia và đã đem xác lại! Nhớ không? CÓ thế mụ quái bà sẽ ra đây nạp mạng! Còn ngươi thì mới được an toàn!
Đi đi!,, Hắn vừa chạy đi theo cái đẩy tay của Lam Kỳ Trân thì nàng đã xách tên còn lại nhảy thối lui Trao tên này cho Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung, Lam Kỳ Trân bảo:
- Nhị nương, Tam nương! Hoàng lang giao phó cho nhị vị khai thác tên này về địa điểm tổng đà Cửu Trùng giáo đó!
Mau, còn không kịp kíp lập công à?
Hai nàng kia nhất thời đỏ mặt, sau đó chỉ biết nguýt Lam Kỳ Trân một cái thật sắc và hai nàng tiến hành tra hỏi tên kia.
Còn Lam Kỳ Trân thì đang đứng quan sát Hoàng lang của nàng đang vây khổn lão ác ma.
Bất chợt từ phía trong có tiếng náo nhiệt văng vẳng vọng ra:
- Cháy! Cháy! CÓ địch nhân thiêu hủy thánh địa.
Tiếng kêu này làm cho lão Tam phải phân tâm, trong khi lão đang bị Hoàng trang Long vờn lão như mèo vờn chuột...

Hoàng Trang Long cũng đã nghe, đã biết thánh địa của quần ma bị lửa thiêu cháy. Chàng biết rằng khả năng Lục quái bà sắp sửa hiện thân. Do đó, để rảnh tay đối phó với mụ quái bà Hoàng Trang Long đành phải xuống tay trước đối với lão ác ma.
Chàng quát lên:
- Xem đao pháp nhà họ Hoàng đây!
Ngay tức khắc. Trảm Long đao chiêu thức cuối cùng trong Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao được Hoàng Trang Long đánh ra.
Lão Tam cuống cuồng! Lão chưa từng chứng kiến đao pháp nào bá đạo đến vậy.
Lão điếng hồn, sợ hãi, rồi lại phẫn nộ...
Phẫn nộ vì tới lúc này, lão mới biết chắc, huynh đệ lão đã bỏ mạng vì đao pháp này... mà giờ đây lão không tài nào báo thù được cho huynh đệ lão.
Lão hận nếu lão còn đủ hai tay, thì Liên Hoàn Tam Thập Lục Chưởng, đâu dễ gì tuyệt học của lão mà thua sút dưới đao pháp này.
Dẫu sao, lão cũng đành nhắm mắt mà nuốt hận thôi!
Mắt lão vừa nhắm lại thì tai lão liền nghe tiếng quát lanh lảnh:
- Dừng tay nào!
Kế tiếp đó là:
- Bùng! Bùng!
- Hự!
- Sư phụ!...
- Sư thái! Lục quái bà mau buông tha người!
Lão Tam liền mở mắt ra, lão ngỡ ngàng nhìn Lục muội của lão chỉ còn một chân để trụ, đang một tay cử trượng đầu xà giao chiến với một nữ nhân đồng bọn với Hoàng Trang Long, còn một tay thì Lục muội của lão đang giữ một sư thái.
Còn bản thân lão thì đang bị đại đao của Hoàng Trang Long đang kề vào cổ...
Hoàng Trang Long sau khi đã hét ra lệnh cho Lục quái bà là dừng tay, tha người mà lão quái bà vẫn cố chấp, vẫn tiếp tục giao chiến với thanh trường kiếm của Lam Kỳ Trân.
Hoàng Trang Long giận quá, nhưng vì muốn cứu mạng cho La Sát sư thái không hiểu sao đã bị Lục quái bà bắt giữ. Nên chàng đành hét lớn uy hiếp lão quái bà:
- Lục quái bà! Nếu không buông tha người, thì ta giết ngay Tam kha kha của mụ!
Như vậy Lục quái bà mới chịu dừng tay! Lùi lại, Lục quái bà đưa tay, lau qua khóe miệng đang rỉ một dòng máu tươi.

Sau khi đã dùng xà đầu trượng gạt đại đao của Hoàng Trang Long ra, Lục quái bà đụng tiếp một trượng nữa với chưởng kình của Lam Kỳ Trân, khiến Lam Kỳ Trân phải hự lên một tiếng đau đớn.
Sau đó, Lam Kỳ Trân không để Lục quái bà kịp công vào Hoàng Trang Long hòng giải vây cho Tam lão ác ma, nàng bèn nhịn đau, vung kiếm nhảy xô vào tấn công tới tấp Lục quái bà! Nàng đánh không lơi tay, khiến Lục quái bà muốn ngừng cũng không sao ngừng được.
Mãi đến khi Lam Kỳ Trân nghe Hoàng Trang Long kêu to, bảo mụ quái bà ngừng tay, thì nàng biết là chàng đã khống chế được lão Tam ác ma, nàng mới chịu dừng tay cho Lục bà có thời gian lau máu ở khoé miệng.
Còn Lam Kỳ Trân thì hồng hộc thở...
Hoàng Trang Long lo lắng hỏi:
- Kỳ Trân muội! Muội không sao chứ?
Lam Kỳ Trân chỉ lắc đầu, không đáp...
vì có muốn đáp, nàng cũng không sao đáp được vì đang bận thở để lấy hơi.
Tuy vậy, Hoàng Trang Long cũng có phần yên tâm! Chàng vừa định đặt điều kiện với Lục quái bà, thì vừa thấy nhị tiên và quần hùng võ lâm đang kéo đến.
Lục quái bà cũng thấy, nhưng mụ quái bà không quan tâm đến! Mụ ta chỉ quan tâm đến hai cái xác của Ngũ kha và Bát đệ của mụ, với sự an bài của Tam kha mụ...
Lục quái bà lên tiếng hỏi:
- Tam kha có sao không? Ai đã hại lão Ngũ và lão Bát vậy Tam kha?
Hoàng Trang Long vội ứng tiến:
- Là ta! Mụ không muốn Tam kha mụ còn sống sao?
Lục quái bà hấp háy đôi mắt nhăn nheo, nhìn chàng rồi hỏi lại:
- Muốn sống thì sao? Còn muốn chết thì như thế nào?
- Tiểu tử ngươi là ai? Bọn ta với ngươi có ân oán gì chứ? Sao ngươi lại giết hại hai huynh đệ của bọn ta?
Chàng hừ lạnh một tiếng, đáp:
- Hừ! Mụ nói sao? Sao lại không ân oán? Vì tham vọng và để thỏa mãn tính hiếu sát, huynh đệ mụ đã toàn sát toàn gia họ Hoàng ta! Nói sao ta lại không giết huynh đệ mụ! Còn nữa, mụ và huynh đệ mụ lại toan tính dày xéo võ lâm Trung Nguyên, định xưng hùng xưng bá khắp võ lâm vào tiết Trùng Cửu này. Mụ nói không đúng sao? Ta là người giang hồ, ăn uống nhờ vào giang hồ, sao ta lại không vì giang hồ mà trừ hại cho giang hồ võ lâm chứ?

Lục quái bà lườm lườm nhìn Hoàng Trang Long, mụ nói:
- Thôi! Không cần dài dòng nữa! Nói đi bây giờ ngươi muốn sao đây?
Chàng đáp:
- Mụ buông người trong tay mụ ra, ta sẽ tha cho mụ lần này.
- Còn Tam kha của ta?
Chàng khinh bỉ đáp:
- Mụ cứ lo phần của mụ đi! Tam kha của mụ chết là điều không cần bàn cãi nữa!
Lập tức, mụ quái bà thét lên be be, như heo bị chọc tiết:
- Không được! Nếu vậy thì ta giết tên tặc ni này trước, sau đó nếu có chết ta cũng phải liều mạng với mi!
Hoàng Trang Long định quát nạt mụ, thì Đạo Tiên đứng ngoài đã lên tiếng:
- Xà Nữ Ma! Mụ được sống là may mắn rồi, còn kỳ kèo cho Tam kha mụ làm gì nữa chứ?
Mụ quái bà căm hận, quát:
- Câm ngay! Ta không thèm nghe tên lỗ mũi trâu ngươi nói gì đâu! Người hơn gì ta mà nói chứ? Không phải trước đây người nài nỉ cho Linh Linh của ngươi sao? Sao lại cấm không cho ta kỳ kèo chứ? Ngươi nói đi!
Hoàng Trang Long tinh mắt nhìn thấy thần sắc của Đạo Tiên có phần biến đổi...
khi nghe lời quát khó hiểu của mụ ta!
Biết đây ắt là điều bí ẩn nào đó của Đạo Tiên liên quan đến việc tại sao đã bao nhiêu năm rồi Đạo Tiên lại không về môn phái của Đạo Tiên là VÕ Đang.
Không muốn để Đạo Tiên phải bẽ bàng trước lời nói huỵch toẹt mà trước sau gì mụ quái cũng nói, nên Hoàng Trang Long vội lên tiếng:
- Thế bây giờ mụ muốn thế nào?
Mụ Lục quái bà không đáp lại câu hỏi của chàng, mà mụ chỉ nói với lão Tam, huynh đệ của mụ.
- Tam kha! Kẻ thù xưa của huynh đệ chúng ta đều ở đây cả... Tiểu oa nhi hạ thủ lão Bát và lão Ngũ cũng đang ở đây, Tam kha hiểu ý Xà Nữ Ma ta chứ?
Lão Tam ác ma doanh tròn tròng mắt, nhìn quanh một vòng, lão như nhận ra thực trạng lúc này và lão hiểu ngay ý định của mụ quái bà là Lục muội của lão đã muốn hành động ra sao! Nên lão liền chớp mắt, ra hiệu cho mụ quái bà. (Vì lão Tam không sao gật đầu được, khi đại đao của Hoàng Trang Long lúc này đang kề sát vào cổ lão!) Hoàng Trang Long kinh nghi trước lời nói khó hiểu của mụ quái bà! Đồng

thời chàng cũng đảo mắt nhìn quanh theo ánh mắt đau đớn của lão Tam...
Bàng hoàng, vì Hoàng Trang Long nhận thấy toàn bộ quần hùng đều đứng bao quanh đấu trường trong một phạm vi ba trượng vuông.
Chàng hiểu ngay ý đồ thâm độc của hai lão ma: Tam ma và Lục ma!
Chàng nhấn đại đao thêm mạnh vào cổ lão Tam và hét lớn:
- Này! Mụ đừng làm bậy nha! Mụ mà nhúc nhích một cái thì tên Tam kha của mụ sẽ hồn du địa phủ ngay!
Mụ quái bà cười lên khăng khắc rồi đanh ác nói:
- Tam kha! Tam kha có ân hận chăng?
Ha... Ha... Ha... Tam kha hãy yên lòng nhắm mắt nhé! Xà Nữ Ma ta và Nhị kha sẽ không quên được tình huynh đệ thủ túc của chúng ta hàng bao nhiêu năm qua đâu? Tiểu oa nhi! Sao không xuống đao đi!
Mụ quái bà vừa nói đến đây, mụ đã xô La Sát sư thái mà mụ đang khống chế xuống đất, ngay giữa đấu trường.
Đồng thời trên tay tả của mụ liền xuất hiện một vật tròn đen, to bằng cái Bát...
Liền ngay lúc mụ có chút nhích động, khi thân hình La Sát sư thái bị mụ hất ngã ra, Hoàng Trang Long đã có hai động tác cùng một lúc: Hữu đao chém phăng thủ cấp của lão Tam, tả thủ thì vung chỉ đỡ vào ngũ chỉ của lão Tam đang cố liều lĩnh đập vào hậu tâm của Hoàng Trang Long...
Bùng...!
Sự phối hợp liều lĩnh của hai lão ma thật lả ăn khớp sau cái hội ý ngầm giữa hai lão. Mụ quái bà thì chấn nát lục phủ ngũ tạng của La Sát sư thái ngã bật ra...
Sau đó thì lôi nhanh từ trong người ra vật đen tròn.
Lão Tam ác ma thì liều lĩnh, định trước khi chết sẽ hạ thủ, làm Hoàng Trang Long phải bị trọng thương nằm đó, chờ hành động cuối cùng của Lục muội lão sẽ phanh thây toàn bộ kẻ thù cũ và mới...
May mà Hoàng Trang Long theo kịp ý nghĩ của hai lão ma!
Ngay lúc cả hai lão ma cùng có sự nhích động thì Hoàng Trang Long đã tiên hạ thủ vi cường, sau khi chém phăng đầu lão ma, và đỡ thẳng vào chưởng kình tối độc của lão, Hoàng Trang Long lợi dụng sức chấn động của chưởng kình, lão ào đến gần mụ quái bà... Cũng lúc đó mụ quái bà vung tay ném vật tròn đen ra, thân hình mụ đã như chiếc bóng bỏ ngay đấu trường mà chạy đi.
Tất cả bao nhiêu việc đều xảy ra trong một cái chớp mắt.
Hoàng Trang Long kinh hoàng la lên thật lớn Ngay lúc đó Đạo Tiên và Phật Tiên cùng một lúc kêu lên:

- Liệt Hỏa Thần Đạn!
- Tránh ra mau!
- Tất cả tránh ra!
Nhưng cũng lúc đó Hoa Nghi Dung đã nhẩy vào ôm chầm lấy thân hình bất động của sư phụ nàng là La Sát sư thái.
Không kịp nữa rồi! Nếu Hoàng Trang Long vừa định nhảy tránh khỏi phạm vi sát thương của Liệt Hỏa Thần Đạn, vừa đuổi theo mụ Lục quái bà ác độc.
Đến lúc này mới thấy được sự ứng biến nhanh nhạy của Hoàng Trang Long, và thần công tuyệt thế của chàng.
Khi thấy rõ tình hình nguy ngập sẽ xảy ra cho đại đa số quần hùng, còn đang hoang mang, khó hiểu, vẫn còn yên vị, và tình hình chết chắc của sư đồ Hoa Nghi Dung. Hoàng Trang Long đã hét lên một tiếng cực lớn:
- H... a... a... y...!
Tả thủ của Hoàng Trang Long đã hướng vào vật đen tròn - Liệt Hỏa Thần Đạn mà mụ Lục quái bà ném lại, lúc chỉ còn độ hai thước là chạm phải mặt đất, ngay giữa mộ tràng. Theo sự điều khiển của Hoàng Trang Long chiếu theo yếu quyết hấp kình của thuật phi kiếm thượng thặng Liệt Hỏa Thần Đạn đã bay vào tay Hoàng Trang Long với tốc độ nhanh Vô tưởng Sợ Liệt Hỏa Thần Đạn chạm vào tay sẽ phát nổ Hoàng Trang Long tức tốc, khi còn cách độ một thước Liệt Hỏa Thần Đạn sẽ lọt vào tay, vận dụng cùng yếu quyết chấn và dẫn kình cùng một lúc.
Đẩy bắn Liệt Hỏa Thần Đạn bay đi theo hướng khác... Là hướng đuổi theo bóng nhân ảnh của mụ Lục quái bà, lúc này đã xa đấu trường hơn ba trượng.
- Này!
Hoàng Trang Long lại hét một tiếng nữa và vận tột độ công phu, chiếu theo thuật phi kiếm mà vật được chàng dùng thay kiếm lúc này là Liệt Hỏa Thần Đạn, chấn thật mạnh vào sau lưng Lục quái bà đang thần tốc chạy đi.
Mụ Lục quái bà chạy trước, Liệt Hỏa Thần Đạn đuổi sau lưng. Cơ hồ cả hai chạy đi với cùng một tốc độ và đã cách đấu trường trên bốn trượng.
Quần hùng nhìn theo, tất thảy đều ngơ ngác Đạo Tiên ngoảnh đầu đi không nỡ nhìn...
Phật Tiên nhắm mắt, cúi đầu niệm phật hiệu...
Hoàng Trang Long cũng vừa vươn tả thủ tiếp tục vận công giữ chặt Liệt Hỏa Thần Đạn đuổi theo mụ ta, vừa mừng thầm.

Vì dù mụ ta vẫn tiếp tục chạy đi, thì Liệt Hỏa Thần Đạn khi hết đà do ngoài phạm vi điều khiển bằng khí công của Hoàng Trang Long thì tất sẽ chạm đất, và sẽ phát nổ! Và lúc đó, mụ quái bà có là tải thánh vẫn không chạy ra vùng sát thương của Liệt Hỏa Thần Đạn.
Nào ngờ.
Đúng là mụ Lục quái đã được Thiên tào ghi sổ, số trời đã định. Tuổi trời đã mãn!
Vì khi mụ ta thấy thoát đã khá xa, chắc chắn nằm ngoài phạm vi sát thương của Liệt Hỏa Thần Đạn nếu nó có nổ đúng vị trí mà mụ định sẵn. Mụ liền dừng chân, quay lại, hy vọng sẽ chứng kiến được thảm cảnh huy hoàng. Thỏa lòng mụ...
Và mụ hết sức kinh hoàng khi đã quay đầu nhìn lại!
Vì ngay kề bên mụ, sát vào khuôn mặt già nhăn nheo của mụ là... chính là vật mà mụ đã ném ra lúc nãy!
Dù kinh hoàng đến đâu đi chăng nữa.
Lòng cầu sinh của mụ quái bà đã ngay lập tức được phát động!
Mụ ta uốn ngược người theo tư thế Thiết Bản Kiều, dù mụ ta chỉ còn có một chân! Sau đó, mụ ta cấp tốc lăn người sang một bên, cố thoát ra được chừng nào, tốt chừng ấy.
B... u... u... u... ri... g...!
Vẫn không sao kịp khi Diêm Vương đã ấn định canh ba chết!
Tiếng nổ phát ra làm đất, cát, bụi, đá, cùng lúc tung lên không trưng! Trong đó, còn có cả xương, thịt của mụ quái bà đã bị Liệt Hỏa Thần Đạn phá hủy...
Cây xà đầu trượng của mụ cũng bay bắn lên không trưng, quay tít giữa đám hỗn loạn cát đá.
Đến lúc này, quần hùng mới hiểu và hết cả sự hoang mang. Thay vào đó là nỗi kinh hoàng sợ hãi...
Nếu Hoàng Trang Long không kịp có phản ứng nhanh nhạy và thần tốc.
Nếu thần công của Hoàng Trang Long không đạt đến mức xuất thần nhập hóa.
Mọi người cùng một lúc thở phào một hơi nhẹ nhõm, khi biết họ vẫn đang còn sống!
Và quần hùng đã định há miệng để lớn tiếng ca tụng chàng thì...
Hoàng Trang Long ngồi sụp xuống kề bên Hoa Nghi Dung và cùng nàng chăm chú quan sát những hơi thở sau cùng của La Sát sư thái...
Thấy tình cảnh này, quần hùng càng ngậm miệng lại, nuốt vội xuống những âm thanh chực phát ra để hoan hô Hoàng Trang Long! Vì tất

cả bọn họ đều đau xót, bi thương trước cái chết sắp đến của La Sát sư thái Hoàng Trang Long nhìn vào đôi mắt nửa nhắm nửa mở của sư thái mà nói:
- Sư thái! Mụ quái bà đã chết! Sư thái nghe vãn bối nói không? Vãn bối đã thay cho sư thái mà giết chết mụ quái bà độc ác rồi! Sư thái có nghe rõ không? Đôi mắt của la sát sư thái từ từ mở rộng và đôi môi cũng đang hé ra.
Nhìn La Sát sư thái nhép nhép đôi môi mà không phát được âm thanh nào, Hoàng Trang Long vừa nói vừa nghiêng tai xuống gần miệng sư thái...
- Sư thái còn tâm nguyện nào? Vãn bối xin nghe! Khá lâu sau đó, Hoàng Trang Long mới nghe được những lời này:
- Hãy... Hãy thay ta... chăm...
chăm... chăm... sóc... Hoa... Nghi...
Không còn nghe được gì nữa nhưng Hoàng Trang Long đã hiểu! Chàng đưa tay sửa lại tư thế nằm của La Sát sư thái, rồi chàng đưa tay vuốt mắt sư thái vừa nói:
- Sư thái! Vãn bối xin nghe lời trăn trối của sư thái! Vãn bối sẽ chăm sóc tốt cho Dung muội! Sư thái hãy yên tâm mà an nghỉ!
Mọi hành vi Hoàng Trang Long đã làm, như mọi lời chàng nói, Hoa Nghi Dung hầu như không nghe được gì... Vì nàng đang gục đầu, ôm chặt đôi chân của La Sát sư thái mà ngất đi từ lúc nào rồi.
Đến lúc này, Lam Kỳ Trân và Đào Kiều Sương mới đến và đỡ Hoa Nghi Dung đứng dậy.
Vừa đứng dậy được là Hoa Nghi Dung liền bừng tỉnh. Nàng vùng vẫy xô mạnh Lam Kỳ Trân và Đào Kiều Sương ra, chạy đến ôm chầm La Sát sư thái mà kêu lớn:
- Sư phụ! Đừng bỏ đồ nhi! Sư phụ... sư phụ!
Quần hùng đều cúi đầu, thương tiếc trước cái chết của La Sát sư thái. Một trong hai vị tuyệt đại cao nhân đương thời Nếu không kể đến Nhị Tiên và Hoàng, Lam hai danh gia đã sẵn danh tiếng: Một là minh chủ - và một là hậu nhân của Kiếm Tiên.

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 24
Phá vỡ âm mưu Cửu Trùng giáo
Diệt trừ vây cánh đại ác ma

Đã hơn bẩy ngày kiêm trình.
Đại đa số quần hùng gồm chưởng môn các môn phái, đã cùng Hoàng Trang Long, Lam Kỳ Trân, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung đưa thi hài của La Sát sư thái về Hồng Vân am để chôn cất.
Ngoại trừ nhị tiên đang vắng mặt, vì đang đi truy tìm tung tích của lão ma còn lại là nhị ma Độc Sát, cùng hai tên đệ tử sau cùng của Ngũ ma là đệ tử và đệ Ngũ lệnh chủ. Thì tất cả quần hùng đều muốn được tiễn đưa người quá cố đến về cố thổ là Hồng Vân am.
Suốt chặng đường dài, Đào Kiều Sương và Lam Kỳ Trân luôn lo lắng chăm sóc cho sức khoẻ của Hoa Nghi Dung. Sợ nàng ta quá thương tâm sẽ có những hành vi thái quá, đáng ngại.
Nhìn ngọn cô phong ngay trước mặt, nếu lúc bình thường, ắt Hoàng Trang Long sẽ sung sướng mà thuật lại cho cả ba nàng nghe hai lần chàng đã đặt chân đến đây, lúc còn thơ ấu...
Một lần do Nhuế thúc thúc cõng chàng đến. Lần đó, chàng chỉ biết được nhờ sau này đọc qua di thơ của thúc thúc.
cỏn một lần thì chàng được Sa La lão tăng Vân Du Phật đưa đến, để cầu tuyệt nghệ.
Nhưng tất cả đã trở thành quá khứ, khi những người đương cuộc là Nhuế thúc thúc, Sa La lão tăng, và La Sát sư thái đã chết.
Hoàng Trang Long không buồn nhắc đến, chàng âm thầm lặng lẽ đi trước để dẫn đường.
Mãi đến khi trời đã về chiều, Hoàng Trang Long và toàn thể quần hùng đều bàng hoàng và kinh hãi khi đứng nhìn Hồng Vân am đổ nát.
Hồng Vân am lúc này đã trở thành đống gạch vụn.
Hai gốc đào trước sân Hồng Vân am đã bị đốn trục hết toàn bộ.
Không! Còn lại một gốc đào. Gốc đào này vẫn bị đốn trụi như gốc đào kia, nhưng được chừa lại ở gốc một khoảng cao độ ba thước.
Ngay trên giữa mặt cắt ngang của gốc đào được ai đó đặt một mảnh lụa trắng.
Mảnh lụa trắng được xếp lại cẩn thận, và có một hòn đá nhỏ để dằn lên trên.
Cảnh tượng này không lạ gì với Hoàng Trang Long.
Chàng kêu lên:
- Tất cả hãy đề phòng đây là kiệt tác của bọn Cửu Trùng giáo đây. Là hậu quả của Liệt Hỏa Thần Đạn đó.
Nói xong, chàng lại trầm ngâm, hỏi bâng quơ:
- Mảnh lụa trắng này là có ý gì đây?

Định gài bẫy hay là hạ chiến thư?
Lam Kỳ Trân bước đến, định đưa tay cầm lấy mảnh lụa. Hoàng Trang Long liền lên tiếng ngăn lại - Đừng Kỳ Trân muội! CÓ thể đây là cái bẫy. Ta đã gặp tình trạng tương tự như thế này một lần rồi.
Nói xong, chàng thuật lại sự cố khi chàng mãi đuổi theo tên phóng hỏa đốt Hồ gia trang đến tận phân đà đệ nhị của chúng.
Nghe thuật lại xong, Đào Kiều Sương bật hỏi ngay:
- Thế đại ca định làm cách nào để lấy được mảnh lụa trắng, xem cho biết bọn chúng viết gì?
Hoàng Trang Long chỉ đáp:
- Để đấy! Ta đã có cách!
Sau đó, quần hùng thắc thỏm theo dõi.
Hoàng Trang Long đi từ vòng quanh và quan sát gốc cây đào cụt ngọn.
Để đặt đặt từng bước chân xuống đất, Hoàng Trang Long khẽ thở dài nhẹ nhõm khi đã quan sát xong.
Hoàng Trang lại ra dấu bảo quần hùng lùi lại xa hơn nữa.
Sau đó, Hoàng Trang Long đứng cách gốc đào khoảng bốn trượng, chàng nâng hữu thủ lên, vận kình vào hữu chưởng.
Rồi chàng hét lên một tiếng:
- Lên!
Trước sự chứng kiến của quần hùng, hòn đá và mảnh lụa trắng từ từ dâng lên.
Chậm chậm mà bốc lên theo Dẫn kình của Hoàng Trang Long.
Chàng và mọi người đều nín thở, nhìn, và đợi chờ có tiếng nổ sẽ phát ra.
Nhưng hoàn toàn không có điều gì xảy ra cả.
Hoàng Trang Long lại quát:
- Mau!
Theo tiếng thét của chàng, hòn đá và mảnh vụn nhanh tốc bay lên cao hơn.
Mảnh lụa nhẹ hơn, nên vọt lên trước hòn đá vốn nặng hơn.
Kế tiếp, Hoàng Trang Long thu hữu thủ lại và quát:
- Này!
Tức thì mảnh lụa trắng đều bay về Hoàng Trang Long, còn hòn đá do không còn kình lực điều khiển nữa, liền tự do rơi xuống.
Thấy màn biểu diễn công phu thượng thặng của chàng mọi người định lên tiếng hoan hô, thì...
Bùng!
Một tiếng nổ xé tai lại vang lên.

Hoàng Trang Long và mọi người tuy không ai bị việc gì nhưng tất cả đều không ngớt kinh hoàng, hoảng vía.
Không kịp xem mảnh lụa trắng có việc gì thì Hoàng Trang Long đã tức tốc đến cạnh gốc đào, lúc này đã gãy vụn, thì chàng đứng lệnh mà quan sát, mà suy nghĩ Một lúc sau, chàng mới lẩm bẩm:
- âm mưu thật thâm độc!
Lam Kỳ Trân vụt hỏi:
- Hoàng Lang! Tại sao vậy! Sao lúc chàng động vào vật không có gì xảy ra mà sau đó lại...
Hoàng Trang Long định hé miệng lên tiếng giải thích, thì đột nhiên chàng vừa quát vừa động thân chạy biến đi:
- Ai?
Hết sức bất ngờ, Lam Kỳ Trân và mọi người không ai hiểu được gì. Chỉ biết là khi quay lại nhìn theo hướng Hoàng Trang Long chạy đi, thì không thấy được gì. Hoàng Trang Long đã chạy đi đâu mất.
Lo lắng cho Hoàng Trang long, Lam Kỳ Trân liền dặn:
- xin chư vị cứ ở yên đấy. Để tiểu nữ đuổi theo xem sao!
Nói xong, thì bóng hình của Lam Kỳ Trân đã biến mất.
Còn lại thì Lãnh Diện cư sĩ là người có võ công cao nhất, liền hạ lệnh:
- Tất cả hãy chuẩn bị. Coi chừng bọn Cửu Trùng giáo lại đến.
Theo lời của Lãnh Diện cư sĩ, quần hùng đều tước vũ khí cầm tay, xoay tròn lại lưng hướng vào nhau, vào nơi đặt thi hài của La Sát sư thái, mặt hướng ra ngoài đề phòng địch nhân xuất hiện.
Còn Lam Kỳ Trân sau một lúc đuổi theo, đã thấy Hoàng Trang Long đang quay lại, trên tay chàng lúc này là một tên Cửu Trùng giáo.
Hết cả lo âu, Lam Kỳ Trân liền lên tiếng hỏi:
- Là tên này phá hủy Hồng Vân am phải không Hoàng lang?
Hoàng Trang Long lắc đầu đáp:
- Ta chưa biết! Vì ngại mọi người ở lại gặp nguy hiểm nên ta chỉ bắt hắn thôi, chưa hỏi hắn điều gì cả. Sao muội lại phải theo ta? Không ở lại với quần hùng mà đợi ta?
Lam Kỳ Trân đáp:
- Thiếp lo ngại cho Hoàng Lang. Thiếp không thể xa chàng đâu.
Hoàng Trang Long lắc đầu, nói:
- Ta... đa tạ muội đã quan tâm đến ta.
Nhưng muội làm thế này là không đúng.
Nếu địch nhân dùng kế điệu hổ ly sơn thì sao? Số quần hùng này nếu không có muội, thì làm sao chống cự lại hai tên lệnh chủ? Đấy là chưa nói đến nếu lão Nhị đồ sát ma xuất hiện. Thôi được, lần sau

muội phải lượng định tình thế trước đã nhé? Thật tình, để muội ở lại, ta cũng lo lắng không kém. Nào! Đi về thôi.
Lam Kỳ Trân do biết lỗi nên chàng lẳng lặng đi theo Hoàng Trang Long. Đến khi nàng nghe được câu nói sau cùng của chàng, và thấy quả thật, chàng đã nhanh chóng bắt được tên gian tế và vội vàng trở lại nàng mới thấy chàng nói đúng!
Nàng nói nhỏ:
- Được rồi! Lần sau thiếp sẽ nghe theo lời chàng. Chàng đừng giận nghe, Hoàng lang!
Hoàng Trang Long gật đầu, vừa mỉm cười vừa nói:
- Không! Ta làm sao giận muội được!
Yên tâm nhé!
Khi về đến Hồng Vân am, Lam Kỳ Trân thì yên tâm, còn Hoàng Trang Long thì hài lòng... khi nhìn thấy quần hùng đang đề cao cảnh giác cao độ.
Hoàng Trang Long vội nói, cho mọi người yên tâm:
- Thôi! Không việc gì nữa đâu! Mọi người chớ qua lo lắng! Chỉ có mỗi mình tên này thôi!
Vất tên đã bị chàng bắt được xuống đất Chàng đá vào người hắn một cái để giải á huyệt. Đoạn chàng hỏi hắn:
- Nói! Ngươi là ai? Đệ Tứ hay đệ Ngũ lệnh chủ?
Tên kia vừa được giải á huyệt, nghe Hoàng Trang Long hỏi như vậy, hắn liền hậm hực đáp:
- Bản lệnh chủ không hoàn thành được nhiệm vụ nhị sư bá giao phó, và không trả thù được cho ân sư thì đành thôi! Ngươi đừng hòng tra hỏi được điều gì ở bản lệnh chủ!
Hoàng Trang Long nhếch miệng, cười khinh bỉ và nói:
- Rượn mời không uống, lại uống rượn phạt sao? Để xem ngươi có chịu mở miệng không cho biết nhé?
Nào ngờ, Hoàng Trang Long vừa nói đến đây, đã thấy hắn nghẹo cổ sang một bên. Khả nghi, Hoàng Trang Long đá vào người hắn mấy cái vào các trọng huyệt, và thật không ngờ hắn vẫn không một tiếng rên.
Ngồi sụp xuống, chàng vạch miệng hắn ra xem lại.
Thất vọng, Hoàng Trang Long buông đầu hắn ra, lẩm bẩm:
- Không ngờ hắn lại cố tình cắn lưỡi quyên sinh!
Lam Kỳ Trân và quần hùng nghe chàng nói như thế, tất cả đều ngỡ ngàng! Nảy sinh lòng cam phục với con người tận trưng tận nghĩa!
Do bầu trời đã dần dần về đêm, và do nghi ngại sợ bọn Cửu Trùng giáo còn có âm mưu thâm độc nào nữa, mọi người chỉ tổ chức hỏa

táng thi hài La Sát sư thái một cách đơn sơ, giản dị.
Không tang phục, không cờ, không phường!
Nghi thức đơn giản với bài tụng kinh ngắn của chưởng môn Thiếu Lâm phái, và với vài nén nhang mà Đào Kiều Sương nhặt nhạnh đây đó quanh Hồng Vân am đổ nát.
Sau đó, đứng trước ngọn lửa cao to đang thiêu hủy dần dần thân xác trần tục của La Sát sư thái, quần hùng đăm chiêu tư lự trước thế lực còn đang mạnh của Cửu Trùng giáo.
Bọn Cửu Trùng giáo còn đang khống chế sáu sơn môn của sáu môn phái trên võ lâm! Và chưa kể đến tổng đà bọn Cửu Trùng giáo vẫn còn đang hiện hữu với tên đại ma đầu gian ác giờ đang ẩn nấp kỹ! ĐÓ là ĐỒ Sát Ma, lão nhị trong Cửu Ma cỏn sót lại! củng với tên này là tên lệnh chủ nữa, mà võ công của tên lệnh chủ cũng đã đến hàng quán tuyệt. Các chưởng môn các phái không thể so bì được với hắn, và ngay cả Lãnh Diện cư sĩ cũng vậy!
Nôi băn khoăn càng lúc càng lớn, khiến một trong các chưởng môn phải lên tiếng:
- Gần trăm năm trở lại đây, người võ lâm các phái không sao có được một anh hùng kiệt xuất... khiến tiềm lực các phái yếu kém dần đi, võ học không sao phát huy được!
Một người than, kéo theo nhiều người cùng bày tỏ nỗi niềm sâu kín của mình!
có người nói:
- Tại hạ e kiếp này, không sao chứng kiến được võ học của môn phái mình phát huy hết khả năng! CÓ khả năng... sẽ bị thất truyền mất!
Người khác lại nói:
- Nhìn lại đoạn đường độ ba mươi năm trở lại đây võ lâm trưng nguyên có được bao nhiêu anh tài? CÓ được Tam vị tuyệt đại cao nhân thì...
Lãnh Diện cư sĩ chân lời của người đang nói lại, và nói:
- Xin đừng nhắc đến danh tự tuyệt đại cao nhân mà mỗ phải hổ thẹn! Cao nhân gì mà... đến hàng môn đồ của người ta mà cũng không sao đương cự nổi? Sau lần này, mỗ chắc chắn sẽ phải rút lui thôi!
Đào Kiều Sương lo ngại, kêu lên:
- Sư phụ! Sao người lại bi quan quá thế? Đã đến nỗi nào đâu mà...
- Sương nhi yên tâm! Ta không bi quan cũng không quẩn trí đâu! Thời thế bây giờ là chỉ nhờ cậy vào lớp người trẻ các con mà thôi! Yù ta muốn nói đây là nói đến Hoàng minh chủ và Lam cô nương. Hai anh tài kiệt xuất, là cột trụ của võ lâm Trung Nguyên mai này! Sở học của ta và của cố sư thái hi vọng đồ nhi và Dung nhi qua sự chỉ bảo

của Hoàng minh chủ phu phụ mà ngày càng tinh tiến hơn! CÓ thế mới xứng đáng phần nào danh xưng tuyệt đại cao nhân!
Lời của Lãnh Diện cư sĩ vừa nói, phần nào đó đúng với tâm trạng hiện giờ của quần hùng. Mọi người đều đang kỳ vọng vào Hoàng Trang Long và Lam Kỳ Trân!
VÕ lâm có sự yên bình trọn vẹn thì sở học của mỗi một môn phái mới có được thời gian để phát dương quang đại!
Không thể nói môn võ công nào cao hơn môn võ công nào! Chỉ có thể so được sự hơn kém qua sự dùa mài, trụi luyện.
CÓ thể ví von: Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao chính là ở vào trường hợp này!
Nếu không nhờ vào sự mẫn tiệp, khí chất trời ban cho Hoàng Thạch Nguyên tiền minh chủ thì nó chỉ là Ngũ Long Đoạn Môn Đao tầm thường mà thôi, không có gì đáng để nói!
Và nếu không nhờ sự thông sáng, và lòng ham học hỏi của Hoàng Trang Long, thì có thể nói chắc một điều: Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao sẽ phải thất truyền mà không sợ sai ngoa lắm!
Hiểu được tâm trạng này của quần hùng và sự kỳ vọng cuối cùng của Lãnh Diện cư sĩ, Hoàng Trang Long nói:
- Tại hạ có thể đoán chắc điều này! Xin cư sĩ an tâm. Còn các môn phái thì... tại hạ hi vọng: Kiếp này của các chưởng môn đương đại sẽ chứng kiến được võ học của môn phái mình được phát huy.
Nếu các vị gắng sức, vượt qua được cơn giông tố cuối cùng này!
Nói xong, để quần hùng tạm quên đi tâm trạng buồn nản, Hoàng Trang Long đem nghi vấn lúc chiều giải thích cho quần hùng nghe:
- Phải nói là tên lệnh chủ vừa chết này tất điêu ngoa, gian trá! Bình thường ra, dữ có nghi ngờ hay không nghi ngờ chúng ta khi không thấy việc gì xảy ra lúc đã cầm lên mảnh lụa trắng. Do đó chúng ta sẽ mất cảnh giác! Và sau khi mất cảnh giác, nếu chúng ta cứ đứng yên một chỗ mà đọc dòng chữ khiêu khích trên mảnh lụa, thì chúng ta sẽ tức giận mà vỗ một chưởng vào gốc cây đào cụt ngọn! Chính vỉ cái vỗ này sẽ làm Liệt Hỏa Thần Đạn chúng sắp đặt trong cây sẽ phát nổ. Và chúng ta lúc đó thì... ô hô! Ai tai!
Nói xong, chàng giũ mạnh mảnh lụa trắng cho quần hùng được nhìn hàng chữ ghi trên đó, dưới ánh lửa đang hoả táng hài cốt của La Sát sư thái.
Mọi người đều đọc được:
Thuận ngã gia tồn, Nghịch ngã gia vong!
Hôm nay là Hồng Vân am. Mai sẽ là...
Đúng như Hoàng Trang Long vừa giải thích! Không ai trong số người

trong đây lại không tức giận khi đọc được hàng chữ này. Và như thế. Thì Liệt Hỏa Thần Đạn phát nổ là điều đương nhiên.
Sau đó, chàng lại nói:
- Chính tên lệnh chủ cố tình nấp lại để xem được kết quả này! Do đó, hắn đã quá tức giận, khi thấy âm mưu bất thành.
Chính vì thế, vì qua phẫn hận mà hắn Vô tình đã gây nên tiếng động, qua đó, tại hạ mới phát hiện được hắn!
Khi nghe Hoàng Trang Long nói thì thật dễ dàng nhưng quần hùng đều cảm thấy họ không sao làm được như chàng.
Do vậy họ càng cảm phục Hoàng minh chủ của họ hơn!
Nhưng bây giờ không ai nên tiếng hoan hô nổi!
chỉ vì bọn họ đang lo ngại, như trên mảnh lụa trắng có ghi rõ: Nay là Hồng Vân am, mai sẽ là...! Là nơi nào? CÓ phải đã đến được môn phái của họ không?
Điều bận tâm này của quần hùng không qua được mắt Hoàng Trang Long!
Và cũng bởi vì chàng là minh chủ võ lâm, cho nên chàng phải nói:
- Nước xa không tắt được lửa gần! Nếu sơn môn các môn phái đã bị bọn tàn ác này có âm mưu phá hoại, thì dù bây giờ chúng ta có gấp cũng không sao giải cứu kịp! Còn nếu chúng ta vì quá lo lắng, mạnh ai người nấy về tự giải cứu sơn môn của mình thì Vô tình chúng ta trứng phải kế chia mỏng ra để diệt của chúng!
Bây giờ tại hạ có ý như thế này...
Nói đến đây, Hoàng Trang Long, hạ thấp giọng lại. Khiến quần hùng biết đấy là điều quan trọng, bèn bước tất cả đến lại gần Hoàng Trang Long hơn để nghe cao kiến của chàng.
Nào ngờ. Tất cả mọi người đều nghe chàng nói như thế này:
- Suýt! Lúc nãy tại hạ phát hiện có tiếng động rất khẽ, nên tại hạ giả vờ nói thế thôi! Nếu quả đúng là địch, tại hạ sẽ ra tay bắt hắn để tra xét thực hư... Hừ!
CÓ người thật! Chư vị đề phòng nhé. CÓ khi hắn ném một quả Liệt Hỏa Thần Đạn nữa đây! Khi nào nghe tại hạ hô "đi" thì chư vị tức thì tản ra ngay nhé!
Mọi người Vô tình gật đầu, khiến tên địch đang lãng vãng gần đấy sinh nghi hoặc...
Hắn rón rén bước lại gần hơn...
Lam Kỳ Trân do Hoàng Trang Long đã nói trước nên bây giờ, sau một lúc chú tâm nghe ngóng, nàng cũng đã phát hiện được Nàng liền cầu xin:
- Hoàng... minh chủ! Xin nhường tên này cho... bản c ô nương nghe!

Nghe lời nói ấp úng của Lam Kỳ Trân, quần hùng đều bắt phải tức cười.
(Nếu không phải đang là lúc nghiêm trọng, ắt họ đã cười phá lên! Vì nàng xưng với minh chủ như xưng hô với kẻ thù, hoặc với kẻ xa lạ: Bản cô nương!
Nghe thật chướng tai!) Hoàng Trang Long đành phải ưng thuận, và chàng còn dặn kỹ:
- Cẩn trọng nhé, Kỳ Trân! Nếu nhắm không thể nào bắt sống được, thì cứ thẳng tay hạ thủ! Đừng thả hổ về rừng, nhé!
Tên kia đã tiến lại khá gần, Khoảng cách chỉ còn năm trượng.
Lúc này trong quần hùng, số người có võ công trội hơn thì đều đã phát giác được vị trí của tên gian tế kia.
Hoàng Trang Long thấy đã đến lúc, chàng bèn gật đầu và nạt nhỏ:
- Đi!
Lam Kỳ Trân tức thì đã như đại bàng triển dực! Nàng lăng không một cái, chớp mắt đã vượt hết đoạn đường năm trượng, sà xuống chộp bắt tên gian tế.
Quần hùng tức thì tỏa ra, xung quanh!
Đến khi đã dừng rải rác mỗi người một chỗ. Thì họ bèn quay lại, quan sát trận đấu đẹp mắt giữa hậu nhân của Kiếm Tiên và tên gian tế nọ...
Còn Hoàng Trang Long và Đào, Hoa hai nàng thì yên vị một chỗ, cả ba người đều khoanh tay để tọa sơn quan hổ đấu.
Không phải Hoàng Trang Long ỷ trượng vào võ công cái thế mà liều lĩnh đứng lại đó để ăn Liệt Hỏa Thần Đạn của tên kia nếu hắn thật sự ném ra! Mà chàng bị bắt buộc phải ở yên vị... để bảo vệ an toàn cho Hoa Nghi Dung và Đào Kiều Sương!
Tại vì Hoa Nghi Dung cố liều lĩnh đứng ở đó để bảo vệ nhúm hài cốt còn lại của sư phụ nàng là La Sát sư thái.
Tình thâm đã có giữa Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung đã giữ Đào Kiều Sương cùng đứng lại, không cho người đã chết lại không được yên thân!
Tuy hai nàng Đào, Hoa không nói ra miệng, nhưng cả hai lúc này đã hiểu được mối tình của Hoàng Trang Long đối với hai nàng.
Và hai nàng cũng thầm nhủ với lòng rằng:
"Không để dòng họ Hoàng bị tuyệt tự, đấy là cách duy nhất để đáp lại mối tình này của Long đại ca!" Hoàng Trang Long bỗng lên tiếng, cắt ngang luồng suy tư của hai nàng, Chàng nói:
- Xem thân thủ của tên này, ắt hẳn đây là tên lệnh chủ cuối cùng, và là tên môn đồ cuối cùng của Ngũ Ma! Nhị vị muội muội nghĩ sao?

Biết gì mà đáp lời, khi hai nàng vì đang nghĩ vẩn vơ, chứ nào có quan sát trận chiến của Lam Kỳ Trân và tên nọ?
Cũng may cho hai nàng Đào, Hoa! Lúc này, Hoàng Trang Long đang nhích dần lược chân tiến về nơi đang giao chiến.
Đúng như nhận định của Hoàng Trang Long! Tên này chắc chắn phải là hàng lệnh chủ. Và là tên lệnh chủ cuối cùng trong Cửu Trùng giáo...
Chỉ cần giết được tên này, sau đó truy lùng được lão nhị ĐỒ Sát Ma là xong!
Còn bọn giáo đồ Cửu Trùng giáo sẽ như rắn bị mất đầu! Ngoài cách tự thoát ra, bọn chúng không làm sao sống yên được với toàn thể võ lâm Trung Nguyên cùng lùng sục bọn chúng...
VÕ công của Lam Kỳ Trân sau lần ở cùng Hoàng Trang Long ở khổ luyện thất nay đã có phần tăng tiến!
Chỉ vì Lam Kỳ Trân là nữ nhân, nên không thể phát huy kiếm pháp Lam tộc đến mức tuyệt đỉnh được mà thôi! Chứ còn so sánh với tên lệnh chủ này, hắn đã từng giao thủ với nàng tại ngôi nhà họ Lam, thì nàng đánh trên tay hắn.
Tính ra từ lúc Lam Kỳ Trân bất ngờ lao đến và định chộp bắt hắn cho đến bây giờ, cả hai đã cùng nhau động thủ được gần ba mươi chiêu.
Tên kia biết âm mưu mình nghe ngóng đã bị bại lộ. Hắn biết trước sau cũng chết khi còn có tay nam tử hán sừ dụng đại đao kia cũng ở đây và đang quan chiến!
Do đó hắn sanh ra liều lĩnh! Quyết trước khi chết cũng phải kéo theo một người trong đối phương cùng theo hắn xuống tuyền đài làm bạn...
Xúi quẩy cho hắn! Vì hắn lại gặp Lam Kỳ Trân, hậu nhân của Kiếm Tiên. Mà hắn và hai huynh đệ hắn đã từng liên tay giao thủ với nàng ta trước đây tại ngôi nhà Kiếm Tiên đã đến để ẩn cư.
Bao nhiêu sở học, bao nhiêu tuyệt học chân truyền của sư phụ hắn, của sư bá, sư thúc hắn đã được lần lượt đem ra sừ dụng, có cả Ngũ Quỷ Khô cốt chỉ chưởng pháp, kiếm pháp, chưởng pháp Liên Hoàn Tam Thập Lục! Nhưng tất cả đều không ăn thua gì so với tuyệt học kiếm pháp của Kiếm Tiên lưu lại! Xen lẫn vào đó là đao pháp họ Hoàng được Lam Kỳ Trân vận dụng biến thành kiếm pháp!
Đến thân pháp vốn thập phần biến ảo, ma mui cũng không qua được thân pháp lăng lệ của nàng họ Lam.
Cũng bất đắc dĩ hắn phải tung sát thủ cuối cùng của bọn sư đồ hắn... ĐÓ là Liệt Hỏa Thần Đạn!
Thấy có động tác đáng ngờ, Hoàng Trang Long liền can thiệp.

Chàng kêu lên:
- Lui mau!
Nhưng! Lam Kỳ Trân vốn bướng bỉnh!
Nàng không thối lui thì chớ, lại còn áp sát vào vừa vung kiếm lên vừa nạt:
- Cẩu tặc đáng chết!
Nàng không một tý nào quan tâm đến Liệt Hỏa Thần Đạn được tên đó ném ra.
Bây giờ đang rơi ngay sau lưng nàng họ Lam...
Và hắn đang hoành thân bỏ chạy cứu lấy mạng!
Hoàng Trang Long thất sắc!
Mọi người cùng kinh hoàng!
Vì mọi người đều biết rằng, dù cho Lam Kỳ Trân đuổi kịp tên nọ, và dù có giết được hắn thì nàng họ Lam cũng không sao thoát được lưỡi hái tử thần đang theo sau Liệt Hỏa Thần Đạn mà đoạt mạng Lam Kỳ Trân.
Hoàng Trang Long gầm lên một tiếng long trời.
Chàng cố lao người đến nhanh không thể nào tượng được! Và chàng vươn hữu thủ, cách không mà chụp vào Liệt Hỏa Thần Đạn.
Và rốt cuộc, Liệt Hỏa Thần Đạn đã được Hoàng Trang Long giữ lại khi đang lơ lửng giữa không gian, và chỉ cách mặt đất trong gang tấc!
Ngay lúc đó Hoàng Trang Long đã thấy Lam Kỳ Trân với chiêu Trảm Long...
kiếm, đã hớt bay thủ cấp của tên nọ!
Hoàng Trang Long khẽ vận lực, thu Liệt Hỏa Thần Đạn vào lòng bàn tay!
Chàng cầm Liệt Hỏa Thần Đạn tiến đến gần Lam Kỳ Trân. Nàng đang xách thủ cấp tên lệnh chủ, đi đến định khoe với chàng. Hoàng Trang Long hầm hầm, giận giữ nói trước:
- Kỳ Trân muội! Xem này! Cái đầu của hắn có đáng giá bằng sinh mạng của muội không? Muội có biết hắn đã ném cái gì vào muội không? Sao muội không nghe lời ta kêu mà thối lui ngay lập tức? Hừ! Muội... muội xem thường tánh mạng đến thế sao? Muội không màng đến nỗi lo lắng của ta sao, hở Kỳ Trân?
Nghe phu quân mình trách móc một thôi một hồi, Lam Kỳ Trân bật khóc tấm tức Ngay lúc đó, hai nàng kia Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung một nàng thì chạy đến an ủi Lam Kỳ Trân, còn một nàng thì đến... năn nỉ Hoàng Trang Long:
- Thôi mà... Hoàng lang! Chắc có lẽ Lam đại nương do mải mê giao chiến, nên không nghe Hoàng lang kêu! Lại nữa, cũng một phần Lam

đại nương không biết đấy là vật gì, nguy hiểm ra sao, nên đại nương không bận tâm đến! Đừng giận nữa mà! Hoàng Lang không thấy Lam đại nương xách thủ cấp tên cẩu tặc đến để khoe chiến công với Hoàng lang đó sao?
Thôi nghe! Tha thứ cho Lam đại nương, nghe Hoàng lang!
Một tiếng Hoàng lang, hai tiếng cũng Hoàng lang ngọt ngào... khiến Hoàng Trang Long không sao giận được nữa.
Chàng đành làm mặt lành, nói:
- Được! Thiệt... mấy nàng cứ mãi bênh vực nhau! ừ! Thôi thì thôi! Đưa ta xem nào Lam nương nương!
Lam Kỳ Trân thấy Hoàng Trang Long đã vui nàng liền ngưng khóc, tiến tới đưa thủ cấp tên nọ cho Hoàng Trang Long, và nói:
- Thiếp đã biết lỗi rồi! Xin Hoàng lang thứ cho!
Hoàng Trang Long mỉm cười, và khẽ gật đầu.
Rồi chàng nói to với quần hùng:
- Như tại hạ đã nói lúc nãy, bây giờ tại hạ xin nói tiếp. Tất cả chúng ta bây giờ không thể và cũng không cần phải về sơn môn các môn phái nữa! Vì tên này đã chết! Hiện giờ chúng ta chỉ cần đối phó với một tên lão tặc ma nữa là xong! Số còn lại sẽ là rắn bị mất đầu, chúng ta sẽ toàn quyền hành xử! Vật này, tại hạ cố tình lưu lại để gợi cho lão ác ma! Và sẽ trao đến tận nơi mà lão đang trốn. ĐÓ là tổng đà Cửu Trùng giáo tại vùng Quát Thương sơn!
Xin chư vị hãy mau mau thu dọn lại.
Và nhanh chóng theo tại hạ lên đường diệt trừ ác ma!
Mọi người hăm hở reo lên:
- Diệt trừ ác ma!

Ngũ Long Tuyệt Mệnh

Hồi 25
Cửu Ma trước ngày Trùng Cửu

Đoàn người do Hoàng Trang Long dẫn đầu sau gần mười ngày bôn hành đã đến được tổng đà Cửu Trùng giáo!
Và rồi tất cả đều bàng hoàng khi nhìn thấy một bầu không khí vắng lặng đang phủ trùm toàn bộ khu vực tổng đà Cửu Trùng giáo...
Sau đó, tất cả lại càng kinh hoàng hơn khi bước chân vào ngôi nhà to lớn nhất, có kiến trúc đồ sộ nhất.

Trong ngôi nhà này, ngổn ngang đến gần trăm cái xác chết.
Đều lả xác chết của bọn giáo chúng Cửu Trùng giáo!
Kẻ nào đã gây nên thảm trạng này cho bọn Cửu Trùng giáo?
Còn lực lượng nào nữa, dám đến tận tổng đà Cửu Trùng giáo mà gây hấn?
Bọn người Hoàng Trang Long thì chỉ vừa mới đến!
Còn nhân số nhân môn các môn phái thì nếu đã được tự do, cũng không sao đủ sức gây nên thảm trạng này!
Không lẽ là... Nhị Tiên!
Đạo Tiên và Phật Tiên không lẽ lại đa sát đến thế sao?
Hai người đã từng khuyên ngăn mọi người là đừng cố lạm sát cơ mà!
Không lẽ hai người đã phát rồi rồi sao?
Còn nếu không phải là Nhị Tiên thì còn ai đủ sức gây nên cảnh trạng hãi hùng này?
Còn lão nhị ĐỒ Sát Ma đâu?
Lão có chống cự không? CÓ giết được ai trong những người đến gây truyện này không?
Lão có bị... giết chết chưa? Sao trong đám những xác chết này không thấy lão?
Nếu có, thì dù chưa biết mặt lão nhị ĐỒ Sát Ma, Hoàng Trang Long cũng dễ dàng nhận diện được lão giữa đám hỗn loạn này!
vỉ lão phải mất đi một chi! Và lão đã già, rất già!
Không như những xác chết ở đây, tất cả đều trẻ! Cao lắm cũng không đến tứ tuần!
Trong lúc quần hùng phân vân trước thảm cảnh này, Hoàng Trang Long chợt nghe một tiếng rên khe khẽ giữa đống xác Vì muốn tra rõ tận tường chân tướng, Hoàng Trang Long không nệ hà những máu me, những tay chân gãy lìa, những lục phủ ngũ tạng vỡ nát ra, và những cái đầu bị bớp nhẹp lại... của hàng trăm xác Hoàng Trang Long nhảy xổ đến đống xác chết cách chỗ chàng đứng khoảng năm trượng, nơi phát ra tiếng rên khe khẽ mà chàng đã nghe được.
Mọi người đều đứng yên, sửng sốt nhìn Hoàng Trang Long đang nắm những xác phí trên lôi qua một bên.
Không bao lâu, mọi người cùng kinh ngạc khi thấy Hoàng Trang Long đang giữ một cái xác trên tay và chàng... đang truyền công lực bản thân sang cái xác từ huyệt Khí Hải.
Tất cả không hiểu Hoàng Trang Long đang định làm gì đối với cái xác đã gãy lìa hai tay đang lủng la lủng lẳng... ?
Một lúc sau mọi người mới hiểu, khi cái xác thở khì ra một tiếng khá

lớn.
Thấy người này đã thở khá đều, Hoàng Trang Long vẫn tiếp tục truyền thêm công lực cho hắn, và lên tiếng kêu:
- Các hạ! Các hạ không sao chứ? Nào, tỉnh lại nào! Các hạ có nghe tại hạ gọi không?
Người kia từ từ mở mắt ra, miệng rên lên đau đớn:
- ôi! Đau quá! Đau đến chết mất! ôi đừng đừng đau quá!
Hoàng Trang Long lại kêu lên:
- Các hạ tỉnh chưa? Các hạ có nghe tại hạ hỏi đấy không?
Người kia lúc này mới hoàn hồn lại, nhìn chàng và hỏi:
- Ngươi là... là ai? Ngươi không giết ta sao? Đừng mà! Tha cho ta! Xin tha mạng cho ta mà...
Hoàng Trang Long cố nói bằng giọng ôn nhu để hắn an tâm:
- Các hạ! Ta không hại gì các hạ đâu!
Các hạ sẽ sống! Thật đấy! Ta sẽ cứu các hạ mà! Các hạ có nghe không?
Người kia nghi ngờ, hỏi:
- Ngươi nói thật? Ngươi không giết ta?
Ngươi tha mạng cho ta thật sao?
Hoàng Trang Long gật đầu đáp:
- Thật! Các hạ không thấy ta đang chữa trị cho các hạ sao?
Đến lúc này người kia mới cảm kích.
Khi thấy đúng là Hoàng Trang Long đang truyền công lực vào người hắn! Hắn nói:
- Đa tạ! Đa tạ!
Bấy giờ Hoàng Trang Long mới hỏi hắn để biết xem việc gì đã xảy ra?
Chàng hỏi:
- Các hạ! Các hạ có thể nói cho ta biết, điều gì đã xảy ra ở đây không? Nơi này có phải là tổng đà Cửu Trùng giáo không?
Hắn đáp bằng câu hỏi:
- Sao ngươi lại hỏi vậy? Ngươi là người võ lâm đến đây để tầm thù sao?
Ngươi... ngươi không định cứu ta?
Không định giữ lời hứa là đã tha mạng cho ta sao?
Chàng trấn an hắn:
- Ta đúng là người võ lâm! Ta đúng là đến đây để tầm thù! Nhưng ta không cần giết ai cả. Nhất là bọn người tay sai các ngươi! Ngươi nói đi, ai đã gây thảm trạng này cho các ngươi? nhị lão gia đâu? Nói đi! Nói xong ta sẽ tận tình cứu chữa ngươi! Ngươi sẽ sống! Nói đi!

Bấy giờ hắn mới tin chàng nói thật!
Hắn mới tin hắn sẽ được sống! Hắn nức nở nói:
- Là... nhị lão gia! Lão đã phát cuồng!
Lão giết tất cả những ai mà lão gặp! Lão la! Lão hét! Lão đòi giết! Giết hết! Bây giờ lão ở đâu tiểu nhân... tiểu nhân không biết! Thiếu hiệp xin cứu mạng, cứu mạng tiểu nhân!
Mọi người nghe lời của tên này nói, không ai tin cả! Trừ Hoàng Trang Long...
Vì trong chuỗi ngày dài suy luận của chàng, chàng đã thoáng nghĩ đến điều này... vì căn bản lão nhị vốn là ĐỒ Sát Ma!
Một khi lão đã là thú đã cùng đường, thì lão sẽ rất động nộ, động rồ, phát cuồng... và sau cùng lão sẽ có hành động mà nguyên thủy vốn là bản tánh của lão Mà bản tánh đã thành danh của lão chính là ĐỒ Sát!
Thảm trạng ở đây đã chỉ rõ hung phạm chính là lão ĐỒ Sát Ma chứ không thể là ai khác được.
Và đúng như thật vậy!
Bật giờ Hoàng Trang Long nhìn chưởng môn VÕ Đang và nói:
- Chưởng môn đạo trưởng! Quý phái có tại hạ nghe nói quý phái có dược liệu chữa thương rất là hiệu nghiệm! CÓ thể nào đạo trưởng có thể chăm sóc giúp tại hạ người này không?
chưởng môn VÕ Đang liền đáp ứng ngay!
Hoàng Trang Long trao người của Thiếu trang 1 72, 1 73 Hoàng Trang Long chợt mắt sáng lên, chàng gật đầu khen:
- Đúng rồi! Kỳ Trân muội nói đúng lắm! Vậy thì... lão đã thật sự động nộ phát cuồng rồi! Điều này... hành động này của lão chứng tỏ lão đã giận điên lên!
Lão giận đến lỗi lão đã tự tay hủy hoại bao tâm huyết của huynh đệ lão, của chính lão. Sao lão phải làm như vậy?
Rồi Hoàng Trang Long cứ nghĩ mãi...
Chàng cứ luôn lẩm bẩm:
- sao lão phải làm thế chứ?
Khiến Lam Kỳ Trân và hai nàng Đào, Hoa cũng phải sốt ruột.
Bất chợt Hoàng Trang Long bỗng nghĩ đến một điều, chàng nói:
- Chẳng lẽ lão muốn hỷy diệt hết sao?
Lão không màng đến tất cả sao? Lão lại muôn...
Hoàng Trang Long nói đến đây thì Hoa Nghi Dung chợt nói to lên:
- Lão muốn liều mạng!
Hoàng Trang Long ngẩn người...
Còn hai nàng Lam, Đào thì lo sợ, nhìn Hoa Nghi Dung ý như muốn

trách nàng:
"Không biết thì thôi! Sao lại xía miệng Vô! Không sợ hắn trách cho à?" Nào ngờ Hoàng Trang Long la lên:
- Đúng rồi! Lão đang tính liều mạng thật! Nhưng liều mạng với ai? Nếu với họ Hoàng này, sao lão không ở đây mà chờ?
Nhưng lão làm gì mà biết đến ta? Ta và lão đâu có chạm mặt? Còn những tên lệnh chủ thì có tên nào gặp ta mà còn sống để về phi báo với lão đâu? Vậy không phải lão muốn liều mạng với ta!
Vậy là ai? Là ai mới được?
Đến lần này, thì Đào Kiều Sương vốn thâm trầm, điềm tĩnh bỗng lại la lên:
- Nhị Tiên!
Hoàng Trang Long quay lại, nhìn sững vào các nàng Lam, Đào, Hoa...
Chợt chàng thảng thốt, kêu lên:
- Không xong rồi!
Làm các nàng cũng phải giật mình lo sợ Hoàng Trang Long quảy quả bước ra ngoài nói với quần hùng:
- Chư vị! Tại hạ có điều đáng nghĩ về tung tích của lão ma! CÓ khả năng lão sẽ tìm đến một nơi mà tại hạ không thể công khai nói ở đây được! Xin chư vị chớ trách cứ! Bây giờ, xin chư vị hãy tự bảo trọng, tại hạ phải cấp tốc lên đường để cứu viện cho kịp thời! Xin cáo biệt và hẹn ngày gặp lại sẽ tươi sáng hơn!
Nói xong, Hoàng Trang Long quay người định bỏ đi, thì nhìn thấy có đến ba đôi mắt đang nhìn chàng trách móc...
Thở một hơi dài... tư lự!
Hoàng Trang Long gật đầu, biểu thị sự đồng ý cho các nàng đi theo...
Lam Kỳ Trân, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung vội vàng cáo từ Lãnh Diện cư sĩ và quần hùng để... theo chàng.

Đoạn kết

Tàn sóng gió chàng về Hoàng phủ
Vây quanh chàng - Thê thiếp cùng theo!

Vừa đi khỏi tổng đà Cửu Trùng giáo, Lam Kỳ Trân liền lên tiếng hỏi:
- có phải chúng ta đi về nơi ẩn cư của Nhị Tiên không, Hoàng lang?
Hoàng Trang Long đáp, trong khi vẫn gấp rút đi:
- Đúng thế! Ta nghĩ trước khi Nhị Tiên lên đường truy tầm tung tích lão Nhị ĐỒ Sát Ma ắt sẽ về lại nơi ẩn cư để sắp xếp lại mọi việc, nhất là còn phải thăm lại ông cháu Diệp Trang Đài nữa! Nếu không phải

Nhị Tiên và lão tặc ma không gặp giữa đường, thì lão tặc ma sẽ đến tận nơi ẩn cư của Nhị Tiên để... liều mạng!
Lam Kỳ Trân lại hỏi:
- Nhưng sao lão ma biết được nơi ẩn cư của Nhị Tiên? Không phải Hoàng lang đã nói là hơn sáu mươi năm chưa từng ai biết được chỗ ẩn cư của Nhị Tiên sao?
Chàng đáp:
- Cái kim trong bọc lâu ngày còn phải lòi ra! Tránh làm sao nơi ẩn cư của Nhị Tiên không lộ, hơn nữa, lúc ta và nàng giải cứu ông cháu Diệp Trang Đài đã có người ngấm ngầm theo chân! Ở đời chuyện ngẫu nhiên thường xuyên lại xảy ra, ngoài sự hiểu biết của loài người!
Và có thế lão tặc ĐỒ Sát Ma mới sanh tâm liều mạng! Đúng thế không, các cô nương?
Đào Kiều Sương nhoẻn miệng cười, và hỏi:
- Tưởng thế nào, chứ nếu đúng là như vậy Hoàng lang việc gì phải lo cuống lên! BỘ Hoàng lang lo Nhị Tiên không phải là đối thủ của lão tặc ma ĐỒ Sát sao?
Hoa Nghi Dung và Lam Kỳ Trân cũng đồng thanh hỏi:
- ừ! Lão ta làm sao đương cự nổi một lúc cùng với Nhị Tiên?
Hoàng Trang Long lắc đầu, hỏi:
- Các nàng quên là lão tặc quyết tâm liều mạng đó sao?
Lam Kỳ Trân đáp:
- Liều thì liều, nhưng lão không thể nào qua được Nhị Tiên! Song quyền nan địch tứ thủ kia mà!
Hoàng Trang Long nhắc nhở:
- CÓ một điều giúp cho lão tặc ma thêm can đảm để liều mạng! ĐÓ là Liệt Hỏa Thần Đạn!
Đến lúc này các nàng Lam, Đào, Hoa mới thật là hoàn toàn sửng sốt, lo ngại.
Nếu lão tặc ma dùng đến chiêu này, thì rõ ràng đừng nói là Nhị Tiên mà đến cả nơi ẩn cư của Nhị Tiên cũng phải tan thành tro bụi.
Lam Kỳ Trân liền hỏi, sau khi đã trầm tư suy nghĩ - Hoàng lang! Vậy chúng ta liệu cách như thế nào đây? Nhị Tiên nếu quả đúng gặp đòn sát thủ liều mạng này của lão tặc ma thì Nhị Tiên rồi sẽ ra sao?
Hoàng Trang Long đáp, sau một hơi thở dài nặng nhọc:
- Bởi thế nên ta mới phải vội vàng cứu viện kịp lúc! Mong sao Nhị Tiên chưa gặp điều gì không may!
Kể từ đó nhóm bốn người Hoàng Trang Long càng cố gắng hơn: Trông cho thời gian đi chậm lại, cũng như quãng đường mỗi ngày

mỗi rút ngắn...
Tử Quát Thương Sơn đến nơi ẩn cư của Nhị Tiên, cách Giang Nam ước chừng năm mươi dặm, phải đi nhanh nhất cũng là năm ngày đường! Vậy mà đoàn người của Hoàng Trang Long đã rút ngắn xuống còn ba ngày đường và một buổi sáng.
Gần giờ ngọ ngày thứ tư, Hoàng Trang Long và ba nàng Lam Kỳ Trân, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung tất cả đều ngơ ngác khi đứng bên này con suối nhìn đống hoang tàn bên kia con suối...
Chỗ trước đây đã là Thái ất đồ trận giờ chỉ là một bãi đá ngổn ngang như trước đây nó vốn là như vậy.
Hoàng Trang Long sững sờ, ngỡ rằng chàng đã đến không kịp.
Lam Kỳ Trân thân thờ nói:
- Thôi rồi! Chúng ta cố đến nhanh, nhưng không sao kịp nữa rồi, lão nhị ĐỒ Sát Ma thật là...
Nàng chỉ nói được đến đây thì bất ngờ Hoàng Trang Long bay người vượt qua khỏi con suối! Chàng chỉ ném lại cho nàng một câu nói thôi:
- Kỳ Trân muội hãy ở lại và quan tâm đến Sương muội và Dung muội! Ta đi đây Lam Kỳ Trân thoạt tiên lo lắng cho chàng đã định chạy theo, sau đó nghĩ lại, nàng biết rằng việc bảo vệ cho hai nàng Đào Hoa là việc nàng phải làm. Vì ở đây chỉ có nàng là có võ công cao nhất, may ra có thể cầm cự được ít lâu với lão nhị tặc ma trong khi chờ Hoàng Trang Long quay lại giải cứu. Còn nữa, khi nàng nhớ lại những lần chàng giận giữ và trách móc chỉ vì lý do nàng không nghe lời chàng, đâm ra Lam Kỳ Trân dù có muốn đi theo cũng không dám.
Hoa Nghi Dung vốn tính nóng nảy, không nhịn được bèn hỏi Lam Kỳ Trân:
- Đại nương! Hoàng lang đi đâu vậy?
Tại sao chàng lại không cho chúng ta theo? Dù ở đâu nếu lão nhị tặc ma xuất hiện thì chúng ta cũng chỉ có ba tỷ muội mà thôi. Thế thì việc gì tỷ muội chúng ta lại không đi vào?
Lam Kỳ Trân nghe Hoa Nghi Dung nói hợp ý nàng, nàng bèn ra lệnh:
- Đi nào!
Thế là cả ba cô nàng cùng hớt hơ hớt hải chạy băng qua con suối tiến vào bãi đá đổ lổn nhổn Khi dừng chân trước ngôi tịnh thất của đạo tiên Thái ất đạo trưởng.
Lam Kỳ Trân như quỳ xuống, đỡ thây một lão già lên. Nàng căm hận nói với hai nàng kia:
- Đây là nội tổ của Diệp Trang Đài! Số của lão trượng này thật không may, đã chạy chết đến đây để tìm sống, rốt cuộc lại không sao thoát

được kiếp nạn!
Đào Kiều Sương than lên một tiếng:
- Thật là bất hạnh!
- Lão tặc ma thật là độc ác!
Hoa Nghi Dung vừa nói vừa đưa tay chỉ vào một góc của ngôi tịnh thất...
Lam Kỳ Trân và Đào Kiều Sương nhìn theo tay chỉ của Hoa Nghi Dung...
Lam Kỳ Trân vụt la lên:
- Đây không phải là Diệp Trang Đài sao? Lẽ nào lão tặc ma lại đồ sát đến thế này?
Đào Kỳ Sương đưa mắt nhìn rõ thấy cô bé được gọi là Diệp Trang Đài đã bị Ngũ Quỷ Khô cốt chỉ của lão tặc ma vỗ vào lồng ngực, nên lục phủ ngũ tạng của cô bé đều bị dập nát hết! Đến cả hai chi dưới lão cũng không chừa, đã một chưởng chấn gãy cả hai chi. Nên Diệp Trang Đài đã chết theo tư thế thật kỳ quặc.
Lam Kỳ Trân đưa tay bồng Diệp Trang Đài lên, và đặt nằm kề nội tổ của cô bé!
Sau khi đã sửa sang lại thi thể hai ông cháu cho tươm tất, Lam Kỳ Trân liền rầm khấn:
- Xin hai người hãy yên tâm! Thủ phạm không sao thoát khỏi bị rừng phạt đâu! Tiểu nữ xin đoan chắc điều này! Một lát nữa, bon người tiểu nữ sẽ an táng nhị vị chu tất!
Khấn xong, lau vội ngấn lệ đã trào ra, Lam Kỳ Trân tuốt kiếm xuống cầm nơi tay, bảo với hai nàng kia:
- Đi! Chúng ta quyết phanh thây lão tặc ma mà báo hận cho mọi người, đã bị lão tàn sát suốt cuộc đời lão!
Đào Kiều Sương cũng tuốt kiếm, còn Hoa Nghi Dung thì thủ chặt song quyền.
Cả ba cô nàng lò dò tiến gần về sau ngôi tịnh thất Vượt khỏi tịnh thất là đến một bãi ngô đồng!
Bãi ngô đồng đã bị ai đó đi trước đạp ngã xuống thành một luồng thẳng tắp.
Nhìn về xa hơn nữa, các nàng đều không phát hiện được một bóng người nào cả.
Nhưng đã có một lối đi trước mặt. Ba người cứ thế mà chạy đi theo, chạy theo, bay theo...
chạy đã một hơi lâu, ba cô nàng mới nghe văng vẳng phía trước có tiếng quát tháo ngay đâu đó ở ngay sau dãy tre dầy, ranh giới cuối cùng của bãi ngô đồng.

Lam Kỳ Trân đã nóng nảy, định vượt lên trước, xem sự thể ra sao, thì Đào Kiều Sương vội nên tiếng ngăn lại:
- Không được đâu Lam đại nương!
Đừng quá nôn nóng, khiến Hoàng lang lo lắng mà phải phân tâm trong lúc đối địch!
Dù sao Đào Kiều Sương cũng đã nói đúng! Nên Lam Kỳ Trân phải cố nén lại, nàng hỏi ý:
- Thế bây giờ chúng ta phải làm sao?
Đảo Kiều Sương vừa đưa tay chỉ, vừa đáp:
- Ngay đằng kia có một cây khá cao, chúng ta ổn thân ở đó là được rồi!
Nhìn theo hướng tay Đào Kiều Sương chỉ, Lam Kỳ Trân thấy đúng thế thật! Do đó nàng bèn ra lệnh:
- Được! Đến đó đi!
Khi cả ba đã ẩn mình vào các nhánh cây to và cao, ba cô nàng đã nhìn thấy.
Đạo Tiên râu tóc đều đã cháy xém, đạo bào thì rách mướp cả ra.
Phật Tiên cũng vậy, đến cả đôi chân mày trước vốn dài rủ xuống, nay đã cháy xém quá nửa.
cỏn Hoàng Trang Long thì tay hữu cầm đại đao, tay tả đang vươn cao Liệt Hỏa Thần Đạn, chàng đang nói với người đứng đối diện.
Người đối diện với Hoàng Trang Long ắt hẳn là ĐỒ Sát Ma lão nhị trong Cửu Ma còn sống lại sau cùng. Vì lão này có đến một ống tay áo đang phất phơ phần cuối trong gió lộng. Do lão chỉ cụt có nửa cánh tay trước kiếm pháp Vô thượng trước kia của Kiếm Tiên.
Hoàng Trang Long nói:
- Lão nhị! Lão không còn nhân tánh nữa sao? Cớ sao lão lại gây ra nhiều thảm sát quá vậy? Đến thuộc hạ lão, lão cũng không tha là sao chứ? Lão nói xem nào!
Người đối diện Hoàng Trang Long ngẩng cao đầu, cười như điên như dại...
Ha... Ha... Ha...
Rồi lão mới nói:
- Tiểu tử họ Hoàng kia! Ta không ngờ chỉ vì lòng tham lam Vô đạo của Hồ Kỳ Đào mà ngày nay ta phải gặp hoàn cảnh thê lương này! Ngươi biết gì mà nói chứ?
Ngươi có nghe câu "Vô độc bất trượng phu không? Xưa nay biết bao anh hùng nên danh mà không bá đạo cơ chứ? CỔ nhân còn nói "Nhất tướng công thành vạn cốt khô,, kia mà! Huống chi là ta! Im đi, ngươi chỉ là đứa bé con, miệng còn hôi sửa, biết gì mà lý luận với ta

chứ? Ra tay đi! Ta! Ta là người đầu tiên không phục bọn người các ngươi! CÓ giỏi thì đôn đả độc đấu với ta xem! Xem ai hơn ai nào? Thế nào? Lão lỗ mũi trâu Thái ất? Lão lửa sói đầu Vô Trần? Dám không? Ha...
Ha... Ha...
Tiếng cười của lão thập phần ngạo nghễ, nghe mà phải tức giận.
Hoàng Trang Long liền hét lên:
- Câm ngay! Lão thất phu, Nhị Tiên không nỡ đấu với ngươi chỉ vì biết ngươi đã già, sắp xuống lỗ. Nhưng đấy chỉ là lòng nhân của Nhị Tiên, không liên can gì đến ta cả. Này, lão hãy chuẩn bị đi, ta sẽ không tha mạng cho lão đâu. Vì xét ra, chánh chủ hung gây huyết án Hoàng gia ta là lão, là tham vọng của lão.
Nói xong, Hoàng Trang long gườm gườm nhìn lão đang khinh bỉ nhìn lại chàng. Chàng nói tiếp:
- Ta cho lão hay. Nếu lão sợ chết mà bỏ chạy, thì chính Liệt Hỏa Thần Đạn do lão làm ra sẽ hủy diệt chính lão đó. Nào, hãy xem đao pháp nhà họ Hoàng đây!
Lão cũng hét lên:
- Hừ! Đao pháp nhà họ Hoàng thì làm gì được ta? Xem này!
Cùng với tiếng thét, lão nhị đã vung hữu chưởng đập vào người Hoàng Trang Long, nhanh chẳng khác nào sấm sét.
Hoàng Trang Long vừa đã định bạt đao, công vào lão, nhưng không hiểu nghĩ sao, chàng lại ngừng tay, và lạng người ra xa, tránh luồng chưởng phong của lão đang ập tới.
Thấy vậy lão nhị liền thét lên be be khinh ngạo mà nói:
- Tiểu oa nhi, sao rồi! Đã biết sợ rồi sao? Nào múa may cho ta xem thử coi nào!
Hoàng Trang Long từ tốn cất Liệt Hỏa Thần Đạn vào bọc. Xong đâu đấy, chàng mới trầm giọng lại mà bảo lão:
- Được! Vì lão đã muốn. Ta sẽ cho lão một lần được chứng kiến.
chàng gằn từng tiếng mà nói tiếp:
- Liên Hoàn Ngũ Long đao nhé!
Nghe Hoàng Trang Long nói đến đây, Lam Kỳ Trân mới gật đầu liên tiếp, biểu thị nàng đã hiểu lý do tại sao lúc nãy Hoàng Trang Long không đón đỡ hoặc công lại lão ma. Thì ra là vậy.
(Vốn định ý của chàng lúc mới rồi là sẽ tuần tự nửa đánh nửa đùa, diễn cho lão tặc ma được kiến thức thế nào là Ngũ Long Tuyệt Mệnh Đao của nhà họ Hoàng.
Đến khi lão tặc ma khinh khi và thốt lời ngạo mạn đối với đao pháp này, có lẽ chàng đã quá giận. Phần vì căm hận tội ác của lão tặc ma

nên chàng quyết chí trong một lần tung đủ cả năm chiêu đao Ngũ Long cho lão hết đất sống mà ngạo mạn. Đây gọi là đòn sét đánh không kịp bưng tai!) Quả đúng như vậy sau khi chàng nói xong, tay đao của chàng liền đưa ra, lập hộ vững vàng và hướng về lão tặc ma.
Lão tặc ma như không còn chịu được nữa, hét lên:
- Đánh!
Đúng là lão đã đến lúc phát cuồng, đến lúc liều mạng, lão không trông mong gì hơn là được đánh, được làm cho người đổ máu, cho người khác phải chết. Chẳng trách lão đã phải vội vội vàng vàng.
Hoàng Trang Long nghe tiếng lão hét, biết là đã đúng lúc, chàng cũng quát:
- Chết!
Lập tức, gần như không còn thấy ánh đao hay đao quang đâu cả. Mà bây giờ chỉ còn gần như là một cơn thốt nhỏ cuộn quanh người lão ác ma.
Cơn chốt càng lúc càng cuộn chặt, bó chặt lão ác ma.
Tử trong tâm cơn thốt đã vang ra tiếng la hét giận giữ của lão.
Cùng với âm thanh của lão vang ra khỏi cơn thốt là từng mảnh thịt bay ra.
Lúc thì là một cánh tay, khi là một mảnh thịt vai.
cơn thốt cảng lúc càng thu nhỏ dần, thu nhỏ dần. Sau cùng, tiếng hét của lão tặc ma cũng ngưng bặt.
Cũng ngay lúc đó, cơn thốt do đao pháp của chàng tạo ra cũng biến mất. Trước khi biến mất, cơn thốt đã theo tay đao của chàng mà cuộn lên cao... như thần long thăng thiên, mãnh long hồi động và biến mất.
Chỉ còn lại ở đương trường là nửa thân người dưới của lão tặc ma đang còn yên vị Nhưng không ngờ nửa thân trên đã không còn nữa.
Phật Tiên bàng hoàng nói:
- A di đà phật! Ma kiếp đã tiêu, đạo đã được vãn hồi, ngưỡng mong sao Hoàng minh chủ tránh và không sừ dụng đến đao pháp này nữa.
Quả thật lão tăng chỉ nói được có thế thôi Minh chủ lượng xét.
Đạo Tiên cũng trầm ngâm một lúc rồi bảo Hoàng Trang Long.
- Lão đạo ta chỉ cần một điều này thôi, đó là bất nhân với kẻ bất nhân, nhưng hãy nhân với kẻ nhân, thế nhé. Kìa... bọn thê thiếp của ngươi đã đến rồi kia kìa. Cẩn trọng nhé Hoàng tiểu tử!
Hoàng Trang Long định hỏi lại xem lão Đạo Tiên ý muốn nói gì khi bảo chàng cẩn trọng? Nhưng chưa kịp kêu thì Lam Kỳ Trân, Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung đã vồn vã vây quanh chàng mà tíu tít

như bầy sơn ca.
Đến khi chàng ngẩng đầu lên nhìn thì đã không thấy Nhị Tiên đâu nữa.
Rồi chàng đành phải quay lại, đi trở về phía ngôi tịnh thất, vốn là của Đạo Tiên.
Lam Kỳ Trân hỏi thay cho Đào Kiều Sương và Hoa Nghi Dung:
- Hoàng lang! Bây giờ chàng định đi đâu và làm gì?
Hoàng Trang Long đáp:
- Việc giang hồ thế là đã xong. Ta định trở về tái thiết lại Hoàng phu.
Còn các cô thì cả ba nàng không hẹn mà đồng một lúc cùng kêu lên:
- Thiếp sẽ theo chàng!
Thở một hơi dài... khoan khoái, Hoàng Trang Long đi và có ba giai nhân kiều diễm vây quanh.
Hoàng Trang Long nào hiểu được ý của Đạo Tiên khi bảo chàng "phải cẩn trọng! " ĐÓ là ý Đạo Tiên muốn nói: "Anh hùng nan qua mỹ nhân quan!".

HẾT

Nguồn: vn thuquan - thucienonline
Người đăng: ms
Thời gian: 14/02/2005 8:57:19 CH